

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAKING WITH THE FAE KING

KRISTA LUNA

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

FAKING ^{WITH} THE FAE KING

FERNDALF FALLS FOREVER - BOOK ONE

KRISTA LUNA

Peri Kralı ile Sahtekarlık
Ferndale Şelaleleri Sonsuza Dek
Birinci Kitap

Kapak Resmi: Phantom Dame
Kapak tasarımı Krista Luna'ya aittir.

Telif hakkı © 2025 Krista Luna
Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan, kısa alıntı metinleri hariç olmak üzere, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Bu kitabın oluşturulmasında yapay zekâ kullanılmamıştır ve bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zekâ teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

İÇİNDEKİLER

TANIM

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİNCİ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

OTUZUNCU BÖLÜM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

KIRKINCI BÖLÜM

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

TEŞEKKÜRLER

YAZAR HAKKINDA

TANIM

Büyülü küçük kasabamı kurtarmak için her şeyi yaparım, hatta huysuz bir gölge perisiyle sahte bir evlilik bile yaparım. Ne ters gidebilir ki?

Sihir küçük kasabamı istila ettiğinde, ortalık karışıyor ve beni ve en yakın arkadaşlarımı acemi cadılara dönüştürüyor. Belediye başkanı olarak, yaramaz perilerle, yürüyen lalelerle veya gökyüzünden süzülen seksi gölge babalarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bütün bu yaramazlıkları sihirle ilgisi olmayan dünyadan nasıl saklayacağım?

İşte karşınızda Kral Severin, namı diğer seksi gölge baba, namı diğer gelecekteki eşim.

Sonuncusunun şaka olmadığını anladım! Şehrimi dışarıdan gelenlerden korumak için peri büyüleriyle sarmayı teklif ediyor... eğer bir yıl boyunca sahte karısı olmayı kabul edersem.

Sorun yok, tamamen sorun yok. Onun çarpıcı elmacık kemiklerini ve günahkar sırtısını görmezden geleceğim.

Ama bir sorun var. Kraliçe olmaya layık olduğumu kanıtlamak için sihirli bir "Bekarlığa Veda" tarzı yarışmayı kazanmam gerekiyor. Küçük bir sorun mu? Sihir kullanmayı hiç bilmiyorum.

İlk etkinlikte mi? Kelimenin tam anlamıyla yüzüstü yere düştüm.

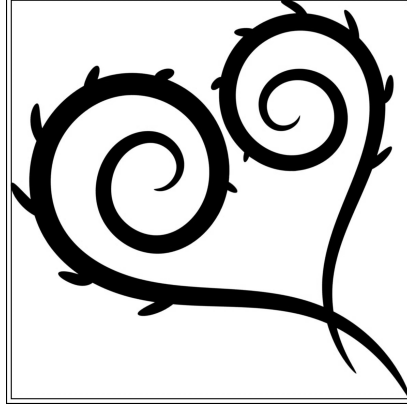
Severin bana sihir öğreteceğini, böylece kazanabileceğimi söylüyor. Birdenbire "nişanlım" yanıma yapıyor, her dokunuşu midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Ve beni uçurmaya götürdüğünde? Aman Tanrım. Aptal kalbim tüm bunların sahte olduğunu unutuyor...

Fae King ile Taklit Etmek, ahlaki açıdan gri bir durumdan kurtulmaya çalışan huysuz bir gölge babayı, pes etmenin anlamını bilmeyen neşeli bir cadıyı, küstah konuşan bir tilki yoldaşı, büyülü fırınlara olan takıntıyı ve sayısız cadı dostunu içeren, baharatlı ve samimi bir fantastik romantik komedi.

Ferndale Falls'a hoş geldiniz! Kalpleri eriten romantizm, heyecan dolu anlar, mizah, sihir, risksiz maceralar ve sıcak bir aile ortamının bir araya geldiği bu büyülü küçük kasabada, bir solukta okuyacağınız hikayeler sizi bekliyor.

Sevgili Okuyucu, rızaya dayalı eğlenceli hikayeler yazıyorum ve güvenli bir okuma deneyimi yaşamanızı istiyorum. Bu kitapta argo ve açık cinsel içerik bulunmaktadır. Burada başka bir şey açıklamak istemiyorum, bu yüzden tam içerik ve temalar kılavuzunu görmek isterseniz, lütfen web siteme bakın.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hannah

Başımın yanından tiz kahkahalar bir hareket karmaşası içinde çılgınlıklar gibi geçiyor ve ani bir duruşla durduğumda taşıdığım kurabiyeleri düşürüyorum. Zihnimdeki kasaba toplantısı gündemi listesi, şimdiki zamana geri döndüğümde buharlaşıyor.

Birkaç adım ötede, parlak mavi kanatların çırpınışı, I Touch My Shelf adlı kasaba kitapçısının köşesinden hızla geçip gitti.

"Bu da neydi böyle?" Kafein almış bir kelebek gibi hareket ediyordu ama çok büyüktü. "Bir kuş mu?"

"Kuş yok," diye mırıldanan bir ses duyuldu, ardından iki ses daha aynı sesi tekrarladı. "Kuş yok." "Kuş yok."

"Bunu kim söyledi?" diye dönüp bakıyorum. Ana caddede etrafıma pek dikkat etmeden yürüyebilmemin sebeplerinden biri de, uykulu küçük kasabamızın son yıllarda tamamen uyuşmuş bir hale gelmiş olması. Kaldırımlar, sürekli bir umutla kaldırımında gagalarını sallayan birkaç yas güvercini dışında bomboş.

Havada minicik bir sihir titreşimi yayılıyor. Periler ve sihir Dünya'ya geri döndüğünden beri, son bir aydır ara ara hissettiğim bir duygu bu. O

zamandan beri her şey oldukça sakin geçti, ama ya o büyük kelebek sihirli bir şeyse?

İleri doğru fırlarken bale ayakkabılarım kaldırıma çarpıyor. Kitapçının yanındaki ara sokak bomboş ve rahat bir nefes alıyorum. Muhtemelen birkaç çocuk drone ile oynuyordur. Ferndale Falls, sihir veya perilerin sorun çıkarmadığı huzurlu küçük bir kasaba olarak kalabilir.

Öğle yemeğinden kalan bisküviyi çıkarıp ufalıyorum ve kırıntıları güvercinlerin önüne serpiyorum; güvercinler ağır ağır geliyor, koyu renkli gözleri parıldayarak bu ikramın üzerine üşüşüyorlar.

Telefonum alarm veriyor. Kasaba toplantısına yetişmek için beş dakikam var ve geç kalmaktan nefret ediyorum. Ferndale Falls'ın en genç belediye başkanı olmak zaten yeterince zor ve kimsenin bana oy vermekten şüphe duymasına neden olmak istemiyorum. Uzun kahverengi saçlarımı yüzümden çekip, üzerimdeki pembe gömleği düzeltiyorum. Sonra kaldırımda hızla yürüyorum.

Cadde boyunca sıralanan binalar, rengarenk boyanmış ahşap dış cepheleri ve süslemeli detaylarıyla çok sevimli, ancak bunların çok büyük bir kısmı boş ve kapalı. Çocukluğumun hareketli turistik merkezi çoktan yok oldu, yeni bir otoyol trafiği eyaletin bu bölgesinden uzaklaştırdığında çalındı. Ferndale Falls'ın yavaş yavaş hayalet kasabaya dönüşmesini durdurmak için yaptığım hiçbir şey işe yaramadı ve bu kalbimi acıtıyor.

Kasaba meydanından geçtim; adı artık ironik çünkü mini bir parktan çok toprak bir alana benziyor. Belediye, iki belediye başkanı önce bakım bütçesini kesti ve kendi başıma çim ekme girişimlerim de başarısız oldu. Anlaşılan çim, tam bir baş belası; istemediğiniz her yerde, istediğiniz hiçbir yerde yetişiyor.

En azından Belediye Binası hâlâ görkemli görünüyor, bordo dış cephesi süslü mavi ahşap kıvrımlarla bezenmiş. Kasabada üçüncü katı olan tek bina burası ve bu katta Ana Cadde'ye bakan dev saat bulunuyor; süslü pirinç kolları hareket ederek günlerimizi sayıyor.

Lobiye geçip ahşap panelli, katlanır ahşap sandalyelerle donatılmış toplantı odasına giriyorum. Geç kalma endişelerime rağmen, yine de ilk gelen benim, ama çok da geç değil. Yulaf ezmeli çikolatalı kurabiyeleri bir tabağa yayarken arkamdan kumaş hışırtıları ve ayak sesleri geliyor. Her şey hazır olunca, kağıt bir bardağa kahve dolduruyorum.

Büyünün güçlü bir titreşimi havada cızırtılar çıkararak, elektrik çarpması gibi bir hisle tenimde dolaşıyor.

Çıglık attım ve kahveyi düşürdüm, koyu renk kot pantolonumun ön tarafına sıçradı. Kahretsin! Neyse ki eski kahve makinesinin ocaklarından biri bir yıl önce bozulmuştu. Bacaklarım yanmış değil, hafifçe ısınmış. Ama kafein bağımlılığım elveda. Sıkı bir bütçe, aylık kasaba toplantılarına gelen olağan sayıda insan için ancak yeterli kahve yapmama izin veriyordu.

“Hannah, iyi misin?” Skye endişeyle yanıma geldi, her zamanki gülümsemesi yerini endişeye bırakmış ve açık teninin rengini soldurmuştu. Kısa boylu, tombul ve platin sarısı saçlı arkadaşım, 1950'lerin pin-up kızları gibi giyinerek bunu kendine çok yakıştırıyordu. Parlak pembe elbisesinin kabarık eteğinden bir peçete çıkarıp bana uzattı. Kendi peçetesini getirmesi akıllıca bir hareketti. Peçeteler de geçen yıl bütçeden çıkarmak zorunda kaldığım bir diğer şeydi.

“İyiyim.” Dökülen yerin en kötü kısmını siliyorum. Koyu renk kot pantolonumda ıslaklık neredeyse hiç belli olmuyor. Her zaman güzel görünmeye çalışsam da, kasabanın benden belediye başkanı gibi giyinmemi beklediğini sanmıyorum. Hatta zamanımın yarısını bir yerlerde merdivende ampul değiştirerek veya vidaları sıkarak geçiriyorum ki tamir işlerine para harcamayayım. Üniversitedeki devlet mali sorumluluğu dersinde kasabanın tamircisi olmaktan hiç bahsedilmemişti.

Sonbahar diğer taraftan yaklaşıyor, bohem şık köylü bluzlarından biri ve dökümlü keten pantolonuyla rahat ve zarif görünüyor. Güzel, çilli yüzü heyecanla doluyor. "Bunu hissettin mi?" diye soruyor, parmak uçlarında zıplayarak uzun, dalgalı kıvrıl saçlarını savuruyor. Kolunu genişçe açıyor, altın bilezikleri şingirdayarak ses çıkarıyor. "Bu neydi?"

"Sen de hissettin mi?" diye soruyorum, mahremiyet alanı yaratmak için sırtımı odaya dönerek.

İkisi de başlarını salladılar.

Lanet olsun. Bir ay önce, beni ziyaret eden bir peri bana Ferndale Şelaleleri'nde çok sayıda cadı olduğunu ve benim de onlardan biri olduğumu söyledi. Sihirli güçlerim olmadığı için bunu pek önemsemedim.

Ama bu yeni sihir dalgası görmezden gelinemeyecek kadar büyük. Kasabamda sihirle nasıl başa çıkacağım? Ya dünyanın geri kalanı öğrenirse? Filmleri izledim—bu tür şeyler asla iyi sonuçlanmaz, hükümet veya büyük bir şirket gelir ve herkesi bir laboratuvara gönderir.

“Hannah, ne düşünüyorsun?” diyor Autumn. “Yüzünde ‘aman Tanrım’ ifadesi var.”

Derin bir nefes alıyorum. Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulacaksam, yardıma ihtiyacım var. Başlamak için en iyi kişiler kim olabilir ki, tabii ki en yakın arkadaşlarım? "Sanırım sihirdi," diye mırıldanıyorum.

"Sihir!" Skye'ın kusursuzca sürülmüş rujlu dudakları yuvarlak bir O şeklini alıyor.

"Son bir aydır hissettiğim şey bu muydu acaba?" diye soruyor Autumn. "Havada elektriklenme gibi bir şey?"

Başımı salladım ve omzuma doğru bir bakış attım. Kasaba halkı toplantı odasının açık kapılarından içeri girdi ve birçoğu sehpaye doğru yöneldi. "Burada bu konuyu konuşamayız. Sonra konuşalım."

Reginald masaya doğru hışımla yaklaştı ve bir kurabiye kaptı; bronzlaşmış, kırışıklarla dolu yüzünde, kasabanın huysuzu olarak mükemmelleştirdiği o daimi somurtkan ifade vardı. "Ev yapımı değil."

"Özür dilerim." Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Büyükanneimin fırıncılık genini almamışım."

Kaşlarını daha da çattı. İşte geliyor, her toplantıda sorduğu soru. Autumn arkasından gözlerini devirdi ve Skye kıkırdamasını zor tuttu.

Reginald homurdanarak, "Genç bayan, kasabaya ne zaman daha fazla turist çekeceksin? Benim zamanımda Ferndale Şelaleleri çok hareketli ve popülerdi." dedi.

Gülümsemem kayboluyor. Yıllardır fazla mesai yapıyorum, elimden gelen her şeyi deniyorum. "Ben—"

"Hannah!" diye bağırıyor Jared, sonra kendini toparlayıp unvanımı da ekliyor. "Belediye Başkanı Wylde! Çabuk gelmelisiniz!" Orta koridordan hızla koşuyor ve Bayan Greely'nin yoluna bıraktığı tahta sandalyenin üzerinden atlıyor, kalın uyluk kasları siyah likralı bisiklet şortunu zorluyor. Bu tam olarak şaşırtıcı değil—yarış bisikletine yapışık olmadığı her an hızlı hareket eder, sanki hıza o kadar bağımlı ki normal bir insan gibi yürümeye tahammül edemiyor—ama sürekli güneş yanığı olan yüzündeki panik ifadesi yeni.

"Ne oldu Jared?"

"Bir saray!" Şık, geniş çerçeveli güneş gözlüklerini başına doğru itti, gözlerinin etrafında soluk bir deri yığını oluştu. Jared parmağını kuzeye, kasabaya adını veren şelale yönüne doğru uzattı. "Birdenbire ortaya çıktı! Devasa!"

Bu da ne demek? Büyük kelebekler uçuşması ya da havada elektriklenme hissi gibi şeyleri boş verin. Koca bir sarayı saklamamın

imkanı yok!

Şok beni o kadar hızlı döndürdü ki bir tutam saçım dudağıma yapıştı. Saç tellerini iterek hızla ileri atıldım. Çok geçmeden tekrar dışarıdaydım.

Birkaç adım bile ilerleyemeden Jared yanımdan hızla geçti ve aniden durdu. Taytla kaplı sırtına çarptım ve geri sektim. Boyum neredeyse 1.80 metre, ama Jared'ın sadece uyluk kasları bile benim tüm vücudumdan daha fazla kas kütesine sahip.

“Ah, Jared.” Yanan burnumu ovuşturuyorum. “Acıdı.”

Özür dilemek yerine, gökyüzünü işaret ediyor.

Gözlerimi kısarak, berrak bir yaz gününün parlak mavi gökyüzüne bakıyorum.

Toplantıdaki diğer kasaba halkı da arkamdan sıraya girdi. Biri nefes nefese, "Bu ne?" diye sordu.

Birkaç kez daha göz kırptıktan sonra, sonunda baktığımda büyüyen koyu bir nokta seçebiliyorum. Vücudun her iki yanında siyah kanatlar genişçe açılmış, ama...

"Bu da neyin nesi?" diye soruyorum, normalde halka açık yerlerde kullandığım, çocuklara uygun "heckity heck" ifadesini söylemeyi unutarak. "Bu bir kuş değil."

Kullanılan küfürlü ifade nedeniyle homurdanmalar ve alaycı sesler bekliyordum, ancak kasaba ileri gelenlerinden hiçbiri tek kelime etmedi; bu da herkesin ne kadar şok olduğunu gösteriyor.

Bir adam, karanlık ve günahkar bir tanrı gibi göklerden iniyor, duman kanatları havayı iki yana doğru kavırıyor.

Elmacık kemikleri o kadar keskin ki camı bile kesebilirler ve rüzgar uzun siyah saçlarını savurarak etrafında kendi başına bir hayat sürüyormuş gibi dalgalandırıyor. Aman Tanrım, harika saçları var. Ben de her zaman saçlarımın oldukça iyi olduğunu düşünürdüm ama onunkisi bambaşka bir seviyede.

Vücuduna yapışan siyah deri pantolon ve önü o kadar açık bırakılmış beyaz bir gömlek giymiş ki, geniş göğsüne oturan ince çizgili mavi yelek olmasaydı düşecekmiş gibi duruyor.

Vay canına. Yeleklerin bu kadar seksi olabileceğini kim bilirdi ki?

Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmış, açık tenine karşı koyu renkli, akıcı dövmelemlerle kaplı kaslı ön kollarını sergiliyor. Göğsünün görünen kısmında da aynı dövmelemler var. Her yeri dövmeli mi? Bunu

öğrenmek için bir kız ne yapmalı? Keşif ekibine liderlik etmeye gönüllü oluyorum—bilim için!

Yaklaştıkça daha fazla ayrıntı ortaya çıkıyor. Kulakları sivri ve şeytani, günahkar sırtışı bir çift sivri dişi gösteriyor.

Etrafımdaki herkes ellerini kaldırıp telefonlarını gökyüzüne doğru çeviriyor.

"O bir melek!" diye içini çekti Skye.

"Ya da bir iblis," diyor Autumn. "Seksi olanlardan biri."

"Hayır," diyorum. "O bir peri."

Bir ay önce birkaç peri ork ve şekil değiştiriciyle karşılaştım, ama o zamandan beri ortalık sakinleşti, bu yüzden perilerin Ferndale Şelaleleri'nden uzak durmaya devam edeceğini umuyordum.

Ama bu yeni gelen o dileği yerle bir ediyor. Daha fazla peri Dünya'ya gelmiş. Sadece, bu ne tür bir peri? Gölge kanatlı birini hiç görmedim. Ve başındaki gümüş taç bir gösterge ise, o bir kral.

Kral olsun ya da olmasın, ne kadar yakışıklı olursa olsun, kasabamı tehlikeye atmayacak!

Yeşil alana adımımı attım, kendimi kasaba halkının önüne koydum. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım ona, ellerimi belime koyarak. "Öylece uçup gidemezsin! Dünyadaki insanlar sihir hakkında hiçbir şey bilmiyor! Bu ortaya çıkarsa hükümet hepimizi hapse atar!"

"Burada lider sen misin?" Bana kaşlarını çatarak bakıyor, bu da elmacık kemiklerinin daha da muhteşem görünmesine neden oluyor. Bu nasıl adil olabilir?

"Ben belediye başkanıyım," diyorum.

Eli havayı yarıp geçiyor.

Bütün sesler boğuklaşıyor. Arkamı döndüğümde herkesin elinde şarjı bitmiş telefonlar salladığını, ağızlarının kıpırdadığını görüyorum, ama onları duyamıyorum.

"Ne yaptınız?" diye kasaba halkına doğru parmağımı uzattım.

"Cihazlarını kapattım ve ikimizi de bir yanılısama dünyasına sardım, böylece kendimize mahremiyet sağladım."

"Neden?"

"Ben gölge perilerinin hükümdarı Kral Severin'im ve size bir teklifte bulunmaya geldim." Üzerimde havada süzülüyor, gözleri beni olduğum yerde delip geçiyor. "Bana ve halkıma burada, Dünya'da bir yer verin, fazlasıyla ödüllendirileceksiniz."

Ödüllendirildi mi? Ferndale Falls'ın, nereden gelirse gelsin, ciddi bir nakit desteğine ihtiyacı var. Ben de diyorum ki, "Açıklayın."

"Sadece sözlerle yetinmeyeceğim." Ellerini genişçe açıyor ve ayaklarımın altındaki toprak kıpır kıpır oluyor.

Aşırı ısınmış bir çaydanlık gibi çılgılık attım ve geriye doğru kaldırıma sıçradım, Kral Severin'in önünde belediye başkanı olarak soğukkanlılığımı koruma umudumu tamamen yok ettim.

Ama kim beni suçlayabilir ki?

Yeşil topraklar adeta çalkalanıyor. Küçük ağaçlar yukarı doğru yükseliyor, büyüdükçe dalları yayılıyor ve yaprak cümbüşüne dönüşüyor. Hepsini tanımıyorum ama kızılırcık ağaçları tanıdık, neşeli beyaz çiçeklerle açıyor. Ardından çalılar geliyor, zengin pembe çiçekli açelyalar ve adını hatırlayamadığım diğer bitkiler. Ağaçların gölgesinde yerel eğrelti otları toprağı serpiştiriyor ve çiçek tarhları açmaya başlıyor. Kalın çimenler—her tohum ektiğimde hayalini kurduğum türden çimenler—açık alanları kaplıyor.

Sadece birkaç saniye içinde, kasaba meydanı çocukluğumdakinden bile daha güzel görünüyor. Mükemmel bir şekilde düzenlenmiş, çocukların oynayabileceğı kadar geniş bir çimenlik alanı var. Güneşli günlerde serilmiş piknik örtülerini ve Jared'ın gitarıyla müzik çaldığı geceleri hayal edebiliyorum. Esinti çiçeklerin kokusunu taşıyor, tatlı kokuları burnumu okşuyor. Ana Cadde'deki parlak boyalı dükkanlar, yeniden canlanan yeşillik sayesinde anında daha neşeli bir hale geliyor. Gözlerim yaşıyor. Küçük kasabam için her zaman istediğim her şeyi, güzellik ve yaşamla titreşen yemyeşil bitkilerde yazılı barış ve refahı görmek gibi.

Ani bir rüzgar esintisiyle peri kralı tam önüme indi ve gölgeli kanatları vücudunun içine kayboldu, bu sırada göğsündeki dövmeler de hareket etti. Tanrım, yakından bakınca daha da muhteşem görünüyor, gözleri az önce yarattığı ağaçların yapraklarıyla uyumlu zengin bir zümrüt yeşili. Ayrıca benden daha uzun, en az bir metre boyunda ve omuzları da nefis derecede geniş.

Karnımda uzun zamandır uyuyan kelebekler canlandı. Bir anda, cinsel organlarım bana üniversiteden döndüğümden beri kimseyle çıkmadığımı hatırlattı. Zamanım olmadı. Son birkaç yılın her anını Ferndale Falls'ı kurtarmak için harcadım ve liseden beri flört edebileceğim insan sayısı azaldı, çünkü üniversiteye gidenlerin çoğı eve dönmek yerine başka yerlerde iş bulmak zorunda kaldı.

"Peki?" Severin buyurgan bir şekilde kaşını kaldırdı.

"Çok güzel," diye itiraf ediyorum. Sırıtmalarına karşılık ekliyorum, "Ama güzel çiçekler Ferndale Şelaleleri'nin sorunlarını çözmeyecek. Dükkanlara, kafelere ve onlara müşteri lazım. Paraya ihtiyacımız var." Tanrım, bunu ona ve hesapçı bakışlarına itiraf etmek canımı yakıyor ve yanaklarım kızarıyor. Kahretsin. Kızardığımda çok kızarıyorum ve bu gerçekten çok utanç verici. Ama gururumu yutuyorum ve çenemi kaldırıyorum. Kasabam için her şeyi yaparım. "Ve sihirli bir korumaya ihtiyacımız var. Az önce oldukça büyük bir gösteri yaptınız – buradaki herkesi baş belasına sokabilecek bir gösteri. Kasabamın bir tür hükümet bilim deneyi haline gelmesine izin vermeyi reddediyorum."

"Bunların hepsini sağlayabilirim," diyor sesi güzel, yankılı ve büyüleyici. "Ama bir bedeli var."

Öne doğru salınmaktan kendimi alıkoyuyorum, hissettiğim bu çekimin arasından ince bir temkinlilik duygusu geçiyor. "Peki, bedeli ne?"

"Bu yerin lideri siz misiniz?"

"Dediğim gibi, ben belediye başkanıyım."

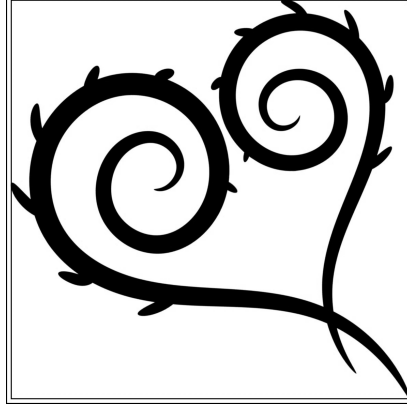
"Peki, sizde sihir var mı?"

"Evet." Yüzümü buruşturarak saklıyorum. Tamamen yalan değil. Güçlerimin ne olduğunu bilmesem de, bir cadı olduğumdan oldukça eminim.

"Kasabanızı kurtarmak ve korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Sinsi gülüşü birden şeytani bir hal alıyor.

"Tek yapman gereken benimle evlenmek."

İKİNCİ BÖLÜM

Severin

Güzel cadı bana dik dik bakıyor, kahverengi gözleri o kadar geniş ki içinde kaybolabilirim. Başımın üzerinden uçarken büyüsünün gücü beni kendine çekti ve yakından bakınca daha da büyüleyici. Diğer insan kadınlarının çoğundan daha uzun, neredeyse bir peri kadar uzun. Yine de benim türümdeki kadınlardan daha kıvrımlı, bu yüzden pembe gömleğinin açık V yakası, göğüs dekoltesinin çekici bir görüntüsünü sunuyor.

Açık bronz teni, ağzını kapatıp yutkunurken büyüleyici bir pembe renge bürünüyor. Her düşüncesi yüzünde en büyüleyici şekilde yansıyor. Yıllarca hesapçı perilerle çevrili olduktan sonra, dürüstlüğü ferahlatıcı. Bu kızla vakit geçirmek gerçekten eğlenceli olacak.

“Benimle evlenmek istiyorsun...” diye her kelimeyi yavaşça söylüyor.

“Bir yıl ve bir gün.” Evliliğin Periler Diyarı'nda resmiyet kazanması için gereken süre tam olarak bu kadar. Ve resmi bir evlilik, diğer diyarların peri liderlerinin gölge perilerine güvenilebileceğine ikna olmalarını sağlayacak tek şeydir.

Bu evlilik aynı zamanda yeryüzünde toprak sahibi olma iddiamı da pekiştirecek.

Gözlerim cadının üzerinden, var ettiğim ağaçlara, dişbudak ve üvez ağaçlarına ve tohumları toprağın içinden sihirimle şarkı söyleyen yerel bir ağaca kaydı. Dört yapraklı beyaz çiçekler, yuvarlak şeklini bolca çiçekle kaplamıştı. Sihrimle yarattığım çiçekli çalıların çiçekleri, cadının canlı bluzunun zengin pembesiyle aynı renkteydi.

Dünya bitki örtüsü o kadar canlı, o kadar potansiyel dolu ki, kanımda bir coşku, büyüme ve neşe şarkısı yankılanıyor. Bugün bitki büyümünü en büyük ölçüde kullandığım ilk gün ve şimdiden bu büyümenin etkisi altındayım ve buraya aşık oldum. Sarayımı şehrin hemen dışına kurdum, bitki örtüsünü kenara çekerek etrafında daha yoğun bir orman bariyeri oluşturdum. Bu kadar küçük bir alanda bu kadar çok ağaç! Bu his baş döndürücü.

İçimde uzun zamandır susuz kalmış bir ihtiyacı gideriyor. Karanlık Tanrı, alemimizi güneşten ve hayattan mahrum ederken, elf atalarımı da gölge perilerine dönüştürdü. Onun hizmetinde birçok kötülük yaptım, ancak doğuştan hakkım olması gereken doğal dünyadan beni mahrum bıraktığını bilmek, onu gerçek kötü adam yapıyor.

Dünyada kalmam gerekiyor.

Ve bu sevimli küçük cadı bunu bana verebilir.

Gerekliyse, onu baştan çıkaracağım. Tarihimiz, insanların cazibemize kapılmasıyla ilgili hikayelerle dolu ve o, belirgin kızarmaları ve anlamlı gözleriyle büyüleyici derecede çekici. Belki de anlamayı mühürlemek için gerekli olup olmamasına bakmaksızın, sırf zevk için onu baştan çıkaracağım.

"Adımı bile bilmiyorsunuz," diyor.

"Öyleyse bana ver." Ona doğru yaklaşıyorum, hareketle göz bebeklerinin büyüme şeklini çok seviyorum.

"Hannah." Omuzlarını dikleştirdi. "Belediye Başkanı Hannah Wylde, mademki unvanlara meraklısınız."

"Hannah," diye mırıldanıyorum. Bu güzel isim dilimde ipek gibi kayıyor. Bir palindrom olduğu için sihir ve oyunlardan bahsediyor. Geçici bile olsa bir peri kraliçesi için ne kadar uygun. "Bana Severin diyebilirsiniz."

"Peki, Severin." Etraftaki binaları işaret ederek, "Eğer seninle evlenirsem, kasabayı koruyacak mısın?" diye sordu.

İlginç olan, kendisinden önce kasabasından bahsetmesi. Bunu kullanabilirim.

“Dünyada başka hiç kimsenin sihir hakkında bilgi sahibi olamayacağını söylediğinde, kasabanın etrafına sihirli bir kalkan yerleştirdim.” Benim asıl sihirli gücüm bitki yaşamıyla bağlantılı olabilir, ancak tüm gölge perilerinin çeşitli yetenekleri vardır.

"Bizi buraya mı hapsettiniz?"

“Hayır.” Düşünce de dehşete kapılarak kaşlarımı çattım. Karanlık Tanrı'ya hizmet etmeye zorlandıktan sonra, kimseyi kendi isteği dışında hapse atmazdım. “Kimse tuzağa düşmeyecek. Söz veriyorum.”

“Dış dünyayla bağlantımızı koparmamalıyız.” Hannah'nın güzel kahverengi gözlerinde endişe belirliyor. “Ama aynı zamanda tüm bu sihir hakkında herkesin bilgi sahibi olmasına da izin veremeyiz.”

“Peri büyüsü oldukça karmaşık olabilir. Kendileri büyülü olmayan veya büyüyü kabul etmeyen herkes, tamamen sıradan görünen, göz alıcı bir cephe görecektir.” Arkasındaki bazı insanları işaret ediyorum. “Bu zaten oluyor.”

Kasaba halkının geri kalanına bakmak için döndü. Birçoğu, özellikle genç kadınlar, az önce yarattığım bahçeye daha da yaklaşıyorlardı. Diğerleri ise hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını çatarak uzaklaşmaya başlamıştı bile. Sessizlik büyüsünü bir anlığına gevşettim.

"Neden dışarı çıktık ki?" diye homurdandı yaşlı adam. "Kasaba toplantısı yapacağımızı sanıyordum."

"Sanırım gençler açelyaları görmek istediler," diye yanıtlıyor orta yaşlı bir kadın.

“Neden?” diye homurdandı. “Bu çiçekler dün de buradaydı, yarın da burada olacaklar.”

"Benim için sorun değil," diyor kadın. "Hannah kasaba meydanını güzel bir şekilde restore etti. Tadını çıkarmayı hak ediyor."

Onlar uzaklaşınca Hannah bana döndü, bakışlarında merak belirdi. "Kasaba meydanının hep böyle olduğunu mu düşünüyorlar? Beş dakika önce bunu yaptığını nasıl hatırlamazlar?"

“Sihir. Aslında, sihri görebilen herkes artık perilerin Dünya'da olmasının tamamen normal olduğunu düşünüyor.” Sırıttım ve bizi tekrar sessizliğe büründürdüm. “Ayrıca şu anda birbirimize hayranlıkla bakan iki sevgilinin sohbetini yaptığımızı da düşünüyorlar.”

“Ne?” diye çığlık attı, dönerek soluk tenli, kısa boylu sarışın bir kadının yüzünün önünde elini salladı. “Skye! Benimle konuş, Skye!” Sonra çilli, açık tenli ve kızıl saçlı bir kadını işaret etti. “Autumn?”

İki kadından hiçbirisi tepki vermedi.

“Onlar senin gerçek halini göremiyorlar,” diyorum. “Sanki tam önümde durmuş, bana hayranlıkla bakıyormuşsun gibi düşünüyorlar.”

Hannah bana doğru döndü. "Neden?"

"Evliliğimizin sahte olduğunu kimse bilmemeli."

“En yakın arkadaşlarıma yalan söyleyemem!” Başını salladı, uzun, düz kahverengi saçları dalgalandı. “Söylemeyeceğim.”

Ah, vicdan azabı. Ne kadar da rahatsız edici.

“İki kişiye söylemenize izin vereceğim.” Sözümü pekiştirmek için doğru sayıda parmağımı kaldırıyorum. “Ama büyü, bunu sizden başka kimseye anlatmalarına izin vermeyecek.”

Yüzünde duygular büyüleyici bir şekilde beliriyor. Aklından geçen her şeyi gösterdiğinin farkında mı acaba? Bakışları kararlı bir ifadeye bürünüyor. "Üç kişiye söyleyeyim, yaparım."

"Anlaştık." Bir yandan da kendi talebini dile getirmesi hoşuma gitti. Bir yıl boyunca uysal biriyle vakit geçirmek sıkıcı olurdu.

“Şimdi illüzyonu bozacağım. Rolünü oynamaya başlama zamanı.” Büyülü bir enerji dalgası dışarıya doğru yayılıyor. Hannah’nın ellerini avuçlarıma içine alıp geriye doğru yürüyorum ve onu çimenlerin üzerine çekiyorum. Bluzunun parlak pembesiyle uyumlu lalelerden oluşan bir yatağın yanında durup tek dizimin üzerine çöküyorum.

"Hannah, benimle evlenme şerefine nail olur musun?"

Yüzündeki şok ifadesi mükemmeldi. Ya sandığımdan daha iyi bir oyuncuydu ya da bu kadar çabuk evlenme teklif edeceğimi beklemiyordu. Yine de, bu anlaşmadan vazgeçmesi için ona zaman tanımayı reddediyorum.

Kalabalığın arasından hafif nefes kesme sesleri gelirken, onun parmaklarını sıkıyorum.

"Evet," diye fısıldadı.

Ben ayağa kalktığımda yeşil alanda çığlıklar yükseldi ve diğer kadınlar birer tebrik mırıltısıyla öne doğru hücum etti. Hannah’ı kucakladılar, hatta bazıları biraz ağladı, ama bunlar mutluluk gözyaşları gibi görünüyordu. Yıllarca süren mücadelede birçok kez gözyaşı gördüm, ama hiç sevinç gözyaşı görmemiştim. Tanrıça, bu çok kafa karıştırıcı.

Şükürler olsun ki, kadınlardan hiçbirisi bana sarılmadı. Birkaç tanesi kollarını açarak bana doğru gelmeye başladı. Kaşlarımı çattığımda, uzun zamandır uy dormant olan bir hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi ve

aniden fikirlerini değiştirdiler. Tanrıçaya şükür. Ben rastgele temas kurmam. Hiçbir şeyi rastgele yapmam.

“Bütün bunlar nereden geldi?” Skye yeni bahçenin geri kalanına doğru kolunu salladı. “Çiçekler, ağaçlar!”

“Büyüyle yaptım. Hannah için nişan hediyem,” diye yalan söylüyorum. “Ona güzel bir yerde evlenme teklifi etmek istedim.”

Kadınların hepsi birden "ahhh" diye karşılık verdi.

Hannah onlara, "Onun yeşili yeniden yaptığını hatırlıyor musunuz?" diye soruyor.

"Sanki bu unutulacak bir şeymiş gibi," diyor Autumn.

“Bu, ikinizin de sihire duyarlı olduğunuzu doğruluyor.” Hannah, arkasında toplanmış diğer kadınlara dönerek, “Yeşilin nasıl yeniden canlandığını hatırlayan herkes, lütfen yaklaşsın.” dedi.

Kadınlardan birkaçı onun etrafına toplandı.

“Konuşmamız gereken çok şey var. Herkes bu akşam saat sekizde kitapçada buluşabilir mi?” Başlarıyla onaylayınca bana döndü. “O zaman görüşürüz. Nişanlımla konuşmam gerekiyor...”

Kadınların çoğu az önce oluşturduğum bahçeye doğru uzaklaşıyor, ancak sarışın ve kıvılc saçlı olanlar Hannah'nın yanında kalıyor.

“Gel.” Elimi uzattım. Gölgelerim tenimin altında kıvrılıyor, dövmelemlerim dans ediyor. Uzanıp onu sarıp kendime çekmek istiyorlar. “Nişanımızı kesinleştirmemiz gerekiyor.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Sarayıma.” Sarayımı herhangi bir resmi anlaşma yapmadan Dünya'ya taşımak biraz kibirdi. Eğer kendimi ona bağlamazsam ve onu buraya demirlemezsem, bugünden sonra burada kalamaz.

“Şehrin dışındaki yeni binanın sebebi siz misiniz? Bunu tahmin etmeliydim,” diyor. “O arazi size ait değil.”

“Tam tersine. Sarayımı sizin topraklarınıza kurmadım.” Bunu yapmak çok fazla ağacı ve diğer bitki örtüsünü yok ederdi. “Bunun yerine onu ormanınıza yerleştirdim. Saray ve arazisi hala Periler Diyarı'nın bir parçası.”

“Bu... bu imkansız.”

“Hayır.” Sırıttım ve elimi ona daha da yaklaştırdım. “Bu sihir.”

“İkiniz için de çok mutluyum.” Skye, Hannah'nın koluna sıkıca tutundu. “Bu çok romantik.”

"Arkadaşları var mı?" Autumn bana şüpheyle bakıyor. "Şu asi çocuk imajı ona çok yakışıyor."

"Oğlan mı?" Geriye doğru çekildim, dişlerimden dudaklarım sessiz bir hırıltıyla kıvrıldı. Nasıl cüret eder? Ben diyarları fethettim! Binlerce insan ayaklarımın dibinde korkudan titredi, merhamet diledi. "Size temin ederim ki, bana yakıştırılabilecek tüm çeşitli sıfatlar arasında 'oğlan' kelimesi yer almıyor."

"Bunu bir iltifat olarak söyledi." Hannah gözlerini kısarak bana baktı. "Ve kral olsan bile, arkadaşlarımla o ses tonuyla konuşamazsın."

Ondan sihirli kıvılcımlar fişkırıyor, bir insan için oldukça güçlü, benimkine denk olmasa bile. Yine de bana karşı durma cesaretine hayranım. Bunu yapacak çok az kişi olurdu. Sözleri bana şu an nerede olduğumu, kim olduğumu da hatırlatıyor. Artık bir savaşçı kral değilim, artık bir dövüşçü değilim. Karanlık Tanrı tarafından serbest bırakıldıktan sonra bunların hepsini geride bıraktım.

Yüz ifademi yumuşatmaya ve oynamam gereken rolü hatırlamaya çalışıyorum. "Özür dilerim, sevgilim. Ses tonuma dikkat etmeye çalışacağım."

Yeşillikten çılgınlıklar geliyor. Bir lale tarhının tamamı köklerinden sökülüp çimenlerin üzerinde kökleri üzerinde koşuyor, uzun yapraklarını kollar gibi sallıyor, çiçek başları yukarı aşağı hareket ediyor.

"Aman Tanrım! Şimdi de etrafta çiçekler cirit atıyor? Bunu nasıl açıklayacağız?" Hannah bana döndü ve parmağıyla laleleri işaret etti. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır," diyorum.

Anlamalı gözlerinde endişe beliriyor.

"Anlaşmamızı kesinleştirelim, ben de kasabanızı koruyacağım." Ona tekrar elimi uzattım.

Omuzları geriye doğru düşüyor ve yüz ifadesi kararlılığa dönüşüyor. "Hadi yapalım şunu."

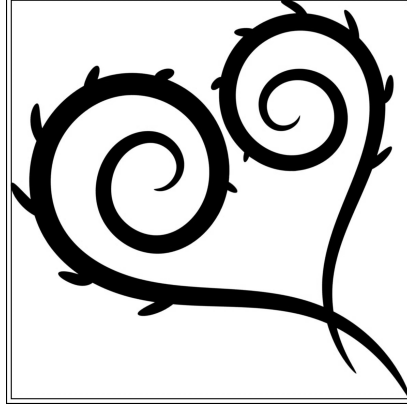
Parmaklarıma değdiği anda, içimden bir sihir dalgası geçti. Gölgelerim tenimden fırladı, uzantılar Hannah'ı sarmak için dışarı doğru uzandı. Sırtımdan kanatlarım çıktı ve onu kollarımın arasına aldım.

İnsanî kıvrımları büyüleyici bir yumuşaklıkla bana yapışırken nefesi kesiliyor ve tatlı kokusu burnumu dolduruyor; hafif, çiçeksi ve suya vuran güneş kadar parlak bir koku.

Göğsümde bir zonklama var, adlandıramadığım alışılmadık bir duygu.

Havaya sıçrarken kollarımı onun etrafına daha sıkı sardım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hannah

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Uçuyorum!

Kalbim, tıpkı bir hız trenine binmiş gibi, korku ve heyecan karışımı bir duyguyla hızla çarpıyor. Kolları beni sıkıca sarıyor, bedenlerimizin temas ettiği her yerde sihirli bir karıncalanma hissediyorum. Severin'in tenindeki dövmelerden çıkan tuhaf gölge yaratıkları etrafımı sarıyor! Dumanlı siyah uzantılar daha önce hiç görmediğim türden, ama ne kadar garip olsalar da, beni daha güvende hissettiriyorlar.

Rüzgar ılık çalarak saçlarımı çekiştiriyor, tenimi okşuyor ama onun gölge kanatları tamamen sessiz. Hızlı esen havada bile, deri, odun dumanı ve çam kokusu beni sarıyor. Bu kadar güzel kokmaması gerekirdi ama kokuyor.

Omuzlarına tutunarak üst bedenimi döndürüyorum, kasabayı görebilmek için boynumu uzatıyorum. Ferndale Şelaleleri buradan bakıldığında kartpostal gibi güzel görünüyor, yeşil kasabanın dikdörtgen şekli beyaz ve pembe çiçeklerle bezenmiş. Daha yükseğe çıktıkça, kasabanın daha büyük bir kısmı görünür hale geliyor ve Ferndale Şelalelerinin çoğu kasaba gibi bir daire oluşturmadığını gösteriyor. Bunun yerine, Viktorya tarzı evlerden ve sevimli kır evlerinden oluşan yerleşim

alanı güneye ve batıya doğru yayılıyor. Kuzeyde ve doğuda, küçük şehir merkezi ormana bitişik ve adını taşıyan şelale tam da "inşaat yapılmayacak" alanın ortasında yer alıyor.

Ya da en azından her yeri ormandı.

Şimdi, şelalenin solundaki ağaçların arasından, beyaz kireç taşından yapılmış, hayal gücünü zorlayan kuleler ve yoğun oyma süslemelerle dolu, masalsı bir saray yükseliyor. Ana binayı çevreleyen ayrı bir dış duvar, ön tarafta açık bir alan, arka tarafta ise çiçeklerle dolu bir bahçe oluşturuyor.

Jared'ın neden koşarak yanıma geldiğini çok iyi anlıyorum. Severin'in yardımı olmadan bunların hiçbirini saklamam mümkün değil.

"Burası sizin eviniz mi?" Şaşkın bir fısıltı gibi çıkıyor ağzından.

"Öyle." Ona bu kadar sıkıca yapışmışken, derin sesi içimde titreşiyor. Eğiliyor, ben geriye doğru sendelerken gölgeleri tutuşunu ayarlıyor.

Utanç verici bir şekilde tiz bir çığlık attım ve yanaklarım kıpkırmızı olurken onun pazularına yapıştım. Kahretsin. Utandığımda inanılmaz bir şekilde kızarıyorum ve onun küstah sırtışı bunu gördüğünü gösteriyor. Gerçi görmesine gerek yok—muhtemelen güneşten kavrulmuş yaz kaldırımlarında parıldayan ısı çizgileri gibi benden yayılan utanç dalgalarını hissedebiliyordur.

Sonra tekrar dönüyorum, bu yükseklikten şelalenin manzarasını görmek için can atıyorum. Şelalenin yanından hızla geçiyoruz, su kaya yüzeyinden köpükler halinde aşağı akıyor ve güneş ışınlarının vurduğu yerlerde milyonlarca pırıl pırıl elmas gibi parıldıyor. Aşağıdaki havuz, yazın serinlemek isteyen yüzücüler için adeta bekleyen güzel bir mavi renkte yayılıyor.

Severin, sanki hiç çaba sarf etmeden uçmaya devam ediyor. Ağaç tepeleri aşağıda yeşil bir bulanıklık içinde hızla geçiyor, aniden sarayın dış duvarının düz çizgisiyle bu görüntü bozuluyor. Bir başka ani değişimle, kanatlarını genişçe açıp havayı kavrayarak ve bizi yavaşlatarak dikey konuma geri getiriyor.

Şaşkın bedenim içgüdüsel olarak bacaklarımı onun bacaklarına dolarken, o beni her zamanki gibi sıkıca tutsa da, bir kez daha yakışsız bir ses çıkarıyorum.

"Kimseyle uçmaya alışkın değilim." Sarayın önüne iner. Saray ile dış duvar arasındaki zemini çimen yerine kalın yeşil yosun kaplamıştır.

"Gelecek uçuşlarımızda rota ayarlamalarımı daha yumuşak hale getirmeye çalışacağım."

"Gelecek seyahatler?" Bacaklarımı onunkinden ayırmaya ve ayağa kalkmaya zorluyorum. Sürekli onun sert vücuduna yapışık halde nasıl hayatta kalacağım ki?

"Evli olduğumuz süre boyunca seni sık sık kucağında taşıyacağım." Kaşını kaldırarak, "Uçabiliyorsan, o başka," dedi.

"Hayır. Uçamam." Aman Tanrım. Yalan mı söyledim? Kim bilir? Belki de uçabilirim.

Ondan uzaklaşıp saraya daha yakından bakmaya hazırlandım. Kuleler başımın üzerinde yükseliyor ve girişin kemerli gümüş kapıları bir insanın açabileceğinden çok daha ağır görünüyor. Şehrin en büyük binası, hem de birkaç kat daha büyük. "Bunu buraya getirerek ormana hiç zarar vermedin mi gerçekten?"

"Gerçekten de öyle yapmadım," diyor. "Şu anda peri diyarındasınız. Burası benim evim olan Avalon'un bir parçası."

"Ama biz Dünya'dayız."

"Öyleyiz." Başını yana eğiyor. "Ve değiliz."

"Bu mantıklı değil."

"Neden olsun ki? Bu bir sihir." Sırttır ve dirseğini uzatır. "Size sarayı göstereyim."

Elimi kolunun kıvrımına sokarak, cilalı gümüş gibi parıldayan etkileyici çift kanatlı kapılara doğru yürüyoruz. Her biri 6 metre yüksekliğinde ve üzerlerinde yemyeşil bir ağaç kabartması var. Hayvanlar ve çeşitli küçük periler yapraklı dalların arasından dışarı bakıyor. Severin'in gölgeleri önümüzde beliriyor ve ağır metal kapıları kolayca açıyor, beni görkemli bir mermer fuayeye götürüyor.

Karmaşık oymalar neredeyse her yüzeyi süslüyor ve ana kapıların doğa motifini tekrarlıyor. İçeride, çiçeklerin arkasından kurnazlık ve yaramazlıkla dolu minik yüzler beliriyor. Tavanı dolduran devasa bir avize, yüzlerce mumla ışıltıyor. İki merdiven odanın her iki yanından yukarı doğru kıvrılarak geniş bir balkon oluşturuyor ve her yöne açılan odalar, en zarif mobilyalar ve sanat eserleriyle dolu.

"Bu muhteşem! Şimdiye kadar gördüğüm en güzel binalardan biri." Sesim coşkuyla doluydu. "Sanki bir filmde fırlamış gibi."

"Diğer odalara daha sonra bakabiliriz, ama size göstermek istediğim bir şey var." Severin beni merdivenlerle çerçevelenmiş kemerli açıklığa doğru yönlendiriyor. Karşı tarafta, girişten bile daha görkemli bir oda var.

Yivli sütunlar uzun odanın yan taraflarından aşağı doğru uzanarak, Severin'in gözleriyle aynı renkte zümrütlerle süslenmiş parlak gümüş bir tahta doğru ilerliyor. Tavanda daha birçok muhteşem avize asılı, ancak odanın ışığının çoğu, her iki yan duvarı da kaplayan uzun, kemerli pencerelerden içeri süzülen güneş ışığından geliyor. Her bir penceredeki vitraylar, mermer zemini parlak renklerle boyayan doğadan sahneleri tasvir ediyor.

Bir şeyler... tuhaf görünüyor. Tahta neredeyse ulaşana kadar neyin beni rahatsız ettiğini anlayamadım. "Bekle! Pencerelerden nasıl güneş ışığı giriyor? Sarayın tam ortasındayız. Bu odanın dış duvarı bile olamaz, iki tane hiç olamaz."

"Elbette, sihir."

"Elbette," diye tekrarladım, biraz şaşkın bir halde.

Severin'in tahta oturmasını ya da belki de benim oraya oturmamı sağlamasını bekliyordum ki onunla evlenmenin ne kadar muhteşem olacağını hissedebileyim—Ah! Kraliçe mi olacağım?—ama o beni tahtın yanından gizli bir kapıya doğru çekiyor.

Havadan şöyle bir göz attığım bahçeye açılıyor ve o kısa bakış bahçenin güzelliğini tam olarak yansıtmadı.

Özenle düzenlenmiş, tek tip yataklara yerleştirilmiş bitkilerle dolu, resmi bir bahçe yerine, beni muhteşem bir renk cümbüşü karşılıyor. Tek bir yerde gördüğümünden çok daha fazla çiçek var, her şekil ve renkte. Güller, laleler, irisler ve zambaklar biliyorum, ama diğerlerinin çoğunu adlandıramam. Hatta bunların hepsinin dünyada olup olmadığından bile emin değilim. Küçük ağaçlar manzarayı süslüyor ve bitkilerin etrafını saran küçük renk adacıkları oluşturuyor. Yosun kaplı patikalar bahçenin içinden kıvrılarak geçiyor ve yavaş yürüyüşlere davet ediyor.

"Beğendin mi?" Severin'in sesi ilk defa biraz tereddütlü geliyordu. Bu onun için, saray hakkındaki düşüncelerimden bile daha önemliydi.

"Hayatımda gördüğüm en güzel bahçe." Gözlerine bakıyorum, sözlerimin samimiyetini ona gösteriyorum.

Her zamanki alaycı gülümsemesinin yerine, ilk kez içtenlikle gülümsüyor. Bu gülümseme yakışıklı yüz hatlarını aydınlatıyor, onu hem daha yakışıklı hem de daha ulaşılabilir kılıyor.

Ah. Kalbim yerinden fırlıyor, karnımdaki kelebekler çılgınca uçuşuyor, beni heyecan dolu çırpınmalarla dolduruyor. Asi ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum, sonra da omuzlarından tutup göğsündeki dövmeyi

yalayarak teninin kokusu kadar lezzetli olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

“Bunu da, kasaba meydanını yaptığım gibi, ben yaptım,” diye sessizce itiraf ediyor. Beni bahçenin arka tarafına, küçük bir tahta köprünün bir derenin üzerinden geçtiği, suyun kayaların üzerinden neşeyle şırıldadığı yere götürüyor. Kolundan bir gölge uzanıp, bluzumun rengiyle aynı pembe bir çiçeği koparıyor. Çiçeği eline götürüyor ve saçlarıma takıyor, baş döndürücü çiçek kokusu havayı sarıyor.

Parmakları kulağıma değiyor, ürpermeme ve kelebeklerin uçuşmasının yeniden başlamasına neden oluyor. Çiçeği avuçlarımin arasına alıp başımın yanına koyuyorum. "Bu nedir?"

“Bu bir şakayık, en sevdiğim çiçeklerden biri.”

"Çok güzel."

“Öyle.” Yüz ifadesi sertleşti, maskesi geri döndü. “Artık peri diyarında olduğumuza göre, nişanımızı kesinleştirebiliriz.”

Hızlıca bir adım geri çekildim, ayağım köprünün tahtasına vurdu. Onun soğuk ve mesafeli tavrına geri dönmesi, görmezden geldiğim tüm soruları doruk noktasına çıkardı. Bu evliliğe neden razı olduğumu biliyorum—Ferndale Şelaleleri için her şeyi yaparım—ama yine de ondan emin değilim.

“Burada gerçekten neler oluyor? Kralsın, muhteşem bir sarayın var ve... işte böyle görünüyorsun.” Elimle yukarı aşağı sallayarak onun yakışıklılığını süzdüm. “Neden benimle evlenmek istiyorsun?”

Kaşını kaldırarak, "Halkımın itibarını yeniden kazanmak için başka bir diyardan bir liderle evlenmeli ve kral olarak konumumun istikrarlı olduğunu kanıtlamalıyım. Bu yüzden bir yıl bir gün." dedi.

“Bu yine de neden benimle evlenmek istediğini açıklamıyor.” Kaşlarını çattığını görünce aceleyle ekledim: “Yanlış anlama. İltifat almak için sahte tevazu göstermiyorum. Oldukça harika olduğumu biliyorum. Ama peri değilim.”

“Başka diyarlardan bir periyle evlenmek daha uygun gibi görünebilir, ama...” Muhteşem saçlarını eliyle düzeltiyor ve normal bir insanda olduğu gibi dağıtmak yerine, dağınık ve “yeni yataktan kalkmış gibi” görünen saçları daha da seksi bir hal alıyor.

Elim istemsizce kalkıyor, o simsiyah saçlara dokunmak için can atıyorum ve parmaklarımı sıkarak kendimi zor tutuyorum. Tanrım, neden onun güzelliğine, en sevdiği erkek müzik grubunun üyesiyle karşılaşan aşık bir genç kız gibi tepki veriyorum?

“Ama?” diye soruyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup dirseklerimi sıkarak, hayranlıkla dolu ellerimi yerinde tutmaya çalışıyorum.

“Bir peri gelini beraberinde siyaset, ittifaklar ve yapmak istemediğim taahhütler getirecek. Bana daha basit bir şey lazım.”

Anlaşılan ben "basit" biriyim. Sanırım bu, onun bana karşı herhangi bir duygu besleme ihtimalinin olmadığı anlamına geliyor.

Canımı yakmamalıydı—adamlar daha yeni tanıştım!—ama yakıyor. Beni tanımıyor bile, ama şimdiden bir yıl benimle evlenip sonra sorunsuz bir şekilde çekip gidebileceğini biliyor.

"O kadar da basit biri değilsin," diye bir erkek sesi arkamdan geldi. "Artık ben varım ve her şey otomatik olarak daha iyi hale geliyor."

Dönüp bakıyorum. Dış duvardaki küçük ahşap kapı açık duruyor ve evin tanıdık ormanının manzarasını çerçeveleyiyor. Birkaç eğrelti otu yaprağı sanki rahatsız edilmiş gibi dans ediyor ama kimse görünmüyor. "Kim söyledi bunu?"

"Hiçbir şey duymadım." Severin kaşlarını çatarak bana baktı, bakışları beni değerlendiriyordu.

"Sinsi, sinsi, sinsi!" diye tiz bir ses çılgınlık atıyor. Bir sincap, eğrelti otlarının hemen üzerindeki alçak bir dalda duruyor, gür kuyruğu bir stop-motion filmine benzeyen bir şekilde tedirginlikle seğiriyor.

Aman Tanrım. Gerçekten de hayal görüyorum. Severin'i hâlâ vaktim varken bu anlaşılmaya bağlamalıyım. "Halüsinasyon gören eş" olmak, beni artık "saf" olarak nitelendirilmeyeceğimi gösteriyor. Kasabamın onun büyülu korumasına çok ihtiyacı var, bu anlaşmayı bozmak istemem.

Parmaklarını şıklatıyor ve havada bir parşömen belirliyor. Dili okuyamadığımı söylediğimde, İngilizceye çeviriyor. Anlaşmamız bu. Bir yıl bir günlüğüne evleneceğiz. Ben Ferndale Şelaleleri için yeni işler ve büyülu koruma elde edeceğim, o da Dünya'daki sarayını koruma izni alacak.

Tüy kalem kullanarak ikimiz de imza atıyoruz.

"Yani bu kadar mı? Nişanlandık mı?" Gözümde görkemli balolar, olağanüstü müzik ve bir peri kraliçesine yakışır derecede şık, uçuşan bir gelinlik canlanıyor.

"Henüz değil. Saçlarınızdan birine ihtiyacım var." Kendi saçlarından birini koparıyor.

Ona kendi saçlarımdan birini uzattım ve o da parmaklarımı kavrayıp, iki saç telini de kenetlenmiş ellerimizin etrafına sardı. "Ben, gölge perilerinin Kralı Severin, seni, Hannah, nişanlım olarak ilan ediyorum."

Başını sallayınca, onun sözlerini tekrarladım: "Ben, Ferndale Falls Belediye Başkanı Hannah Wylde, seni, Severin, nişanlım olarak ilan ediyorum."

Bu nişanlanma süreci filmlerde gösterildiği gibi hiç de öyle olmadı. Severn diz çökmüş olabilir ama kesinlikle beni sevmiyor.

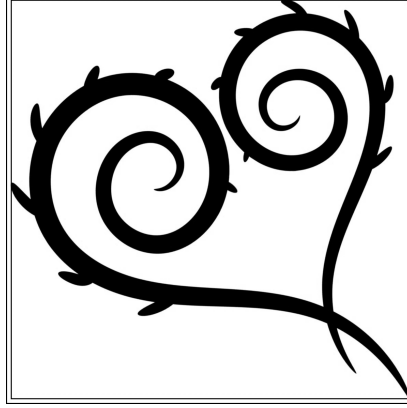
Ancak anlık hayal kırıklığım, etrafımızda sihirli bir girdap belirmesiyle ve vücudumu titreten bir elektriklenme hissiyle birlikte eriyip gidiyor.

Severin'in bakışları benimkilerle buluştu ve eli daha da sıkılaştı.

Farkındalık aramızdaki havayı yoğunlaştırıyor ve ben dudaklarımı yalıyorum.

Beni öpecek mi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Severin

Hannah'nın pembe dili, dudaklarının üzerinde son derece büyüleyici bir şekilde dönüyor.

Gölgelerim tenimin altında kıvranıyor, onu bana kapmak için can atıyorlar. Büyüm daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmış gibi hissetmemiştim. Gerçi, bu tür bir bağı ilk defa biriyle kuruyorum. Beni bu kadar etkileyen kadim nişanlanma büyüğü olmalı.

Ya da belki de bahçeme duyduğu samimi takdirin bir ifadesidir. Sarayımı Dünya'ya getirdiğim anda, bu alemin barındırdığı tüm yaşam potansiyeline hayran kalarak onu yarattım. Bu benim ilk bahçem, ama düzenini yıllarca zihnimin derinliklerinde, Karanlık Tanrı'nın etkisinden uzak tuttuğum küçük bir alanda tasarladım.

Bu alışılmadık hissin sebebi ne olursa olsun, kontrolümü kaybetmekten hoşlanmıyorum. Bir gölge uzantısı kayıp ellerimizi bir arada tutan saç tellerini koparıyor, böylece bir adım geri çekilebiliyorum. O büyük kahverengi gözlerden, Hannah'nın korumasız ifadelerinin çekici samimiyetinden, herhangi bir çiçekten daha tatlı olan teninin kokusundan uzaklaşıyorum.

"Bu kadar mı? Nişanlandık mı?" diye soruyor. "Ne zaman evleneceğiz?"

"Gelinlik seçmelerinden birini kazandıktan sonra resmi töreni yapacağız."

"Duruşmalar mı? Ne duruşmaları?" Elini geri çekti, kaşları çatıldı. "Duruşmalardan hiç bahsetmedin!"

"Bu eski bir gelenek." Kaşlarımı çatıyorum. "Keşke ortadan kaldırabilseydim, ama yapamıyorum." Diğer peri hükümdarlarının onayını kazanmak ve artık Karanlık Tanrı'ya hizmet etmediğime onları ikna etmek için bu evliliğin her yönü kusursuz olmalı. İnsan bir eşten daha iyi bir yol olabilir mi? Eski peri kralları, insanları zayıf buldukları için asla böyle bir kraliçe almazlardı. Birini bir yıl boyunca hayatta tutmak, kesinlikle ıslah olduğumu kanıtlayacaktır.

"Bu, ölümüne bir açlık savaşı falan değil, değil mi?" Dudakları abartılı bir şekilde buruştu. "Çünkü söylemeliyim ki, ben dövüşmeyi seven bir kız değilim."

"Ölüm olmayacak ve hiçbir şekilde aç kalmayacaksınız," diye hırlıyorum. Tanrıça. İnsanlar hâlâ böyle şeyleri eğlence için yapıyor muydu? Ve insanların bana kötü adam dediğini düşünün. Evet, savaş açtım ve binlerce ülkeyi fethettim, ama yönetimim altındakiler yemek yedi. Elbette her zaman iyi ekmek vardı.

"Peki, yargılamalar ne olacak?" diye soruyor.

"Peri diyarının hükümdarına yakışır şekilde yapılan sihir yeteneği testleri."

Hannah, şakayık çiçeğiyle oynuyor ve gergin bir hareketle onu kulağının arkasına yerleştiriyor.

"Bu bir sorun olmayacak, değil mi?" diye soruyorum. O bir cadı; büyüsünü hissedebiliyorum.

"Hayır!" diyor, sesi yapmacık bir neşeyle. "Hiç sorun değil."

Acaba bizim yöntemlerimizi bilmediği için mi bu kadar rahatsız? Onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Üç deneme olacak ve finalist olmak için bunlardan sadece birini kazanmanız yeterli. Ben gelin adayımı kazananlar arasından seçiyorum ve anlaşmamız gereği sizi seçeceğim."

"Yargılamalar nasıl olacak? Tehlikeli mi olacaklar?"

"Tehlikeli olmayacaklar, ama ne olacaklarını da bilmiyorum. Bu sınavlar kadim büyüyle yaratılıyor ve tarihsel olarak zarafeti, gücü ve ayırt etme yeteneğini test etmek için tasarlanmış yarışmalar olmuştur."

“Kimlerle yarışacağım?”

“Diğer peri alemlerinden katılmaya hak kazanan yarışmacılar.”

Parmaklarıyla çiçeğin sapını çeviriyor, alt dudağını ısırırken çiçek dönüyor. "Kaç tane?"

“Henüz bilmiyorum.” Ne umacağım konusunda kararsızım. Eğer Peri diyarları hiç yarışmacı göndermezse, Hannah ile evliliğim hemen başlayabilir, ki bu istediğim şey. Ancak diğer periler de kimseyi göndermezse, bu onların gölge perilerle tüm bağlarını koparmaya gerçekten hazır olduklarının bir göstergesi olur ki bu da benim ve halkım için felaket olur.

Gölgelerimi saraya doğru hızla gönderiyorum. Onlar da katlanmış parşömen parçaları taşıyarak geri dönüyorlar.

Hazırladığım davetiyeler birer birer açık avucuma geliyor ve içlerine sihirli bir enerji göndererek balmumu mühürlerine gömülü olan liman tılsımlarını etkinleştiriyorum. Hepsi birer birer yok oluyor, her biri çeşitli Peri diyarlarının yöneticilerine gönderiliyor. Son parşömen parçası elime düştüğünde, onu Hannah'ya uzatıyorum. "Resmi davetiyeniz."

Mührü kırıp bildiriye açtı ve kağıda kaşlarını çatarak baktı.

"Okuyamıyorum."

Parşömen kağıdına parmaklarımı şıklatarak basit bir çeviri büyüsü ekliyorum.

“Burada ilk duruşmanın iki gün sonra başlayacağı yazıyor.” Elindeki kağıdı bana doğru sallarken gözleri faltaşısı gibi açıldı. “Diğer iki duruşma da önümüzdeki haftalarda yapılacaktır.”

“Sorun ne gibi görünüyor?”

“Ferndale Şelaleleri o kadar bekleyemez! Şimdi yardıma ihtiyacımız var.” Sesi tizleşti ve derin bir nefes almak için durakladı. Kahverengi saç tutamını yüzünden üfledi ve tekrar başladı, kendini hızla toparlarken sesi daha sakindi. “Kasabaya gelen tüm yeni sihirli insanlar”—bana doğru elini salladı—“ve lalelerin etrafta koşturması gibi şeyler olurken, şimdi korumaya ihtiyacımız var.”

“Duruşmalar süresince kasabanızın güvenliğini sağlayacağım ve iyi niyet göstergesi olarak, elimden geldiğince yeni işletmeler de açacağım.” Sonuçta, insanların bir fırını olsa bile, bir brownie'nin ocak büyüsüyle pişirebileceği muhteşem ekmekle yarışması pek olası değil ve ben iki hafta boyunca iyi ekmeksiz kalmayı reddediyorum.

"Peki ya kalıcı koruma?" diye soruyor.

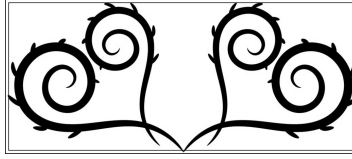
"Büyüler, evlendiğimiz anda etkisini göstermeye başlayacak."

"Teşekkür ederim." Elimi sıkıca kavradı, iri gözleri hayranlıkla bana bakıyordu.

Alışık olduğum bir bakış değil bu ve çok hoşuma gidiyor. Onu düzeltmeliyim, tüm bunları onun halkına yardım etmek için değil, kendim ve halkım için yeryüzünde bir yer yaratmak için yaptığımı ona anlatmalıyım.

Ama ben sessiz kalıyorum.

Onun bana böyle bakmaya devam etmesini isteyecek kadar bencilim.

Hannah, şehre uçakla gitme teklifimi reddederek, düşünmek için ormandan yürüyerek geri dönmek istediğini söyledi.

Onun arazimden ayrıldığını hissedene kadar bahçemde kalıyorum, sonra içeri giriyorum.

Adamlarıma yaptırdığım demirleme büyüğü sayesinde sarayım hem Dünya'da hem de evim olan peri diyarı Avalon'da var oluyor. Ancak insanlar sadece birinde veya diğesinde var olabilir, bu yüzden onlara Avalon'a bir kapı da yaptırdım.

Antrenin duvarını süsleyen ağır duvar halılarından birini kenara iterek, ağır yaldızlı bir çerçeveye yerleştirilmiş bir aynayı ortaya çıkarıyorum. Yüzey, arkamdaki aydınlık odanın karanlık bir yansımasını sunuyor ve başka bir dünyaya adım attığımda hiçbir dirençle karşılaşmıyorum.

Düşme hissi veren bir anlık şaşkınlık yaşıyorum, sonra ayağım sert mermere değişiyor. Teknik olarak, az önce terk ettiğim giriş holünün birebir kopyasında duruyorum. Gerçekte ise, bunun aynı yer olmadığı hemen anlaşılıyor. Yerde, Dünya'dakinden daha güçlü ama parçalanmış ve odaklanmamış bir sihir uğultusu var. Büyüyen şeylerin tatlı kokusu olmadan hava bayatlıyor ve duvar halıları renklerinin bir kısmını kaybediyor. Avize tepede parıldıyor ama her şeyi tam olarak aydınlatamıyor, köşelere ve çatlaklara yapışmış bir gölge pusluluğu var—Karanlık Tanrı'nın kalıcı mirası.

Gölgelerim dışarı doğru yayılıyor ve en yakın danışmanlarımı yanıma çağırıyor.

Daigan önde sinsice yaklaşıyor, yüzünde sürekli bir somurtma var ve gölge kanatları sonuna kadar açılmış. Benimle aynı açık tenli ve siyah saçlı olmasına rağmen, savaş lordum neredeyse bir ork kadar kaslı. Ayrıca, daha insansı bir giyim tarzını benimsemeyi reddettiği için hâlâ deri savaş kıyafetleri giyiyor. Onu Avalon'un iyileşmesini denetlemekle görevlendirmemin bir nedeni var.

“Hazırlıklar nasıl gidiyor?” diye soruyorum. En azından başlangıçta tüm gölge perilerini Dünya'ya getirmek imkansız olduğundan, bir rotasyon sistemi kuruyoruz. Sarayım aynı anda yüz kişiyi ağırlayabiliyor ve yakın ekibimin dışında herkes her hafta değişecek.

"Gidiyorlar," diye homurdanıyor, her zamanki gibi etkileyici bir üslupla. Ama Diagan kaya gibi sağlam. Eğer işlerin yolunda olduğunu söylüyorsa, öyledir.

“Mütevazı davranıyor.” Varyn odaya giriyor, gülümsemesi o kadar geniş ki, bunun iyi bir mizah gösterisi mi yoksa dişlerini mi gösterdiğini merak ettiriyor. Uzun yıllardır arkadaşı olduğum için cevabın elbette ikisi de olduğunu biliyorum. Koyu bronz teninin üzerinde gümüş dövmelemler var, metalik gümüş saçlarının rengiyle uyumlu. Varyn çok nadir bir varlık, buz perisinden gölge perisine dönüşmüş. İnsan kıyafetlerini memnuniyetle benimsemiş ve koyu mavi bir gömlek üzerine gümüş bir yelek giyiyor.

“Daigan herkesi tıpkı bir askeri eğitmen gibi hizaya soktu.”

“Ah, Varyn, tam da görmek istediğim kişi,” diyorum.

"Benim için bir şeyin var mı?" Ellerini iki yana açtı. "Sıkıntıdan ölüyorum."

“Evet, yaparım. Katılacağımız insan kasabasının yeni işletmelere ihtiyacı var. Çeşitli peri türleri arasından mümkün olduğunca çok işletme ayarlamamı istiyorum.”

“Ne tür işletmeler?”

“Öncelikle, insanlarımızın sık sık gitmek isteyeceği lokantalar ve mekanlarla başlayın. Gölge periler müşteri tabanının büyük bir bölümünü oluşturacak.” Sonra kişisel bir ricada bulunuyorum. Elbette önceliklerim var. “Mutlaka bir brownie fırıncısı bulun.”

"İyi bir pub olsa iyi olur," diye homurdanıyor Diagan. "Orklar bunun için uygun olur."

Kaşlarımı çatıyorum. Haklı—orklar tüm diyarların en iyi biralarını ve elma şaraplarını yapıyorlar—ama bir sorun var. “Alarria orkları bizden nefret ediyor. Gölge perilerinin geçmişindeki tüm savaşlar yüzünden,

diyarlarına yerleşmemizi yasakladılar. Bunun Karanlık Tanrı'nın emriyle yapıldığını umursamıyorlar bile.”

Varyn, “Ama orklar insanların çok seviyor,” diyor. “Liderleri kasabadan kadınlarla evlendiğinden beri Ferndale Falls halkıyla zaten güçlü bağları var. Bunu kullanabilirim.”

“Binaları da büyülemek için en iyi büyücülerimize ihtiyacımız olacak,” diyorum. “Birçoğu boş ve kullanılmıyor. Tamamen döşenmeleri ve donatılmaları gerekeceğini varsaymalıyız.”

“Üzerinde çalışıyoruz,” diyor Daigan.

“Son olarak, insan kasabasının da sürekli bir koruma büyüsüne ihtiyacı var. Benim yaptığım büyü iki hafta içinde etkisini kaybedecek. Kalıcı olması için her şeyin hazır olmasını istiyorum.” Tüm gölge perileri gibi, elf soyumdan gelen yeteneğim sayesinde çeşitli sihir türlerini kullanabiliyorum, ancak ana sihir gücüm, kalıcı olacak olan tek sihir gücüm, bitki büyüm. Ferndale Şelaleleri'ndeki canlanan yeşillik, uygun bakımla sonsuza dek sürecek.

“Ne tür bir büyü?”

“Büyüye inanmayan herkesten koruyan bir şey. Sıradan insanlar sadece beklediklerini görsünler.”

“Büyüler ve yanılsamalar.” Varyn’in gülümsemesi sivri dişlerini ortaya çıkarıyor. “Mükemmel.”

Daigan, “Bütün bunlar evlilik fikrinizin iyi gittiği anlamına mı geliyor?” diye soruyor.

“Evet, oldu.” Başımı yana eğdim. “Yerel insan lideriyle nişanlandım ve Dünya'da bir yuva kurmamıza izin vermesi için onun onayını aldım.”

“Nişanlısınız!” diye kaşlarını çatı Daigan. “Gelin seçmelerini kazanmadan önce nasıl böyle bir şey yapabilirsiniz?”

“Hadi ama.” Varyn elini savurarak, “Biliyorsun ki nişan bir kraliyet mensubu için bağlayıcı değildir. Gerekirse Severin bunu bozabilir.” dedi.

“Hayır.” Bu kelime, kendimi durduramadan ağzımdan fırladı. “Fesih olmayacak.”

Daigan kaşlarını çatıyor. “Ama duruşmalara nişanlımla gelmek diğer kadınları üzecek.”

“Yarışmalara favorisini getiren ilk kraliyet mensubu ben değilim. Aslında, atalarımın bazıları yarışmalarına sadece sevgililerini getirmişti,” diyorum. “Sarayı yeryüzüne sabitlemek için insanı nişanlamak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.” O canlı dünyaya bir dokunuş, ve

onsuz yaşamayı reddettim. Yeni bahçemin büyüüne ve yeryüzü ağaçlarının canlılığına ihtiyacım var.

Ve bana hayranlıkla bakan güzel bir çift kahverengi göze ihtiyacım var.

"Birisi bir şey söylese, emsal kararları gösteririz." Varyn kayıtsızca omuz silkerek, "Sorun olmaz," dedi.

"Sorun değil mi?" Savaş lordunun kaşları derin bir öfkeyle çatıldı.

"Onun sırtına hedef tahtası çizdin. Diğer tüm yarışmacılar, tek bir denemeyi bile kazanırsa onu seçeceğinizi bilecekler, bu yüzden kazanmaması için ellerinden geleni yapacaklar."

"Diğer tüm yarışmacılar benim gazabımdan korktukları için ona iyi davranacaklar," diye homurdanıyorum.

"Eğer onun için gerçekten endişelenmediğinizi biliyorlarsa, endişelenmezler."

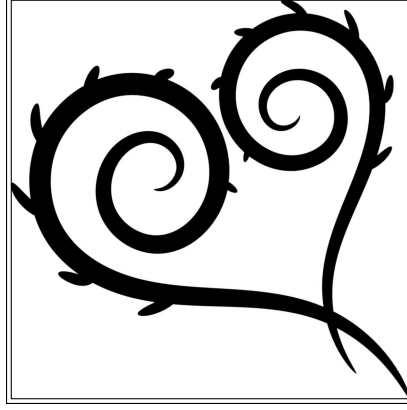
"Hannah ve ben, sanki bir aşk evliliğiymiş gibi davranmaya zaten karar verdik. Periler Diyarı'nın geri kalanı evliliğimizin sahte olduğunu asla öğrenmeyecek. Her şey tam istediğim gibi olacak."

"Eğer gelin seçmelerini kazanırsa." Daigon'un sırtındaki kanatları huzursuzca kıpırdanıyor.

"Hannah'nın çok güçlü bir büyüü var. Bunu hissedebiliyorum." Ve işler kötüye gitmeye başlarsa, kazanmasını sağlamanın bir yolunu bulacağım. Eğer istediklerimin önünde duruyorsa, "adil" ve "iyi sporculuk" kavramlarının bir gölge perisinin kalbinde yeri yoktur.

Planımda hiçbir sorun olmayacak.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hannah

Kahretsin! Mahvoldum. Bu planda büyük bir sorun var. Çok büyük! Sorun benim, benim. Sahip olduğum büyü'nün türünü bile bilmezken, bırakın nasıl kullanacağımı, sihirli bir yarışmayı nasıl kazanacağım ki?

Telefonum tekrar çalışıyor, bu yüzden cadı en yakın arkadaşım Naomi'ye bir mesaj attım. Hala dünyada mısın?

Cevap yok, ama zaten akşam saat altıyı geçtiği için bir cevap beklemiyordum. Naomi, dünyanın her yerindeki herkesten daha uzun bir işe gidiş-dönüş mesafesine sahip. Gündüzleri Ferndale Falls'daki kitapçısında çalışıyor ve her gece Faerie'deki muhteşem ork kocasına evine gidiyor. Büyücüce ışınlanma güçleri sayesinde bu yolculuk araba kullanmaktan daha hızlı, ama telefonunun kapsama alanı dışında kalmasına neden oluyor.

Sabah şehre gelir gelmez bana mesaj at. Büyü ve peri dünyasıyla ilgili yardıma ihtiyacım var, diye yazıyorum. Bu akşam bir toplantı için kitapçıyı kullanacağım. Umarım sorun olmaz! Yüzümü buruşturuyorum. Naomi bana bir anahtar vermiş olabilir ama dükkanı bu şekilde ilk kez kullanıyorum. Yine de, büyü ve peri dünyası hakkında bilgi edindiğim yer olduğu için doğru hissettiren bir yer de burası.

Bahsettiğim o toplantı mı? Her zamankinden daha önemli, diye mesaj attım Skye'a. Şehir kütüphanecisi olarak herkesin iletişim bilgilerine sahip. Sihir görebilen tüm kadınları bu akşam saat 8'de "I Touch My Shelf" etkinliğinde buluşmaya çağır.

Zaten üzerinde çalışıyorum.

"Onlara sihir hakkında konuşmak için olduğunu söyleyin," diye yanıtlıyorum. "Ama eğer başkalarına bir şey anlatmaları gerekiyorsa, kitap kulübü kurduğumuzu söyleyebiliriz."

Evet!!! Ardından coşkulu emoji'ler geliyor. Autumn içecekleri getireceğini söylüyor.

Harika! O zaman görüşürüz! Telefonumu arka cebime koyarken yanaklarımda geniş bir gülümseme belirdi. Her zaman güvenebileceğim bir şey varsa, o da arkadaşlarımdır.

Bir sincap birkaç metre önümde orman yolunda hızla ilerliyor ve minik bir ses, "Büyükler! Büyükler geliyor!" diyor.

"Bunu kim söyledi?" diye soruyorum ama yanıt alamıyorum.

Yürümeye devam ederken, bir tutam kuru çam iğnesini tekmeleyerek kaldırdım ve iğneler turuncu konfeti bulutu halinde eğrelti otunun üzerine saçıldı. Hemen kendimi kötü hissettim ve eğilip iğneleri silkeledim, bu da eğrelti otu filizlerinin sallanmasına neden oldu.

"Ne kadar kaba!" diye bir erkek sesi duyuldu; saray bahçesinde de aynı sesi duymuştum. "O zavallı bitki sana ne yaptı ki?"

"Tamam, yeter!" diye bağırardım ellerimi belime koyarak. "Sesler duymaktan bıktım! Kim olursanız olun, ya şimdi dışarı çıkın ya da defolun!"

Hareket, yakındaki bir orman gülünün mumsu yapraklarının titremesine neden oluyor ve aralıklardan turuncu bir parıltı belirliyor; bu da ağır beyaz çiçeklerle renkli bir tezat oluşturuyor.

"Bunu gördüm!"

"Seni kastetmişim." Kızıl bir tilki çalının arkasından sessizce çıktı ve oturdu, kabarık, beyaz uçlu kuyruğunu tıpkı bir kedi gibi ön ayaklarının etrafına sardı. Tüylerinin çoğu, bana sonbahar yapraklarını, balkabağı aromalı latte'leri ve en sevdiğim kazağımın içine kıvrılmayı hatırlatan zengin bir turuncu renkteydi. Ayrıca koyu kahverengi bacakları ve yüzünün alt kısmına kadar uzanan beyaz bir göğsü ve boğazı vardı, böylece koyu bıyıkları açıkça görünüyordu. Beklediğimden daha küçüktü, iki metreden

kısa, yani bir ev kedisinden biraz daha büyük ve üçte biri kuyruğu gibi görünüyordu. "Bana güven. İstemediğim sürece beni görmeyeceksin."

Şok oldum. Gerçekten o konuşuyor! "Sen... sen... sen bir tilkisin!"

"Ne kadar zeki," diyor alaycı bir şekilde. "Bütün insanlar bu kadar gözlemci mi, yoksa ben şanslıydım ve daha zeki cadılardan birine mi denk geldim?"

"Sen peri tilki adam mısın?" Birkaç peri şekil değiştiriciyle tanıştım: ejderhalar, kurt adamlar ve panter adamlar. "İnsan formuna da dönüşebiliyor musun?"

"Hayır!" Dehşete kapılmış bir şekilde, kuyruğunu şakırdatarak konuştu. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Ben muhteşemim."

"Ama sen konuşuyorsun." Avuç içlerim yukarı bakacak şekilde ellerimi açtım.

Uzun ve bıkkın bir iç çekişle, "Ben senin hizmetkarınım. Daha doğrusu, sen benim cadımsın." dedi.

"Benim tanıdığım! Bu harika!" Tanıdıkların cadılara nasıl yardım edebileceği hakkında biraz okumuştum. "Gelin sınavlarını kazanmama yardım etmek için mi şimdi ortaya çıktın?"

"Şimdi geldim çünkü buna hazırdım." Bana kurnazca sırıttı. "Gerçi, tabii ki, ben etraftayken kazanma şansınız çok daha yüksek olacak."

"Elbette seveceğim." Eğilip elimi uzattım. "Kulak kaşımayı sever misin?"

"Hadi öğrenelim." Yavaş adımlarla öne doğru yürüdü, kehribar rengi gözleri beni dikkatle izliyordu.

Önce hafifçe dokunuyorum, parmak uçlarımla alnındaki ipeksi tüyleri okşuyorum, sonra kulaklarından birinin arkasına doğru kıvrılıp tırnaklarımı kıvrıma batırıyorum. Tilki tam olarak köpek gibi kokmuyor; kokusu misk ve çiçeksi bir nota karışımı, ki bu hoşuma gidiyor.

Gözleri yavaşça yarıya kadar kapanıyor ve mırıldanmaya başlıyor! Kedinin sürekli çıkardığı sese benzemeyen, her nefes verişinde homurdanan bir ses bu, ama yine de mırıldanıyor ve inanılmaz derecede sevimli!

Diğer kulağına geçip aynı ilgiyi gösteriyorum ve tüylerinin ne kadar yumuşak olduğuna hayran kalıyorum.

Sonunda elimi çektiğimde gözleri açıldı ve bana hırladı, ağzını hafifçe dişlerinin dokunuşuyla elimi kavradı.

"Dwhph shwphe," diyor.

"Sizi anlayamıyorum."

Tilki elimden elini çekti. "Durmanı söylemedim."

"Beğendin mi?" diye kıkırdıyorum ve ona daha fazla kaşıma oyuncağı veriyorum. "Ben Hannah. Senin adın ne?"

"Hım," diye mırıldandı, dizime yaslanarak. "Söyleyebileceğinden şüpheliyim." Derin bir hırıltı ve ardından birkaç ciyıklama sesi çıkardı.

Elimden geldiğince tekrar ediyorum.

Gülüşü neredeyse insana benzeyen tiz kahkahalarıyla devam ediyor. "Aksanınız berbat. Sizin dilinize sadık kalacağız. Tilki dili sizin için çok karmaşık."

Onun ne kadar arsız olduğuna gülererek, "Açıkça belli," dedim.

Birkaç saniye boyunca etrafımızda sihirli bir titreşim hissettik. Sonra, "İnsan ismi seçtim. Bana Finn diyebilirsiniz," dedi.

"Tilki Finn."

Burunundan homurdanır. "Tilki kısmı zaten belli, o yüzden sadece Finn."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Finn." Ayağa kalktım. "Şehre geri dönmem gerek."

"İnsanlar. Sürekli koşturuyorsunuz ama bunların hiçbirisi avlanmaya benzemiyor."

"Haklısın. Market alışverişi öncelik listemde çok aşağılarda." Şelaleye giden yolda yürümeye devam ediyorum. "Hayatım bundan daha karmaşık. Özellikle son zamanlarda." Aman Tanrım. Az önce tanıştığım bir hayvana tüm sorunlarımı mı anlatıyorum gerçekten? İnsanlar terapi hayvanı sahibi olduklarını söylediklerinde, bunun böyle olduğunu sanmıyorum.

Ya da belki de öyledir. Uzun bir okul gününün ardından Benji'ye sarılırken, onun boynundaki tüylere ergenlik öncesi bunalımlarımı fısıldadığımı hatırlıyorum. Melez bir kurtarma köpeği olan Benji, kısmen golden retriever, kısmen başka bir cinstendi ve her zaman beni köpek öpücükleriyle ve sallanan kuyruğuyla karşılayan en iyi köpekti.

Üniversiteye gittiğimden beri evcil hayvanım yoktu çünkü yurt odamda evcil hayvan beslememe izin verilmiyordu. Ferndale Falls'a geri dönüp kendi yazlığıma taşındığımda, kendime sürekli bir evcil hayvana hak ettiği ilgiyi gösterecek zamanım olmadığını söylüyordum, ama belki de zaman ayırmalıyım.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Finn hemen yanımdan.

İrkilerek irkildim. O kadar sessizdi ki, şelalenin sesi onun sağ tarafımdaki ormanda sessizce ilerlediğini fark etmemi engelledi. "Hâlâ

buradasın."

"Başka nerede olabilirdim ki?" Kulakları tilki kaşlarını çatar gibi öne doğru dikildi. "Beni daha önce duymadın mı? Ben senin tanıdığımı, yani sen benim cadımsın. Aramızda bir bağ var."

"Bağ kurduk." Sırıttım. "Bunu beğendim."

Tekrar homurdanıyor, ama kulakları dik, gür kuyruğu neşeli bir bayrak gibi kalkık, beyaz ucu eğrelti otlarının filizlerinden daha yukarıda dalgalanıyor.

Şelalenin etrafındaki ağaçlar seyrekleşiyor, sürekli akan suyun sesi rahatlatıcı ama oyalanacak vaktim yok, bu yüzden göletin etrafından dolaşıp kasabaya giden patikaya giriyorum.

Gözümün köşesinden parlak mavi bir bulanıklık hızla geçti ve hemen arkamı dönüp ağaçların arasına baktım. "Gördün mü?"

"Evet."

"Tanrıya şükür! Hem duyduklarımı hem de gördüklerimi yanlış anladığımı sandım." Saçlarımı yüzümden çektim. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ve bundan hoşlanmıyorum." Finn sinirli bir şekilde havlar. "Her şeyin ne olduğunu bilmeliyim; bu orman benim evim."

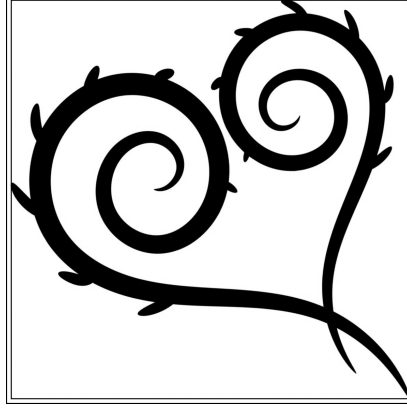
"Muhtemelen bir peri," diyorum.

"Işıl ışıl parlıyordu." Finn gücenmiş gibi konuştu.

"Büyü gibiydi." İçimde bir heyecan dalgası yükseliyor. Finn ile konuşmak bunu kesin olarak kanıtıyor. Gerçekten de bir cadıyım!

Güçlerimi çözmem gerekiyor, böylece bu gelin işini kazanıp Severin'le evlenebileyim ve koruma büyüü iki hafta içinde etkisini yitirmeden önce Ferndale Şelaleleri'ni kurtarabileyim. Ne kadar zor olabilir ki?

ALTINCI BÖLÜM

Hannah

Akşamın loş ışığı, ağaçlar ve çiçeklerle dolu kasaba meydanıyla birlikte Ana Cadde'nin görünümünü harika bir şekilde değiştiriyor. Hatta havanın kokusu bile daha güzel.

“Bu ne?” Finn, yeşili görür görmez kulaklarını dikleştirdi. “Bu geçen sefer burada yoktu!”

"Daha önce bu şehre geldiniz mi?"

Sokak lambalarından birinin altından geçerken bana tilki bakışlarıyla şöyle bir göz kırptı: "Elbette gördüm. Burası benim bölgemin bir parçası."

“Elbette.” diye sııttım.

Bir grup lale, yemyeşil çimenlerin üzerinde dörtnala koşuyor; çiçek başlarının parlak renkleri, alacakaranlığın loş ışığıyla biraz daha soluk görünüyor.

Finn heyecanlı bir şekilde ciyaklayarak hızla uzaklaştı.

"Onlara zarar verme!" diye seslendim arkasından. "Onlar sadece çiçek!"

“Sadece küçük bir kovalamaca.” Yavaşladı ve kuyruğunu aşağıda, sinsice tutarak bir orman gülünün etrafında dolandı. “Isırmak yok, söz veriyorum.”

Kapalı dondurma dükkanının önünden geçerken kıkırdadım ve başımı salladım; bu sefer önündeki sokağı kaplayan o meşhur çukur beni rahatsız etmiyordu. O çukur yıllardır hayatımın belasıydı, içine dökülen tüm asfaltı ve şehrin tüm yol yapım bütçesini yutmuştu. "Seni halledeceğim," diye mırıldandım. "Sihirli nişanlımı seni bir kez ve sonsuza dek tamir etmeye göndereceğim."

Ya da en az iki hafta boyunca, ilk anlaşmamız sona erene kadar, çünkü cadılık güçlerimi kontrol edemezsem bu "Bekarlığa Veda" tarzı yarışmayı kaybedeceğim ve tüm o harika büyümlü korumalar ve avantajlar yok olacak.

Hayır. Sihrimi bulacağım ve bu gelin sınavlarını kazanacağım, böylece Severin'le evlenip korumayı kalıcı hale getirebileceğim.

Anahtar kilide giriyor, I Touch My Shelf'in ön kapısı açılıyor ve tanıdık kağıt kokusu beni bir kucaklama gibi sarıyor. Parmaklarım hiç zorlanmadan ışık düğmesini buluyor, kitapçı ikinci evim gibi. Dükkanın her yerinde, yıllar içinde toplanmış, birbirinden farklı Tiffany vitraylarından oluşan eklektik bir koleksiyonla masa ve yer lambaları yanıyor. Altın rengi ışıkları, sergilenen kitaplarla dolu teşhir masalarını ve duvarları kaplayan ve dükkanın yan tarafını dolduran ahşap kitaplıkları aydınlatıyor. Doğrudan bordo ve eski altın rengi kadife kaplı rahat koltuklardan oluşan oturma alanına yöneliyorum.

"Oh, neyse ki buradasın!" Skye, elinde geniş, üzeri çeşitli malzemelerle dolu bir tepsiyle kapıdan içeri girdi...

"Özel keklerinizi yapmışsınız!" Tatlı koku burnuma gelince ağzım sulanıyor.

"Tabii ki kek yaptım! Nişanlandın ve sonunda bir kitap kulübü kuruyoruz."

Skye'ın büyükannesi eskiden kasabanın fırınıını işletiyordu, ancak fırın birkaç yıl önce kapandı. Yaşlı kadın ünlü tariflerinden birini ailesinin her üyesine hediye etti ve Skye da kekler aldı. Ama sıradan kekler değil. Hayır, bunlar mükemmel keklerdi; nemli vanilyalı kek, zengin karamel aromasıyla tatlandırılmış krema ile kaplanmıştı. Sattığı keklerde eksik olan tek şey şekerlemelerdi, ama eminim ki bu kasıtlıydı.

"Yani içki içip takılmak için bahanemiz mi demek istiyorsun?" Autumn içeri giriyor. Her iki elinde de ağartılmamış kanvas bez çantalar sallanıyor, cam şişeler metal bilezikleriyle uyumlu bir şekilde hafifçe şıkırdıyor. Küçük bir kahve makinesinin bulunduğu yan sehpaye doğru telaşla ilerliyor ve bir avuç içki şişesi, votka, rom, kahve likörü ve tarçınlı viski çıkararak

hazırlıklara başlıyor. Geri kalan çantalar kağıt bardaklar, tahıllı sütler, aromalı şuruplar ve kilitli poşetlerdeki tahıllarla dolu. Arkadaşım üç farklı tahıllı süt kokteylinde uzmanlaşmış ve bunları herhangi bir barmenden daha iyi yapıyor: tarçınlı gevrek kokteylleri, kakaolu puf beyaz Rus kokteylleri ve meyveli gevrek kokteylleri.

“Fazladan getirmiştin!” Skye bir paket tarçınlı gevrek kapıp keklerden birinin üzerine serpti. Parlak pembe elbisesinin üzerine siyah bir hırka giymiş ve uyumlu platform topuklu ayakkabılarla kıyafetini gündüzden geceye dönüştürmüştü.

“Elbette yaptım!” Autumn, Skye'a sırtarak ona tarçınlı bir kokteyl hazırlamaya başladı. Tatlı ve utangaç kütüphanecinin gizli bir baharatlı tarafı vardı.

“Siz harikasınız!” Aralarına girip her birinin koluna sarıldım. “Benim için hazırladığınız koordineli kek ve mısır gevreği sütü kokteyli gecelerinizden birini düzenlediğiniz için teşekkürler.”

“Nişan kutlamak her gün karşımıza çıkan bir şey değil.” Autumn kokteyl çalkalayıcısını iyice çalkalıyor. “Üstelik bunu çok sık yapma fırsatım olmuyor. Çiftlik çok yoğun.” Ailesinin sütünü sabun yapımında kullanan bir keçi çiftliği var ve arkadaşım tüm ürünlerini sergileyecek bir perakende mağazası açmak için fazladan çalışarak para biriktiriyor.

“İkinizin de erken gelmesine sevindim, çünkü size söylemem gereken bir şey var, ama bunu sadece ikinize söyleyebilirim.”

Yaptıkları işi bırakıp bana bakıyorlar.

“Severin ile nişanlanma ve evlilik mi? Hepsi sahte.”

İkisi de başlarını sallarken, havada minik bir sihir dalgası belirir.

“Aman Tanrım!” Autumn elini yüzüne bastırdı. “Tam bir yabancıyla evlenmen konusunda neden şimdiye kadar endişelenmedim?”

Skye yüzünü buruşturarak, “Başım garip bir şekilde ağrıyor,” dedi.

“Severin, sahte nişanımızın gerçek gibi görünmesi ve insanların perileri kabul etmesi için bir tür büyü yaptı,” diyorum. “Sana gerçeği söylemem, bu büyüünün senin üzerindeki etkisini kırdı.”

“Az önce sahte nişan dedin. Onunla evlenmeyecek misin?” diye sordu Autumn, Skye ise endişe dolu gözlerle bana bakakalmıştı.

“Ah, onunla evlenirim,” diye mırıldanıyorum. “Ama her şey sahte. Sadece bir yıllığına ve bana karşı hiçbir şey hissetmeyeceğini çok açık bir şekilde belirtti.” Sonuçta ben sadece “basit” bir insanım.

“Öyleyse neden bunu yapıyorsun?” diye soruyor Skye.

Büyüye düşman insanlardan Ferndale Şelalelerini koruma sözünü özetledim. İkisi de bana kaşlarını çatdı, bu yüzden kasabaya yeni işletmeler getireceği kısmını da ekledim.

"Kasabayı korumak için bir yabancıyla mı evleneceksin?" diyor Autumn. "Bu biraz fazla."

"Hey! Filmleri izledin! Eğer bir tür koruma önlemi almazsak ne olacağını düşünüyorsun? Büyü dünyasının Area 51'ine denk gelmek istemiyorum."

Arkadaşımın dudakları kıvrılıyor ama bana yanıldığını söylemiyor.

Kapı kolu sallanıp dükkana başka birinin gireceğini gösterince, "Evliliğin sahte olduğundan diğerlerinin önünde bahsedemeyiz. Bu anlaşmanın bir parçası." diye patladım. Kapı açılırken fısıltıyla, "Öyleyse benim için mutluymuş gibi yap." dedim.

"Hey, kızlar!" Jasmine, parlak renkler ve neşeli bir gülümsemeyle kapıdan içeri daldı; turkuaz bluzu, sıcak kahverengi tenini parlatıyordu. Uyumlu saten bir fular, kahverengi saçlarını yukarı kaldırarak, başının tepesinden kıvrır kıvrır dalgalar halinde dökülmesini sağlıyordu. Benimle neredeyse aynı boyda, ama daha güzel kıvrımları var.

"Merhaba!" diye gülüyorum, sanki gerçekten nişanlanmışım gibi mutluymuşum gibi davranmaya çalışarak.

Kayla içeri girerken ve mor saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken, açık renkli yüzünde eğlenmiş bir ifade beliriyor. Uzun boylu ve tombul olan Kayla, yırtık kot pantolon ve sloganlı tişörtlerinden birini giymiş; tişörtte şöyle yazıyor: "Her zaman havalı değilim. Bazen uyuyorum."

Sırada Violeta var, bronzlaşmış yüzünde bir gülümseme beliriyor. Uzun kahverengi saçlarındaki altın sarısı ışıltılar ışığı yakalayıp yüz hatlarını mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor. Kısa boylu ve kıvrımlı bir vücuda sahip, krem rengi kısa kazağı bir omzundan aşağı kayarak altındaki balkabağı turuncusu askılı bluzu gösteriyor.

Üçü de öne doğru atılır, içeceklere ve keklere göz dikerken arkalarından kapıdan daha fazla kadın girer: Willow, Emily, Abril, Madison, Destiny ve Rachel. Sonraki on dakika, Autumn'ın kokteyller hazırlaması ve Skye'in keklerin üzerine uygun tahıllar serpmesiyle geçer.

Kanepeler dolup taşmış durumda, bu yüzden birinin koluna oturuyorum, kalçam Skye'in omzuna değiyor. Kakao gevrekli beyaz Rus kokteylimden bir yudum alıyorum. Nefis. Mısır gevreği sütü kahve

kokteylini harika bir mocha yapıyor ve Skye da kekimin üzerine çikolatalı mısır gevreği serpmiş.

Autumn, karşımdaki kola giriyor, elinde çıtır meyveli kokteylini tutarken, meyveli mısır gevreği parçalarıyla süslenmiş kekinden bir ısırık alıyor.

Birkaç dakika boyunca herkes yiyip içti ve hem Skye'ı hem de Autumn'u övdü. Sonra Kayla bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Burada neden bulunduğumuzu söylemek ister misin?"

"Hepiniz Severin'in uçtuğunu gördünüz, değil mi?" diye soruyorum. "Ve yeşilliği nasıl bir bahçeye dönüştürdüğünü?"

Herkes başını sallıyor ve Jasmine takılarak, "Yani nişanlın olan, uçan, yakışıklı gölge babadan mı bahsediyorsun?" diyor.

Vay canına, Severin'in herkesin peri ırkını kabul etmesini sağlayan büyüğü gerçekten çok güçlüymüş. Diğer kadınlar, bir adamın gökyüzünden uçarak gelmesine hiç şaşırmıyorlar!

"Pekala, yani..." Hızlıca bir yudum güçlendirici içeceğimi içiyorum. "Bir ay önce, o insanların ana caddede fantastik bir film çektiği günü hatırlıyor musun?"

"Orkların olduğu yeri mi kastediyorsun?" diyor Kayla.

"Evet. Ama... bu bir film değildi ve onlar oyuncu da değildi," diyorum. "Onlar periydi."

Skye ve Autumn nefeslerini tutarken, diğer kadınlar Severin'in büyüğünün etkisi altında, sanki hiçbir şey olmamış gibi başlarını sallıyorlar.

"İşte o gün Naomi peri diyarının kapısını açtı ve dünyaya sihir getirdi."

"Naomi'den mi bahsediyorsunuz, yani bu kitapçının sahibi olan bizim Naomi'den mi?" diye soruyor Skye.

"Evet."

"Bunu bizden sakladığınıza inanamıyorum," diyor Autumn, sesi kırılgan bir şekilde.

Skye hafifçe başını salladı, parlak pembe dudakları hüzünlü bir ifade aldı.

"Özür dilerim. Nasıl anlatacağıımı bilemedim." Onların duygularını incittiğim için kendimden nefret ederek yüzümü buruşturdum. "Bunu bilmemin tek sebebi, içeri dalıp kasabamda neler olup bittiğini öğrenmek istememdi." Gözlerine teker teker baktım. "Meğerse Periler Diyarı'na açılan kapıdan Dünya'ya, özellikle de Ferndale Şelaleleri'ne sihir akıyormuş. İlk başta ince bir akıntıydı ama sanırım güçleniyor. Severin gelmeden hemen

önce bugün büyük bir sihir dalgası oldu. Havada garip bir elektrik hissettiniz mi?"

Bu sefer herkes nefesini tuttu.

"Aman Tanrım!" diyor Jasmine. "Aklımı kaçırdığımı sandım!"

"Ben de öyle." Violetta başını salladı. "Bu konuda kiminle konuşacağımı bilmiyordum."

"Bir şey söylediğine sevindim," diyor Kayla. "Haftalardır bunu hissediyorum. Bunun anlamı ne? Severin'in yeşil alanı değiştirdiğini biz hatırlayabiliyoruz da diğer insanlar neden hatırlayamıyor?"

Skye ve Autumn'ın gözlerine baktım ve derin bir nefes aldım. "Sanırım bu, hepinizin cadı olduğunuz anlamına geliyor."

"Ne?" ve "Cadılar?" korusu, Skye'in "Bu çok heyecan verici!" sözüyle noktalanıyor.

Sonbahar, her geçen gün daha pratik bir yaklaşım sergileyerek öne eğilir ve "Bunu nereden biliyorsun?" der.

"Bir ay önce o periler kasabaya geldiğinde, içlerinden biri bana cadı olduğumu ve Ferndale Falls'ta çok sayıda cadı olduğunu söyledi."

"Ve onlara mı inandınız?" diye soruyor Jasmine.

"Başlangıçta inanmıyordum, çünkü sihirli güçlerim olduğuna dair hiçbir kanıt görmemiştim. Ama bugün her şey değişti. Hepimizin sihri görebilmesi ve hissedebilmesi, onun gerçek olduğu anlamına geliyor diye düşünüyorum."

Skye, "Eğer cadıysak, büyü yapmaya, sihirli değnek sallamaya falan başlamamız mı gerekiyor?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Bu, tüm bunları konuşmayı bu kadar zorlaştıran şeylerden biri, bir de hepinizin aklımı kaçırdığımı düşüneceğinizden endişeleniyorum." Kekimden bir parça ısııyorum. "Artık Dünya'da sihir olduğuna göre, güçlerimizi kullanabilmeliyiz."

"Ne tür güçler?" Kayla gözlerini kısarak sordu.

"Bilmiyorum!" Bilmemekten nefret ediyorum ve bugün söyleyebileceğim tek şey bu gibi geliyor. İçeceğimden bir yudum aldıktan sonra, "Naomi'nin cadılık güçleri, her sihir yaptığında parlayan bir kristal kolyeye bağlı," diyorum.

Violeta soruyor: "Yani kristaller elde edersek, sihirlerimizi kullanabileceğiz mi?"

"Belki?" diye omuz silktim, kekimin üzerindeki çikolata parçacıklarından bazılarını düşürdükten sonra tekrar hareketsiz kaldım.

Eyvah. Toplantıdan sonra yerleri süpürürüm.

“Bir tane buldum!” Autumn yemeğini bırakıp taktığı kolyelerin arasına daldı ve kristal bir pandantifli gümüş bir zincir çıkardı. “Ne yapmalıyım?”

"Tut onu ve sihrini çağır," diyorum.

Sonbahar kristali kavradı ve gözlerini kapattı, o kadar çok çaba sarf etti ki kızıl kaşları birbirine yapıştı. Birkaç saniye boyunca zorlandı, sonra hızla nefes vererek rahatladı. "Hiçbir şey."

Kolyeyi başından çıkarıp, dalgalı saçlarından zinciri çözüyor ve Jasmine'e uzatıyor.

Kristal kolye ucu çemberin etrafında dönüyor, her birimiz deniyoruz. Sıra bana geldiğinde gözlerimi kapatıp tüm gücümle çabalıyorum, hatta kelimelerin yardımcı olabileceği umuduyla nefesimin altında "abrakadabra" ve "bippity boppity boo" diye fısıldıyorum. Hiçbir şey.

Kolyeyi en son deneyen Skye'a veriyorum ama onda da işe yaramıyor. Kolyeyi Autumn'a geri veriyor.

“Pekala, kristal istemiyoruz.” Bardağımın kenarına parmağım ile vuruyorum. “Ama eminim onlara ihtiyacımız yok. Biri laleleri kristalsiz yürütmüş. Severin onun yapmadığını söylüyor, demek ki bizden biri yapmış olmalı.”

Hepimiz birbirimize bakarken mırıldanmalar ve baş sallamalar duyuldu.

“Annelerinizle, büyükanneleğinizle konuşun.” Odaya şöyle bir göz gezdirdim, herkesin gözüne baktım. “Ailenizde cadılıkla ilgili bir geçmiş olup olmadığını araştırın. Belki eski büyü kitapları falan vardır.”

Autumn başını salladı. "Ayrıca, anne babamın hep birlikte bir komünde yaşadıkları dönemden bazı arkadaşlarıyla da konuşacağım."

Skye, "Büyü üzerine kitaplar sipariş etmek için kütüphane ödünç alma sistemini kullanacağım," diyor.

“İnternette detaylı araştırmalar yapabilirim.” Kayla telefonunu çıkarıp birkaç not yazıyor.

“Sabah Naomi ile konuşacağım. Büyücülük güçlerini kullanabildiği için belki yardımcı olabilecek bir şey biliyordur,” diyorum. “Hepimiz birlikte çalışırsak, bunu çözebileceğimize eminim.”

"Grubumuzun bir isme ihtiyacı var," diyor Autumn. "Kendimize Ferndale Şelaleleri Cadılar Meclisi diyebiliriz."

“Belki de cadılar meclisi değil.” Violeta kaşlarını çatı. “Çok fazla insan cadılığı harika bir şey yerine kötü bir şey olarak algılıyor ve bu

konuda garip davranıyor.”

Kütüphaneci Skye, her zamanki umut dolu tavrıyla, "Kitap kulübü olduğumuzu söylemeye devam edelim," diye yanıtlıyor.

"Cadı Sürtük Kitap Kulübü," diyorum.

"Hayır." Skye kaşlarını oynattı. "Cadı Sürtük Baharatlı Kitap Kulübü. Bu, insanların ne okuduğumuz hakkında soru sormasını engelleyecek.”

Kahkaha attım. Arkadaşımın yaramaz tarafının ortaya çıkmasından her zamanki gibi çok memnun oldum. "Bayıldım! Herkes katılıyor mu?"

Herkes başını salladı.

"Bir grup mesajlaşma uygulaması başlatalım." Telefonumu çıkarıyorum. "Eğer bir şey bulursanız, lütfen hemen bana bildirin. Bekleyemez.”

Jasmine soruyor: "Ne acelemiz var? Hepimiz cadılık güçleri olmadan yirmili yaşlarımıza geldik. Bunu çözmek için biraz zaman ayırabiliriz."

"Siz yapabilirsiniz, ama ben yapamam." Hepsi bana baktığında acı dolu bir gülümseme takınıyorum. "Yani Severin'le evliliğim..."

Violeta, anlamlı bir sırtısla, "Seni alıp gökyüzüne uçuran o yakıcı gölge baba mı?" diye soruyor ve herkes gülüyor.

"Evet, o." Bardağımı ileri geri çevirdim. "Bana evlenme teklif etti, ama bu o kadar basit değil. Bu büyülü gelin denemelerini yaparak onunla evlenmeye layık olduğumu kanıtlamam gerekiyor. Anahtar kelime 'büyülü'. Büyümü bulmak için iki haftadan az zamanım var.”

"Şey, bir sorun var." Autumn kekini bana doğru uzattı ve bir parça mısır gevreğini Skye'ın kokteylinin içine düşürdü, küçük bir sıçrama oldu.

Diğer kadın omuz silkip tarçınlı kokteylinden bir yudum aldı.

Autumn yılmadan şöyle devam ediyor: "Kendine layık olduğunu kanıtlamaya neden bu kadar ihtiyaç duyuyorsun? Kimsenin senin layık olmadığını düşündüğüne inanmıyorum. Tanıdığım en çalışkan insansın!"

"Ama o bir peri. Uçabilen, son derece çekici ve büyülü güçlere sahip bir peri," diyor Skye, sesi biraz nefes nefese. Sonra yüzünü buruşturuyor, boğazını temizliyor ve sesi ciddileşiyor. "Ve senin yeterince iyi olmadığını söylemesi tamamen yanlış.”

"Bu onunla ilgili değil. Bu perilerin geleneği. Ve sınavları kazanmak Severin'den ve birbirimize olan duygularımızdan daha fazlasını gerektiriyor." Özellikle de aramızda hiçbir duygu olmadığı için.

"Evlendikten sonra, kasabanın etrafındaki büyülü korumaları kalıcı hale getirebilir. Ferndale Şelaleleri'nin buna ihtiyacı var.”

"Kızım, kendine bir hayat bulmalısın," diyor Jasmine ve diğerleri de onaylayarak mırıldanıyor.

Bu biraz canımı yakıyor. "Benim de bir hayatım var! Elbette, şu an biraz kariyer odaklı, ama bir gün..."

Autumn, gerçekten aydınlanmış ve derin bir izlenim bırakmaya çalıştığı her an kullandığı ve benim "Yoda sesi" dediğim tonda konuşarak, "Bir gün diye bir şey yok," diyor. "Sadece bugün var."

Evleniyorum, bu sadece hayatı olan insanların yaptığı bir şey diye itiraz etmeye hazırlanıyorum ama ağzım birden kapanıyor. Kadınların çoğu evliliğin sahte olduğunu bilmese de ben biliyorum, bu da Jasmine'in bir bakıma haklı olduğu anlamına geliyor.

Ama bu, gelecekteki Hannah'nın sorunu!

"En yakın arkadaşlarımla birlikte kek yiyoruz ve nefis kokteyller içiyoruz! Bu benim en güzel hayatım! Cadı Kız Baharatlı Kitap Kulübüne kadeh kaldırıyorum!" Hepsine kadeh kaldırarak bir yudum alıyorum, sonra kekimden bir ısırık alıyorum ve krema, vanilya ve çikolatanın tatlı lezzetinin beni mutlu olduğum yere götürmesine izin veriyorum.

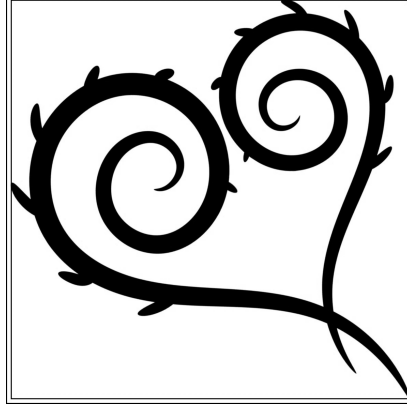
Herkes tezahürat yapıp içkilerini yudumladıktan sonra Skye heyecanlı gözlerle bana baktı. "Uçmak nasıl bir şeydi?"

Bir an için, Severin'in kollarında, onun gölgesi ve gücüyle sarılmış haldeyim. Vücudumda elektrikli bir ürperti hissediyorum ve midemdeki kelebekler kendi partilerini başlatıyor.

"Aman Tanrım! Yüzün!" diye bağıyor Autumn, işaret ederek. "Bize her şeyi anlatmalısın."

Sırıtarak ve yelpazeleyerek kendimi serinletiyorum, bu da herkesi güldürüyor ve herkesin öne eğilerek tüm detayları öğrenmesini sağlıyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

Severin

Dünyadaki ilk gecemin ardından inanılmaz derecede dinlenmiş bir şekilde uyandım. Sarayın her tarafına yayılmış ormanın canlılığıyla uyumak, içimde eksikliğini fark etmediğim bir şeyi yeniledi. Bitki büyüsü, bir gölge perisi için alışılmadık bir güç ve ben hayatımın çoğunu illüzyon ve cazibe gibi daha küçük büyüleri uygulamakla geçirdim. Nihayet ana gücümü kullanabilmek baş döndürücü.

Bu canlandırıcı duygu, Hannah ile olan anlaşmamı sonuçlandırma konusunda beni daha da kararlı hale getiriyor. Dünyada kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu alemi terk etmeyeceğim.

Yorganı üzerimden atıp yataktan fırlıyorum.

Kimse gölgelerden fırlayıp başarılı olmuyor. Yıllarca tam kadro hizmetkârım vardı. Karanlık Tanrı bizi serbest bırakınca kaçtılar ve kendimi düzeltme girişiminin bir parçası olarak onları serbest bıraktım. Yenilerini bulma ihtiyacı içimden bir iç çekişle kesiliyor.

Bu arada, bir sihir var. Elimin bir hareketiyle gölgelerim dışarı doğru spiral çizerek kemerli pencereleri örten ağır kadife perdeleri geri çekiyor. Güneş ışığı içeri doluyor, mermer zemini parlatıyor ve duvarları süsleyen zengin goblenlerin renklerini ortaya çıkarıyor. Bir hareket daha, ve yatağım

hazır, ağır, işlemeli yatak örtüsü dört direkli yatağa gümüş rengi mavi bir dekorasyon katıyor.

Yüzme havuzumda serinletici bir yüzmenin ardından giyiniyorum. Siyah deri pantolon ve botlar tanıdık, çünkü tüm hayatımı deri içinde geçirdim, ancak ince dokulu kumaş gömleğin yumuşaklığı, tenime bir okşama gibi kayarken beni hala şaşırtıyor. Sadece kısmen düğmeleyip kollarını kıvırıyorum. Gölgelerim kumaştan geçebilir – her kanat oluşturduğumda böyle olur – yine de dövmelemin bir kısmını açıkta ve harekete hazır bırakmak daha iyi hissettiriyor. İşlemeli bir yeleği üzerime geçirip tacı geride bırakıyorum. Bugünkü Ferndale Şelaleleri ziyareti dünkü kadar resmi olmak zorunda değil.

Sarayın koridorlarında dolaşırken etrafımda bir uğultu yankılanıyor; Dünya'yı ziyaret eden ilk gölge perileri grubu burada. Yakında onlar için yerel para birimi temin edeceğim, böylece şehre gidebilecekler, ama şimdilik saray bahçesinin ve çevredeki ormanın güzelliğiyle yetinebilirler.

Henüz çok erken, bu yüzden sadece birkaç kişiyle karşılaşıyorum, ama o birkaç kişi bile haftalar öncesine göre farklı görünüyor. Gözleri yıllar sonra ilk kez umutla parlıyor ve bu göğsümde alışılmadık bir sızıya neden oluyor. Belki de Dünya'da kalmak sadece benimle ilgili değil. Halkım için de iyi olacak.

Bahçem beni karşılıyor; sabah güneşinin açılı ışınları çiçekleri göz kamaştırıcı renklerle boyuyor. Çeşitli çiçeklerin birleşmiş kokusu, şimdiye kadar deneyimlediğim en güzel kokulardan biri; sadece...

Birden durdum, Hannah'nın teninin tatlı kokusu zihnimi o kadar yoğun bir şekilde doldurdu ki derin bir nefes aldım. Ne yazık ki, bu sadece bir anı.

Gölgelerim tenimin altında huzursuzca kıpırdanıyor, dövmelemin dans ediyor. Onları serbest bırakıyorum ve kanatlarım açılırken havaya fırlıyorum, hızla şehre doğru ilerliyorum.

Ona doğru, benim büyüleyici küçük cadım.

Ormanın ağaçları beni çağırıyor ve ellerim en yüksek yapraklara değene kadar eğiliyorum. Onlara minik sihir darbeleri göndererek küçük yaraları iyileştiriyor, dalları ve kökleri güçlendiriyorum. Gücümün her kullanımı sadece ağaçlara yardım etmekle kalmıyor, aynı zamanda bu toprağı bana bağlıyor ve hak iddiamı güçlendiriyor. Bir yıllık evliliğim sona erdiğinde, diyarlardaki hiçbir güç beni Dünya'nın bu bölgesinden kovamayacak.

Yarı ölü bir diyarda büyürken, böyle ağaçların var olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Birkaç ay önce Alarria'yı ve onun yemyeşil ormanlarını ziyaret edene kadar, Karanlık Tanrı'nın bizden, benden ne kadar çok şey çaldığını tam olarak anlayamamıştım.

Bu yüzden orklar ve insanlar onu yenmek için bir araya geldiğinde, ben onun tarafında değil, onların tarafında savaştım ve gölge perilerini onun kontrolünden kurtardım. Şimdi savaş yerine yaşamla dolu yeni bir gelecek kuruyoruz.

Ormanın kenarına indim ve buranın insan evleriyle kaplı olmak yerine şehir merkezine bitişik olmasına, sanki bu bölgenin tamamı her zaman periler için yaratılmış gibi olmasına bir kez daha hayran kaldım. Gölgelerimi dövmelerimin içine çekerek, ilk altınımı insan ekmeği tadarak harcamaya kararlı bir şekilde Ana Cadde'ye doğru yürüdüm.

Açık bir kahvaltı mekanı bulmak yerine, birbiri ardına kapalı dükkanların önünden geçiyorum. Karnım açlıktan gurulduyor. Buraya nasıl kasaba denebilir ki, fırın yok? Bu bir rezalet!

Tereyağlı çöreklerin hayalleri zihnimde dans ediyor, beni cezbediyor. Meğer fetheden bir kral olmanın hiç fark etmediğim avantajları varmış; saray mutfaklarında görevlendirilen brownie ustaları gibi. Onları öyle tutmak yanıltıcı ama Tanrım, o mükemmel ekmeği çok özlüyorum...

Sokağın sonunda dönüp yeşil alanın diğer tarafına doğru ilerledim, ama yine de şansım yaver gitmedi.

Bu böyle olmaz. Bu kesinlikle olmaz.

Görünüşe göre Hannah yalan söylememiş; Ferndale Falls'ta kalışımın keyfini çıkarabilmem için gerçekten de yeni işletmelere ihtiyaç var. Ve kesinlikle bir fırına da ihtiyacı var.

Havaya sıçrayıp saraya doğru hızla uçuyorum, o kadar hızlı uçuyorum ki kulaklarımda rüzgar ısıklığı geliyor.

"Varyn!" diye bağırdım görkemli giriş holüne adımımı attığım anda. Adı, parıldayan beyaz mermerden yankılanarak tüm bağlantılı odalara ve koridorlara yayıldı.

"Ne?" diye sinirli bir ses uzaktan geldi.

İkinci kattaki balkondan çıkan koridora dik dik bakıyorum, ta ki o görününe kadar; uzun, gümüş rengi saçları uykudan dağılmış, gömleği bir omzundan sarkmış.

"Ferndale Falls için işletme bulma konusunda ne durumdasınız?"

"Yani dün öğrendiğim şeyi mi kastediyorsun?" diyor alaycı bir tonla. "Periler, özellikle de insanlar kira ve ücret beklediği için, köklerinden sökülüp başka diyarlara taşınmakla pek ilgilenmiyorlar."

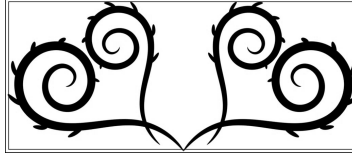
"Perilere söyleyin, başlangıç masraflarını ben karşılayacağım," diye homurdandım. "Şimdi bana birkaç işletme bulun."

"Bir deri işleme ustası hakkında bilgi aldım."

"O bekleyebilir." Kaşlarımı çattım ve havada elimi savurdum. "Yemekhanelere odaklanın. Onlara hemen ihtiyacımız var, aksi takdirde saray mutfaklarında kendiniz çalışmayı planlıyorsanız durum farklı."

"Pekala, evet. Anlatmak istediğini anladım." Burnunu çekti ve gömleğini omuzlarından attı. "Şimdi gidiyorum."

"Önceliği bir fırına ver!" diye bağırdım arkasından.

Bir saat sonra, kristallerle kaplı bir kaya oluşumunun yanında bekliyorum. Ağaçlar küçük açıklığı çevreliyor ve şelalenin sesi, rüzgarda hışırdayan yaprakların sesiyle birleşerek hoş bir bütün oluşturuyor. İnsanların Periler Diyarı'nın kapısını buraya koymayı neden tercih ettiklerini anlayabiliyorum; çünkü kasabaya kısa bir yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen gizemli bir havası var.

Kapıdan içeri ilk giren, kedi formunda dört ayak üzerinde sessizce ilerleyen bir kedi sith'tir. Uzun siyah tüyleri uçlarında griye döner, rüzgarda savrulur ve bir kurt kadar uzun olmasına rağmen bu iri kediye görmeyi zorlaştırır. Yeşil gözleri yaramazlıkla parıldar ve çok geniş bir sırtış sergiler.

"Vay canına, vay canına. Bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu," diye erkeksi bir ses duyuldu. "Peri kralı fırınlar ve barlar kuruyor. Hatta tüm başlangıç masraflarını bile karşılamaya hazır olduğunuzu duydum. Aman Tanrım, ne büyük bir düşüş!"

"Kendine bir isim ver, kedi," diye hırladım.

"Tsk. Senin için çalışmasını istediğin biriyle böyle mi konuşulur?" Dişlerini daha da göstererek peri formuna dönüştü. Uzun boylu ve kaslıydı, teni benimki kadar soluktu ve saçları siyahtan gümüş uçluya doğru geçiş yapıyordu. Dönüşüm onu tamamen çıplak bırakmıştı. "Ben Gölge."

“Ben Kral Severin.” Alaycı gülüşümü bastırmaya çalışıyorum, beni kızdırmasına izin verdiğim için sinirliyim. Hikayelerimiz, kedi sith'lerin sinir bozucu derecede şaka yapmalarıyla meşhur olduklarını açıkça ortaya koyuyor, ancak şimdiye kadar onlarla pek temasım olmamıştı. “Sen fırıncı mısın yoksa meyhaneci mi?”

"Hiç biri."

"Öyleyse bana ne faydan var?"

Tekrar şekil değiştiriyor, bu sefer dik duran, kürkle kaplı bir kedi olan ikili formuna. Bu onun en heybetli formu, peri formundan bile daha kaslı. Kurtpanter omzunu bir ağaca yaslıyor ve eline hayranlıkla bakıyor, kötücül pençelerini tekrar tekrar uzatıp geri çekiyor. "Alarria'da senin elçin olabilirim. Yolumu biliyorum ve insanlar beni tanıyor."

Alarria, orkların ve diğer perilerin yüzlerce yıl boyunca Karanlık Tanrı'nın tehdidi olmadan yaşadığı dünyadır. Benim evim olan Avalon'un yerini alarak peri diyarının en önemli yeri haline geldi. Daha da kötüsü, gölge perileri orada hoş karşılanmıyor. Varyn'e içeri gizlice girmek için büyü ve illüzyon kullanmasını söyledim, ama kedi perisi haklı. Bundan nefret ediyorum, ama Alarria'nın perilerini çekmek istiyorsam, Gölge'nin yardımına ihtiyacım olabilir.

Bu, onun işini kolaylaştıracığım anlamına gelmiyor. "Sen mi? Çok yavaş kalacaksın." diye homurdanıyorum. "Sen uçamazsın."

“Kedi Sith’in neler yapabileceğini unuttun.” Pençeleri bir şakırtıyla içeri çekildi, sola doğru bir adım attı ve kayboldu, ancak hemen ardından açıklığın diğer tarafında yeniden ortaya çıktı. “Gizli gölge yollarında sadece biz yürüyoruz. Başkalarının günlerce sürecektür mesafeleri birkaç saat içinde kat edebiliyorum. Senin kadar hızlıyım, hatta belki daha hızlıyım.”

“Hikayeleri duydum.” Abartı olduklarını düşündüm, ama belki de haklıydılar. “Pekala. Hizmetlerinizin bedelini ödeyeceğim.”

Peri formuna geri döner ve yeşil gözleri parıldayarak elini uzatır. "Günde iki altın sikke."

“Bu çok saçma.” Ya da en azından para biriminin gerçek değerini bilmediğim için öyle olduğunu varsayıyorum. “Ayrıca, sana bu şekilde ödeme yapmak tembelliği ödüllendirir, çünkü oyalanırsan daha çok kazanırsın. Ben hız istiyorum. Günlük ücret yerine, bana getirdiğin her iş fırsatı için sana bir jeton ödeyeceğim.”

“Her bir ipucu için iki tane.”

"Bana getirdiğiniz her müşteri için bir altın sikke, Ferndale Falls'ta sürdürülebilir bir iş kurduğunuz her müşteri için de ikinci bir altın sikke."

"Katılıyorum."

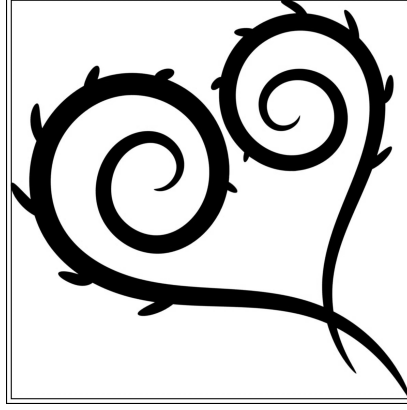
Kurt panterin geniş sırtışı bana fazla para ödediğimi söylüyor ama umurumda değil. Kahvaltıda oldukça tatsız bir yulaf lapasından sonra, düzgün bir fırın açmak için neredeyse her şeyi veririm. Bir kere brownie tarafından pişirilmiş ekmeğin mükemmelliğini tattıktan sonra, daha azı yetmez. Minik perilerin hiçbirini doğrudan benim için çalışmayı kabul etmeyecek, ama kasabaya bir fırıncı bulursam, bana ürünlerini satmak zorunda kalacaklar. Yoksa, birine rüşvet verip benim için ekmek aldırırım.

Rüşvetten bahsetmişken, "Bana bir brownie ustası bulun, ücretinizi üç katına çıkarırım" derim. Eskiden insanları yapmaya zorladığım şeylerin parasını ödemek yanlış geliyor, ama sanırım artık "iyi" olduğuma göre buna alışmam gerekecek.

Shadow peri diyarına açılan kapıdan geri kaybolurken, tüm bunların ek bir ödülü olduğunu hatırlıyorum. Bu yeni işletmeleri Hannah'nın kasabasına getirdiğimde yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum. Bana gülümseyecek, gözleri onay dolu bir sıcaklıkla parlayacak.

Onun takdir dolu bakışına duyduğum özlem, tıpkı mükemmel bir ekmeğe duyduğum özlem kadar büyük.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hannah

Ertesi sabah, kocaman bir kahve bardağıyla donanmış halde, ana cadde boyunca aceleyle yürüyorum, tüm dükkan vitrinlerinin parlak renklerine karşı gözlerimi kısıyorum. Tamamen akşamdan kalma değilim—Autumn'ın kokteylleri, geleneksel içeceklerden daha az alkol ve daha çok tahıl sütü içeriyor—ama alarmı susturup sıcacık yatağıma geri dönebilmeyi dileyecek kadar uykuluyum.

Ne yazık ki öyle olmadı. Bunun yerine, ofise erken gittim ve bir sürü evrak işini bitirdim, böylece Naomi'den sihir konusunda yardım almak için boş zamanım olacaktı.

Önce denemem gereken bir şey var. Telefonumu çıkarıp arama yapıyorum. "Merhaba, Anne."

"Sevgilim! Bana henüz bir torun yaptın mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. Neden her konuşmaya böyle başlıyor ki? "Hayır, henüz değil."

"İpucu ister misin? Yeni bir tane okudum. Sırt üstü yatıp kalçanı yastıklarla yukarı kaldırırsan, yerçekimi meniye içeride tutmaya yardımcı olur."

Aman Tanrım. Aman Tanrım. İşte geliyor. Her seferinde bir sonraki kısmı söylediğinde içim ölüyor.

“Elbette, babanla ben seni dünyaya getirmeye çalışırken, her gün birkaç kez birlikte oluyorduk. Sana, çamaşır makinesinin üstünde otururken birlikte olduğumuz sırada hamile kaldığımı düşündüğümü söylemiş miydin?”

Evet, çok defa oldu ama ağzımı kapalı tutuyorum çünkü herhangi bir kesinti konuşmanın bu kısmının daha da uzamasına neden oluyor.

“Bu hareket çok fazla titreşim yarattı, bence bu yardımcı oldu. Tüm uzmanlar kadın orgazmının gebeliğe yardımcı olduğunu söylüyor. Orgazm oluyorsunuz, değil mi? Henüz bir erkek arkadaşınız var mı? Ona herhangi bir tavsiye vermeniz gerekiyor mu?”

“Biriyle görüşmeye başladım ama tavsiyeye gerek yok.” Annemin Severin'e seks tavsiyeleri verdiğini düşününce histerik bir kıkırdamayı bastırmaya çalışırken, bu sözler boğuk bir sesle ağzımdan çıktı. Aman Tanrım! Yüzündeki ifadeyi hayal bile edemiyorum!

Onun heyecanlı çılgılığı, insan kulağının duyma sınırlarını aşan tiz bir sese ulaşıyor. Mahalledeki köpeklerin ulumaya başlamamasına şaşırdım doğrusu.

Onun sevinci, Severin hakkında ona bir şey söylemeyi benim için dayanılmaz hale getiriyor ve nişanlandığımızı söylediğimde durum daha da kötüleşecek. Belki de nişanın sahte olduğunu söylememe izin verilmediğine sevinmeliyim. Kalbini kırardı.

Sonunda sevinç çılgınlıkları atmayı bıraktığında, konuşmak için aradığım konuyu açtım. "Anne, bizim cadı olduğumuza dair eski aile hikayeleri var mı?"

"Hatırladığım kadarıyla öyle bir şey yok canım."

“Peki ya babamın ailesi?”

“Hmm, emin değilim. Neden?”

“Ah, Severin’in ailesi büyüye inanıyor.” Yalan değil. “Bunu konuşuyorduk. Ortak bir noktamız olmasını istedim.” Tamamen yalan, ama öyle olmalıydı—

"Hemen inceleyeceğim!"

Evet, işe yaradı. Anneme aile ağacımın her iki tarafını da araştırması için mümkün olan en iyi nedeni verdim. Bulunacak bir şey varsa, o bulacaktır. "Bir şey bulursan bana mesaj at! Gitmem gerekiyor. Naomi ile buluşacağım."

Yeşillikten heyecanlı bir havlama sesi geldi ve Finn, saklandığı büyük bir eğrelti otu öbeğinden fırladı; çünkü parlak turuncu tüylerini şimdiye kadar hiç görmemiştim. Yanıma doğru koştu, sonra çenesini çıtırdatan bir esneme sesi çıkardı, pembe dili de bu kuvvetle kıvrıldı.

Çok tatlı, ama bunu söylediğimde bana tilki gibi yan bakışlar atıp, "Hiç gececi olmayı düşündün mü? Çok daha mantıklı bir yaşam biçimi." diyor.

"Üzgünüm dostum," diyorum. "İşim dokuzdan beşe, hatta bazı günler yediden yediye kadar sürüyor, ama yine de gün ışığı saatlerinde çalışıyoruz."

"Ahmak insanlar," diye mırıldanıyor, sonra da "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Arkadaşım Naomi ile konuşmak istiyorum. O bir cadı."

Kulakları dikleşti. "Onun bir hizmetkarı var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama konuşan bir tek boynuzlu atla arkadaş."

"Tek boynuzlu atlar gerçek değil," diyor, küçümseyici bir tonla.

"Öyleler. Bir tür peri şekil değiştiriciler." Kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Bir tanesiyle tanıştım."

"Hmph."

I Touch My Shelf'in büyük cam penceresinde asılı olan tabela "Açık" olarak çevrilmişti, yani her şeyi mükemmel zamanlamıştım. Ahşap kapı içeri doğru açıldığında boş bir dükkanla karşılaşıyorum. Naomi muhtemelen arkada internet siparişlerini paketliyor. Şehre daha az turist geldiği için dükkanı bu şekilde ayakta tutuyor.

Merhaba demek için ağzımı açıyorum, sonra hızla kapatıyorum. Aman Tanrım. Severin'le sahte bir evlilik yaptığımı ona nasıl anlatacağım? Bunu anlatacağım üçüncü kişi olarak onu saklıyordum, ama ork kocasına o kadar aşık ki, çıkar evliliğini anlayacağından emin değilim.

Finn, burnunu yere dayayarak mağazanın etrafında dolanıyor, sonra vücudu geriliyor, pençesi kanepelerden birinin altına uzanıp parlak renkli bir gevrek meyve çıkarıyor. Onu kapıp, çıtır gevreği iştahla çiğniyor. Kuyruğu neşeli bir bayrak gibi sallanırken, başını tekrar kanepenin altına sokuyor. "Bu çok güzel. Bunlardan daha var mı?"

"Umarım öyle değildir." Cadı Kız Baharatlı Kitap Kulübü toplantısından sonra ortalığı topladım ama birkaçını atlamış olmalıyım. Bir dahaki sefere Finn'i getireceğim, o da düşen mısır gevreği parçalarını temizleyebilir. Sonra bir şey hatırladım. "Hey, koyu kahverengi olanları

yeme! Çikolata hayvanlar için zehirli!” Ya da en azından kedi ve köpekler için öyle, bu yüzden tilkiler için de kötü olduğunu varsayacağım.

“Merhaba?” diye seslenir Naomi ve arka odanın kapısı açılır.

“Hannah!”

En yakın arkadaşıımın güzel esmer yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve coşkuyla, yumuşak kıvrımlarıyla beni kendine has sarılmalarından biriyle kucaklıyor. Ortaokulda ikimiz de birbirimizi kıskandığımız ateşli bir an yaşamıştık—o benim boyumu, ben de onun dolgun kalçalarını ve göğüslerini istiyordum—ama bunu atlattık. İkimiz de olduğumuz gibi harikayız.

Geri çekilip bana gülümsedi. "Mesajımı aldım. Dün gece dükkanda bir toplantın vardı, değil mi?"

"Evet, umarım sorun olmaz." Ona mahcup bir gülümseme gönderdim.

“Elbette yle.” Naomi, kalın kahverengi bukleleri her adımda sallanarak kanepelere doğru yöneldi. zerinde ork kıyafetleri vardı; çiçeklerle işlenmiş pembe bir tunik, kahverengi deri pantolon ve botlar, her şey ona mükemmel uyacak şekilde özel dikilmişti. Kasabada kimse fark etmemiş gibiydi. Gerçi, Autumn gibi bohem şıklığı benimseyen birçok insan vardı, bu yüzden Naomi de tam olarak uyum sağlıyordu. “Şimdi, bu sihir ve peri meselesi de neyin nesi? Bir şey mi oldu?”

Zihnimde bir anı canlanıyor: Severin, insanları günaha sürüklemek için gelmiş düşmüş bir melek gibi gökyüzünde kanat ırpıyordu.

“Bunu bir daha söyleyebilirsin!” Yanına oturup ona doğru döndüm ve bükülmüş bacağıımı mindere koydum. “Periler Ferndale Şelalelerine geliyor. Parlak mavi renkte parlayan büyük bir kelebek gibi bir şey var.”

“Bunlar periler!” diye kıkırdadı ve başını salladı. “Kk yaramazlar. Kendi başlarına bir yolunu bulacaklarını tahmin etmeliydik. İnsan cadılardan biri onları pizzayla tanıştırdı ve o kadar takıntılılar ki Dünya'ya 'Pizza Dünyası' diyorlar.”

“Pizza World m?” diye gülüyorum, sonra Ferndale Falls'ın geleceğiyle ilgili süregelen endişem yeniden ortaya çıkınca ciddileşiyorum. “Kasabanın pizzacısı kapandı, yoksa onlara biraz pizza alabilirdik.”

Naomi zgn bir yüz ifadesi takınır.

“Ama sonunda bir çözüm bulmuş olabilirim! Meğerse periler ziyaret eden tek peri türü değilmiş. Gölge perilerinin kralı Severin dünkü kasaba toplantısına uğramış. Kelimenin tam anlamıyla.” Ellerimi kanat gibi ırpıyorum.

“Severin! Kahretsin! Yeryüzünde görmek istediğim son peri o, ya da neredeyse sonuncusu.”

“Ne? Neden?”

“Gölge perileri tehlikeli. Karanlık Tanrı'nın kontrolü altındayken Periler Diyarı'nın geri kalanına karşı savaş açtılar.” Son derece ciddi, hiçbir şeye tahammül etmeyen bir ifade takınıyor. “Onun halkı, Wranth'ın anne babası da dahil olmak üzere Avalon'daki tüm orkları yok etti.”

Aman Tanrım. Midem bulanıyor. Naomi'nin kocasının yetim olduğunu biliyordum ama nedenini bilmiyordum. Ve evlenmeyi kabul ettiğim bu adam da bu gölge perilerinden biri! Biraz aceleci davranmış olabilirim. Ama ben böyleyim işte—bir şey görür görmez ona doğru koşarım.

"Bunu Severin mi yaptı?" diye soruyorum.

"Şahsen o değil. O daha çok küçük olurdu."

“Onunla tanıştığını söylüyorsun. Birilerine zarar verdi mi?” Eğer verdiyse bunu kabul edebileceğimden emin değilim.

“Hayır. Aslında pek de öyle değil. Sonunda Karanlık Tanrı'yı yenmemize yardım etti.” İçini çekti. “Ama mesele bu değil. Mesele şu ki ona güvenemezsiniz. Gölge perileri manipülatif ve mükemmel yalancılardır.”

Yutkunuyorum. En azından kimseye zarar vermedi. "Belki de tamamen kötü değildir. Bizi güvende tutmak için kasabanın etrafına sihirli bir koruma kalkanı kurdu. Burada olup biten tuhaf şeyleri sadece cadılar ve sihri kabul edenler görecek. Hatta bize yeni işletmeler ve müşteriler getireceğini bile söylüyor!"

"Kulağa harika geliyor ama bunların hepsini tamamen iyi niyetinden yapıyor olması imkansız."

“Hayır, haklısın.” Kendime hazırlanmak için fazladan bir an tanımak amacıyla kahvemden büyük bir yudum alıyorum ve sonra birden, “Onun bir eşe ihtiyacı var,” diye patlıyorum.

"Ne?" diye çılgık attı.

Ona mahcup bir şekilde gülümsedim.

“Ve bu ‘eş’ sen misin?” diye soruyor Naomi, beni işaret ederek.

"Evet."

“Ahhh!” Ellerini havaya kaldırdı. “Seni kız kardeşim gibi seviyorum Hannah, ama Tanrı aşkına, şu fedakarlık olayından vazgeçmelisin.”

“Hey.” İçimde bir acı hissettim. “Bu adil değil!”

“Öyle değil mi?” diyor. “Bu şehre yıllarını verdin, şimdi de bir yabancıyla mı evleneceksin? Bu çok fazla!”

“Bu sahte bir evlilik! Ve kesinlikle buna değer. Küçüklüğümde beri belediye başkanı olmak istiyordum. Lise ve üniversite boyunca bunun için çalıştım. Bu benim için sadece bir iş değil, kimliğimin bir parçası. Ve bu işte iyi olmak istiyorum. Bu şehre ve burada yaşayan herkese yardım etmek istiyorum.”

“Bu senin rüyan mı, yoksa babanın mı?” Naomi'nin gözleri yüzümü taradı ve zor bir soru sorduğunun farkında olduğunu belirtmek için elimi sıktı.

“Hayır. Babamla hiçbir ilgisi yok.” Bir senatör olarak siyasete girmemden memnun. Ama sürekli daha yüksek mevkilere aday olmam için beni teşvik etmeye çalışıyor ve daha fazla gücün daha fazla insana yardım etmek anlamına geldiğini söylüyor. Belediye başkanlığı görevim kesinlikle onun istediği şey değil.

“Bu benim Nan sayesinde hayalim,” diyorum. Babam daha yüksek bir makama seçildikten sonra, anne babam yılın bir bölümünde başkentte yaşadılar. Ben de aynı okulda kalabilmek için o zamanlarda büyükanmemle kaldım ve çok sevdim. Nan en iyisiydi. Birkaç yıl önce arka bahçesinde güneşin altında huzur içinde vefat etti, ama ruhu yaşıyor. “Ferndale Falls sadece yaşadığım yer değil. Burada olmak, Nan'ın kucaklamalarının tüm sıcaklığını ve sevgisini hissettiriyor. Tüm mutlu anılarım tek bir yerde toplanmış gibi. Büyükanmem bu kasabayı çok severdi.”

“Çok sevdim.” Naomi hafif bir gülümsemeyle, “Sanırım küçükken kasaba toplantılarına gitmemizin nedenlerinin yarısı onun meşhur yulaf ezmeli çikolatalı kurabiyelerinden kaynaklanıyordu.” dedi.

Bu anıyı hatırladıkça içimden bir kahkaha kopuyor. “Gerçekten de acıtmıyorlardı. Keşke ben de onun kadar iyi yapabilseydim. Belki daha çok insan toplantılara gelirdi.”

“Dur.” Elimi çekiştiriyor. “Zaten Ferndale Şelaleleri için kendini perişan ediyorsun. Şimdi de bir gölge perisiyle evlenmekten bahsediyorsun!”

“Sahte evlilik! Tamamen farklı bir şey!”

“Kitapçı işlettiğimi biliyorsun, değil mi?” Gözlerini kısarak elimi bıraktı ve elini sallayarak konuşmaya başladı. “Evlilik üzerinden mantık evliliği temalı romantik kitaplardan oluşan koca bir bölümüm var ve biliyor musun, neredeyse hepsinde ne var? Çift birbirine aşık oluyor.”

“Neredeyse dedin,” diyorum. “Diğer kitaplarda ne oluyor? En yakın arkadaş oluyorlar ve ikisi de havuz görevlisiyle birlikte olmaya mı karar veriyorlar?”

“Zor.” Parmaklarıyla saymaya başlıyor. “Ya bir düşman tarafından kaçırılıp ona aşık olur, ya çocukluk aşkı tarafından kurtarılıp ona aşık olur, ya da personelden birine aşık olup onunla kaçır.”

“Ha! Havuz görevlisi olduğumu biliyordum.” Ona işaret ettim. “Ama ciddi söylüyorum, bunlar kitap, bu ise gerçek hayat. Ona aşık olmadan bir yıl bir gün boyunca sahte evlilik yapabilirim. Kesinlikle buna değer! Ferndale Şelaleleri yeniden gelişecek ve tüm sihir ve perilerle başa çıkamayan herkesten korunacak.”

“Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyor.” Naomi başını salladı. “Peri dünyasının pazarlıkları hakkında ne derler bilirsin—her zaman insan zarar görür.”

“O da bundan bir şeyler kazanıyor. Severin bir periyle evlenmek istemiyor. Siyaset falan işte.” Elimle işaret ediyorum. “Evlilik aynı zamanda sarayının Dünya'da kalabileceği anlamına da geliyor. Ormanımızı gerçekten çok seviyor. Kasaba meydanının şimdi ne kadar güzel olduğunu gördün mü? O yaptı işte.”

“Sarayını Dünya'ya mı getirdi?” Arkadaşımla gözleri faltaşı gibi açıldı. “Vay canına. Gölge perilerinin yaşayacak yeni bir alem aradıklarını biliyordum, çünkü şu anki alemleri bir çorak arazi, ama Dünya olacağını hiç düşünmemiştim. Periler her zaman burada büyüünün çok zayıf olduğunu söylerler.”

“Severin'in büyüü gerçekten işe yarıyor. Belki de çok güçlüdür. Gerçi, buradaki büyüünün her geçen gün daha da güçlendiğini düşünüyorum. Artık yürüyen lalelerimiz var!” İki parmağımla koşuşturma hareketi yapıyorum. “Küçük kök ayakları üzerinde koşuyorlar.”

“Bunu Severin mi yaptı?”

Başımı sallıyorum. “Cadı olan diğer kadınlardan biri, ama kim olduğunu bilmiyoruz. Sizinle konuşmak istediğim diğer konu da bu.” Ona sadece bazı insanların büyüü görevbildiğini ve bunu kullanarak birçoğumuzun cadı olabileceğini nasıl anladığımızı anlatıyorum. Bu onun için çok şaşırtıcı değil; o, Ferndale Şelaleleri'nde cadılar olduğunu söyleyen periye şahit olmuştu. “Ama hiçbirimiz büyüü nasıl kullanacağımızı bilmiyoruz. Dün gece burada bunun hakkında konuşmak için bir toplantı

yaptık. Umarım bize yardımcı olabilirsiniz ve önce kendimden başlamam gerekiyor.”

Naomi kristal kolyesini bluzunun altından çıkarıp ucunu bana uzattı. "Bunu tut da bir şey hissedip hissetmediğine bak."

Dediğini yapıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp uzun süre çabalıyorum. Sonra elimi indirip hayal kırıklığıyla nefes veriyorum. "Hiçbir şey olmadı. Gerçekten işe yarayacağını ummuştum. Büyümün ne olduğunu hemen şimdi öğrenmem lazım."

"Neden?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Bana henüz neyi söylemedin?"

"Severin'le evlenmeye gelince... Bunu ancak gölge perilerinin düzenlediği bu büyülü gelin yarışmalarından birini geçersen yapabilirim."

"Ne?" diye çığlık attı.

Sıçradım. Neyse ki yanımda seyahat bardağım var, yoksa ikimizi de sıcak kahveyle ıslatırdım. "O kadar da kötü değil! Üç etkinlikten birini kazanmam yeterli, sonra beni seçebilir!"

"Tehlikeliler mi?"

"Hayır, diyor ki, bunlar sadece büyülü şeyler." Davetiyeyi çıkarıp ona uzatıyorum.

Okurken dudaklarını büzdü. "Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim." Tamam, aslında emin değilim ama bunu başarmaya kararlıyım.

"Bu duruşmalara sizinle birlikte gideceğim. Bir temsilciye ihtiyacınız olduğu söyleniyor, o da ben olabilirim." Parmağını bana doğrulttu. "En ufak bir sorun çıkarsa, sizi ışınlayıp buradan göndereceğim."

Ellerimi kaldırıyorum. "Burada hiçbir itirazım yok."

Naomi ayağa fırladı, arka odaya gitti ve kucağında bir sürü kitapla geri döndü. "Bir süre önce sihir ve büyücülük üzerine kitaplar sipariş etmeye başladım."

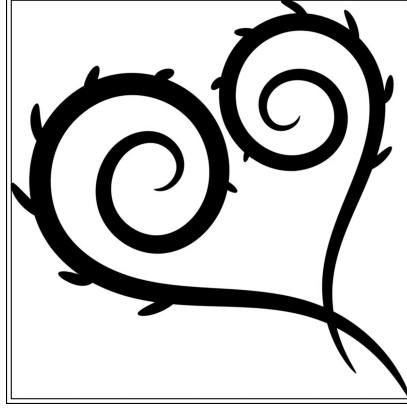
Telefonumu çıkarıp Skye ve Autumn'a mesaj atıyorum. Vaktiniz varsa, şu anda I Touch My Shelf'te sihir üzerine kitaplar araştırıyorum.

Kitaplar!!! Büyü! Skye beş tane kalp emojisi ekliyor. Daha fazla söze gerek yok!

Yoldayım! diye yazıyor Autumn.

Gülümseyerek ilk kitabı açtım, rahatlamıştım. Bu kadar iyi arkadaşlarım varken nasıl başarısız olabilirim ki?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Severin

Bir saatten kısa bir süre sonra Shadow, peri formunda, yine çıplak bir şekilde Periler Diyarı'nın kapısından içeri adım atar.

Onu şu isimler takip ediyor...

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım.

Bir peri sürüsü, parlak mavi bir kanat çırpışıyla açıklığa doğru uçuyor. Güneş ışığı, geceleri çok belirgin olan alışılmış parıltılarının bir kısmını söndürüyor, ancak her minik peri, sanki içten içe onları aydınlatan sihirli bir mum yutmuş gibi görünüyor. Mavi yapraklardan yapılmış kıyafetler giyiyorlar; bu kıyafetler mavi tenleri, saçları ve güve kanatlarıyla uyumlu. Giysileri bana Avalon'da artık mavi huş ağacının bulunmadığını, Karanlık Tanrı için bir başka kayıp olduğunu hatırlatıyor ve o anda sihirli ağaçları evime geri getireceğime yemin ediyorum.

"Bu ne?" diye kaşımı kaldırdım.

Shadow, "İlk ipucunuz bu," diyor. "Bir pizza dükkanı açmak istiyorlar."

"Pizza!" Periler tiz çığlıklarla yankılanıyor, sürü havada heyecan dolu karmaşık bir dansla dönüyor.

Dudaklarımda bir somurtma belirliyor. Bilmemekten nefret ediyorum. "Pizza nedir?"

"Şimdiye kadar yediğim en güzel yemek!" diye bağırdı ufak tefek bir kadın, yüzünün önünde uçuşarak. "Yuvarlak, yassı ve çok lezzetli!"

"Bu tanım neredeyse her şey için geçerli olabilir. Pizzayı bu kadar özel kılan nedir?"

"Pizza en iyisi!" diyor perilerin lideri.

"Pizza!" diye bağırdılar diğerleri.

"Hatta tatlı pizza bile var!"

Diğerleri artık alışılmış tezahüratlarını tekrarlarlarken, Shadow şöyle diyor: "İnsanlar bunlara waffle diyor. Kahvaltı için oldukça iyiler. Normal pizza ise lezzetli ve öğle veya akşam yemeği için uygun."

"Normal' pizza diye bir şey yok!" diye bağıırır peri. "Bütün pizzalar özeldir! Pizza var, patatesli pizza var, tatlı pizza var, yumurtalı pizza var—"

"Ciddi olamazsın." Kurt pantere dik dik baktım. "Ferndale Falls'ın bir fırına ihtiyacı var, pizzacıya değil."

"Söylentiler doğruymuş! Gerçekten de çok kötüsün!" Peri parmağını bana doğru salladı, kaşlarını çatması benimkiler kadar sertti ama o kadar küçüktü ki tehdidi yumuşatıyordu. "Kimse pizzasız yaşayamaz! Bu kötülük!"

"İnsanlar pizzayı sever." Shadow omuz silkerek uzun, gümüş uçlu saçlarını savurdu. "Onu onlar icat etti. Kasaba için iyi bir lokanta olacak."

Burnumun köprüsünü sıkıyorum. Tanrıçam, bunu istemiyorum. Bir adam düzgün bir ekmek dilimi almak için kimi sakatlamak zorunda?

"Şöyle düşünün," diye sıırttı Shadow. "Sizin halkınız tarih boyunca perilere karşı çok kötü davrandı. Onlara bir borcunuz var."

"Onları biz işe aldık," diye hırslı bir şekilde karşılık verdim.

"Bizi fenerlerin içine hapsettiniz!" diye çığlık atıyor küçük lider, kanatları o kadar hızlı ve telaşla hareket ediyordu ki bulanıklaşıyordu.

"Bütün hikayeler böyle söylüyor!"

"Mükemmel ışıklar üretiyorsunuz."

"Sözünü geri al!" Elinde minik bir kılıç belirir, gümüş bıçak güneş ışığında parıldar. Arkasındaki sürüsü, silahlarını savururken ışıldayarak diken diken olur.

Gölgelerim derimin altında kıvranıyor ve onları bastırmaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum.

"Vay canına, insanlarla aranızda gerçekten de iyi bir iletişim var." Kurt panter aramızda belirdi, çok geniş sırtışı etkileyici dişlerini ve azı dişlerini gösterdi. "Bakın. İkinizin de istediği bir şey var. Periler bir pizza dükkanı

açmak istiyor ve Kral Severin bunu gerçekleştirebilir. Severin'in Ferndale Şelaleleri için işletmelere ihtiyacı var ve perilerin başarılı bir şekilde dükkan kurmasına izin vermek, diğer perilere ona güvenilebileceğini gösterecek.”

Sözlerini tekrar tekrar düşündükçe dişlerimi gıcırdatıyorum. Ama ne kadar ararsam arayayım, mantığımda bir hata bulamıyorum. Bu çok sinir bozucu.

“Pekala. Bir pizzacı açabilirsin, ama bunu nasıl yapacağını anlamıyorum. Perilerin yemek konusunda sihirli güçleri yok.” Brownieler gibi değil yani.

“İnsanları işe alacağız.” Kılıcı kaybolurken, kasabaya doğru hızla açıklığı geçti. “Zaten kimleri işe alacağız biliyoruz. Günlerdir keşif yapıyoruz!”

Gölge, utanmazca çıplak bir şekilde onların peşinden gitmeye başlar. “Şehre böyle gidemezsin,” diye çıkıştım.

“Sizin, perilerle ilgili her şeyi insanlardan saklamak için koruyucu bir büyünüz olduğunu sanıyordum.”

“Büyülü her şeyi gizlemek için koruyucu büyümüz var.” diye homurdandım. “İnan bana, senin cinsel organın bu kategoriye girmiyor.”

“Lütfen. Muhteşem bir penisim var.” Kollarını iyice açtı. “Eğer herhangi bir insan beni görürse, bu onların gününün en güzel anı olacak.”

Cevap vermek yerine, ona bir sihir oku fırlattım ve onu pamuklu bir gömlek, deri pantolon ve botlarla giydirdim.

“Bununla çalışabilirim.” Kendine şöyle bir baktı. “Her şeyi güzel gösterebilirim.”

Gözlerimi devirip havaya sıçradım ve peri sürüsünün parıltısını takip ederek şehre doğru ilerledim.

Yarım saat sonra, kendimi ana caddede, en iyi sihirbazlarımdan birkaçıyla birlikte dururken buldum; periler bizi istedikleri dükkânın önüne götürüyorlardı.

“İşte bu!” Lider, tozlu ve karanlık pencereleri, güneşten solmuş ve açık maviye dönmüş renkli dış cephesiyle kapalı bir kafenin kapısına doğru uçtu.

Gölgelerim açılıyor, kilide doğru kayıyor ve onu açıyor. Elimle bir hareket yapınca kapı içeri doğru açılıyor.

Kuş sürüsü içeriye doluyor, birleşmiş parıltıları içeriyi aydınlatıyor ve haklı olduğumu kanıtlıyor; gerçekten de mükemmel ışık kaynakları.

Ters çevrilmiş sandalyelerin üzerinde durduğu kare ahşap masaların arasında ilerlerken, neredeyse her şeyi söylemekten kendimi zor tutuyorum. Tozun bayat kokusu burnumu kaşındırıyor. Bunun yerine bir savaş alanında ortalığı kasıp kavuruyor olabilirdim. Ah, ne büyük bir düşüş!

“Ekibim sizin uygun gördüğünüz şekilde tadilatı yapacak ve ben de ilk kirayı ödeyeceğim,” diyorum. “Ancak ondan sonra, işletmenizi başarılı bir şekilde yürütmek size kalacak. Bunu yapacak paranız var mı?”

Lider, benim duyabilmem için yavaşlatılmamış, tiz bir ıslık sesiyle, "Evet, yapıyoruz," diyor.

Çevresindeki her bir peri, eşyalarını sakladıkları o gizli yerden bir altın sikke çıkarıyor. Sikkeler minicik kollarında devasa görünüyor, ani kütle artışıyla kanatları gerilirken her bir periyi yere doğru çekecek kadar ağır.

"Pekâlâ." Sihirbazlarıma dönüp başımı salladım.

Ellerini kaldırırlar ve sihir, muazzam bir güç patlamasıyla dışarıya doğru yayılır. Bu, her şeyi orijinal, bozulmamış haline geri döndüren bir gençleştirme büyüsidür. Tüm mobilyalar parıldar, güzel ahşap dokusunu ortaya çıkarmak için cilaları yenilenir. Duvarlar taze bir renkle parlar, sıcak bir gün batımının zengin altın rengine dönüşür. Yukarıda insan ışıkları titreyerek yanar, hiçbir mumun eşleşemeyeceği sabit bir parlaklıkla parlar.

Mutfığa geçiyoruz ve odayı bir başka yenilenme büyüsi dalgası sarıyor; tezgahlar ve dolaplar pırıl pırıl parlıyor, tüm insan yapımı makineler yepyeni hale geliyor. Birkaç büyük metal kutu vızıldamaya başlıyor ve Shadow, soğuk bir hava patlaması yaymak için birinin kapısını açıyor. Parmaklarımı çelik yüzeyde gezdiriyorum, buz perisi büyüüne dair hiçbir iz bulamıyorum. Görünüşe göre insanlar gerçekten de son birkaç yüzyılda bazı ilginç yetenekler geliştirmişler.

“Şimdi dışarı!” Periler yemek odasından hızla geri döndüler. “Bir işaret istiyoruz.”

Biraz daha sihir harcandığında, binanın ahşap dış cephesi yaz gökyüzü kadar maviye, süslü pervazları ise canlı bir mora bürünüyor. Görünmez bir el tarafından çizilmiş gibi yüzeyinde harfler kayarak ilerleyen bir tabela beliriyor: Hayatın Bir Kesiti.

Periler, fenerin etrafına çekilen güveler gibi, tabelanın etrafında neşeyle toplanıp üşüşüyorlar, ama ben anlamını çözemediğim için kaşlarımı çatıyorum.

"Neler oluyor?" diye sesleniyor Hannah.

Döndüğümde, yeşilliklerin arasından bize doğru aceleyle geldiğini gördüm. İnsan kıyafetleri bile onun ne kadar uzun ve zarif olduğunu gizleyemiyordu ve birdenbire onu en hafif peri ipeklerine sarılmış, etrafında uçuşan, teninin hafifçe görünmesini sağlayan ipeksi katmanlar içinde görmek istedim.

Yeşil alanın kenarına yaklaştığında, dün yarattığım orman güllerinden birinin altından bir tilki fırladı ve caddeyi geçerken onunla aynı hızda ilerledi.

Önümde durdu, gözleri arkamdaki binaya kilitlenmişti. "Ne? Nasıl? Yeni gibi görünüyor!"

"Nişanlım. Seni görmek çok güzel." Yanağına bir öpücük kondurmak için yaklaştım. Şaşkınlıkla irkilince, onu sıkıca kucaklayıp hareketsiz bıraktım ve hızlıca bir sessizlik büyüsü yaptım. "Unutma canım. Nişanımızın gerçekmiş gibi davranmamız gerekiyor."

"Yani her dışarı çıktığımızda âşıkmiş gibi davranmamız mı gerekiyor?" Hannah bana bakıyor. Gözleri yakından daha da güzel, altın rengi benekler ve yayılan siyah çizgiler, zengin kahverengi gözlerine hoş bir karmaşıklık katıyor.

"Bu bir sorun teşkil eder mi?" diye kaşımı kaldırıyorum.

Başını hafifçe salladı, bu ani hareketle ipeksi saçları çenemin kenarına değdi. "Hayır. Sorun değil. Bunu rahatlıkla yapabilirim."

"Mükemmel." Susturma büyüsünü bozup binaya doğru dönmesine izin veriyorum. "Söz verdiğim gibi, sizin için ilk yeni işletmeyi buldum. Pizza satacak."

"Pizza!" diye çığlık atarak tabeladan aşağı atladılar periler.

Hannah'nın gözleri kocaman açıldı.

Tilki homurdanıp havlıyor, kuyruğunu sallayarak kabarık beyaz ucunu bayrak gibi dalgalandırıyor.

"Elbette soracağım," diyor ona, sonra bana bakıyor. "Bunlar peri mi?"

"Evet."

"Onları günlerdir görüyorum! Ya da tamam, görmüyorum, görüyorum. Sürekli yanımdan hızla geçip gözden kayboluyorlar. Halüsinasyon gördüğümü sandım!"

Bu küçük belalara kaşlarımı çattım. "Geleceğin Periler Diyarı kraliçesiyle mi dalga geçiyordunuz?"

"Kraliçe mi?" Baş peri kızının ifadesi kurnazca bir hal aldı. "Nasıl kraliçe olabilir ki? Bütün ork kralları evli."

Ne küstahlık! Dövmе desenlerim tenimde akıp gidiyor, gölgeler havaya yayılırken ben de kükreyerek, "O benim kraliçem olacak." diyorum.

"Hey, önemli bir şey değil." Hannah ellerini kaldırıp havaya vurarak, uzlaşmacı bir ses tonuyla konuştu. "Bana zarar vermediler ya da benzeri bir şey yapmadılar. Sadece birkaç şakaydı. En kötü şey, neredeyse kurabiyeleri düşürüyordum."

Tilki, ayaklarının dibinde dans ediyor ve ona doğru havlıyor.

"Hayır," diyor hayvana. "Onları düşürsem bile sana veremezdim. İçlerinde çikolata vardı. Sana kendi kurabiyelerini getireceğim."

"Hayvanla bağ kurdun," diyorum, cadılarla ilgili eski hikâyeleri hatırlayarak. "O senin yardımcı ruhun."

Tilki hafifçe havlayıp hırlıyor ve bana dik dik bakıyor. Şaşırtıcı derecede etkili bir bakışı var ve bunu biliyorum çünkü savaşçı günlerimde edindiğim bakış ve kaş çatma yetenekleri bana oldukça etkileyici bir yelpaze kazandırdı.

Hannah gülüyor. "Finn, benim yardımcı ruhum olmadığını söylüyor. Ben onun cadısıyım."

Adına ne derlerse desinler, bu mükemmel bir işaret. Sadece güçlü cadıların yardımcı ruhları olur. Hannah'nın gelin denemelerinden birini kazanmakta hiçbir sorunu olmayacak.

Kadın lokantaya geri döndü. "Slice of Life. Bir pizzacı için ne harika bir isim! Bayıldım."

Bu ismin neden bu kadar iyi olduğunu bilmiyorum ama bunu asla itiraf etmeyeceğim. Peri diyarının kralı olmanın ilk öğrendiği şeylerden biri de bu: asla zayıflık göstermemek.

"Alarria'nın insan cadıları bize isim konusunda yardımcı oldu," diyor peri lideri. "Büyük Pizza'nın kendisiyle de görüştük."

Hannah bana şaşkın bir bakış attı ve ben de onun kadar bilgisizce omuz silktim. Shadow, "İşte o, yemek yaratabilen cadı. Periler ona onursal bir unvan olarak Pizza adını verdiler," dedi.

"Bu harika, kasabanın kesinlikle bir pizzacıya ihtiyacı var." Yenilenmiş dükkana doğru elini salladı.

Shadow, "Ben size söylemiştim" dercesine alaycı bir şekilde sırıttı, gülümsemesi inanılmaz derecede genişledi.

Onu görmezden geliyorum.

"Ama evrak işlerini halletmemiz gerekiyor," diyor. "Bina resmi olarak belediyeden kiralanmalı."

“Başlangıç maliyetlerini sen ödeyeceksin! Söz vermiştin.” Baş peri bana doğru bir parmak uzattı. “Gidip pizza yapacak insanları işe almalıyız!” diye tiz bir sesle bağırdı lider, ardından uzun bir ıslık serisi çıkardı. Sürü ikiye ayrıldı, her biri biraz farklı yönlerde doğru hızla uzaklaştı.

Finn ikinci grubun peşinden koşuyor ve havaya sıçrayarak, geride kalan bir periye bir santim kala çenelerini kapatıyor. Minik cin, kızgın bir çaydanlık gibi ıslık çalıyor ve tilkiye doğru atılarak kulağını çekiştiriyor. Diğerleri de katılıyor, bunu bir oyuna dönüştürüyorlar, tilki neşeyle ciyaklıyor. Kalabalık, kasaba meydanında hareket ediyor, etrafı parlayan mavi bir kasırğa ile çevrili turuncu bir kürk şeridi oluşturuyorlar. Gezen lale sürüsü de koşuşturarak kovalamacaya katılıyor.

Hannah'nın gözleri, gözden kaybolana kadar onları takip ediyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Onun bana öyle bakmasını istiyorum. Para kesemi çıkarıp birkaç altın sikke alıyorum. "İlk iki hafta için kira ne kadar olacak?"

"Bunlar gerçek mi?" Gözleri irileşti, bir parmağının ucunu bir madeni paraya bastırıp, metalin üzerine işlenmiş olan benim suretimin üzerinde okşadı.

“Çok gerçek ve çok saf.”

Hannah, ufuktan yükselen ve dünyayı sıcaklıkla aydınlatan güneş gibi bana gülümsüyor.

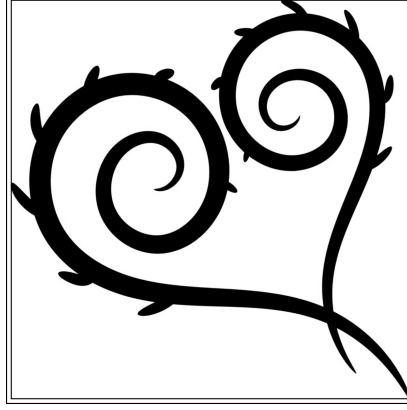
Ona gerçek bir sevgi gösteriyormuş gibi yapmamız gerektiğini söylememe rağmen, tepkisi tamamen samimi geldi.

Göğsümde yeni bir hisle birlikte özlem sancıları yükseliyor, adını koyamıyorum ama şimdiden bağımlısı oldum. Kahretsin. Anlaşmamız sahte. O, sadece kendi amaçlarım için kullanacağım insan, başka bir şey değil.

Onun hayranlığına kapılmışken, bir şey inanılmaz derecede açık hale geliyor.

Onun bana tekrar böyle bakmasını sağlamak için her şeyi yaparım.

ONUNCU BÖLÜM

Hannah

Öğleden sonra bankadan çıktığımda bulutların üzerinde süzülüyordum. Sabahki cadılık araştırmalarımın büyüme yardımcı olacak hiçbir şey ortaya çıkarmamış olması bile önemli değildi. Son birkaç saat içinde Severin, Ferndale Falls'a iki işletme daha getirdi. İlk olarak, cüceler tarafından işletilen Bling It On adlı bir mücevher ve değerli taş dükkanı, ardından da orman perileri tarafından işletilen Oopsy Daisy adlı bir çiçekçi. Periler gibi, onlar da isimlerini Alarria'daki cadılardan almışlardı ve eminim arkadaşım Naomi'nin de bunda büyük payı vardı, çünkü yakın zamanda kitapçısının adını I Touch My Shelf olarak değiştirdi.

Severin, bahsettiğim binaların her birini, ikinci katlarındaki daireler de dahil olmak üzere, gölge perilerine tamamen yeniletti. Bir anda, o daireler kasvetli ve yıkık dökük halden, mükemmel bir şekilde restore edilmiş parke zeminlerle daha da güzelleştirilmiş, aydınlık ve ferah mekanlara dönüştü. Şehir merkezi yıllardır bu kadar güzel görünmemiştir!

“Sen benim yeni insan-iş irtibat görevlimsin.” Severin, tüm evraklarını, nakit parasını ve kartlarını, tüm evraklarını sihirle hazırlayan periye teslim etti. “Bankada işe gireceksin ve periler için tüm iş formlarını ve işlemlerini halledeceksin.”

“Kralım.” Kadın eğildi ve doğrulduğunda, Severin’in yeni ehliyetini, banka kartını ve yüz dolar nakit parayı yığının içinden aldım.

Sürücü belgesi de diğer evraklar kadar komik, çünkü üzerinde adı "Kral Severin" ve adresi "Gölge Peri Sarayı, Ferndale Şelaleleri" yazıyor. Ehliyet numarası da bir rakamıyla biten bir sürü sıfırdan oluşuyor, tıpkı sosyal güvenlik numarası gibi, Allah aşkına! Severin'le bu konuda dalga geçtiğimde, bana üstünlük taslayan bir sırıtışla "elbette bir numarayım" dedi.

Banka memuru, yaptığı hilekarlığı ortaya çıkarmak yerine, gözünü bile kırpmadan tüm bilgilerini kabul etti ve Severin'i şehrin kayıtlarında aradığımda, saçma sapan adresinin orada olacağından eminim. Sihir, beklediğimden bile daha şaşırtıcı!

"Bunları yanında tutmalısın," diyerek kartları ve parayı eline tutuşturdum.

Parmakları benimkileri kavradı ve yeşil gözleri beni büyüleyici bir yoğunlukla izledi. "Mutlu musun, nişanlım?"

Karnımdaki kelebekler uçuşmaya başladı. "Sahte," diye fısıldadım kendi kendime. "Unutma, bunların hepsi sahte."

Başparmağı parmak boğumlarımda üzerinde ileri geri kayıyor, içimde bir karıncalanma hissi yaratıyor. Bu hisler sakinleşmek yerine, heyecanlı bir peri sürüsü gibi etrafımda uçuşmaya başlıyor.

“Evet.” Sadece bir günde, kasabanın banka hesabına bu anlaşmadan elde edeceğimi hayal bile edemediğim kadar para yatırdı. Eğer birkaç işletme daha açar ve söz verdiği müşterileri getirirse, satış vergileri ve kiralar akmaya devam edecek. Uğruna çok çalıştığım her şey sonunda gerçekleşecek ve Ferndale Falls kurtarılacak. Artık fon yetersizliğinden dolayı belediye hizmetlerini kapatmak zorunda kalmayacağız ve hatta ilkokul öğretmenlerinin istediği okul sonrası programını başlatmayı bile düşünebileceğim!

“Öyleyse gidip yeni zaferlerimizden birini ziyaret edelim.” Severin, görevlilerini gönderir, elimi kolunun kıvrımına yerleştirir ve beni Ana Cadde'den aşağıya doğru götürür. Bling It On'un parlak sarı cephesinin önünde durur ve beni içeri çekerken kapının üzerindeki zil neşeli bir şekilde çalar.

Cam vitrinler en güzel mücevherlerle dolu, taşlar daha önce gördüklerimden daha büyük ve daha zengin renkli. İnsanların kullandığı tipik teşhir standlarının aksine, burada her şey doğal. Parlak altın ve gümüş

kolyeler, dev kristallerin ve doğal jeodların üzerinde asılı duruyor. Küpe çiftleri, değerli meyveler gibi minik bonsai ağaçlarının üzerinde sıralanmış. Ve kadifemsi yosun tepsilerinde, yüzükler yüzleri yukarı bakacak şekilde sergileniyor.

İki ayak boyundaki cüceler, yaşları ne olursa olsun, açık yeşil tenleri ve parlak beyaz saçlarıyla mekânın içinde dönüp duruyorlar. Hepsi yeşil, kahverengi ve mavi yapraklardan yapılmış sevimli patchwork kıyafetler giymiş ve parlak yeşil yosun kümelerinden yapılmış küçük şapkalar takmışlar.

Dişi bir cüce bize doğru takla atarak geldi, parmak uçlarında durdu, kollarını bir jimnastikçi gibi sonuna kadar açtı. Bugün öğrendiğim kadarıyla cüceler yürümek gibi basit bir şeye bile alerjikmiş gibi görünüyorlar. "Bling It On'a hoş geldiniz. Bana Diamond diyebilirsiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Severin, "Nişan yüzüğüne ihtiyacımız var," diyor.

İrkilerek ona bakakaldım. Şimdi ne yapacağım?

"Sana yüzük almayı ihmal ettiğim için özür dilerim, nişanlım." Sol elimi alıp yüzük parmağıma bir öpücük kondurdu. "İnsan geleneklerinizi hala öğreniyorum."

Ahhh. Banka görevlisi nişan yüzüğümü görmek istedi, ben de nişan yüzüğüm olmadığını söyledim. Sanırım kastettiği şey bu.

"Gerek yok," diyorum. Çünkü bunların hepsi sahte.

"Elbette gerekli," diye homurdanıyor. "Yüzüğümü takacaksın. Herkes benim olduğunu bilecek."

Sesindeki sahiplenme duygusu kelebekleri bir kez daha heyecanlandırdı. Vay canına. Oyunculukta çok iyi. Gerçek gibiydi.

"Şurada çok güzel yüzüklerimiz var." Elmas, cam vitrinlerden birinin önünde durmak için yerde takla atıyor. İçerideki yüzükler çok güzel. Cüceler, görünüşe göre, çok süslü tasarımlardan hoşlanmıyorlar, ama buna ihtiyaçları da yok. Elmaslar eşsiz bir berraklıkla parıldıyor ve zümrütlerin, safirlerin ve yakutların renkleri o kadar zengin ki, süslemeler güzelliklerini gölgede bırakıyor.

"Ah, şu." diye işaret ediyorum. Sonra bir başkası, bir başkası daha gözüme çarpıyor. "Hayır, dur. Şu!" Noel sabahı ağacın altında bekleyen güzel paketlerden sadece birini açabileceği söylenen bir çocuk gibiyim. O kadar çok harika seçenek var ki, nasıl karar vereceğimi hiç bilmiyorum.

Severin kolay kolay etkilenmiyor. "Bunların hiçbirisi işime yaramaz. Kraliçeye yakışır bir yüzük istiyorum."

"Elbette." Cücenin zeki gözlerinde memnun bir parıltı belirdi. "Bir dakika izin vererseniz, yer altı kasamızdan en değerli koleksiyonumuzu getireyim."

Kadın öne atıldı ve tezgahın arkasından, dükkanın arka köşesine doğru, zeminde büyük bir dikdörtgen şeklinde oyulmuş alana doğru elleriyle yürüdü. Diamond toprağa atladı ve bir dalgıcın suya dalması kadar kolayca gözden kayboldu. Geçişinin tek izi, girdiği yerde duran küçük yosun parçasıydı.

"Yere resmen delik mi açtılar?" diye fısıldayarak Severin'e sordum, gözlerim dükkandaki diğer cücelere kaydı. "Bu mala zarar vermek demek!"

"Herhangi bir hasarı karşılayacağım," diyor. "Ayrıca, cücelerin toprağa erişimi gerekli. İzleyin."

Bir dakika sonra yosun titrer ve cüce dönerek görünür hale gelir, yeşil bitki tekrar başındaki şapka gibi yerini alır. Diamond güzel bir tahta kutuyu diğer cücelerden birine fırlatır, vitrinin arkasına doğru yuvarlanır ve vitrinin üst kısmına bel hizasında gelecek şekilde küçük bir platforma çıkmak için küçük bir dizi basamağı sektirir. Meslektaşı kutuyu ona geri fırlatır ve o da kutuyu açıp sergiler—

"Aman Tanrım!" diye fısıldadım, gözlerim sanki çizgi film karakteri sevdiği kadını görmüş gibi yerinden fırlayacak gibiydi.

Mağazadaki tüm mücevherler güzel, ama bu kutudaki yüzükler adeta sanat eseri. Ve taşlar! Taşlar inanılmaz derecede büyük. Her biri bir soygun filmine ilham verebilecek gibi görünüyor ve bir araya getirildiklerinde, sadece onlara bakmak bile beni biraz baş döndürüyor.

Ağzımı açıp, "Hepsi çok pahalı, normal kutudakilerden birini alacağım" diyecekken, Severin uzanıp yosunlu yatağından en zarif yüzüğü aldı. "İşte bu."

Yüzük parmağım kadar geniş, büyük bir prenses kesim pırlanta. Başka taş yok, ama yüzük kesinlikle sade değil, çünkü oyma altın bant, kendi üzerine kıvrılan bir çiçeğin sapına benziyor; çiçeğin yaprakları açılarak kalbindeki pırlantayı ortaya çıkarıyor.

Severin yüzüğü yüzük parmağıma takıyor, biraz gevşek duruyor. Sonra cüce yüzüğe dokunuyor ve sihirli bir dokunuşla yüzük küçülerek tam oturuyor.

Sol elime bakıyorum, yüzüğün ağırlığını hissediyorum. Bir yüzüğün bu kadar ağır olabileceğini hiç bilmiyordum. Gerçi, daha önce uzaydan görülebilecek kadar büyük bir yüzüğüm de olmamıştı. Bu şey muhtemelen kendi çekim alanını yaratıyor; beni içine çekti resmen.

Diamond fiyatı söylediğinde, Severin on altın sikke çıkarır.

Yutkunuyorum. Bankadaki kısa süreli ziyaretimiz sayesinde artık her birinin birkaç bin dolar değerinde olduğunu biliyorum. Tanrım, bu yüzüğü çok seviyorum ama isteksizce boğazımdan kısık bir iniltiyle kelimeler zorla çıkıyor: "Çok fazla."

Severin'in dikkati birden bana yöneldi. "Beğendin mi?"

"Evet." Ama bunların hiçbirisi benim para ve hediyeler almamla ilgili değil. Bunların hepsi Ferndale Falls'a yardım etmekle ilgili.

"O zaman buna değer." Sol elimi kaldırıp yüzüğünün hemen altındaki parmak boğumuma bir öpücük kondurdu. "Ama senin kadar kıymetli değil, gelinim."

Kelebeklerim kanatlanıyor.

"Gel." Dirseğini uzatıp beni dışarıya, yeşil alanda bekleyen küçük bir kalabalığın yanına götürdü.

Skye kütüphaneden çıktıktan sonra bana hafifçe el salladı.

"Bütün bu insanlar neden burada?" diye fısıldadım ağzımın kenarından.

"Elbette, ben ayarladım."

Elbette. Bu, onun ne kadar yetenekli bir oyuncu olduğunun ve nişanımızı gerçek gibi göstermeye ne kadar kararlı olduğunun bir başka kanıtı.

Severin, "Burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim," diyor. Sol elimi kaldırıp kendi eline veriyor. "Belediye Başkanı Wylde'in yeni yüzüğünü görmek isteyeceğinizi biliyordum."

Her şeyin sahte olduğunu bilenlerden biri olmasına rağmen, Skye her zamanki romantik tavrıyla heyecanlı bir çılgılık atıyor.

Jared öne doğru ilerliyor, telefonuyla fotoğraflar çekiyor. Ferndale Falls gazete çıkaramayacak kadar küçük bir yer, ama kasabanın yerleşik fotoğrafçısı olarak gayri resmi bir kasaba haberleri sitesi işletiyor ve yeni manşetin ne olacağını tahmin edebiliyorum.

"Şimdi de bir öpücük!" diyor Jared telefonunu sallayarak.

Severin bana doğru eğilirken gözleri beni büyüledi.

Gerçekten beni öpecek mi? Ah, hayır, hayır, hayır. Hazır değilim. Pratik yapmadık. Dur, ne düşünüyorum ben? Pratik mi? Utangaç bir kahkaha

attım. Severin'i öpmeyi pratik etmek, Severin'i gerçekten çok öpmek anlamına gelir. Şimdiden derimden fırlayacak gibi hissediyorum—bunu nasıl atlatırım ki?

Yaklaştıkça kalbim yerinden fırlıyor, yanaklarım alev alev yanarken vücudum kaskatı kesiliyor. Utançtan inlemek istiyorum. Of. Eminim herkes onun dokunuşuna alışık olmadığımı görebiliyordur.

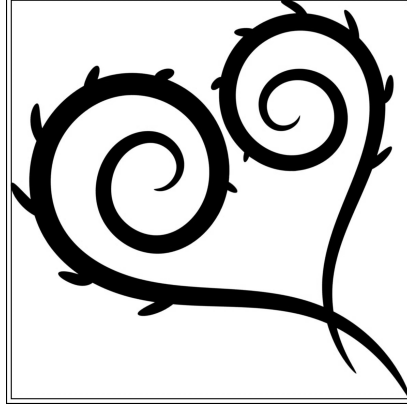
Dudakları ağzımın kenarına değiyor. Çok küçük bir dokunuş ama içimden bir elektrik akımı geçiyor. Karnımdaki kelebekler göğsümü dolduruyor, kalbim hızla çarpıyor.

"Sahte, sahte, sahte," diye kendi kendime tekrarlıyorum. "Bunların hepsi tamamen sahte. Onun gerçekten iyi bir oyuncu olduğunu unutamazsın."

Severin'in yoğun yeşil gözleriyle karşılaştığımda, kelebekler beni tamamen görmezden gelip sevinçten kendi aralarında dönüp durmaya başladılar.

Kahretsin. Tamamen mahvoldum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Severin

Ormanın üzerinden uçarken ellerim ağaç tepelerine dokunuyor, bitkileri iyileştirmek ve beni bu topraklara bağlamak için sihirli enerji dalgaları gönderiyorum; bu bağ, herhangi bir eylemden çok daha içgüdüsel, ancak Hannah ile evlendiğimde buna gerek kalmayacak.

Gülümsemesi zihnimi dolduruyor, batı ufkuna doğru batan güneş ışığından daha parlak. Yıllar boyunca bana korku, öfke ya da bazen şehvetle bakıldı. Hiçbir zaman hayranlıkla bakılmadım. İşte buradayım, o güzel kahverengi gözlerden gelen tek bir bakışla altüst oldum.

Nişanlımla birlikte durduğum küçük köprünün hemen yanına, saray bahçesine indim. Gölge kanatlarım geri çekilir çekilmez, bir gölete atılan çakıl taşının oluşturduğu dalgalar gibi, şifalı bitki büyüünden oluşan bir dalga dışarıya yayıldı. Çiçekler memnuniyetle hışırdadı ve bana geri yansıyan neşeli bir mırıltıyla büyüdüklerini hissedebiliyordum.

“Severin.” Varyn saraydan dışarı çıktı, akşam ışığı gümüş beyazı saçlarına vuruyordu. “Bir haberim var.”

“Bir fırıncı mı?” Bu, günümün mükemmel bir sonu olurdu.

“Ne? Hayır.” Yanımda dururken ayak sesleri tahta zeminde yankılandı. “Gelin adaylarının listesi bende var.”

"Söyle bana."

"Öncelikle, Kranthall'dan gelen cüceler bir yarışmacı gönderdi."

Homurdanıyorum. Onların diyarı dağlık, büyük yeraltı şehirlerinde yaşıyorlar. Avalon'dan daha iyi, ama Ferndale Şelaleleri çevresindeki gibi ormanları yok.

Ancak cüceler her diyarda maden kurmayı da severler. "Avalon'da maden çıkarmak için siyasi bir ittifak arzuluyor olmalılar," diyorum.

"Kendi soylarından birini krallarıyla evlendirmekten daha iyi bir yol olabilir mi?" Varyn başını salladı. "Bir sonraki farklı bir hikaye. Bir orman perisi yarışmaya katıldı."

"Hangi diyardan geliyorlar?" Çünkü eğer hâlâ hayat dolu, büyülü bir peri diyarıysa, Dünya'da işler yolunda gitmezse yerleşmek için başka bir yer sağlayabilir.

"Alarm."

"Ah." O fikir de suya düştü. Bu orman perisi, yaşayamayacağım tek alemden geliyor. Dünya hâlâ en büyük umudum.

"Konumlarını iyileştirmeyi ve güçlüler arasında yükselmeyi hedefliyorlar," diyor. Ardından Varyn'in yüzü buruşuyor, bu da kötü haber anlamına geliyor.

"Söyleyin bakalım. Katılanların hepsi bu mu?" İki kişi hiç yoktan iyidir belki ama yine de biraz hayal kırıklığı. Eskiden altı kişi olurdu. Orklar, ejderhalar nerede? Yarışmaya katılmayanların sayısı da katılanlar kadar önemli; gölge perilerine güvenmiyorlar.

"Bir tane daha var." Derin bir nefes veriyor. "Meloria."

"Ne? Bu nasıl olabilir?" Şok oldum. "O benim halkımdan biri. Meloria başka bir peri grubunu temsil edemez!"

"Bir haftadan fazla bir süre önce ayrıldı ve ölümlerden birini bulana kadar diyarları dolaştı. Onu sahiplendi ve kendini kraliçe ilan etti."

"Bu akıl almaz bir şey! Eğer gelin sınavlarını kazanırsa, gölge perilerini mahvedecek. Dünyayı terk etmek zorunda kalacağız ve tamamen ölü bir alem, Avalon'dan bile daha kötü."

"Sanırım umurunda değil." Omuz silkerek, "Onu reddettiğin için kızgın." dedi.

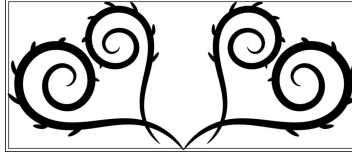
Meloria iki hafta önce bana evlenme teklif ettiğinde, bunun bir şaka olduğunu sandım. Karanlık Tanrı'nın kontrolü altındayken birbirimizi fiziksel ihtiyaçlarımızı gidermek için kullanıyorduk, ama bunun dışında birbirimize zar zor tahammül edebiliyorduk. "Aramızda hiçbir zaman

gerçek bir şey olmadı. O, daha sıcak duygular hissetme yeteneğinden yoksun."

"Öfkelenebilir." Varyn'in buz mavisi gözleri neşeyle parıldamayı bırakıp ciddileşti. "Öfkelenebilir. Anlaşılan Daigan haklıymış. Küçük insanının arkasını kollaması gerek."

Çenem kilitleniyor. Teknik olarak, denemeler tehlikeli değil. Ayrıca, yarışmanın kuralları herhangi bir şekilde müdahale etmemi yasaklıyor. Yine de Hannah'nın tehlikede olduğu düşüncesi bende alışılmadık bir koruma içgüdüsü uyandırıyor.

Neyse ki, gölge perileri kuralları esnetmeyi biliyor. Hannah'a yardım etmek ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Ertesi akşam, peri yarışmacıları ve temsilcileri, taht odasında düzenlenen resmi bir resepsiyonda huzuruma çıktılar.

Cüce ilk önce geliyor, uzun koridorda bir dizi takla ve savurma hareketiyle ilerliyor. Önümde, tek parmağının ucunda dengede duruyor, kollarını ve diğer bacağını mükemmel bir arabesk şeklinde kaldırmış.

Türünün diğer üyeleri kadar kısa boylu olmasına rağmen, fiziksel olarak oldukça güçlü olduğu açıkça belli; bu da cüceler için güzellik standardıdır. Açık yeşil yüzü güzel, beyaz saçlarının tepesinde minik beyaz çiçeklerle süslenmiş bir yosun şapka var, resmi kıyafetleri ise sadece mavi huş ağacı yapraklarından yapılmış. Cüceler, görünüşe göre, yarışmayı ciddiye alıyor ve en iyilerinden birini gönderiyorlar.

Bana gösterdiği saygıyı kabul ederek başımı hafifçe eğiyorum.

Temsilcisi onu takip ediyor, mesafeyi fazla telaşlanmadan, ya da en azından bir cücenin gösterebileceği kadar az telaşla kat etmek için birkaç öne doğru takla atıyor. Yaşlıca, açık yeşil yüzünün alt yarısı kalın beyaz bir sakalla kaplı. "Kral Severin." Eğiliyor, sonra genç kadına doğru işaret ediyor. "Kranthall cüceleri size müstakbel gelininizi sunuyor."

"Oldukça küstahça." Kaşımı kaldırdım.

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Kaybetmek istemiyorum."

Bu inandırıcı gelmiyor. Cüceler berbat dedikoducudur. Hannah'nın yüzüğünü cücelerden aldığım için bu ikisinin nişanlandığımı bilmemesi

imkansız. Hannah'yı seçeceğimi biliyorlar, yani bu başka bir şeyle ilgili.

“Adın ne?” diye soruyorum. Bu bir test. Birçok küçük peri gibi, cüceler de gerçek adlarını kolay kolay vermezler. Tıpkı Bling It On'daki Diamond gibi—bize o isimle seslenebileceğimizi söyledi ama gerçek adının bu olduğunu söylemedi. Bu cüce, eğer gerçekten benimle evlenmek istiyorsa gerçek adını söyleyecektir. İstemezse...

"Bana Ruby diyebilirsiniz."

Kullandığı ifadelerden bunun gerçek adı olmadığı açıkça anlaşılıyor. Ne tür bir oyun oynuyor olabilirler?

Ben daha cevap bulamadan orman perileri geldi. Uzun ve ince yapılı iki kadın, hafif bir esintiyle nazikçe sallanan görkemli ağaçların zarafetiyle hareket ediyordu. Uzun, söğüt yaprağı gibi saçları dalgalanırken, koridorda adeta süzülüyorlardı. Yeşil yapraklı giysileri, yeni kesilmiş odunun açık keten rengi tenleriyle uyum sağlıyordu.

“Kral Severin.” Yaşlı peri derin bir reveransla eğilir. “Alarria'nın orman perileri size Elowen'i takdim eder.”

Gözlerim genç kadına çevrilir çevrilmez, o da aynı zarafetle reverans yaptı. "Majesteleri." Uzun, oval bir yüzü ve çoğu erkeğin onu koruma isteği uyandıran, hüzünlü bir havası olan güzel bir kadındı.

Ancak ben çoğu erkek gibi değilim. İçimdeki gölge perisi onun bu davranışını bir zayıflık olarak görüyor. O görünüşün altında sağlam bir ağaç gövdesi varsa, ben onu göremiyorum. Elowen, çok kolay kırabileceğim türden bir kadın.

Yine de, onun buraya gelmesi orman perilerinin müttefik olmaya hazır oldukları anlamına geliyor ve onları gücendiremem. Ona başımı eğerek selam veriyorum. "Elowen."

Odanın kapılarında duyulan bir kıpırdanma herkesin dikkatini çekti. Gölge perisi içeri girdi; uzun boylu, yetişkinliğin ilk evrelerinde, hafif bronzlaşmış tenli ve uzun kahverengi saçlı bir erkekti. Savaş kıyafetleri giymişti, yelege gölge dövme kollarını açıkta bırakıyordu. Küçümseyici küstah bakışı sert bakışlarım altında soldu ve tahtımın önünde durduğunda gözlerinde belirsizlik belirdi.

Meloria, kapılar ve gölge kanatlarıyla çerçevelenmiş halde belirir. Koridorda yürümek yerine uçar ve kanatlarının en hafif hareketleriyle kontrolünü sergiler. Gücü yıllar önce dikkatimi çekmişti, ancak şimdi bunun sert, boyun eğmez bir güç olduğunu biliyorum. Gerçek duygulara izin vermeyen bir güç. Onunla uzun süreli bir ilişki boş bir şey olurdu.

Yere inmeden önce bir an havada süzülüyor, uzun sarı saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor. Güzel yüz hatları soğuk bir mükemmellikle şekillendirilmiş ve savaşçı kraliçenin tüm özelliklerini taşıyan deri kıyafetler giymiş.

Yanındaki genç adam konuşacak kadar cesaret toplar. "Kral Severin." Eğilir. "Size Markan Kraliçesi Meloria'yı takdim ediyorum."

Markan, eski sevgilimin beni mahkum etmeyi düşündüğü ölümler diyarı.

Hayır, asla.

Dudaklarım dişlerimden geriye doğru çekilerek öfkeyle bağırdım: "Demek ki sadece taraf değiştirmekle kalmıyorsun, aynı zamanda kulübemden genç köpek yavrularını da çalıyorsun. Kaç tanesini kendi krallığına çektin?"

Meloria, "Kaybetmenin acısını böyle gösterme canım," diyor. "Sadece birkaç tane."

Daigan'dan Avalon'dan kimlerin kayıp olduğunu araştırmasını rica ediyorum; önümdeki genç adam gibi, onun yatağının vaadiyle kolayca kandırılanların bir listesinin daha çıkmasını bekliyorum.

"Eğer seni takip edecek kadar aptallarsa, ben hiçbir şey kaybetmedim," diyorum. "Sen neden buradasın?"

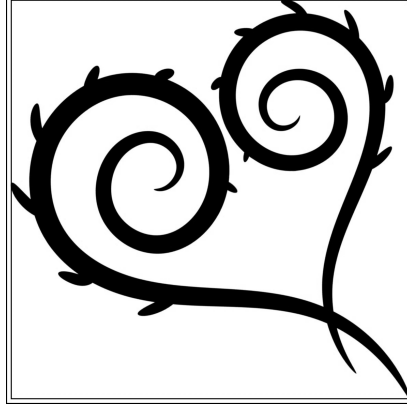
"Kraliçe olmak."

"Kulaklarım beni yanılttı mı? Temsilciniz sizi zaten böyle adlandırmamış mıydı?"

Gözlerindeki soluk mavi buzun arasından bir anlığına öfke belirdi, sonra tekrar gizlendi. İkimiz de biliyoruz ki şu anda hiçbir şeyin kraliçesi değil. Ardından Ruby ve Elowen'e küçümseyici bir bakış attı. "Ben kazanacağım."

Ona alaycı bir gülümsemeyle bakıyorum ve "Bunu yapmak için nişanlımı alt etmen gerekecek" dediğimde yüzünde beliren dehşet dolu şoku izlemekten keyif alıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hannah

Naomi üçümüzü de ilk gelin duruşması için Severin'in sarayının ön kapısına ışınladığında, "Hiçbir şey bulamadığımıza inanamıyorum," diye inledim. "Dün yaptığımız tüm araştırmalar ve Cadı Orospu Baharatlı Kitap Kulübü'ndeki herkesin araması, hiçbir işe yaramadı."

Bir sürü büyü sözü söyledim ve öğrendiğim tek şey Latince telaffuzumun berbat olduğu oldu.

Bir karışım hazırladım ve tek sonuç duman dedektörünü çalıştırmam oldu.

Hatta Kayla'nın sihirli değneğini salladım, neredeyse gözümü çıkarıyordum.

"Beni yakaladın." Finn pantolon paçamı çekiştiriyor. "Ben hiç bir şey değilim."

"Haklısın." Eğilip yumuşak kulaklarını okşadım. Sonra Naomi'ye yandan sarılarak kolumu onun etrafına doladım. "İkinize de sahip olduğum için çok şanslıyım."

"Sana inanıyorum." Arkadaşım bana sarılıyor ve ben de her şeyin güvenli ve sıcak olduğu bu yerde sonsuza dek kalmak istiyorum.

Devasa gümüş kapılar içeri doğru açılarak tanıdık olmayan bir periyi ortaya çıkarıyor. Severin kadar yakışıklı olmasa da, bronz teni, uzun gümüş saçları ve dövmeleleriyle kesinlikle muhteşem görünüyor. Gece mavisi bir gömlek geniş gövdesine yapışmış, siyah deri pantolonu ise üzerine boyanmış gibi duruyor.

"Bütün gölge perileri bu kadar mı güzel görünüyor?" diye fısıldadım Naomi'ye dudaklarımın kenarından. Severin, herhangi bir günde düzinelerce perisinin Ferndale Şelaleleri'nde alışveriş yapıp yemek yediğini ve eğer hepsi böyle görünüyorsa isyan çıkacağını söylemişti.

"Evet," diyor normal bir ses tonuyla, kuru bir şekilde. "Ve onların da üstün işitme yetenekleri var."

Eyvah! Yanaklarım kızardı.

"Evet, öyle yapıyoruz Kraliçe Naomi." diye eğildi.

İçimden ufak bir şok geçti. Naomi'nin artık Avalon orklarının kraliçesi olduğunu biliyorum, ama o diyarda artık ork kalmadığı için bunu sürekli unutuyorum. Ayrıca, ilkokuldan beri tanıdığım ve hâlâ ailemizin kitapçısını işletmeye yardım eden bir arkadaşım. Sıcakkanlı, cana yakın ve son derece mütevazı biri.

"Belediye Başkanı Hannah Wylde." Bana doğru başını eğdi. "Ben Varyn, mütevazı hizmetkarınızım."

Mütevazıymış, yalan! Bu adam o kadar özgüven saçıyor ki, şişeye doldurup satabilirsiniz.

"Kral Severin ve diğer yarışmacılar sizi bekliyor." Bizi içeriye davet ediyor.

Davetiyemi çıkarıp saati tekrar kontrol ettim. Dün akşam, parşömen bir bildirim sesi çıkarmıştı ve izlerken, tarihin altında altıyı belirten yeni bir metin satırı belirmişti. "Geç kalmadım."

"Hayır, değilsiniz. Sadece varış tarihi en son planlanan kişisiniz."

Tamam, güzel. Geç kalmaktan nefret ederim; her zaman işe dezavantajlı başlamış gibi hissetmeme neden olur.

Giriş holü eskisi kadar görkemli görünüyor, ancak bu sefer etrafta başka periler de var, bir odadan diğerine dolaşıyorlar. Hiçbirinin bana baktığını göremiyorum ama etrafımda gözlerin baskısını hissediyorum.

"Bana dik dik bakıyorlar," diye eğilip Naomi'ye fısıldadım, daha da sessiz olmaya çalışarak.

"Yeni kraliçelerini inceliyorlar." Koluma hafifçe vurdu.

İçimde bir belirsizlik ürpertisi var. Üniversitedeki tüm o topluluk önünde konuşma derslerinin beni bu duygudan kurtaracağını sanıyordum. Beş yüz kişilik bir salonda konuştuktan sonra her şeyi yapabileceğimi düşünmüştüm.

Ah, yanlış. Bu, avuç içlerinizin terlediği, lisedeki hoşlandığınız kızın önünde konuşma yapmanız gereken seviyede bir gerginlik.

"Başını dik tut Hannah," diyorum kendi kendime. "Bunu başaracaksın."

Varyn, Naomi'ye beni nasıl duyuracağını anlatır ve arkadaşım uzun taht odasında yanımda yürür. Güneş ışığıyla aydınlanan vitray pencereler, beyaz mermer zemine renk desenleri yansıtarak göz kamaştırıcı bir güzellik sunar.

Ama hiçbir şey dikkatimi tahtta oturan adamdan uzaklaştıramaz. Severin'in gözleri uzaktan bile benimkilerle buluşuyor ve mıknaşıya çekilen metal gibi bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Yine tacını takmış, gümüş dalları başından yukarı doğru kıvrılıyor, ışığı yakalıyor ve simsiyah saçlarının üzerinde belirgin bir şekilde öne çıkıyor. Aynı gümüş dallar, parıltıyan, büyümlü bir orman gibi koyu yeşil yeleşini süslüyor. Etrafını bir otorite havası sarıyor. Dün, onun yanında o kadar rahatlamıştım ki kral olduğunu unutmuştum. Bugün unutamiyorum ve bunun sebebi taç değil. Onun kendisi.

Nefes kesici.

"Kral Severin," diyor Naomi resmi bir tonla. "Ferndale Şelaleleri cadıları size Belediye Başkanı Hannah Wylde'ı takdim eder."

"Nişanlım," diye hırladı. Akıcı bir hareketle ayağa kalktı ve elimi tutarak, gözlerimi kaçırmadan nişan yüzüğümün hemen altındaki parmak boğumlarımı öptü.

Sadece elim ama Severin'in öpüş şekli—gözlerinin benimkilerle buluştuğu o şeytani ve anlamlı bakışları—beni her yerimden öptüğünü hayal etmeme neden oluyor. İçimde kelekler uçuşuyor ve kıpırdanmamaya çalışıyorum. Eğer gerçekten nişanlı olsaydık, öpüşleriyle tamamen rahat olurum, bir okul kızı gibi kızarmazdım.

"Ciddi olamazsın Severin," diyor bir kadın. "O mu?"

Sesinden sızan küçümsemeyle zehirlenip keleklerim ölüyor. Severin'in seksi cazibesinden koparılıp dönüyorum ve sonunda odadaki diğer insanları fark ediyorum.

Orada iki cüce heykeli var ve genç kadın, nişan yüzüğümü görünce dudaklarının kenarında hafif bir gülümsemeyle bana selam veriyor.

Uzun boylu, ince yapılı, yaprak gibi saçları olan iki kadın da yüzlerinde hafif bir hüznle bana bakıyorlar. Hemen yanlarına gidip her şeyin yolunda olacağını söylemek istiyorum.

Dönüp duruyorum, gözlerim yakışıklı bir başka gölge perisi adamın üzerinden kayıyor ve...

Aman Tanrım. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın, buzulun kalbinin açık mavisi ve aynı derecede sıcak gözleriyle bana küçümseyen bir bakış atıyor. Benden uzun ve manken gibi ince, deri kaplı bacakları günlerce uzanıyor. Uzun sarı saçları, şampuan reklamından fırlamış gibi omuzlarının etrafında dalgalanıyor. Gölge dövmeleri, kollarının çıplak teninde sihir ve güç vaat ediyor. Ve yüzü! Yüzü, usta bir sanatçı tarafından şekillendirilmiş, Severin'in keskin hatlarıyla mükemmel bir uyum içinde.

Yutkunma sesim o kadar yüksek ki, perilerin duyma yeteneğinin bunu duyduğundan eminim, çünkü daha da şiddetli bir şekilde burnunu çekiyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Bu bir saçmalık. Gerçekten de bu insanı bana tercih edeceğine inanmamı mı bekliyorsun?" Gölge perisi elini Severin'in koluna koydu, dövmeleri ona doğru kayd. Bana baktığımı fark ettiğinde, kremayla öpüşen bir kedi gibi kendini beğenmiş bir tavır takındı.

Bir anda, onun ona bu kadar rahat dokunmasının sebebinin, daha önce sevgili olmaları olduğunu fark ettim. Ölü kelekler, batan taşlar gibi midemin dibine çöktü. Kendime ve görünüşüme her zaman oldukça güvenen biriydim, ama bu kadın inanılmaz. En güzel mor bluzumu ve Nordstrom Rack'ten çok ucuza aldığım şık bir tasarımcı pantolonunu giydim. En iyi halimdeydim, ama onun yanına bile yaklaşamadım. Nasıl rekabet edebilirim ki?

"Onu asla seçmezdim." Finn bacağıma bastırıyor, vücudundan alçak bir hırıltı yükseliyor, dişlerini göstererek ona bakıyor. "Benim cadım olma şerefine nail olduğunu unutma."

"Teşekkürler dostum," diye fısıldadım.

Güzel peri bizi görmezden gelerek Severin'e, "Beni kraliçen ilan et," dedi.

"Asla," diye çıkıştı, gölgeleri ortaya çıkıp elini kolundan itti. "Asla sen olmayacaksın, Meloria."

Sesindeki inanç beni şok etti. Acaba benimle sahte bir evlilik yapmasının sebebi o mu? Onunla evlenmeye zorlanmamak için mi?

Heyecanlanmalı mıyım yoksa hakarete uğramış hissetmeli miyim bilemiyorum.

“İlk denemeye başlayacağız.” Elimden sıkıca tutuyor ve gölgelerinden biri belime dolanarak beni kendine yakın tutuyor; hepimizi dışarı, bahçesine götürüyor.

Alçak bir platformun üzerinde beş ayak yüksekliğinde pembe kuvars bir sütun duruyor. Varyn, temsilcilere sütunun etrafını sarmalarını söylüyor. "Bir elinizi gelin kristalinin üzerine koyun, bu ilk denemeyi başlatacaktır."

"Gerçekten de karşılaşacağın zorlukların ne olduğunu bilmiyor musun?" diye fısıldadım Severin'e.

"Kimse yapmaz." Başını sallıyor. "Kristal onları her seferinde değiştiriyor. Denemelerin adil olmasının tek yolu bu."

Daha fazla bir şey sormadan önce, üzerime bir sihir dalgası çöktü ve beni Severin'in elinden kurtardı. Parlayan bir ışık topu içinde havaya yükseldim. Giysilerim kaybolup yerini terlikler ve uçuşan, incecik beyaz bir elbise alırken vücudumda karıncalanmalar hissettim. Çok güzel ve uhreviydi, sanki biri yıldız ışığını yakalayıp ona fiziksel bir form vermişti. Sihir beni yavaşça yere indirdi ve tekrar görebilmem için her şey açıldı.

Diğer yarışmacıların hepsi benimkine benzer elbiseler giyiyor ve tabii ki Meloria inanılmaz derecede harika görünüyor.

Varyn'in önünde bir parşömen rulosu belirir ve Varyn okumaya başlar: "İlk sınav, zarafet sınavıdır. Her yarışmacı bu çiçek tarlasından damada ulaşmalıdır. Şunu bilin ki, en güzel peri ipeklerini giyiyorsunuz. Çiçeklere tek bir dokunuş leke bırakacaktır. En zarif şekilde ve lekelenmeden karşıya geçen kazanacaktır."

Büyü, yerde dalgalanarak Severin'i bahçenin diğer tarafına, sanki havaalanlarındaki çimden yapılmış yürüyen bantlardan birine adım atmış gibi taşıyor.

Bahçenin ortası değişime uğruyor, patikalar ve çalılar kayboluyor ve yerini kırmızı, pembe, mavi, mor, sarı ve turuncu renklerden oluşan bir çiçek denizi alıyor.

Gerçekten çok güzel, ama çiçeklere dokunmadan karşıya geçmek de imkansız.

"Buna mı yargılama diyorsun?" Meloria alaycı bir kahkaha atarak gökyüzüne sıçradı, kanatları sırtından fırladı. Havada keskin bir V çizerek, ok gibi aşağı doğru süzülerek Severin'in tam önüne indi, elbisesi kutup karı kadar tertemizdi. Yanında dururken bana alaycı bir sırıtış fırlattı.

Kahretsin. Onun muhtemelen çoktan kazanmış olması beni çok üzüyor ve ben kesinlikle uçamıyorum. Dün yarım saat boyunca bacaklarımı iki yana açarak bir süpürgenin üzerinde zıpladım, bu da bana sadece berbat bir iç çamaşırı sıkışması yaşattı.

Naomi yaklaşıyor. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Keşif yapacağım." Finn, burnunu yere dayayarak çiçeklere doğru koşuyor ve ön tarafta ileri geri gidiyor. Hayal kırıklığıyla homurdanıyor, sonra yemyeşil bitki örtüsünün içine dalıyor ve bir grup iris çiçeğini sallandırıyor. Birkaç metre öteden çıkıp, kuyruğu aşağıda, sessizce geri dönüyor. "Geçmenin bir yolunu bulamadım."

"Sorun yok dostum. Bence öyle bir şey yok."

"Sıra bende," diyor cüce. Çiçeklere doğru ilerlemek yerine, onlardan uzaklaşarak çıplak toprakla çevrili bir çiçek yatağına doğru dans ederek gidiyor. Bir kuğu dalışı yaparak toprağın içine kayboluyor ve geride küçük yosun şapkasını bırakıyor. Bir dakika sonra Severin'in arkasındaki bir bitki yatağından, başındaki minik menekşe öbeği dışında tamamen aynı görünerek yeniden ortaya çıkıyor.

"Elbisesinin hala nasıl beyaz olduğunu anlamıyorum?" diye soruyorum el hareketleriyle. "Tanrı aşkına, toprağın içinden tünel kazdı!"

"Bu cüce büyüsü," diyor Naomi. "Yeraltındaki her şeyin tam kontrolü onlarda."

İşin iyi tarafı şu ki, en azından Meloria artık bu işi elinde tutmuyor. Kendisi de bunun farkında, sanki limon emmiş gibi ağzını büküyor.

İçimde bir sevinç dalgası belirliyor. Eğer bu bir karakter kusuruysa, düzeltmek istemediğim bir kusur. Bugün kaybetsem bile, Meloria'nın kazanmasını kesinlikle istemiyorum.

Ama bunların hiçbiri benim işime yaramıyor. Benim de cüce büyüm yok.

Geriye kalan genç kadın hüznü bakışlarını bana çevirdi. "Sıradaki siz olmak ister misiniz?" Sesi o kadar titrek ki, onu kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim.

"Hayır, lütfen gidin." Parlak bir şekilde gülümsüyorum ve yüz ifadesi biraz aydınlanıyor. Arkasını dönerken Naomi'ye fısıldıyorum, "Bu ne tür bir peri?"

Arkadaşım omuz silkince, Varyn ikimizin arasına eğilip mırıldandı: "O bir orman perisi. Bence bir söğüt ağacına bağlı olanlardan."

“Aa!” Saçlarının yapıldığı yapraklar işte bu türdenmiş!

Bir akça ağaç ağacına doğru süzülür ve yapraklarının arasından taze bir helikopter tohumu koparır. Onu ağzına götürerek, dalların arasından esen bir esinti gibi yumuşak bir fısıltı sesiyle ona şarkı söyler. Büyür ve büyür, ta ki kendisi kadar büyük olana kadar. Orman perisi, pervanelerini başının üzerinde bir helyum balonu gibi tutarak gövdesine tutunur ve bir balon gibi, bir sonraki rüzgar esintisiyle yükselir. Dönerek, çiçeklerin üzerinden nazik bir süzülüşle uçarak karşı tarafa hafifçe iner.

İşte bu kadar. Üçü de potansiyel olarak kazandı.

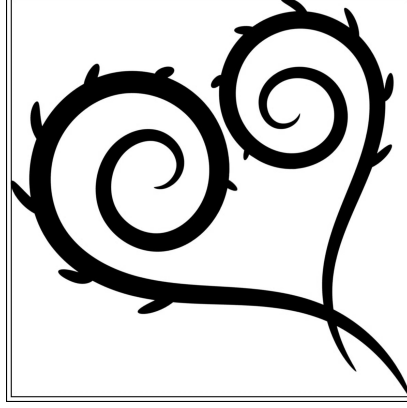
Severin lazer gibi odaklanmış bir şekilde bana bakıyor. Ne anlatmaya çalıştığını anlamak için telepatiye ihtiyacım yok: Herkesin açıkça en kolay deneme olarak gördüğü şeyi tamamlamak benim sıram.

Dişlerim dudağımı kemiriyor, midem düğümleniyor.

Hâlâ ufak tefek bir sorun var.

Karşıya geçmenin hiçbir yolunu bulamadım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hannah

Donakalmış bir şekilde, taş gibi hareketsiz duruyorum. Belki de her şey ters giderse, Times Meydanı'nda insan heykeli olarak bir kariyerim olur.

Varyn boğazını temizledi. "Sıra sende."

"Evet. Kesinlikle." Başımı salladım, terli avuçlarımı uyluklarıma sildim. "Sıra tamamen bende."

Naomi'ye doğru döndüm, gözlerimi kocaman açarak arkadaşımın gizli diliyle "Şimdi ne yapacağım?" der gibi baktım.

Bana mahcup bir gülümsemeyle karşılık veriyor; onun da hiçbir fikri yok. "Seni ıştıratabilirim?"

Varyn, "Kesinlikle hayır," diyor. "Duruşmalar, başka kişilerden dışarıdan yardım alınmasına izin vermiyor."

"Hannah'nın alet kullanmasına izin veriliyor mu?" Naomi orman perisine doğru işaret ederek, "Bir alet kullandı." dedi.

"Evet. Hannah eline ne geçerse onu kullanabilir."

"Peki ya binilebilir bir çim biçme makinesi?" diyorum. "Birini buraya ıştıratabilirsiniz. Çiçeklerin arasından bir yol açarsam, elbiseme dokunamazlar."

"Çiçekleri yok etmenin pek de zarif bir davranış sayılacağından emin değilim," diyor peri.

Lanet olsun, haklıymış.

"Ya kendime bir yol açsam? Gürültülü bir çim biçme makinesinden çok daha zarifim." Finn öne atıldı, çiçek tarlasının ön tarafına sıçradı. Birkaç dakika boyunca canla başla çalıştı ama sadece bir metrekarelik bir alanı temizleyebildi.

Meloria, "Artık oyalanmayı bırakıp gitsenize!" diye bağırdı.

"Uğraşmak! Nasıl olur da bana uğraştığımı söyler!" diye bağırdı Finn, turuncu kafasını kaldırıp gölge perisine dik dik bakarak. "Bu çok zor bir iş."

Doğru. Küçük karnı şimdiden kabarmaya başladı bile, daha işin başında.

"Sorun değil. Benimle konuşuyordu, seninle değil," dedim ona. "Harika gidiyorsun, ama ben de yapabileceğim bir şey bulmalıyım."

Gerçeği biraz çarpıtarak onu korumaya çalıştığımı anlamış gibi gözlerini kısıyor. "Emin misin?"

"Evet. Yüzde yüz. Bu benden olsun dostum."

Su yüzüne çıkıp çimenlerin üzerine yığılıyor, nefes nefese kalmış halde küçük dili ağzının kenarından sarkıyor ve doğru kararı verdiğimi biliyorum. Kazanmak, onun kendine zarar vermesine değmez.

"Bir fikrim var." Naomi bana göz kırptı ve bir anda ortadan kayboldu, sonra elinde bir şeyle tekrar ortaya çıktı...

"Bunlar yürüyüş tahtaları mı?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Evet." Arkadaşım uçlarını yere koyuyor. Bunlar, koltuk altlarına kadar uzanan hafif alüminyum direklerden yapılmış, güzel türden olanlar. Ayak platformlarına ek olarak tutma yerleri bile var.

"Abi, yıllardır bunlarla uğraşmamıştık." Birinin sapını kavrayıp hafifçe zıplayarak dengemi kontrol ettim. On yedinci yazımızın her akşamını, fuarda bir adamın sırtıklar üzerinde koştüğünü gördükten sonra bu şeylerin üzerinde geçirmiştik.

"Evet, ama sen onlarla her zaman iyi geçinirdin." Bana sırtıtarak baktı.

"Bunları düşündüğünüz için teşekkürler. Siz en iyisisiniz."

"Elbette." Naomi yanıma yaklaşıyor, böylece yerleşmeme yardımcı olması için omzunu kullanabiliyorum, sonra ben tutamakları tutarken o sol sırtığı tutmaya devam ediyor. "İyi misin?"

Ayağımı yeniden konumlandırıp başımı salladım. "Evet."

Beni yakalamak için yakınımda kalarak tutuşunu gevşetiyor.

İlk adımım biraz sendeledi ve dengemi yeniden sağlamak için birkaç adım ileri koşmam gerekti. Sonra başardım! Vücudum tekrar ritme girdi ve çiçeklere doğru döndüm.

“Ya şimdi ya da asla, Hannah,” diye mırıldandım, Severin'in bana baktığını ve ağzının biraz açık kaldığını fark ederek. Ha! Görünüşe göre kralımız daha önce kimsenin bunu yaptığını görmemiş!

Gülümseyerek, yerden yaklaşık 60 santimetre kadar yükseliyorum. Çiçekler altımdan kayıp gidiyor ve göğsümde sevinç kabarıyor. Başarıyorum! Büyüm olmadan bile başarıyorum! Bu denemeyi kazanamayabilirim, ama başarıyla tamamlamak, gerekenlere sahip olduğumu kanıtlayacak.

Sonraki yarışmalardan birini kazanacağım. Biliyorum kazanacağım. Ve yarışmanın sonunda Severin beni genel kazanan ilan edecek. Onunla sahte bir evlilik yapacağım ve Ferndale Falls ile ilgili tüm hayallerim sonunda gerçekleşecek!

Şimdi koşuyorum, ona doğru koşuyorum, umut ve mutlulukla dolu bu parlak geleceğe doğru koşuyorum.

Yanaklarımda kocaman bir gülümseme belirdi, kalbim heyecandan hızla çarpıyordu. Neredeyse vardım, sadece birkaç adım kaldı.

Bir sonraki adımımı atmaya çalışırken sol destek ayağım altımda sarsılıyor, kıpırdamayı reddediyor. Kalbim boğazıma fırlarken düzeltmeye çalışıyorum ama çok geç. Vücudum zaten çok fazla öne eğilmiş durumda. Mor, pembe ve kırmızı bir girdap bana doğru hücum ediyor ve Severin'in botlarının hemen önünde dururken, bir beyzbol oyuncusunun ev üssüne doğru kayarak ilerlemesi gibi ileri doğru savruluyorum.

"Hannah!" diye bağıyorlar Naomi ve Finn, ben şaşkınlık içinde yerde yatarken.

Güçlü eller omuzlarımdan altından beni kaldırıp yukarı kaldırdı. Severin beni ayağa kaldırırken gözleri önümde gezindi.

Onun bakışlarını takip ederek, aşağıya bakıyorum...

“Ah, hayır.” Gözlerim yaşlarla doldu. “Hayır, hayır, hayır.”

“Hannah, yaralandın mı?” Naomi yanıma gelip durdu.

Finn koşarak yanıma geldi ve ön patilerini uyluklarıma koyarak bana bakmaya başladı. "Konuş bakalım, cadı!"

Bir şekilde, yaralanmadım—çiçekler düşüşümü yumuşatmış olmalı. Ama gururum? Gururum ölümcül bir yara aldı. Utançtan ölebilir miyiz? Çünkü bence bu kesinlikle mümkün olmalı.

"Hannah?" diye tekrar sordu Naomi, sesi tereddütlüydü, sanki sessizliğim onu daha da endişelendiriyordu.

Kollarımı açıp, "Jackson Pollock tablosuna benziyorum!" diye feryat ediyorum.

Peri ipeğinden yapılmış elbisem beyaz yerine, akla gelebilecek her çiçek renginde, üst üste binen pembe, turuncu, sarı, kırmızı, mor ve mavi lekelerle kaplı. Olması gerekenin tam tersi olmasaydı güzel olurdu. Şimdi, ben sadece geçemeyen yarışmacı değilim, feci şekilde başarısız olanım.

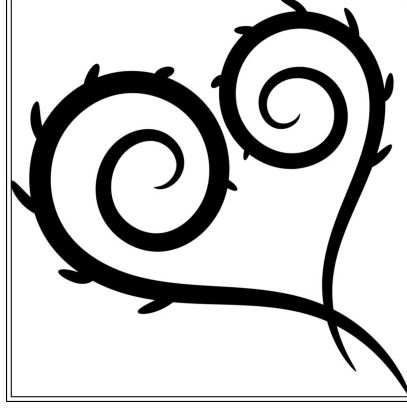
İstediğim her şeye sahip olmaya çok yakındım, hem de çok yakındım; tek bir yanlış adım yüzünden hepsi elimden alındı.

Severin hâlâ tek kelime etmemişti, ifadesi sertti, vücudu zorlukla bastırıldığı öfkeyle titriyordu.

Kahretsin. Kalbim boğazıma fırladı ve yutkundum. Bu davadan daha büyük sorunlarım var.

Severin, ona sihirim hakkında doğruyu söylemediğimi biliyor olmalı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Severin

Nasıl cüret eder?

Ellerim yumruk haline geldi, kıvranan dövmelerimden gölgelerim yükseldi, harekete geçmeye ve cezalandırmaya hazır.

Öfkeli bakışlarımı, hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeyen Meloria'ya çevirdim. Hile yaptı ve ben onu durduramadan Hannah'ı düşürmek için gölgelerini çiçeklerin arasına gönderdi.

Bunu ancak ben de kuralları görmezden gelip gölgelerimi çiçek tarlasında kaydırduğım için biliyorum. Onları yere yakın tuttum, tüm çiçekler ve yapraklar arasında gizledim. Hannah'ın karşıya geçmesini sağlayacak türden bir büyüünün olmadığını anladığım anda ona yardım etmeye yemin ettim. Ama gerek kalmadı. Hannah, doğuştan gelen dengesi ve zarafetiyle kendi başına gayet iyi idare etti.

Sonra Meloria saldırdı ve benim yapabileceğim tek şey Hannah'nın düşüşünü yumuşatmak oldu; gölgelerim yere çarpmadan hemen önce onu yakaladı.

Tanrıça. Meloria'nın hainliği hakkında tek kelime etmeden kendi hainliğimi de açığa vurabilirim. Temsilciler Hannah'ya yardım etmek için kuralları çiğnemeye hazır olduğumu keşfederlerse, sonraki duruşmalarda

ona yardım etmemi engelleyecekler. Dişlerimi gıcırdatırken sivri dişlerimi gösteriyorum.

Gelin kristali yüksek bir sesle cınlar ve Varyn'in önünde bir parşömen belirir; Varyn onu havadan kapar ve açarak şöyle der: "Lütuf sınavının galibi..."

Duraksıyor, beklentiyi uzatıyor, öyle ki onu boğmak istiyorum.

"Elowen! Elowen bizim kazananımız!"

Meloria kaşlarını çattı ve bir şeyler mırıldandı, ama hiçbir faydası olmadı.

Gelin kristali kadim ve bozulmaz bir büyü. Onu ben bile etkileyemem. Üstelik doğru olanı seçti, çünkü perinin büyülü uçuşu zarafetin zirvesiydi.

Bir çan sesi daha duyuluyor ve bahçem, sanki dava hiç yaşanmamış gibi, eski haline geri dönüyor. Büyü, her yarışmacıyı parlak bir girdapla sarıyor, sonra da onları orijinal kıyafetleriyle göstermek için soluyor.

Hannah, evcil hayvanını okşamak için çömelirken, "En azından artık berbat bir batık denemesi gibi görünmüyorum," diyor.

Finn ciyaklayıp kendi etrafında dönünce, kız kahkaha attı; eli hemen başına gitti ve saçlarına yapışmış çiçek yapraklarını hissetti. Üzerine eğildi, uzun ve ince saçlarının yere doğru dökülmesine izin verdi ve iyice silkelenerek onu çiçek yapraklarıyla kapladı.

"Tilkiniz çok sevimli." Elowen eğilerek uzun, zarif bir kolunu uzattı.

Başını kaşmasına izin veriyor, bu sırada da sürekli havlıyor.

"Sana adının Finn olduğunu ve benim tilkim olmadığını, benim onun cadısı olduğumu söylememi istiyor."

Elowen gülüyor, neşeli bir esintiyle yaprakların hışırtısı duyuluyor. Ruby ve Naomi de katılıyor, hayvana sevgiyle yaklaşıyor ve kadınlar birbirleriyle tanışıyorlar. Hannah'nın her bir peri hakkında soru sorması, onları konuşturması ve rahatlatması büyüleyici. Belediye başkanı olmasının nedenlerinden biri de bu olmalı, ama benim bildiğim liderlik anlayışından çok farklı. İnsanlarla güç yoluyla kendi iradesini dayatmak yerine, nezaket yoluyla bağlantı kuruyor. Belki de onunla evlenmek, itibarımı tahmin ettiğimden çok daha fazla artırmama yardımcı olur.

Ama bunu yapabilmem için onun bu yarışmayı kazanması gerekiyor.

Hannah, seninle konuşmam gerekiyor.

Hem Hannah hem de Meloria bana bakıyor; Hannah'ın yüzü asık, Meloria'nınki ise sırıtıyor, ikisi de Hannah'ı bir kenara atacağımı varsayıyor. Bahçedeki diğer herkes de dikkatle izliyor.

Destek gösterisi yapmam, sahte nişanımızın gerçek olduğuna herkesi ikna etmem gerekiyor.

“İyi olmana çok sevindim.” Hannah’nın omuzlarını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum, sanki endişeden boğulmuş gibi. Onu öpeceğimi önceden söyleme şansım yok—diğer periler ses gizleyici büyüü fark eder ve bir şeylerin ters gittiğini anlar. Öpücük için birazcık bile olsa heves gösterebilecek mi? Tanrıça, umarım gösterebilir.

Hannah, sanki irkilmiş gibi irkildi ve ellerini göğsüme bastırarak uzaklaşmaya hazırlandı. Kaslarında gerginlik hissediliyordu, vücudu benimkine karşı kaskatıydı. Başparmağımı yanağından aşağı kaydırdım, başını yukarı kaldırmak için çenesinin altına kaydırdım.

Nefesi kesildi, kalp atışları hızlanarak kulaklarımda gümbür gümbür yankılandı. Güzel kahverengi gözleri milyonlarca soruyla doluydu, dudakları sanki ne yaptığımı soracakmış gibi aralandı. Konuşmasına izin veremem; bu, gerçek bir çiftin sorması gereken bir soru değil.

Ağzını kendi ağzımla kapatıyorum, şaşkınlığının ilk hafif sesini daha dışarı çıkmadan yutuyorum. Vücudu kaskatı, dudakları tepkisiz kalıyor. Saniyeler saatler gibi geçiyor, o ise şok içinde donakalmış durumda. Tanrıçam, bu öpücük kimseyi kandırmayacak! Onu daha da yakına çekerek kucaklaşmayı daha tutkulu hale getiriyorum.

Sonra Hannah kısık, hafif bir inilti çıkarıyor, dudakları benimkine değişiyor ve bedeni kollarımın arasında eriyor.

Tanrıça, o ses! İçimde açlık dalgası yükseliyor ve dudaklarını arıyorum, dilim tadına bakmak, ziyafet çekmek için ileri doğru uzanıyor. Onu sıkıca kucaklıyorum, gölgelerim tenimden fırlayıp etrafına dolanıyor ve onu kollarım gibi sıkıca tutuyorum.

Hannah'nın elleri gömleğimin açık yakasını sıkıca kavradı, beni daha da yakına çekti ve yine o küçük sesi çıkardı, o ses doğrudan penisime işledi.

Kükreyerek dudaklarımı çenesinin kenarına, kulağının hemen altına kaydırdım. Tanrıçam, güneş ışığı ve çiçekler gibi nefis kokuyor, yenecek kadar tatlı. Dişlerimle onu ısırdım, ta ki kıvrana kadar.

Arkamdan oldukça yüksek sesle bir boğaz temizleme sesi geldi. Umursamadım. Biri adımı seslendi. Kollarımın arasındaki kadın ve o büyüleyici sesi tekrar çıkarması için yapmam gereken her şeyle kıyaslandığında hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“Severin, yeter!” Meloria'nın keskin sesi havayı yarıp geçti.

Başımı hızla çevirdim ve kaşlarımı çattım. "Bunu yapmaya nasıl cüret edersin!"

"Saygısızlık gösteren ben değilim. Buna daha fazla katlanmak yerine, gidiyorum." Son bir alaycı bakışla Meloria ve temsilcisi havaya sıçradılar, gölge kanatları açılırken şelaleye ve peri diyarına açılan kapıya doğru hızla ilerlediler.

Tanrıçaya şükürler olsun. Şansım yaver giderse, bir sonraki duruşmaya kadar uzak duracak. O zamana kadar öfkem yatışmış olabilir. Belki, ama şüpheliyim. Bir gölge perisi olarak, kin tutmayı biliyorum ve nişanlıma yaptığı haksızlık...

Bir gerçek daha ortaya çıkıyor. Eğer Meloria önümüzdeki haftalarda Ferndale Şelaleleri'nden uzak durmazsa, Hannah güvende olmayacak.

Cüceler ve orman perileri gitmekle ilgili kendi seslerini çıkarıyorlar ama yine de oyalanıyorlar. Dışlerimi sıkıyorum ve yapmacık bir şekilde laf kalabalığı yapıyorum ki, itiraf etmeliyim ki bu benim tarafımdan bir dizi homurdanmadan ibaret.

Sonunda Hannah, Varyn ve Naomi ile yalnız kaldım.

"Meloria hile yaptı," diye homurdandım. "Duruşma sırasında Hannah'ı ayağından çelmeledi."

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum!" Hannah parmaklarını şıklattı ve Finn öfkeli bir şekilde havladı.

"Hannah için bir koruma bul bana." Varyn'in gözlerine bakıyorum. "Gölge perisi olmasın."

Emin olup olmadığımı sorar gibi kaşını kaldırdı.

Başımı hafifçe sallıyorum. Öyleyim. Onun ve Daigan'ın dışında, Meloria'nın kesinlikle zayıflatamayacağından emin olduğum pek fazla peri yok ve mevcut görevlerine devam etmeleri için ikisine de ihtiyacım var.

"Alarria'da kurt adamlar var," diyorum. Kurt adamlar en iyi korumaları oluşturuyor, kurt adam formlarında korkusuz savaşçılar. Dahası, bir işi kabul ettiklerinde, sunulan rüşvet ne olursa olsun sadakatleri satın alınamaz.

"Yoldayım." Gümüş gölge kanatları genişçe açıldı ve onu havaya doğru taşıdı.

Naomi, Hannah'ya "Dükkana geri dönmem gerekiyor," diyor. "Benimle gelmek ister misin?"

Hannah gözlerime baktı ve başını salladı. "Severin'le konuşmamız gerekiyor."

"Onu şehre geri uçakla getireceğim," diyorum.

Tilki havlıyor.

"Siz de öyle."

Bir havlama daha.

Hannah başını salladı. "Naomi ile gitmek istiyor."

Tilki, etkileyici dişlerini göstererek bana son bir uyarıcı bakış attı.

Böylesine sadık bir koruyucusu olduğu için memnun olsam da, ben de kendi koruyucumu ortaya koyuyorum. Güçlü yönlerimi gizlemek benim doğamda yok.

İkisi birden ortadan kayboldu ve sonunda Hannah ile yalnız kaldım.

"Konuşmamız gerekiyor."

Başını salladı, parmakları dudaklarına değerken yanakları kızardı.

"Senin sihrinin ne olduğunu bilmem gerekiyor ki, her denemede karşılaşacağın zorlukları anlayabileyim." Ve ona kendi sihirimle nasıl en iyi şekilde yardımcı olabileceğimi de bilmeliyim, gerçi bunu ona itiraf etmiyorum. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olabiliriz, ama hile yapmayı kabul etmeyeceğini anlayabiliyorum.

Hannah, sanki karnına yumruk yemiş gibi hafif bir "oof" sesi çıkarır ve büyüleyici derecede etkileyici yüzünde birkaç duygu birden belirir: şaşkınlık, acı, utanç.

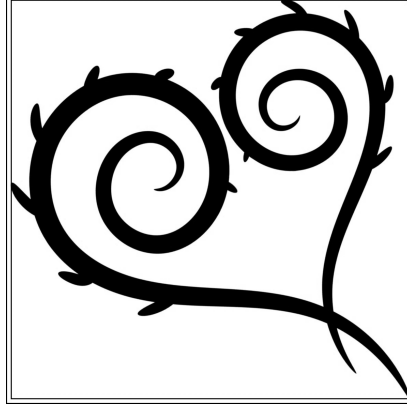
Onun gücünü hissedebiliyorum, peki onu bu kadar endişelendiren ne? Bu tür sınavlarda tamamen işe yaramaz mı?

İçimde küçücük bir umut ışığı belirdi. Ya fırıncılıkta sihirli bir yeteneği varsa ve ben de kendi özel fırıncımla evlenirsem? Bu yanlış düşüncüyü kaşlarımı çatarak bastırdım. İyi ekmek onun yarışmayı kazanmasına yardımcı olmayacak.

"Sihriniz nedir?" diye tekrar soruyorum.

Yüzü buruşuyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hannah

Umutlarım suya düştü. Öpücükten değil, büyüsüzlüğümünden bahsediyor.

O öpücük, içimdeki kelebekleri o kadar hamile bıraktı ki, anında üç kat daha fazla kelebek uçuşmasına neden oldu. O öpücük, beni pornonun Oscar'larını kazanmaya çalışan bir yetişkin film oyuncusu gibi inlemeye itti. O öpücük, kadınlık organlarımı uyandırdı ve ilgi için çığlık atmalarına neden oldu.

Aman Tanrım, hayatımın en güzel öpücüğüydü ama belli ki onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sahte bir öpücüktü, tamamen gösteriş içindi, Meloria'yı ve diğer herkesi, yere kapaklandıktan sonra bile benden vazgeçemeyecek kadar çok sevdiğine ikna etmenin bir yoluydu.

Yanaklarım kıpkırmızı kesiliyor, utançtan kıvranıyorum. Pancar gibi kıpkırmızı olmalıyım, bu da her şeyi daha da kötüleştiriyor. Bir şey kesin. Gelecek yılı ancak Severin'den ve onun baştan çıkarıcı dudaklarından çok, çok uzak durarak atlatabilirim. Bir adım geri çekiliyorum. O ateşli periden uzak dur, Hannah. O yol kalp kırıklığına ve tüm bunların sahte olduğunu unutmaya götürür.

"Senin sihrin nedir?" diye kaşlarını çatarak bana baktı.

“Bilmiyorum.” Uyuşmuş dudaklarımın arasından zorla kelimeleri döküyorum, sonra bir baraj yıkılır gibi gerisi bir anda ağzımdan dökülüyor. “Sana söylemediğim için özür dilerim, ama sihir kullanmayı bilmiyorum.”

Severin’in gözleri, bir avcının avına saldırmadan hemen önceki gibi doğal olmayan bir hareketsizliğe bürünürken, delici bir yoğunlukla gözlerime kilitlendi.

İçgüdüsel bir uyarı vücudumu titretiyor: tehlike burada yatıyor. Peki neden bu durum onu daha da çekici kılıyor?

“Beni kandırdın.” Çenemi kavrayıp yüzümü yukarı doğru kaldırarak yakından inceledi. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı—dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Böyle bir şey yapabileceğini hiç tahmin etmemiştim.”

Bu hayranlık dolu bir ifade gibi mi geldi?

İçime bir rahatlama dalgası yayılıyor, onun dokunuşuyla birleşince baş döndürücü bir his oluşuyor. Ona doğru sendeliyorum.

Hayır! Kendimi aniden durduruyorum. Kötü vücut! Mesafe meselesini hatırla.

"Kendi sihrinizi nasıl bilmezsiniz?" diye soruyor.

“Bunu daha birkaç ay önce aldım,” diyorum. “Ve ne olduğunu nasıl anlayacağımı bilmiyorum. Naomi’nin kristalini tutmayı denedim. Aile geçmişini hakkında bilgi aldım. Büyüler yapmayı, iksirler hazırlamayı denedim. Hiçbiri işe yaramadı.”

"Elbette, bunu öncelikli hale getirmeliyiz."

"Biz?"

“Bundan sonra, gelin seçmelerinden birini kazanana kadar, her boş anımızı birlikte geçireceğiz.” Emredici sesi bahçede yankılandı. “Sana sihir öğreteceğim.”

Sözleri içimde yankılanıyor.

Her.

Kıyamamak.

An.

Mesafeyi koruma konusundaki harika fikrim de böylece suya düştü! Görünüşe göre durumum eskisinden de kötüye gitti.

Hemen başlamak istediği için beni saray kütüphanesine götürüyor. Baş döndürücü derecede geniş bir oda burası; kitaplıklar o kadar yüksek ki, tepelerini görmeye çalışırken boynum tutuluyor.

Odanın tam ortasında devasa bir meşe ağacı yükseliyor, uzun gövdesi tavanın ortasında bulunan cam kubbeğe doğru uzanıyor.

“İşte bir ağaç!”

“Elbette bir ağaç var.” Severin bana şaşkın bir bakış attı. “Burası bir kütüphane.”

Bu kesinlikle perilerle ilgili bir şey olmalı. Bunu Skye'a anlatmak için sabırsızlanıyorum. Kütüphaneci arkadaşım çok şaşıracak.

Uzun, ahşap bir masanın yanında durur; parlak yüzeyi, üzerinde tek bir bronz çan dışında bomboştur. “İnsan cadılarla ilgili her şeyi getirin bana.” Çanı çalar, tatlı müzik notaları mekânda yankılanır; kısa süre sonra, raflardan uçuşan parşömenler ve kitapların hışırtısı da duyulur, masanın üzerine yığılırlar.

Tamam, “yığık” biraz abartı. Kütüphane çok büyük olabilir, ama sonuçta içinde sadece birkaç kitap var.

Toplanan malzemelere sanki şahsen ona hakaret etmiş gibi kaşlarını çatarak bakıyor. “Daha fazlasını bekliyordum.”

“Bu sabah sahip olduğumdan daha fazla.” Oturup ilk kitabı kendime doğru çekiyorum. Sayfalar, daha önce hiç görmediğim bir dile benzeyen sembollerle dolu. “Okuyamıyorum.”

Severin elimin tersini okşadı, içimde bir sihir dalgası yayıldı ve sayfalardaki semboller yeniden düzenlenerek İngilizceye dönüştü.

Yüzlerce yıldır bu kitapları okuyan ilk insan olmanın heyecanıyla dalıyorum, ama okudukça sevincim azalıyor. Bunlar insan büyüünün nasıl işlediğini anlatan kitaplar değil; perilerin insan cadıları kendilerine aşık etme hikayeleriyle dolu kitaplar. Bu güzel olurdu, hatta romantik bile olurdu, ama hikayeler asla burada bitmiyor. Hayır, periler her zaman ortadan kayboluyor, büyülerini kullanarak saklanıyorlar ve zavallı sevgililerinin onları aramasını, bazen yıllarca, tüm bu süre boyunca gülerek izliyorlar. Bu yüzde yüz Meloria'nın yapacağı bir şeye benziyor.

Peki ya Severin? Bana da aynısını yapacak mı? Yeni bir parşömeni açarken, kaşları konsantrasyonla çatılmış halde onu göz ucuyla izliyorum.

Hayır, Severin bana en başından beri sadece bir yıl bir gün evli kalacağımızı, her şeyin sahte olacağını söyledi. Bunu hatırlamak ve aşık olmamak bana kalmış.

Ama yine de kendimi ona gizlice bakarken yakalıyorum; okurken yeşil gözlerinin nasıl keskinleştiğine, bir parşömeni açarken ön kollarındaki kasların nasıl gerildiğine. Geçmişteki o zavallı, aptal insanların nasıl bu kadar kötü düştüğüne şaşmamalı mıyız?

Birkaç saat sonra Severin okuduğu kitabı sert bir şekilde kapatıyor. "Asa denedin mi hiç?"

"Evet. Hayır. Bir bakıma?"

Kaşını kaldırarak, "Kesinlikle o üçünden biri, çünkü olasılıkların tüm yelpazesini kapsıyorlar," dedi.

"Birini denedim, işe yaramadı." Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. "Üstelik resmi bir asa da değildi." JKR sorunlu hale gelmeden yıllar önce Kayla'nın aldığı bir Harry Potter asası olduğunu asla itiraf etmeyeceğim.

"Sizin için gerçek bir tane temin etmeye çalışacağım, ama bulabildiğim tek somut tavsiye bu." Severin kitaplara kaşlarını çatarak baktı. "Diğer her şey işe yaramaz."

"Evet." Ben de kitabımı kenara itiyorum.

Severin'in adamlarından biri kapıdan ona seslenir ve Severin, ne istediklerini görmek için izin isteyerek içeri girer.

Duruşma sırasında sessize aldığım telefonumu çıkarıyorum. Hem Autumn hem de Skye mesaj atmış; Autumn "İyi misin?" diye yazmış, Skye ise sadece bir sürü sarılma emojisi. Naomi onlara düştüğümü anlatmış olmalı.

İlk dikkatimi çeken mesaj annemden gelen mesaj oldu: Fırsat bulduğunda beni ara.

Telefonu ilk çalınca açıyor.

"Merhaba anne! Bir şey buldun mu?" Lütfen evet de. Bir denemeyi zaten kaybettim. Sihrimi çözmem her zamankinden daha önemli.

"Evet! Biliyor muydunuz, dar pantolonlar erkeklerde sperm sayısını azaltır? Yeni erkek arkadaşınızın pantolonu ne kadar dar?"

Severin'in kalçasını saran daracık deri iç çamaşırına göz attım. "İyi derecede sıkı" demek doğru olurdu, ama bunu itiraf etmek annemi sperm sağlığıyla ilgili bir konuya sürükleyecekti. "Sıkı değiller," diye yalan söyledim.

"Harika. Peki çamaşır makinesi yöntemini denediniz mi?"

"Anneee." Tanrım, nasıl olur da beni bir ergen gibi mızızlandıracak? Ben yetişkin bir kadını! "Ailemizde cadılarla ilgili bir şey öğrendin mi?"

"Henüz değil, ama aramaya devam edeceğim," diyor. "Spermle ilgili başka bir makale okudum..."

Severin arkasını dönüp bana doğru yürümeye başladı, uzun bacakları aradaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Perilerin duyma yeteneği tam olarak ne kadar iyi acaba? En son ihtiyacım olan şey, annemin benim cinsel hayatım hakkında konuşmasını duyması!

"Anne, özür dilerim. Gitmem gerekiyor," diye sözünü kestim, cümlesinin geri kalanını duymamak için sesimi yükselttim. Sonra da onu telefondan hızlıca uzaklaştırmanın garantisini veren tek kozumu oynadım: "Severin beni bekliyor."

"Ah! Git sevgilinle birlikte ol canım!" diye neşeli bir şekilde söylüyor.

Sesindeki neşe, ona yarı yalan söylediğim için kendimi daha da suçlu hissetmeme neden oluyor. "Seni seviyorum anne."

Severin kızarmış yüzüne baktı, keskin bakışları hiçbir şeyi kaçırmadı. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda."

Ya da en azından beni kollarına alıp gölge uzantılarını etrafıma sarana kadar öyle. Kelebeklerim, o bizi ağacın tepesinden yukarı, sihirli bir darbeyle açılan tavan penceresinden içeri uçururken aynı anda kanatlanıyor.

Gece havası serin ve ben onun sıcaklığına daha da sokuluyorum, zihnimin bir kısmı mesafemi korumam gerektiğini fısıldasa da.

"Aptal olma," diye tısladım karşılık olarak. Birlikte uçarken mesafemi koruyamam yoksa beni düşürür. Mantık ve fizik meselesi bu. Ona karşı duyduğum çekimle hiçbir ilgisi yok. Hiçbir ilgisi yok.

Ormanın karanlık sınırının ötesinde, Ferndale Şelaleleri, manzaraya resmedilmiş ışıklar gibi önümüzde uzanıyor.

"Böyle çok güzel," diye fısıldıyorum.

Severin, "Öyle," diye onayladı; derin sesi içimde yankılanırken, gölgeleri beni daha da yakına çekti.

Ona şöyle bir baktığımda, kasabaya değil bana baktığını fark ettim ve kelebekler umut dolu birkaç kanat çırpışı yaptı.

"Durun artık," diyorum onlara. "Yardımcı olmuyorsunuz."

Dinlemiyorlar—asla dinlemiyorlar, o lanet olası küçük baş belaları—ve kanat çırpmaya devam ediyorlar.

Kasaba meydanının üzerinden uçuyoruz, Belediye Binası'nın tanıdık saati her saati çalıyor. Ona yol tarifi veriyorum, ormanın kenarına yakın

kulübeme doğru yönlendiriyorum. Ferndale Falls, küçük kasaba kavramının özünü yansıttığı için, ön bahçeme inmemiz sadece bir dakika sürüyor.

Küçük tek katlı evim yumuşak sarı renkte boyanmış, çatısı doğal arduvaz kiremitlerle kaplı ve solundan taş bir baca yükseliyor. Çok güzel ve rahat, içi krem rengi duvarlar, sıcak meşe zeminler, kabarık ve rahat mobilyalar, renkli halılar ve bir sürü sevimli bibloyla dolu. Küçük kulübemi çok seviyorum ama Severin'in sarayına hiç benzemiyor elbette.

Kapıyı açıp giriş ışığını yakıyorum, kapı eşiğinde tereddüt ediyorum. Onu içeri davet etmeli miyim? Sarayın halka açık kısımlarını gezmiştim ama Severin'in benim küçük evimde olması düşüncesi çok daha samimi geliyor.

Geri çekilip başını eğerek benim yerime karar veriyor: "İyi geceler."

"İyi geceler." Ama o kadar hızlı bir şekilde yukarı doğru fırlıyor ki, vedam boşluğa karışıyor.

Kalmak için hiçbir sebebi yoktu; burada gösteri yapacak kimse yok. Bunun en iyisi olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Gerçek anlamda mesafeyi korumak daha kolay olacak.

Finn havlayarak ağaçların arasından fırladı. "Buradasın. Sonunda."

Çömeldim, tanıdık yaratığıma kollarımı doladım, o da çenemi yaladı. Sonra midemden yüksek sesle bir gurultu geldi ve neşeli, sarı mutfağında akşam yemeği için bir şeyler aramaya koyuldum.

"Fıstık mı?" diye umutla sordu Finn, ben dolabı açıp bir kutu çorba çıkarırken ayaklarımın etrafında dans ederek.

"Tabii evlat, fıstık alacağız." Özellikle onun için bir paket tuzsuz fıstık aldım.

Televizyonun önündeki kanepeye yerleşiyoruz ve yemek yerken en son reality şovunu açıyorum. Çorba tuzlu ve zengin, mercimek ve sebze parçalarıyla koyu kıvamlı, havuçlar şaşırtıcı derecede tatlı.

Finn, fıstıklarını yerken bir yandan da yarışmacılar hakkında alaycı yorumlar yapıyor, ta ki beni güldürene kadar. Sonra kucağıma kıvrılıp kaşınmak istiyor, memnun mırıltıları içime işliyor.

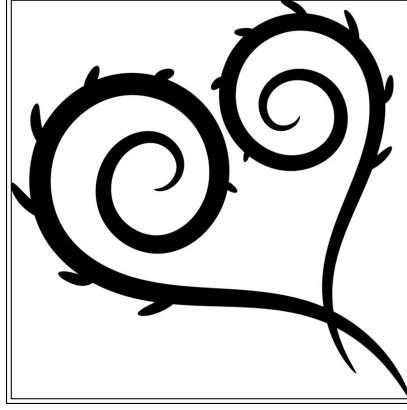
Burada başka birinin olması güzel. Daha önce biraz yalnız olduğumu fark etmemi sağladı.

"Nişanlını içeri davet edebilirdin," diye fısıldıyor içimdeki küçük bir ses. "O zaman gerçekten yalnız olmazdın."

"Sahte nişanlı," diye yanıtlıyorum. "Sahte, sahte, sahte."

Tıpkı keleklerim gibi, ses de beni tamamen görmezden geliyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

Severin

"Harika haber," dedi Varyn ertesi sabah, yanımda duran ağaçlardan birinin arkasından çıkarak.

Yaklaştığını hissettiğim için irkilmedim ve gözlerimi Hannah'nın kulübesinden ayırmadım; gece boyunca onun güvende olduğundan emin olmak için kulübeyi gözetim altında tutmuştum.

"Bir fırıncı bulabildin mi?" diye soruyorum. Sonuçta, bir insan kötü bir serüvene başlamadan önce ancak belli bir miktarda topaklı yulaf lapası yiyebilir.

"Hayır, ama neredeyse aynı derecede iyi."

İmkansız. Hiçbir şey brownie ekmeği kadar güzel değil.

"Shadow, orkları Ferndale Şelaleleri'nde bir pub açmaya ikna etti."

"Bu harika bir haber." Hannah'ya anlatmak için sabırsızlanıyorum.

"Ayrıca koruma işiyle ilgilenen birkaç arkadaşım daha var. Onları nereye getirmeliyim?"

Gölgelerim, bir hareket sezmiş gibi kıpırdanıyor. Ona susmasını işaret ediyorum ve dikkatimi tekrar kulübeye çeviriyorum.

Ön kapı açılır ve Finn hızla dışarı fırlar, kapı eşiğinin alt kısmına uzanan ince gölge korkuyla titrer. Ağaçların arasına kaybolmadan önce

birkaç kez ciyaklar.

Hannah, güneşte akçaağaç yapraklarının renginde yeşil bir bluz giyerek arkadan geliyor. Üzerinde çok güzel duruyor.

Omuzlarım rahatladı. Meloria'nın benim haberim olmadan gölgelerimin arasından geçmesinin imkanı yoktu; her giriş noktasına ekstra sıkı bir koruma örmüştüm; ama bu, Hannah'ı güvende görmekle aynı şey değil.

Kısa boylu sarışın arkadaşı, insanların çok sevdiği mekanik araçlardan biriyle yanaşıyor ve açık penceresinden el sallıyor.

Hannah diğer taraftan arabaya binerken, "Bunun için teşekkürler," diyor. "Arabamı dün belediye binasında bırakmıştım ve bu sabaha kadar unutmuştum."

"Lütfen, sorun değil. Kütüphane hemen yan binada." Araç geriye doğru hareket ediyor.

Araba uzaklaşır uzaklaşmaz, tüm gölgelerimi kendime çekip kanatlarımı oluşturuyorum. "Koruma görevlilerini en kısa sürede Belediye Binasına getirin."

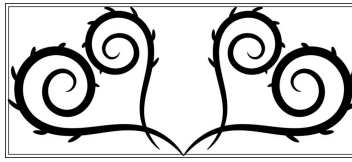
Varyn yanımda ayağa kalktı. "Onu izlemeye devam mı edeceksin?"

"Elbette." Ağaçların üzerinden yükselirken arabayı arıyorum.

"Hannah'ı güvende tutmalıyım. Onunla olan anlaşmamız, hâlâ burada, Dünya'da olabilmemizin tek sebebi."

"Gerçekten de bunu yapma nedenin tek sebebi bu mu?" diye takılıyor.

Kaşlarımı çattım, o da sırtıttı ve şelaleye doğru uçup gitti. Sonra da "Bana bir fırıncı getirin!" diye bağırdım.

Bir saat sonra, Hannah'nın ofis penceresinin dış pervazında, gölgelerle sabitlenmiş halde tünediğim yerde bir peri beni buldu. Kendimi görünmez kılmak için sihir yapmıştım, ama sadece insanları kandırmak için tasarlanmış, düşük çaba gerektiren bir büyü kullanmıştım. Minik peri beni kolayca fark etti. Uçup gitti, ancak birkaç dakika sonra peri lideri ve sürünün birkaç üyesiyle birlikte, sadece bir inç yüksekliğinde kare bir kağıt kutu taşıyarak geri döndü.

"Kral Severin," diye seslendi baş peri, "size bir hediye getiriyoruz."

Paketi elime bırakıyorlar ve açtığımda akçaağaç şurubunun tatlı kokusu burnumu okşuyor. İçinde, üstüne kare çukurlar açılmış, yassı, ekmek benzeri bir disk var. Şurup ve kırılmış fındıklar bolca bulunuyor.

Dört parçaya bölünmüş ve ben birini alıyorum, şurup avucumun içine akıyor. Akçaağaç şurubunun tatlı patlaması, tereyağıyla yumuşamış bir şekilde dilimi kaplıyor, ekmek kısmı şaşırtıcı derecede çıtır ama lezzetli. Homurdanıp daha büyük bir ısırık alıyorum. Bu belki de brownie ekmeğinin o havadar mükemmelliği değil, ama yulaf lapasından çok daha iyi. "Bu ne?"

"Tatlı pizza," diyor. "İnsanlar bunu yumurtalı pizzayla birlikte kahvaltıda yiyorlar. Sadece akşamları değil, tüm gün açık olmak istiyoruz, ancak yumurtalı pizza için bir aşçıya ihtiyacımız var."

"Omlet," diyor başka bir peri. "İnsanlar onlara omlet diyor."

"Bunlar yumurtalı pizza." Lider, küçümseyerek havaya doğru bir işaret yapıyor. "İnsanlar bizim kafemizde yemek yemek isterlerse bunlara böyle diyeceklerdir."

Keyifle homurdanıp tatlı pizzanın son lokmalarını da bitirdim. Gölge, insanların bunlara ne dediğini söylemişti? Waffle mı? Ne kadar saçma bir kelime! Ama lezzetli, hakkını vermek lazım. Gölgelerim boş kağıt kutuyu çöp kutusuna taşıırken ben de parmaklarımdaki şurubu yaladım.

"Yarın açılacağız." Peri bana anlamlı bir bakış attı. "Tatlı pizzamızın iyi olduğunu çalışanlarına söyleyecek misin?"

"Yapacağım."

"İlk sefer ücretsizdi, ama yarın para getirin."

Sırıttım. Onu ve o küçük paragöz kalbini sevdim. "Sana nasıl hitap edebilirim?"

"Benim adımlı hak etmedin!" Sesi gücenmiş gibiydi, kanatları telaşla çırpınıyordu.

"Öyle olduğunu tahmin etmemiştim. Kullanabileceğim bir takma adınız var mı?"

Küçük yüzü düşünceli bir şekilde buruşuyor. "Bana Mavi diyebilirsiniz."

Başımı hafifçe yana eğiyorum.

Blue, perilerin tiz ıslık sesleriyle sürüsünü çağırır ve onlar da hızla uzaklaşırlar. Slice of Life'a dönerken, yeşilliği geçerken alçalarak uyuyan lale sürüsünün üzerinden vızıldarlar; sarkık başları aniden dikleşir. Yaprak kollarını sallayarak perileri çimenin kenarına kadar kovalarlar. Başka bir

lale grubu da onlara katılır. Görünüşe göre en az bir cadı oldukça meşgul olmuş.

Ama bu Hannah değil. Bundan eminim. Eğer büyüsü bitkilerle bağlantılı olsaydı, bunu hissederdim.

Masasında çalışıyor, insan icatlarından biri olan ve benim hiçbir şey bilmediğim bir şeyle uğraşıyor. Dudaklarını büzüyor ve dünün en güzel anını hatırlıyorum.

Öpüşme. Başkalarını kandırmak için yapılan ve çok daha fazlasına dönüşen öpüşme. Onun tadı, bana bastırıldığı his ve çıkardığı o küçük ses... Tanrıçam, o sesi tekrar duymak için canımı verirdim.

Gölgelerim öne doğru kayıyor, pencere çerçevesinin etrafındaki çatlakları arıyor, ona dokunmak istiyor.

Varyn, Belediye Binası'nın arkasındaki ormandan çıkarak "Severin," diye seslendi; ardından siyah kurt formunda iki Cu Sith geldi. Tam altımda durdular.

"Neden hayvan kılığındayken böyle davranıyorsunuz?" İçimde bir sinir dalgası beliriyor. "İyi bir koruma, ortama uyum sağlamalıdır."

"Koruyucu büyünün bizi köpek gibi göstereceğini düşündük," diyor daha büyük olan kurt. "İnsanlar köpekleri sever."

"İnanın bana, konuşan köpekler ortama hiç uymuyor." Pencereden kendimi iterek aşağı doğru kaşlarımı çattım, gölgelerim düşüşümü kontrol etmek için pervaza tutunuyordu. Ayaklarım yere değdiği anda gölge uzantılarını geri çektim.

Kurtlar peri formlarına dönüşüyor. Biri soluk tenli, uzun, kıvrırcık kahverengi saçlı ve narin hatlara sahip bir peri kadınına dönüşüyor. Daha büyük olan kurt ise koyu kahverengi saçlı, hafif bronzlaşmış tenli ve etkileyici yapılı uzun boylu bir adama dönüşüyor. "Ben Rune," diyor. "Ve bu da Luna."

"Kral Severin." Onlara doğru bir sihir dalgası göndererek onları tişörtler, kot pantolonlar ve spor ayakkabılarla sarıyorum. "Dünyada halka açık çıplaklık kabul edilemez. İnsan kıyafetleri daha iyi kamufle olmanıza yardımcı olacaktır."

Rune, kot pantolonu incelemeyi bırakıp başını kaldırdı. "Kimi koruyoruz?"

"Belediye Başkanı Hannah Wylde, sihrini nasıl kullanacağını bilmeyen bir insan cadı."

"Peki onu neyden koruyoruz?" diye soruyor Luna.

“Meloria, bir gölge perisi. Hannah ile nişanlı olmamıza rağmen benimle evlenmeyi düşünüyor.”

Rune ve Luna birbirlerine baktılar ve Luna hafifçe başını salladı. Rune bana döndü. “Yapacağız. Ben gündüz vardiyasındayım, Luna gece vardiyasında. Görevde olmadığımız zamanlarda uyuyacak bir yere ihtiyacımız olacak. Ormanı kullanabiliriz ama...” Kasabaya doğru işaret etti. “Her yerde insanlar var ve sığınacak bir yerimiz yok.”

“Sizin için insanlara ait dairelerden birini kiralayacağım.” Pizzacının üstündeki değil, kuyumcu dükkanının üstündeki dairelerden birini. Ben bir gölge perisi olabilirim, ama keskin işitme yeteneğine sahip perileri bir peri sürüsünün gürültüsüne maruz bırakacak kadar kötü değilim.

Luna, "Ve daha fazla insan kıyafetine ihtiyacımız olacak," diye ekliyor. "Eğer savaşmak için kurt adam formumuza dönüşmek zorunda kalırsak, bunlar yok olacak."

Doğru. Kurt adam formları çok daha büyük. "Tamam."

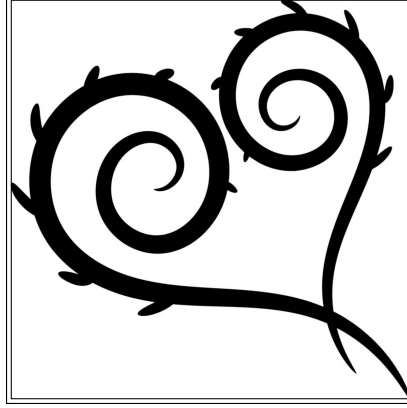
Hannah'ın Belediye Binası'nda olduğunu söylediğim anda, kurt adamlar binanın etrafında tur atmaya başladılar.

Hannah'nın güvende olacağını öğrendiğime göre, içimde yıllardır hissetmediğim çok garip bir duygu belirliyor.

Bu bir rahatlama mı? Büyüleyici küçük cadım için endişeleniyordum, sadece planlarımdaki yeri yüzünden değil, aynı zamanda onu önemseydiğim için mi?

Ne kadar da tuhaf bir duygu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hannah

Bir korumaya sahip olmanın bu kadar tuhaf bir his olacağını hiç bilmiyordum. Luna'yı neredeyse hiç görmüyorum, çünkü geceleri kulübemi koruyor. Ama Rune bütün gün orada durup evrak işleriyle uğraşırken beni izlemek zorunda. İşimi ne kadar sevsem de, kimse bunun heyecan verici bir yanı olduğunu düşünemez.

"Oturmayacağınızdan emin misiniz?" diye soruyorum Rune'ye milyonuncu kez.

"Oturmak rahatlamak demektir ve—"

"Bir korumanın yapabileceği en kötü şey rahatlamaktır," diyorum onunla aynı anda, çünkü bunu yeterince duymuştum.

Rune, kaslı vücudu ve vahşi kahverengi saçlarıyla ofisimin kapısının yanında beliriyor. Çarpıcı kehribar gözleri ve seksi görünmek için yeterli miktarda sakalıyla, sert ve yakışıklı bir yüze sahip. Erkekleri belirli bir aracı satın almanın onları yetenekli, seksi birer doğa adamına dönüştüreceğine ikna etmeye çalışan SUV reklamlarındaki adamlardan birine benziyor.

Bana karşı çok sessiz ve kibar, ama ona her baktığımda dışarıda olma isteği duyuyorum. Belki de kurt şekline dönüştüğünü bildiğim için böyle hissediyorum? Ya da belki de büyüm onunla ilgili bir şeyi sezebiliyor.

Eğer doğruysa, bu inanılmaz derecede harika olurdu, çünkü ben kesinlikle başka türlüünü yapmayı başaramıyorum.

Dün akşam Severin'le daha fazla araştırma yaparak geçirdim. Kütüphanesindeki her şeyi bitirdik ama işimize yarayacak bir şey bulamadık. Bana yardım etmek için bu kadar zaman ayırması beni çok duygulandırdı. Bunun ona da yardımcı olduğunu biliyorum, ama ikimiz de bir şey bulamadığımız için hayal kırıklığına uğrasak da, bana karşı asla sabırsızlanmıyor.

Ofis kapımdan içeriye, birinin sert ayakkabılarla Belediye Binası'nın ahşap merdivenlerinden koşarak çıkmasının çıkardığı yüksek sesli tıkırtı yankılandı. Jared odaya daldı, sürekli güneş yanığı olan yüzü terden sıırılsıklam, nemli likralı bisiklet kıyafetleri vücuduna yapışmıştı. "Hannah!"

Rune'un gücü, bir anda Jared'ı duvara öyle sertçe çarptı ki, bina sarsıldı.

"Hannah?" diye hırıltılı bir sesle sordu Jared, ben de aynı anda "İyi!" diye bağırdım.

Rune, bisikletçinin boynuna doladığı kolunu gevşetiyor ama onu yerinde tutmaya devam ediyor.

Jared geri itmeye çalışıyor, iri uylukları geriliyor. Birkaç gün öncesine kadar kasabanın en güçlü adamı olduğunu söyledim, ama Rune onu kolayca tutuyor.

Periler insanlara kıyasla tam olarak ne kadar güçlü? Severin ne kadar güçlü? İçimden bir his geçiyor, bedenim beni gökyüzünde ne kadar zahmetsizce taşıdığını, kollarının hiç sarsılmadığını hatırlıyor.

Jared'ın çaba ve sinirle çıkardığı homurtu beni aniden şimdiki zamana geri döndürüyor.

"Lütfen onu bırakın," diyorum. "Onu lise yıllarından beri tanıyorum."

"Gölge perileri illüzyon yaratabilir, kendilerini herkes gibi gösterebilirler." Kurt adam, koruyucu büyü sayesinde umarım göremediği Jared'e dişlerini gösterir. "Söylediğin kişi olduğunu kanıtla."

"Neden sivri dişlerin var?" Jared'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sen de o uçan adamlardan biri misin?"

Eh, o umut da suya düştü. Ama aslında sorun değil. Eğer koruyucu büyü Jared'in perileri gerçekte oldukları gibi görmesini sağlıyorsa, bu onun ya bir cadı olduğu ya da büyüye dost olduğu anlamına gelir.

Masamın arkasından çıktım ve Rune'un koluna elimi koydum. "İyi."

Jared'ı bıraktığı anda arkadaşşıma, "Ne haber?" diye sordum.

“Ormanda yeni bir kale daha var!” Soluk mavi gözleri kocaman açıldı, sesi hayranlıkla doldu. “Ve bir de ejderha var!”

"Ejderha," dedim yavaşça, anlamaya çalışarak. "Yani gerçek bir ejderha mı demek istiyorsun?"

“Çok büyüktü! Bir ev kadar büyüktü.” Kollarını iyice açtı. “Ve kanatları...”

Rune'a sorgulayıcı bir bakış attığımda, kurt adam başını salladı. Tamam, yani ejderhalar gerçekten var ve Ferndale Şelaleleri'ne taşınmışlar.

Benim tuhaf küçük kasabam daha da tuhaf bir hale gelmiş gibi görünüyor.

Yol tarifini alıp Jared'ı yolcu ediyorum ve yakında tüm bunları konuşacağımıza söz veriyorum. Belki de perileri görebilen tüm insanlar için özel bir kasaba toplantısı düzenleyebilirim? Şimdilik bu konuyu bir kenara bırakıyorum. Bu, ileride Hannah'nın sorunu olabilir. Muhtemelen bunu ertelediğim için bana sarhoş bir denizci gibi küfür edecek, ama bir seferde ancak bu kadar şeyle başa çıkabilirim.

Tanrım, keşke Severin'i arayabilseydim. Ona bir telefon almam gerek.

Dışarı çıktığımızda hemen yaşlı Labrador cinsi köpeği Max'i gezdiren Bayan Greely ile karşılaştık.

“Hannah! Bu çocuklar nereden geldi?” Bayan Greely bastonunu yeşillikler üzerinde yarısan lalelere doğru uzattı. “Üç yaşından büyük olamazlar. Neden kimse onlara bakmıyor? Bu bir rezalet!”

Aman Tanrım. Gülmemi gizlemek için elimi ağzıma kapatıyorum. Yürüyen laleler küçük çocuklara benziyorsa, perileri nasıl görüyor acaba?

"Utanç verici," diye yankılandı bir başka ses.

Dönüp bakıyorum. Çevremizde başka kimse yok. "Bunu kim söyledi?"

Rune bana şaşkın bir bakış attı.

“Ne dedin?” Bayan Greely koluma dokundu. “Beni dikkatimi dağıtmaya çalışma, genç bayan. Sen belediye başkanıydın. Çocuklar için ne yapacaksın?”

“Bunu araştıracağım, Bayan Greely. Söz veriyorum.” Onun bu yeterli değilmiş gibi homurdanmasına karşılık, “Böyle harika bir kasabamız olduğu için şükretmeliyiz; burada hepimiz birbirimizi tanıyoruz ve çocuklar endişelenmeden oynayabiliyor,” diye ekledim.

Yüzü yumuşadı. "Bizim zamanımızda böyle yapardık."

Koluna hafifçe vurdum ve dikkatini dağıtabildiğim için sessizce rahatladım.

“Ama yabancılar da var, Hannah!” Bastonunu diğer kaldırıma doğru salladı; orada bir cüce takla atıyor, bir orman perisi de süzülerek ilerliyordu. “Yabancılar!”

Kahretsin. Bu kadar kolay olmayacağını tahmin etmeliydim. Bayan Greely çok sevimli olabilir, ama aynı zamanda kasabanın burnunu her şeye sokan kişisi.

“Bunlar yabancı değil, Bayan Greely. Yeni kasaba sakinleri.” Sözlerimin doğru olmasını istiyorum. Gelin seçmelerinden birini kazanmak, Severin ile sahte bir evlilik yapmak ve Ferndale Falls için bu müreffeh geleceği gerçek kılmak istiyorum. Evliliğim sahte olsa bile, kasaba için ne anlama geldiği gerçek olacak.

Birkaç dakika daha geçiyor ve Rune'un kim olduğu konusunda kapsamlı bir sorgulama yapılıyor, sonunda özgürlüğümüze kavuşup ormana giriyoruz.

Finn, eğrelti otlarının arasından fırlayarak, filizlenmiş dalların sallanmasına neden oldu. "Bir ejderha var! Gerçek olduklarını sanmıyordum ama bir tane gördüm."

"Duydum." Eğilip kulaklarının etrafını kaşardım, o da zevkle kıvranmaya başladı.

Yolda ağır adımlarla ilerliyoruz, Finn Rune'a şüphe dolu bakışlar fırlatıyor. "Onun burada olması neden gerekiyor?"

"Sana söylemiştim, o benim korumam."

"O bir kurt." Finn bunu sanki küfür ediyormuş gibi söylüyor.

Rune'ye dönüp baktığımda, bizi hayranlıkla izlediğini gördüm. "Onunla gerçekten konuşabiliyorsun."

"O benim tanıdığım biri."

"O benim cadım!" diye bağırdı Finn, sonra bana baktı. "Ona ihtiyacın yok. Ben seni koruyabilirim."

Durup çömelerek ona biraz daha sevgi gösterdim. "Bundan hiç şüphem yok," diye yalan söyledim. Finn gelmiş geçmiş en iyi tilki, ama Meloria gibi bir gölge perisine karşı mı? Asla. Özellikle de masum hayvanlara zarar vermekte hiç sorun yaşamayacak gibi görüldüğü için. "Ama Rune'nin burada olması Severin'i mutlu ediyor ve o benim nişanlım."

"Sahte nişanlı." Finn, sözlerini vurgulamak için elimi hafifçe ısırды, dişleri deriyi delmeden sıyırdı. "Ben senin gerçek yardımcınım. Ben daha önemliyim."

"Benim tanıdığım olduğunu itiraf ettin." diye sııttım.

"Hmph."

Severin'in sarayının karşısındaki şelalenin diğer tarafında bulunan yeni kaleye ulaşmamız çok uzun sürmüyor. Ve bu gerçekten de bir kale; düz, ağır taş duvarları, mazgallı kulelere doğru yükseliyor. Dış duvar, büyük taş levhalarla döşenmiş açık bir avluyu çevreliyor.

Severin, kırmızı pullu kanatları ve kıvrımlı kuyruğu olan başka bir perinin yanında duruyor. Başını kaplayan uzun, koyu kırmızı saçlarından iki koyu boynuz yukarı doğru kıvrılıyor. Bronz tenini ortaya çıkaran kahverengi deri pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş.

Kanatların varken nasıl tişört giyiyorsun ki? Başımı sallıyorum. Tabii ki sihirle. Çok açık, Hannah.

Severin, "Hannah, bu Lukendevener, insan büyüsü konusunda en önde gelen ejderha uzmanı," diyor. "Lukendevener, nişanlım Belediye Başkanı Hannah Wylde'ı takdim ediyorum."

"Bana Luke diyebilirsiniz." Ejderha kaşlarını çatı. "İnsanlar tam bir ejderha ismini kaldıramıyor gibi görünüyor."

"Yani gerçekten bir ejderha mısın?" diye soruyorum. "Birisi senin bir ev kadar büyük olduğunu söyledi."

"Bu benim gerçek formum, ama bana Dünya için çok büyük olduğu söylendi." Luke, hiç pişmanlık duymayan Severin'e kaşlarını çatarak baktı, sonra bana döndü. "Gerçekten sihrini nasıl kullanacağını bilmiyor musun?"

"Gerçekten, gerçekten de öyle düşünmüyorum."

"Bu sorunu birlikte çözmek için sabırsızlanıyorum."

"Hayır." Severin araya giriyor, gölgeleri belime ve uyluğuma dolanarak beni nazıkçe kenara itiyor. "Bulduklarını bana söyleyeceksin ve ben de Hannah ile birlikte çalışacağım."

Çok mu sahiplenicisin? Sanırım bu da oyunun bir parçası.

Luke, "Böyle bir sistem verimsizdir," diyor.

Severin sert bir şekilde, "Eğer bu işe uygun değilsen, eminim uygun başka bir ejderha bulabilirim," diye çıkıştı.

Ejderhanın kanatları iyice açıldı.

Aman Tanrım. Çapları tam 3 metre.

Severin'in kanatları belirir ve iki peri birbirlerine bakışır. Havada gerilim dalgalanır, sihir dalgaları da eşlik eder. O kadar yoğundur ki nefes almak zordur. Bu durum uzayıp gider ve tam gerilimin birikmesinden çılgılık atacağımı düşündüğüm anda Luke'un kanatları sırtına katlanır. "Pekala."

Severin, "İnsan büyücülüğü hakkında bulabildiğiniz her şeyi araştırın ve yarın öğleden sonra bana bildirin," diyor.

Ejderha, şatosunun gümüş kapılarından içeri giriyor.

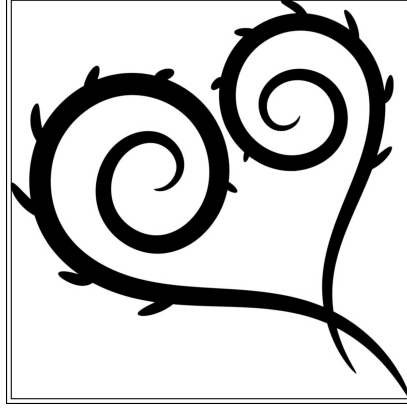
Severin bana doğru dönüyor, zümrüt yeşili gözlerinden zafer parıltısı saçılıyor. Ondan yayılan güç, karşı koymakta zorlandığım manyetik bir çekim gücü.

"Yarın akşam için planladığın her şeyi iptal et," diye hırladı, gölgeleri belimi daha da sararken. "İşten çıktığın an, tamamen benim olacaksın."

Karnımdaki kelebekler, sarhoş bir coşkuyla midemde dönüp durarak tekila shot'ları içmiş gibi davranıyorlar.

Mahvoldum. Tamamen ve kesinlikle mahvoldum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hannah

"Cadı Sürtük Baharatlı Kitap Kulübü'nün ikinci toplantısı başladı!" diye bağırdı Autumn, o akşam I Touch My Shelf'e girerken. Kokteyl karıştırıcılarıyla dolu bez çantalarını havaya kaldırıp gösterirken bilezikleri şıkırdadı.

Herkes tezahürat yapıyor, bu sefer eğlenceye katılmak için Periler Diyarı'ndan ışınlanan Naomi de dahil.

Autumn aceleyle dükkanın kahve makinesinin bulunduğu masaya doğru giderken, Skye da yer açmak için kek tepsisini kenara kaydırır.

İşe koyuluyorlar; Autumn mısır gevreği-süt kokteylleri hazırlarken Skye da keklerin üzerine aynı mısır gevreği soslarını serpiyor. Grubun tarçınlı, çikolatalı ve meyveli seçenekler arasında oldukça dengeli bir karışım sevdiği ortaya çıkıyor, bu yüzden toplantıyı daha hızlı başlatmak için işleri kolaylaştırıyorlar.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum.

"Hayır." Skye beni uzaklaştırdı. "Herkesi sen bilgilendir."

Yüzümü buruşturarak saklıyorum. İlk denemeden sonra, diğer cadılara nasıl geçtiğini bildirmek için grup mesajlaşmamızı kullandım, ama bu, şahsen ne kadar feci bir şekilde başarısız olduğumu itiraf etmekle aynı şey

değil. Düşüşümü ve peri ipek elbisesini nasıl tamamen mahvettiğimi anlatmayı bitirirken yanaklarım belirgin bir şekilde kızarıyor.

"Senin suçun değil," diyor Naomi. "Sana sabotaj yapıldı."

Gruptan şok olmuş nefesler yükseldi ve en yakın arkadaşım Meloria'yı ve yaptıklarını anlatırken herkes öne eğildi.

Skye yanıma, kanepeye oturup elime bir kek tutuşturdu. Autumn da diğer tarafıma yerleşip bana bir içecek uzattı.

Naomi kokteyli bitirir bitirmez ben de kakaolu mısır gevreği beyaz Rus kokteylimden büyük bir yudum aldım ve herkes öfkeli sesler çıkardı.

"İnanılmaz, o pislik hile yaptı!" diye bağıyor Kayla, içindeki oyuncu ruhu hileden nefret ediyor. Bu geceki tişörtünde "Göğüslerime bakmayı bırak" yazıyor ve yazı tam göğüslerinin üzerinde yer alıyor.

"Kızım." Jasmine öne eğilip dizimi kavradı. "Kendini bu kadar suçlamayı hemen şimdi bırak."

Violeta şiddetle başını salladı. "O sürtüğün ağzını burnunu dağıtacağımızdan emin olacağız."

"Teşekkürler, arkadaşlar." Gözlerim doldu. Her zaman pozitif olmaya çalışsam da, ben bile tereddüt edebiliyorum. Ama böyle arkadaşlara sahip olmak her şeyi değiştiriyor. "Siz en iyisisiniz!"

Herkes kalkıp kokteyllerini ve keklerini alıyor, sonra tekrar yerlerine oturuyor.

"Daha güzel haberlerim var," diyorum ve sesimi yükseltiyorum. "Finn."

Turuncu burnu, deponun kapısındaki aralıktan uzanıp kapıyı kenara itiyor. Sonra da kabarık kuyruğunu bayrak gibi yüksekte tutarak kitapçıya giriyor. "Merhaba! Benimle tanıştığınız için onur duyduğunuzdan eminim."

Gülmekte yalnız ben varım ama yine de emin olmak için soruyorum: "Başka kimse onu anlayabiliyor mu?"

Hep birlikte "hayır" dediler.

"Konuşuyor mu?" diye çığlık attı Skye. "Bu çok havalı!"

"Elbette öyle." Finn ona kurnaz bir gülümseme gönderdi. "Benim. Çok havalıyım."

"Başka birinin de tanıdığı var mı?" diye soruyorum.

Daha fazla hayır cevabı geldi. Ardından Willow ve Abril, Finn'i okşanmak için yanlarına gelmeye teşvik eden öpücük sesleri çıkardılar.

"Anlamıyorum," diyorum. "Naomi peri diyarına kapıyı açtığı anda hepimiz aynı anda cadı olduk. Neden başka hiç kimsenin henüz bir

yardımcı ruhu yok?"

Naomi eğlenerek içini çekti. "Evet, sana kötü haberi vermek zorunda kaldığım için üzgünüm ama mantık ve sihir pek de iyi dostlar değiller."

Autumn, "Büyüden bahsetmişken," diyor, "Hannah'ya yardımcı olabilecek bir şey bulan oldu mu?"

"Teyzem bana bunu verdi. Her gün takıyorum ama şimdiye kadar bir şey olmadı." Jasmine, Naomi'ninkine tıpatıp benzeyen kristal bir kolyeyi çıkarıp bana uzattı.

Kekimi kucağıma yerleştirip kristali sıkıca kavradım, birkaç saniye sıktıktan sonra vazgeçtim. "Hiçbir şey, üzgünüm." diyerek geri verdim.

Violeta telefonunu çıkarıp ekrandan okumaya başladı: "Bunu Puritan döneminden kalma eski bir aile günlüğünde buldum: Babam beni odama kilitledi ve dans etmenin kötü olduğunu, günahlarımdan tövbe etmem gerektiğini söyledi. Ben de evin etrafında fırtına koparken durmadan şarkı söyledim. Babam odama geldi ve sesimde şeytan olduğunu bağırdı. Beni kırbaçladı ve bir daha asla şarkı söylemememi istedi." Violeta başını kaldırdı. "İleriye doğru göz gezdirdim ama başka bir şey bulamadım. Ya tekrar yapmaktan çok korkmuştum ya da yazmaktan çok korkmuştum."

"Deneyin," diyor Autumn. "Bir şey söyleyin ve sihir yapıp yapamayacağınıza bakın."

"Peki ben ne şarkı söylüyorum?" diye soruyorum. "İstediği herhangi bir şeyi mi söylüyordu, yoksa bir büyü mü yapıyordu?"

Violeta telefonuna göz attı ve omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Rachel, Lady Gaga'nın "Abracadabra" şarkısını öneriyor ve herkes cadılıkla ilgili kelimeler içeren tek şarkının bu olduğu konusunda hemfikir oluyor. Hatırladığım tüm şarkı sözlerini iki kez söylüyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Meyveli atıştırma malı," diyor Finn elimi dürterek. Autumn'dan izin alarak, onun kekinden bir çıtır meyve alıp yere atıyorum ve o da heyecanlı bir havlamayla üzerine atlıyor.

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. En azından birileri mutlu. Diğer cadılara baktım. "Başka bir şey var mı?"

"Bütün oyuncu arkadaşlarıma sordum ve daha fazla sihirli değnek aldım." Kayla, çanta yerine taşıdığı küçük sırt çantasından onları çıkarıyor.

Kekimden birkaç parça kakaolu gevrek alıp bacağımın üzerine koyuyorum. Birer birer, çubukları havada sallıyorum, önce sessizce, sonra

Latince "uçmak" anlamına gelen "Volito" diyorum. Gevrek parçaları tamamen hareketsiz kalıyor.

Skye, zr dilercesine omuz silkerek, "Kütüphaneden dn aldığım kitaplar hala yolda," diyor. "Umut vadedenlerin hepsi elektronik versiyonları için çok eski ve posta yoluyla gönderim de çok yavaş."

"Yardımcı olacak hiçbir şey bulamadım. Annemin ve babamın eski komün arkadaşlarının hepsi toprakla bir olmaktan bahsediyor ve bir sürü çiftçilik ipucu veriyorlar ama cadılıkla ilgili hiçbir şey yok," diyor Autumn. "zgnm, henüz pek bir cadı topluluğu değiliz."

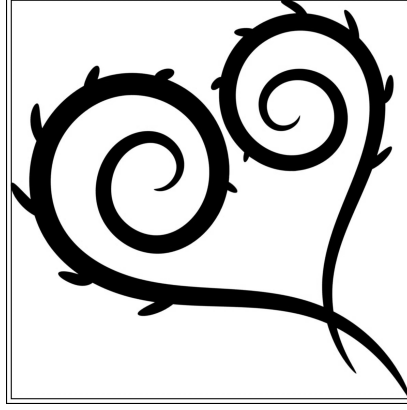
"Hey, yle şeyler yok." Ona kolumdan sarıldım. "Cadı olduğunuzu daha bir hafta önce öğrendiniz. Gerçekçi olun."

"Ben de sana aynı şeyi söyleyebilirim," diyor Naomi. "Sen de çok uzun zamandır tanı mıyorsun. Kendine biraz tolerans göster."

"Yapacağım." Ama bunu söylerken bile yalan olduğunu fark ediyorum. Hırslı kişiliğimin bir dezavantajı var: Kendime karşı oldukça acımasız olabiliyorum.

Ve pek fazla seçeneğim yok gibi. Zaman daralıyor. Bir sonraki duruşmaya sadece birkaç gün kaldı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Severin

Ertesi günün tamamını ejderhayla geçirdim ve onun kibirli tavırlarından sürekli olarak öfkelen dim.

Evet, o tanınmış bir bilgin. Evet, insan büyüsü konusunda en önde gelen peri uzmanı. Evet, ejderhalar, ham güç bakımından gölge perilerine rakip olabilecek tek diğer büyü kullanıcıları.

Ben hâlâ kralım.

Lukendevener bana üçüncü kez aptal olmamamı söylediğinde, gölgelerim dışarı doğru yayıldı. Onu boğmadan önce gölgelerimi zar zor geri çektim.

Ne kadar tatmin edici olsa da -ve gerçekten çok tatmin edici olurdu- onu boğmak bana istediğimi kazandırmayacak.

“Verimliliğin zirvesinde olduğunuzu da sanmıyorum,” diye alaycı bir şekilde karşılık verdim, elimi sallayarak kütüphanesini işaret ettim. “Neredeyse hiçbir şey bulamıyorsunuz.” Ortadaki alanı, süslü pencerelerle çerçevelenmiş mor salkım ağaçları çevreliyor. Her iki taraftan da uzun koridorlar uzanıyor, her biri kilometrelerce uzanan daha küçük koridorlara ayrılıyor. Bütün yapı, onu barındıran binadan çok daha büyük, ama bu kale

bir Peri Diyarı parçası ve bu nedenle oldukça esnek olan sihir yasalarına bağlı.

“Bu kütüphaneye yabancıyım.” Kaşlarını çattı. “Ailem burayı son üç yüz yıldır kullanamıyordu. Periler Diyarı'nın kapıları yeniden açıldığında ancak tekrar erişim sağlayabildim.”

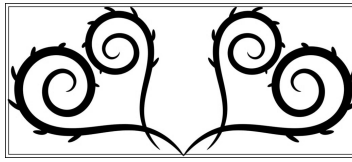
“Bu benim sorunum değil,” diye hırladım, elimi havada savurarak. “Hizmetleriniz için çok para ödedim ve hakkımı almayı bekliyorum.” Lukendevener'in kalesini, sarayımı yerleştirdiğim gibi, Dünya'nın dokusuna yerleştirdim. Bu girişimde bana yardım etmesinin bedeliydi. Neden Dünya'da olmak istediğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Ama istiyor, bu da bana onun üzerinde bir koz veriyor. “Kaleniz sadece Hannah ile yaptığım anlaşmayla burada sabitlenmiş durumda. Kalıcı bir düzenleme sağlamamda bana yardım etmezseniz, ayrılmak zorunda kalacaksınız.”

Alaycı bir şekilde gülümsüyor, ama tartışmak yerine, cevaplar aramak için kütüphanesinin labirentine doğru öfkeyle uzaklaşıyor.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sabır pratiği yapıyorum, ama saate baktığımda sadece beş dakika geçmiş olduğunu görüyorum. Tekrar deniyorum, bu sefer sadece üç dakika dayanabiliyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın." Cansız bir nesne olan saate kaşlarımı çatarak bakıyorum; saat, hiçbir şekilde tatmin edici bir şekilde sinmiyor. Savaşçı krallar asla beklemek zorunda kalmazlar; savaşçı krallar anında sonuç alırlar, aksi takdirde sonuçları ağır olur.

Kahretsin. Bu, böylesine ham bir gücü çok özlediğim anlardan biri.

Ejderha bana çeşitli ufak tefek şeyler buluyor ve o akşam Hannah'ı sarayına getirdiğimde, kütüphane masasının üzerinde bir sürü sihirli alet dağılmış halde duruyor.

Önce sihirli değneklerle başlıyoruz. Hannah tek başına başarılı olamayınca, hemen arkasında duruyorum, elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve hepsini tekrar deniyoruz. Elde edebildiği tek tepki daha ilkel bir tür sihir: görmezden gelmeye çalıştığım, azgın bir ereksiyon.

Geri kalan tüm malzemeleri, birer birer denemek için saatlerce yorucu zaman harcadık, ama hiçbir fayda görmedik. Onu gece için eve

u urdu umda, kollarımda bitkin d   m   t   ve u  manın her zamanki ne esi bile g  zlerini a ık tutmaya yetmiyordu.

Bu b  yle olmaz. Bu kesinlikle olmaz.

Ertesi sabah  atosuna daldım, i e yaramaz e yalar yerine sihir teorisi dersleri istedim ve g  n, bir s  r   dersle ge ti.

Anla ılan, bana s  rekli ders verilmesinden son derece nefret ediyorum.

Ama di imi sıkıp katlanıyorum. D  nyaya ve ormanlarına eri imimi kaybetmeyi reddediyorum. Ve Hannah'nın y  z ndeki o yenilmi  i adeyi bir daha asla g  rmek istemiyorum.

O ak am onu yazlı ından almaya gitti imde, aklımda yeni bir yakla ım vardı.

 ehre kısa bir u u un ardından, ye il alanın ortasına indim ve Hannah'ı dir e ime elini koymu  bir  ekilde, yava  adımlarla Ana Cadde boyunca g  t rd m.

        gidiyoruz?"

        ak am yeme i yiyoruz. Duydu uma g  re, fl  rt eden  iftler bunu sık sık yapıyor," diyorum.         g  zlerini kapat." Kolundan sarkan g  lgeler bir g  z ba ı olu turuyor.

Parmakları g  zlerimin  zerinden ge ti, i imde bir  rperti hissettim. "G  zlerimi kapattım."

"Evet, ama bu, s  rprizin hi bir  ekilde bozulmayaca ı anlamına geliyor."

Onu Slice of Life'a do ru yakla tırıyorum ve g  zc  perisi heyecanlı kanat  ırpı larıyla havaya y  kselip   n kapıdan i eri dalıyor. Restoranın i inden fısıltılı ba ır ı lar geliyor ama Hannah bunları duydu una dair hi bir i aret vermiyor.

Kapıya vard   ımızda, her yer beklentiyle sessizle mi ti. Onu i eriye y  nlendirdim, sonra g  lge g  z ba ını  ıkardım.

"S  rpriz!" diye ba ırıyor periler ve insanlar odanın her yerinden.

Hannah'nın a zı a ık kaldı, g  zleri sevin le b  y d . Sanki sersemlemiş gibi koluma yapı tı. "Severin, bu nedir?"

         elaleleri'nin en yeni restoranı, artık hizmete a ıldı." G  lge periler, ah ap masaların  o unu  oktan doldurmu ,  e itli malzemelerle kaplı d  z,    en ekmek dilimleri yiyorlar. Ak amın lo  ı ı ında, koyu sarı duvarlar batan g  ne in t  m sıcaklı ıyla parlıyor. Periler, duvarların alt kısmına e relti otları ve fide filizlerinden olu an tekrarlayan bir motif  izmi ler ve yakından bakarsanız, k    k y  zler g  ze  arpıyor; bazıları

hayvan, bazıları ise çeşitli küçük peri biçimleri. Büyüdüğüm görkemli saraya hiç benzemese de, bu rustik ev ortamının kendine özgü bir cazibesi var.

“Slice of Life'a hoş geldiniz.” Blue öne doğru uçarak önümüzde havada asılı kaldı. “Buyurun bu tarafa. Size en iyi yerleri ayırdık.”

Bizi pizzacının geniş penceresinin tam önündeki, yeşilliklere bakabileceğimiz ve yoldan geçenlerin bizi randevumuzda görebileceği masaya götürüyor. “Malzemelerinizi seçin, pizzanızı hemen fırına koyacağım.”

Menüye şöyle bir göz attım ve kenara koydum, Hannah'ya işaret ederek, “Bu tür yemeklere aşina olmadığım için sen seç,” dedim.

“Sucuklu ve bol peynirli,” diyor düşünmeden. Sonra bana alaycı bir gülümseme atıyor. “Oldukça basit bir şey.”

“Hayır, bu klasik bir şey!” Blue mutfağa doğru hızla ilerler ve dört peri, mantarı açılmış bir şişe kırmızı şarabı masamıza uçurur.

İkimiz için de içki dolduruyorum, sonra kendi kadehimi kaldırıyorum. Hannah da kendi kadehini kaldırır kaldırmaz, “Ferndale Falls için birçok başarılı girişimin ilki şerefine!” diyorum.

“Ferndale Şelalelerine.” Kadehini benimkine tokuşturdu ve bir yudum aldı, gözleri irileşti. “Ah, bu çok güzel.”

“Öyle olmalı,” diyorum. “Mahzenimdeki en iyi şaraplardan biri.” Şarabı dilimde gezdiriyorum, dolgun meyvemsi tadının ve ardından gelen kuru, hafif dumanlı bitişinin keyfini çıkarıyorum.

Gün ışığı azalırken, periler mum yakıyor ve birini masamıza getiriyorlar.

“Peki, Severin.” Hannah bana gülümserken gözlerinde minik alevler dans ediyor. Telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor. “Bir sürü ilk buluşma sorusu buldum ve bunları birbirimizi tanımak için kullanabileceğimizi düşündüm.”

Ne kadar da uygun, çünkü bu gerçekten de hayatımda ilk kez çıktığım bir randevu. “Ne tür sorular?” diye soruyorum.

Öne eğilip fısıldadı, “Bunların çoğu, gerçekten nişanlı olduğumuza insanları ikna etmek istiyorsak bilmemiz gereken şeyler.”

“Aslında nişanlıyız. Bu sadece duygusal bir ilişki değil, karşılıklı yarar sağlayan bir düzenleme.”

“Evet, ama insanlar bunun duygusal olmasını bekliyor, bunu zaten biliyorsun, yoksa herkesin önünde beni öpmeye devam etmezdin.”

Yanakları kızardı ve utancını gizlemek için şarabını alıp bir yudum aldı.

İlginç. Büyüleyici küçük cadım öpücüklerimi seviyor gibi görünüyor.

“Pekâlâ.” Başımı hafifçe yana eğiyorum. “Sorularınızı sorun.”

Basitçe başlıyor, renkler ve yiyecekler hakkında sorular soruyor. Ben yeşil ve brownie ekmeği diyorum, onunki ise pembe ve tarçınlı çörek. Gayet kolay.

Sonra da, "En sevdiğin mevsim hangisi?" diye soruyor.

“Ben—” Sözlerim kekeleyerek durdu, kolay yalan dilimde donup kaldı. Eğer bunlar, örtü hikayemiz için birbirimiz hakkında bilmemiz gereken şeylerse, dürüst olmalıyım. “Bilmiyorum.”

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Nasıl bilmezsin?"

“Avalon birkaç ay öncesine kadar gölgelerle örtülüydü. Gerçek mevsimleri hiç yaşamadım.” Omuz silkip ellerime oyalanacak bir şey bulmak için şarabımdan bir yudum aldım. “Dünyada bir yıl geçirdikten sonra tekrar sor.”

Gözlerindeki şefkat ve merhamet beni huzursuz ediyor. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı. Bana karşı nazik davranması hoşuma gidiyor. Ama aynı zamanda kendimi merhameti hak eden biri olarak düşünmek de istemiyorum. Bu çok fazla zayıflık gibi geliyor.

Dikkatini dağıtmak için, "Peki ya sen?" diye soruyorum.

“Yazı, özellikle şu anki halini çok seviyorum.” Pencereye ve yeşil manzaraya doğru işaret ediyor. “Günler uzun ve şelalenin yanındaki gölette yüzebilecek kadar sıcak. Çocuklar okuldan çıktılar ve günlerini oyun oynayarak geçiriyorlar.”

Başkalarının mutluluğunu kendi tercihlerine dahil etmesi çok anlamlı. Bu kadar cömert bir ruha sahip birini daha önce hiç tanımadım.

“Sıradaki soru. En sevdiğin çocukluk anısı nedir?” Nişanlım hevesli bir gülümsemeyle bana bakıyor, ama yüzümdeki ifadesizliği görünce hemen, “Önce ben anlatayım mı? Aslında seçmesi biraz zor, ama muhtemelen sekizinci yaş günüm için düzenlediğim My Little Pony partisi. Bütün arkadaşlarım oradaydı ve büyükannemle annem her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüşlerdi. Kostümlerimiz, süslemelerimiz ve en güzel pastamız vardı. Büyükannem birine midilli şeklinde bir pasta yaptırmış ve en sevdiğim karakter gibi tamamen pembe kremayla kaplatmıştı.” Sesinde hafif bir hüznle karışık hassas bir duygu vardı.

"Onu çok sevdin," diyorum.

"O, dünyadaki en sevdiğim insandı."

"Böyle bir çocukluk geçirdiğine sevindim." Bu bir yalan değil. Böylesine mutlu bir çocukluk, Hannah'nın bugün olduğu neşeli ve açık yürekli kadını yarattı.

"Ya sen?" diye sordu, sesi tereddütlüydü, parmakları şarap kadehinin sapını çeviriyordu.

"Benim çocukluğum seninki gibi değildi. Annem ve babam genellikle uzakta, Karanlık Tanrı için savaşıyorlardı ve ben de derslerime odaklanmıştım." Sonra paylaşabileceğim bir şey aklıma geliyor. "Ama Avalon'da yiyecek yetiştirebilmemiz için sihirli güneşlerle donatılmış seraları ziyaret ettiğimi hatırlıyorum. Bir yerde bu kadar çok bitkiyi ilk kez orada görmüştüm."

"Çok sevdin," diyor. "Sesinden anlayabiliyorum."

"O his çok yoğundu, o yeşil yaşam parçalarının büyümüş çağırması inanılmazdı. Hiç ayrılmak istemedim." Bir yudum şarap içiyorum. "Ama yiyecek yetiştirmek bir savaşçı prens için uygun bir zaman kullanımı değildi. Kılıç ustalığı ve savaş büyüsü öğrenmem gerekiyordu."

Büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Göğsümde garip şeyler uyandıran o şefkat duygusu yine kendini gösterdi. "Seralara geri dönebildin mi hiç?"

"Çok sık olmasa da, fırsat buldukça gizlice kaçardım." Dudaklarım seğirdi. "Çiftçiler beni asla ihbar etmediler, çünkü bitkileri iyileştirip mahsullerini daha verimli hale getirdim."

"Seni gözümde canlandırabiliyorum." diye sııttı. "Küçük Severin, domatesleri ziyaret etmek için evden gizlice çıkıyor."

"Aslında bezelye bitkileriydi. Sarmaşıkların gölgem gibi olmasını seviyordum."

Camdaki bir tıkırtı dikkatimizi pencereye çekiyor. Kaldırımında bir grup insan geniş gülümsemelerle bizi izliyor. Hannah da gülümsüyor ve ben de elini uzatıp tüm dikkatimi ona vermiş gibi bakışlarımı ona dikiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı ağzının kenarından, dudaklarını kıpırdatmamaya çalışarak. Parmakları benimkilerin altında titriyordu.

"Hayran olduğum kadına bakıyorum." Elini kendime doğru çekip parmak boğumlarını öpüyorum.

O aşırı açık sözlü yüz ifadesi, mutlu değil, şok olmuş gibi görünüyor. Bu böyle olmaz. Dilim dışarı fırladı ve parmaklarının arasındaki kıvrıma kayd. Hannah şaşkınlıkla nefesini tuttu, gözlerine hafif bir sıcaklık yayıldı ve yanakları pembeleşti. Evet, bu çok daha iyi.

Dışarıdakiler gülüşüp birbirlerine dirsek attıktan sonra son bir kez el sallayıp kaldırımından yavaşça uzaklaştılar.

"Bu neydi?" diye tısladı.

"Dilim."

"Biliyorum, senin dilindi!" Elini çekiştiriyor ama bırakmıyorum.

"Neden benim üzerimdeydi?"

"Elbette oyunculuğunuza yardımcı olmak için." Parmağımla nemli noktayı okşadım. "Tekrar yapayım mı? Şu an bana pek de hayran görünmüyorsunuz." Gözlerimi restoranın geri kalanına çevirdim.

Bakışları odanın içinde gezindi. "Aman Tanrım," diye inledi. "Hepsi bizi izliyor."

"Elbette öyleler," diyorum. "Nişanım peri diyarının gündeminde, bu yüzden tüm periler bizi izliyor. Ve siz belediye başkanımanız, bu yüzden tüm insanlar da bizi izliyor."

Tenini tekrar okşadım ve gözleri birden bana döndü. Yanakları kızardı ve bana aşırı parlak bir gülümseme sundu.

Bir grup peri aramızdan uçarak geçince daha fazla utançtan kurtuluyoruz ve birden ayrılıyoruz. Altı tanesi yuvarlak bir tabağın kenarını çevreliyor. Tabağı masaya koyduktan sonra minik kollarını havaya kaldırıp "Pizza!" diye bağıyorlar.

Kafedeki diğer tüm periler aynı nakaratı tekrarlayınca Hannah gülüyor.

Pizza sıcak ve bol peynirli, baharatlı etin lezzetiyle daha da zenginleşmiş. Ekmek tabanı ise doyurucu derecede mayalı, kabarık ve hafif. Şaşırtıcı derecede lezzetli. Eğer bu konuda kendilerine yardımcı olacak bir brownie bulmuşlarsa, kendi mutfaklarını için onları ikna etmek için ne kadar rüşvet gerekeceğini merak ediyorum.

Hannah bir lokma alıp keyifle gülümsedi. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

"Bu, fazlasıyla hak ettiğiniz bir şey."

Yüzü kızardı ve bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama ben elini tuttum ve dikkatini tekrar bana çektim. "Başarıyla gurur duy."

"Kral böyle mi yönetilir?"

"Elbette. İnsan her zaman halkına başarılarını hatırlatmalıdır."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Hatta haberciler ve trompetlerle bir bayram bile ilan edebilirsiniz. 'Belediye Başkanı Wylde Pizza Günü.'"

Onun kahkahası havada yankılanıyor, neşeli ses tamamen büyüleyici. Daha önce hiç kimseyi güldürmemiştim. Bu his baş döndürücü. Onu içime

çekmek, tüm mutluluğunu kendime almak ve bunun tadını çıkarmak istiyorum.

"Şimdi, sorularınızın yeterincesine cevap verdik mi?" diye soruyorum. "Bana gününüzü anlatın."

"Ah! Sana söylemeyi unutmuştum. Büyücü olmayan kasaba halkından biri laleleri, ortalıkta koşturup duran bir grup küçük çocuk olarak görüyor." Hannah sırtıyor. "Çocuk bakıcısı olmamasına çok şaşırılmış."

"Büyüyü değiştireceğim," diye söz veriyorum. "Onları kedi gibi gösterebiliriz. Kediler size sorun çıkarmaz, değil mi?"

"Ah, eminim birileri şikayet edecektir." Tekrar gülüyor ve başını iyi niyetle sallıyor. "Küçük kasabaların doğası bu. Ama gözetimsiz çocuklarla ilgili endişelerden çok daha kolay başa çıkılacak bir durum."

Yemeğe ve sohbe devam ediyoruz ve onu denemelerden veya büyüsünden bahsetmekten uzak tutmaya özen gösteriyorum. Bugünkü tüm dersler bana yeni bir fikir verdi. Bu akşam, rahatlamasını istiyorum ki büyüsüne zahmetli bir iş olarak değil, keşfedilmesi keyifli bir şey olarak yaklaşılsın.

Hannah bir lokma alıyor ve onu öptüğümde çıkardığı o nefes nefese inlemelerden birini çıkarıyor.

Ses doğrudan cinsel organıma ulaşıyor, bir açlığı daha ilkel bir ihtiyaçla değiştiriyor. Ona dokunma arzusu beni ele geçiriyor ve gölgelerim bacaklarımdan kayıp yere doğru kayarak baldırlarının etrafına dolanıyor.

Pizza ve şarap biter biter ve Blue tatlı isteyip istemediğimizi sorduğunda birbirimize bakışırız.

"Bu gece olmaz," diyorum Hannah'ı sandalyesinden çekerek. Teorimi test etme zamanı geldi. Peri peşimden koşup ödeme konusunda söylenmeye başlayınca, ona faturayı sabah bankadaki görevlime vermesini söylüyorum.

Dışarı adımımızı attığımız anda nişanlımı kollarıma sarıyorum ve gökyüzüne doğru sıçırıyorum.

Hannah'nın heyecanlı nefes alışı içimde yankılanıyor ve omuzlarıma yapışıp parmaklarını yeğimin kenarlarına sokmasına bayılıyorum. Saçları yanaklarıma değiyor, burnumu onun baş döndürücü ve tatlı kokusuyla dolduruyor.

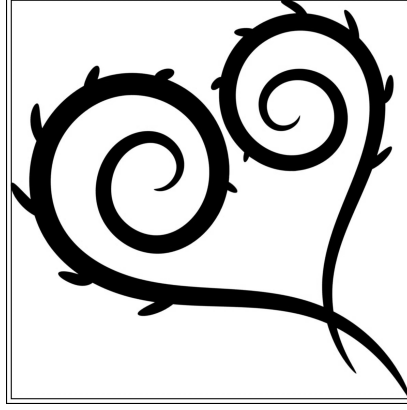
Kanatlarım havayı hızlı vuruşlarla yarıyor, sihrim bizi ileriye doğru itiyor, gölgeler onun bacaklarını desteklemek için uzanıyor. Şelaleye doğru uçarken şehrin ışıkları aşağıdan hızla kayboluyor.

Yavaşça yere oturdum, ayaklarım yosun kaplı toprağa gömüldü. Hannah'ı bırakmak yerine, sırtı önüme yaslanana kadar onu döndürdüm. Bugün katlandığım tüm dersler arasında, ejderhanın başlarda söylediği bir şey aklımda kaldı: Büyü yaptığımız bir şey değil. Büyü, kim olduğumuzun bir parçası.

Şimdiye kadar denediğimiz her şey, onun sihir "yapmasını" sağlamaya yönelikti. Bunun yerine, onun zaten içinde var olan sihirle bağlantı kurmasını istiyorum.

Eğilip Hannah'nın kulağına hırladım: "Bunu hisset. Beni hisset."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Hannah

Severin'in sesi içimde yankılanıyor, tüylerim diken diken olurken içimde kelebekler uçuşuyor.

Havada sihirli dalgalar oluşuyor, güçlü ve keskin, etrafımızı o kadar yoğun bir şekilde sarıyorlar ki neredeyse tadını alabiliyorum.

"Büyüyü hisset. Niyetimi hisset," diye fısıldıyor kulağıma. "Işık."

Uzattığı elinde parlak, ışıldayan bir top belirliyor. Onu havaya fırlatıyor ve top yukarıda asılı kalıyor.

"Yine," diye homurdanıyor. "Işık."

Bu sefer ondan yayılan ve büyüünün içine doğru akan enerjinin yoğunluğunun giderek arttığını ve sonunda avucunun üzerinde parıldayan bir topun daha döndüğünü hissediyorum.

"Bir şey hissettim!" diye nefesimi verdim.

"Güzel." Işığı havaya fırlattı, ışık ilk ışığın birkaç metre uzağında asılı kaldı. "Tekrar."

Bu sefer bana sözlü bir işaret vermedi, ama yine de büyüünün başlangıcını hissettim; göğsünde biriken gücün, kolundan aşağı doğru inerek üçüncü bir ışık topu oluşturmamasından hemen önceki anı.

"Bunu hissettim! Başından sonuna kadar hissettim."

"Aferin kızım," diye homurdanır.

Şok ve arzu dalgaları içimde yayılıyor, dizlerim titriyor ve cinsel organlarım sevinçle dolarken kelebekler uçuşmaya başlıyor.

Kolunu belime daha sıkı sardı, gölgeleri uyluklarımı sardı. "İlginç değil mi?" diye mırıldandı.

Aman Tanrım. Övgüye olan düşkünlüğümü keşfetti! İçimde hem tahrik hem de utanç savaşı sürüyor.

"Odaklan Hannah," diyor. "Büyünü ortaya çıkar, benimkiyle eşleştir ve ödülünü alacaksın."

Sesinden tatlı bir vaat fişkırıyor. Nasıl odaklanacağım ben şimdi?

Sonra büyüsü yeniden toplanıyor, gücü beni bir siren şarkısıyla çağırıyor. İçimde bir şey karşılık veriyor, canlanıyor. Avucunu kaldırdığında, ben de elimi onun yanına uzatıyorum.

Severin bu sefer büyüsünü daha da yavaşça açığa çıkarıyor, bana da ona ayak uydurmak için zaman tanıyor. Elinin üzerinde parlak bir nokta beliriyor, yavaş yavaş büyüyor.

Büyümü hissedebiliyorum, ilk defa hareket ettiğini hissediyorum. Onun gücüne kıyasla çok küçük bir damlacık, ama orada. Yine de avucuma ne kadar dikkatlice bakarsam bakayım, en ufak bir ışık parıltısı yok.

Neden çalışmıyor? Bir şeyler olduğunu biliyorum! Peki neden hiç ışık yok?

Daha da zorluyorum, vücudum titreyene kadar geriliyorum. Tam pes etmek üzereyken, yukarıdaki bir ağaçtan bir erkek saka kuşu dalış yaparak elime konuyor. Siyah beyaz kanatlarını genişçe açarak parlak sarı göğsünü çerçeveleyiyor. "Neden güneş değil de ışık? Neden ışık?"

"Bu sihir," diye fısıldıyorum.

Severin, biraz kuru bir ses tonuyla, "Bu bir kuş," diyor.

Kuş başını yana eğerek karanlık gözlerinden biriyle beni süzdü. "Güneş yok mu? Sabah yok mu?"

"Henüz değil," diyorum. "En az on saatiniz var."

"Kimle konuşuyorsun?" Severin, avucunda ışık saçan topu tutuyor, büyüsü hâlâ damarlarında akıyor ve benimkine sesleniyor.

"Kuş." Boynumu uzatarak ona doğru baktım. "Duymuyor musun?"

"Birkaç nota çıkardığını duydum."

Hayır, İngilizce konuşuyordu.

Severin homurdanarak, "Size temin ederim ki öyle olmadı." dedi.

"Şimdi canım sıkıldı," diyor kuş, avucumu gagalayarak. "Hiç böcek yok."

Güldüğümde havalanıyor, arkamdaki akçaağaca doğru kanat çırpıyor ve yapraklı dalların arasına dalıp gözden kayboluyor.

Uykulu bir cıvıltı daha duyuldu, ardından farklı bir küçük ses "Güneş?" diye sordu.

"Güneş yok," diye haykırıyor küçük arkadaşım. "Böcek de yok."

Açıklığın etrafından bir dizi küçük ses onun çağrısını yankılıyor: "Böcek yok. Böcek yok."

Heyecandan kalbim hızla çarparken Severin'e doğru döndüm. "Bunlardan herhangi birini anladın mı?"

"Nelerden bahsediyorsun?" Kaşlarını çatarak bana baktı, zaten şüphelenmeye başladığım şeyi doğruladı.

"Büyümün ne olduğunu biliyorum!" İnanamıyorum, bu en havalı güç! Kollarımı ona doladım. "Sesler duymamın sebebi buymuş. Hayvanlarla konuşabiliyorum!"

Büyüm yeniden canlandı, onun büyüyle karışmak üzere sıçradı.

Severin bana aşağılayıcı bir şekilde sırttı, gözleri şeytani bir ateşle doluydu. Sonra hırlayarak, "Aferin kızım," dedi.

Dizlerim titriyor ve o da hafif topu havaya fırlatıp ellerini serbest bırakarak beni yakalıyor. Severin beni göğsüne bastırıp öpüyor, tadı şarap ve günah gibi. Onu öpmemek düşüncesi, parlak yaz güneşine karşı sabah çiği gibi buharlaşıyor.

Dudakları boynuma kayd, dişleri tenimi hafifçe ısırıyor ve inlememe neden oldu.

Kükredi, gölgeleri etrafımı sardı. "Bunu tekrar yap." Dişlerini bir kez daha sürttü ve yaptım—tam emredildiği gibi tekrar inledim.

"Tanrıça, Hannah." Ani bir hareketle öne doğru eğildi ve sert penisinin uzunluğunu bana bastırdı. "Bana yaptıklarını hissediyor musun?"

Bir bacağımı kaldırıp uyluğunun etrafına sarıyorum ve kalçalarımı eğerek, her kalça hareketinde ereksiyon halindeki penisini tam istediğim yere bastırıyorum.

Aramızda büyümlü bir enerji esiyor ve Severin dudaklarımı tekrar yakalayıp, kusursuz ama cezalandırıcı bir öpüşle beni öpüyor.

Tanrım, onu daha önce hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim. Bunun peri olmasından mı yoksa büyümlüğün birleşmesinden mi kaynaklandığını bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil.

Onu istiyorum.

Yeleğinden çekirtiyorum. İçinde ne kadar seksi görünse de, o fazladan kumaş katmanının gitmesini istiyorum. Düşüncemi tamamlayamadan, yelek kayboluyor ve yanımızdaki çalının üzerine serilmiş halde yeniden ortaya çıkıyor.

Nefesimin kesilmesine karşılık, bana daha birçok lezzetli sürprizin geleceğinin sözünü veren küstah bir sırtıfış fırlattı. Beni bıraktı ve geri çekildi. Botları ayağından çıktı, ardından gömleği de çıktı. Kanatları açıldı ve onu birkaç adım yukarı kaldırdı, kollarını genişçe açarak bakışlarımı davet etti.

Sanki gözlerimi başka yöne çevirebilirmişim gibi.

Severin, günah için yaratılmış düşmüş bir melek gibi, yarı çıplak bir şekilde karşımda duruyor; bir erkeğin olabileceğinden çok daha yakışıklı görünüyor. Kaslı göğsü dokunmak için canımı sıkıyor, karın kasları o kadar belirgin ki yalamak istiyorum. Kusursuz teninde dövmeler kıvrımları vurguluyor.

Ben öne doğru bir adım atıyorum, o ise geriye doğru, şelaleye doğru süzülüyor. Yüzen kürelerden yansıyan ışık, çağlayan suyun üzerinde parıldayarak elmas nehri gibi ışıltıyor. Şelalenin sağ tarafına, uçurumun kenarına yaslanarak yere iniyor.

Suyun şırıltısına rağmen, sesi kulağıma kristal berraklığında fısıldıyor: "Gel bana, nişanlım."

Deri pantolonu kayboluyor, tamamen çıplak kalıyor. Gözlerim bacaklarının uzunluğunu, kıvrımlı dövmelerle çevrili uyluklarının güçlü kaslarını adeta yutuyor. Bakışlarım yukarıya, devasa, dik ve dövmelerle kaplı cinsel organına kayıyor. Sanki bana doğru uzanıyormuş gibi, ondan yükselen duman bulutları havaya doğru uzanırken yutkunuyorum.

Sanki her yerime dokunmaya hazır gibi.

"Aman Tanrım, bu adam beni mahvedecek," diye fısıldıyorum. Ve her saniyesinin tadını çıkaracağım.

Benim striptiz gösterimde sihir kullanmıyorum ama Severin'in her hareketimi dikkatle izlemesi, onun da benim kadar büyülenmiş olduğunu gösteriyor. Ayakkabılarımı çıkarıyorum, ellerimle kot pantolonumun düğmelerini çözüyorum. Sonra ona sırtımı dönüp eğilerek pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum, bunu yaparken omzumun üzerinden ona bakıyorum. Gözleri kalçalarımın kilitleniyor, cinsel organı heyecanla sallanıyor, gölge gibi uzantıları bana doğru uzanıyor.

Evet, doğru. Birileri gördüklerinden hoşlanıyor.

Kalçalarımı hafifçe salladım, sonra doğruldum. Parmaklarım bluzumun düğmelerinde hızla gezindi ve onu bir omzumdan aşağı kaydırarak, ona utangaç bir şekilde baktım. Diğer omzumu da kaydardım, sonra tam bluz yere düşerken ona doğru döndüm, üzerimde sadece sütyenim ve külotum kaldı. Şükürler olsun ki, en güzel takımlarımdan birini giymiştim, tenime çok yakışan narin mavi dantelli bir takım. Suyu girdim, havuzun sığ kenarından karşıya doğru yürüdüm.

Severin'in gözleri beni adeta yiyip bitiriyor, o kadar ateşli ve yoğun ki, dokundukları her yerde tenimde küçük ateş izleri bırakıyorlar. Perilerin güzelliği, en kendine güvenen insana bile biraz kompleks verebilir, ama bana verdiği bakış tüm şüphelerimi yakıp kül ediyor. Ben güzelim.

Arzu edilen biriyim.

Gölgeleri vücudunun her yerinden fırlayıp bana doğru uzandı ve kollarımı, bacaklarımı yüzlerce okşama hareketiyle sardı. "Yemin ederim Hannah, eğer şu iç çamaşırlarını hemen şimdi çıkarmazsan, gölgelerimin onları parçalamayacağına söz veremem."

"Büyüyle onları uzaklaştır," diyorum, aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve periler hakkında bildiğim her şey onların hastalıklara karşı bağışık olduğunu söylüyor.

Parmakları bir hareketle sıyrılıyor ve ben çıplak kalıyorum. Bir hareket daha, gölgeleri beni kollarına çekiyor. Isınmış teni tenimin üzerinde kayıyor, meme uçlarım sertleşiyor. Artık içimde kelebekler uçuşup uçuşmadığını bile anlayamıyorum; tüm vücudum, yoğun bir ihtiyaç dalgasıyla titreşiyor.

"Severin." Ona doğru kıpırdanıyorum, daha fazlasını istiyorum, ona can atıyorum.

"Büyüleyici küçük cadım, ne kadar güzelsin." Bir eli göğsümü kavradı, meme ucumu okşadı ta ki inleyene kadar. Diğer eli bacaklarımın arasına kayd, parmakları kıvrımlarımın üzerinde gezindi. "Tanrıça, Hannah. Benim için şimdiden çok ıslaksın, ne kadar iyi bir kızsın."

Kelimeler içimden geçiyor ve inliyorum.

Elini penisinin üzerine bastırıp, avucuna krema kıvamında bir sıvı akana kadar ovuyor. Sonra tekrar bana dokunuyor, klitorisimde karıncalanma hissi yaratan bir sıcaklık dalgası beni doruk noktasına yaklaştırıyor. "Aman Tanrım," diye inliyorum.

“İşte bu kadar. Tohumum seni benim sikimi almaya hazırlayacak,” diye hırslıyor. “Seni öylesine dolduracağım ki. Hoşuna gidecek, değil mi? Güzel küçük amının tamamen gerilip doldurulmasını seveceksin.”

Ağzımdan kelimeler çıkmıyor. Sadece başımı sallayabiliyorum.

Büyümüz aramızda birleşmeye ve yükselmeye devam ediyor, her dokunuşa baş döndürücü bir güç akışı katıyor. Sonra parmaklarını kıvrıp içimdeki büyü bir yeri okşuyor ve ben de şelalelerin tüm ağırlığıyla üzerime çöken bir orgazmla onun adını haykırıyorum.

Aşağı inerken Severin'in gölgeleri tenimi okşamaya devam ediyor, bedenimi şarkı söyler gibi hissettiriyor. Sonra beni daha yükseğe çıkarıyor ve dudakları dudaklarımı buluyor.

Ereksiyon halindeki penisi karnıma doğru fırladı ve arzu dolu bir hırıltı çıkardı. Kanatları beni sardı ve bizi döndürerek beni kayaya yapıştırdı, kanatları sırtımı yastık gibi sardı.

Öpüşürken ellerim göğsünün kaslı vücudunda kayıyor, dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Aşağıya uzanıp bir elimi penisinin etrafına sarıyorum, onu kendime doğru çekmeye çalışıyorum. Lanet olsun, penisi o kadar büyük ki parmak uçlarım başparmağıma bile değmiyor.

Geniş başlığı hassas noktamın üzerinde gezinirken, içimde kıvılcımlar uçuşuyor ve kasıklarım kasılıyor. Cinsellik benim için daha önce hiç böyle olmamıştı. Hatta Severin ile çoklu orgazmlar artık bir rüya gibi değil, daha çok bir kesinlik gibi geliyor.

Girişime doğru bastırıyor, gerilme inanılmaz, neredeyse dayanılmaz. Büyü benden akıp onunkiyle karışıyor, baş döndürücü bir hızla tekrar içime dönüyor.

“Severin!” O daha da derine ittikçe bacaklarım onu daha da sıkıca kavradı. “Aman Tanrım.”

Sonra duman telleri iç bacaklarımda yukarı doğru kıvrılıyor. Biri klitorisime değip onu titreştirirken, diğeri kalçamı tahrik ediyor.

Hissettiğim duygu hem çok fazla hem de yetersiz.

“Seni yakaladım, tatlım, tatlı Hannah'ım.” Kalçaları öne doğru fırladı, kalınlığı beni iyice gerdi. “Tanrıça, çok iyi hissettiriyorsun, küçük cadı. Çok sıkısın, beni çok iyi karşılıyorsun.”

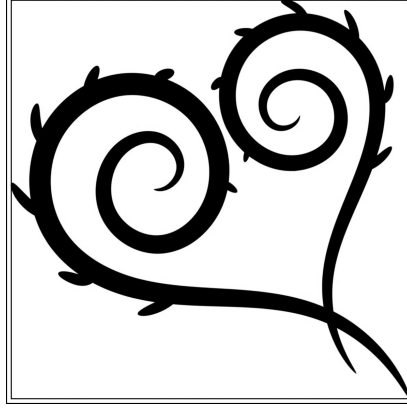
Ona sarılarak hıçkırarak ağlıyorum, kalbim hızla çarpıyor, içimdeki o karıncalanma hissi gittikçe artıyor.

“İşte bu kadar. Al sikimi.” Tüm gücüyle içine giriyor, derine vuruyor, beni daha önce hiçbir şeyin doldurmadığı gibi dolduruyor. “Şimdi benim

için boşal. İyi bir kız gibi sikimin üzerine boşal.”

Severin'in dediğini aynen yapıyorum, her zamankinden daha şiddetli bir şekilde boşalıyorum. Zevk, ayak parmaklarımı kıvıran, başımı geriye doğru eğdiğim ve ağzımı çığlık atacak şekilde açtığım, cızırtılı bir zevk dalgası gibi dışarıya yayılıyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Severin

Hannah'nın büyüleyici inlemeleri, penisimin etrafında kıpır kıpır hareket ederken ismimi haykırmasına dönüşüyor.

Tanrıça, o ilahi bir his veriyor. Onun tatlı derinliklerine dalıyorum, ne kadar sıkı, ne kadar ıslak olduğunu seviyorum. Menimdeki afrodizyak etkisini göstermeye başlamadan önce bile beni ne kadar çok istediğini seviyorum.

Hannah'nın ifade dolu yüzü hissettiği her şeyi gösteriyor ve çıkardığı sesler beni çıldırtıyor. Ona doyamıyorum, ne kadar açık sözlü, ne kadar duyarlı olduğuna. Küçük cadım beni büyüledi. Beni mahvettiğimi söylese de, o da beni aynı şekilde mahvetti. Gerçek zevki tattıktan sonra, geçmişimdeki soğuk ve hesaplı ilişkilere geri dönmeyi hayal bile edemiyorum. Onun kolayca gösterdiği zevk ve arzu beni çıldırtıyor.

Teninin ipeksi dokusu ve tatlı çiçeksi kokusu beni alt üst ediyor. Gölgelerim teninin üzerinde kayıyor, her yerini okşuyor ve bu hissi bana ekstra bir duygu katmanı olarak iletiyor. Onun büyü, göğsümü gümbür gümbür titreten başka bir okşama türüyle benimkine karışıyor.

İtme, sahiplenme ihtiyacı beni ele geçiriyor. Islak sıcaklığına dalıyorum, inleyerek ileri doğru itiyorum. "Çok tatlı, çok sıkı."

İşte tam da aradığım o inlemelerden birini çıkarıyor.

"Evet, aynen öyle," diye dişlerimi sıkarak, orgazmımı geciktirmeye çalışarak, açgözlü bir adam gibi zevki uzattım. "İyi bir kız gibi sikimi almaya devam et."

Hannah iç kasları kasılırken nefes nefese küçük bir inilti çıkarıyor ve bana doğru kıvranıyor.

Tanrıça, o muhteşem. Ona sertçe giriyorum, onu acımasızca beceriyorum, ağzını yiyorum, zevkini içerken nefes nefese kalışını yutuyorum. Büyümüz kabarıyor, daha önce hiç duymadığım, hatta deneyimlemediğim bir şekilde birleşiyor. Bunun gücü baş döndürücü ve çok, çok doğru geliyor.

Ereksiyonumdan yayılan gölgeler, klitorisine dokunup ileri geri titreşiyor ve arkaya doğru uzanarak kalçalarını tahrik ediyordu. Hannah inliyor, elleri omuzlarımda sıkılaşıyor, ona yaptığım her şeyden zevk alıyordu.

İçimde sahiplenme ihtiyacıyla hırlıyorum. Testislerim kasılıyor ve ereksiyonumun dibinde daha önce hiç olmadığı kadar karıncalanma başlıyor.

Donakaldım. Bu olamaz. Düğümleme, perilerin üremesinin bir yolunu sağlıyor, çünkü biz insanlar kadar doğurgan değiliz, ama bu her zaman olan bir şey değil. Benim düğümüm hiçbir partnerim için oluşmadı ve oluşmasını da hiç beklemiyordum. Ama Hannah...

Nişanlığımın birden fazla yönden özel olduğu anlaşılıyor.

Çocuk sahibi olma konusunu henüz konuşmadık, bu yüzden şu an onunla evlenemem.

Ama kahretsin, ne kadar çok istiyorum.

"Severin," diye inledi, sesi nefis bir muhtaçlık tınısı taşıyordu.

"Hannah, benim büyüleyici küçük cadım." Daha sertçe ittim, gölgelerim onu daha hızlı okşadı. "Tekrar geleceksin."

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Yapamam. Bu çok fazla."

"Yapabilirsin." Derinlere dalıyorum, büyüm onun içine akıp geri dönerek göğsümü dolduruyor. "Yapacaksın." Kalçalarım öne doğru fırlıyor. "O güzel küçük amını sikimin etrafında titret. İyi bir kız gibi benim için boşal."

Hannah ismimi haykırıyor, kasları kapalı bir yumruk gibi beni sıkıca kavırıyor ve içimden duyusal dalgalanmalar geçiyor.

Onun orgazmının en güçlü anını yaşarken, kendi orgazmımın beni ele geçirmesine izin veriyorum. Kısmen geri çekilip, ereksiyonumun dibine gölgeler sarıyorum. Sonra tüm mantıklı düşüncelerim kayboluyor. Şimşekler omurgamdan aşağı doğru esiyor, testislerimden geçerek penisimden patlama şeklinde akıyor ve bu patlama durmaksızın devam ediyor. Düğümüm şişiyor ve gölgelerim sıkışıyor, Hannah'ın penisimin ucuna sarıldığında hissettiği zevki taklit ediyor. Kalçalarımı öne doğru itiyorum, düğümüm klitorisine sürtünüyor ve onu tekrar titretiyor.

Uzun süre birbirimize yapışık kalıyoruz, her birimiz nefes nefese. Aramızda gidip gelen büyümlü titreşimler sonunda yavaşlıyor, güçlerimiz azalıyor.

Hannah kıpırdandı, saçları çeneme değdi, zevkin artçı şokuyla kasları etrafımda gerildi. Kasık bölgeme sürtündü, sonra geri çekilip aşağıya baktı, gözleri irileşti. "Bu ne?"

"Bu benim düğümüm." Hannah tekrar hareket edince homurdandım.

"Aman Tanrım, senin de orklar gibi bir düğümün mü var?"

"Sadece orklar değil, tüm periler düğümlenir." Kaşlarımı çattım.

"Ve bu benim içimde mi olacak?" Sesi hem sevinçli hem de dehşete düşmüş gibiydi.

"Bu yüzden tohumum afrodizyak içeriyor. Seni düğümü almaya hazırlıyor." Ona bunun daha önce hiç kimse için oluşmadığını söylemiyorum. Hatta ne anlama geldiğinden bile emin değilim.

Onu sıkıca kucaklayarak arkamı dönüp göletin kıyısına doğru yürüyorum, Hannah'nın sırtını korumak için sardığım kanatlarım açılıyor.

Oraya vardığımda, ondan ayrılıp ayaklarının üzerine diktim.

Sendeleyerek kollarımı kavradı ve hafifçe güldü. "Sanırım dizlerim artık çalışmıyor."

Onu bu kadar iyi bir şekilde memnun ettiğimi bilmek bana ilkel bir tatmin duygusu veriyor ve kendi başına ayakta durabilecek hale gelene kadar onu sıkıca tutuyorum.

Benden yüzünü çevirerek iç çamaşırına uzandı; sihrim onu kıyafetlerinin üzerine yığmıştı.

Onun giyinmesini izliyorum, uzun, zarif uzuvları ve göğüslerinin kıvrımları üzerinde sihirli ışığın oyununun tadını çıkarıyorum. Bu sefer onu öpmedim ve bu eksikliği yakında gidereceğime yemin ediyorum.

Çünkü tek bir şey kesin: Ona olan arzum bir kere dindirilmeye yetmedi ve özellikle bir yıl boyunca ona yakın kalırsam direnemeyeceğim.

Ayakkabılarını giymek için oturduğunda, dalgınlığımdan sıyrılıp sihrimi kullanarak bir anda giyiniyorum. Deri pantolonumun düğüm yerinde rahatsız edici derecede sıkı olduğunu hissediyorum ve deriye biraz sihir göndererek gevşetiyorum. Eğer sihrin onun içinde kalmasına izin verseydim, en az on saat sürerdi. Ama böyle, umarım yakında geçer.

Hannah ayağa kalktı, bakışları gözlerimle buluştuğunda biraz tereddütlüydü. "Şey..." Elini şelaleye doğru salladı. "Büyülerimizi birleştirmenin bir tür tepkisiydi, değil mi? Hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hâlâ tüm nişan olayını taklit ediyoruz."

O, karşılaşmamızı böyle mi görüyor? Büyünün bir yan etkisi mi? Bana olan çekimini inkar mı ediyor? Ben aynısını yapamam; içimdeki düğüm görmezden gelinemez, bana büyüleyici küçük cadımın özel olduğunu hatırlatıyor. Onu tamamen baştan çıkarmam gerekecek, ta ki önümüzdeki yıl yatağında olmak için yalvarana kadar.

Elimle yanağını okşadım, büyüü benimkiyle buluştu. Nefesini tuttu. "Gördün mü? Bu büyü."

"Ah, kesinlikle bir sihir var." Işıkları söndürüp bizi tekrar gecenin karanlığına gömüyorum. Gözlerim hızla karanlığa alışıyor, ama Hannah'nın kısık gözlerinden beni artık net göremiyor. Sesimi daha da kalınlaştırıyorum, onun titremesinden keyif alıyorum. "Gel. Seni eve götürüyüm."

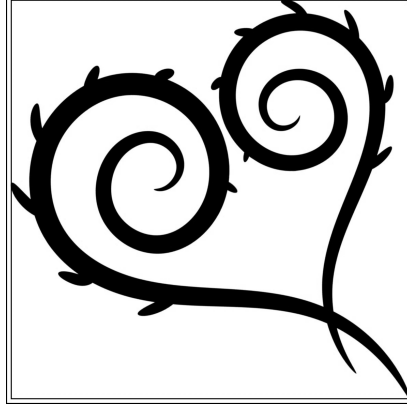
Onu kollarıma alırken gölgelerim etrafını sarıyor ve havaya sıçrayarak hızla ilerliyorum. Kokum tenine işliyor, onu içten içe tatmin edici bir şekilde işaretliyor.

Kulübesinin kapısına varıp ona hafif, alaycı bir öpücük konduruyorum; bu öpücük, daha fazlasını istemesine kesinlikle neden olacak. "Beni hayal et, büyüleyici küçük cadım."

Havaya fırladığımda, kocaman gözleri sorularla dolu bir şekilde beni izliyor.

Onu kendime ait kılmak için ihtiyacım olan tüm cevapları bulacağım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Hannah

Ertesi sabah uyandığımda gerindim ve yana döndüm, tüm vücudum en güzel şekilde ağrıyordu. Tanrım, dün gece inanılmazdı. Severin'le birlikte olmak hayatımın en seksi karşılaşmasıydı. Daha önce hiç bu kadar sık ve bu kadar yoğun orgazm olmamıştım. Ayrıca başka bir insana bu kadar bağlı, bu kadar anlaşılmış hissetmemiştim.

Ama büyüülü seksin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, aramızda yaşanan her şey tamamen normal.

Bütün bu sihir işlerinden habersiz olmaktan çok yoruldum! İlk duruşmadaki tüm utancımın üstüne, Severin'e bunun da bilmediğim başka bir şey olduğunu itiraf etmek istemedim. Bu yüzden sakın kalmaya ve sanki büyük bir olay değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Her gün oluyor işte.

Ama Tanrım, çok özel bir duyguydu.

Yoksa sadece rol mü yapıyordu?

Ah, hangisi olduğunu anlayamıyorum. Tek bir şey yapmam gerek! Komodinin üzerindeki telefonumu alıp Skye ve Autumn'a mesaj atıyorum. Kahvaltıya çıkmak isteyen var mı? Pixie'ler Slice of Life'ı açmışlar ve waffle'ları var!

"Beni kahvaltıda etkiledin," diye yanıtlıyor Skye.

"Waffle dediğin anda beni kazandın," diye ekliyor Autumn.

Otuz dakika sonra orada görüşürüz?

İkisi de mesajımı beğendi, bu yüzden yataktan kalkıp mutfaktan geçerek arka kapıya doğru ilerledim. Kapıyı ardına kadar açıp "Günaydın!" diye seslendim.

Luna bir ağacın arkasından çıkıp her şeyin yolunda olduğunu belirten bir el sallıyor ve Finn esneyerek ormandan dışarı koşuyor. Küçük dili açılır açılmaz, "Bu çok kötü bir saat," diyor.

"Saat 10:30! Geç uyandım."

"İnanılmaz," diye tekrarlıyor ama ben eğilip onu kaşındığımda mutlu bir şekilde kıvranıyor. Özellikle iyi bir yerine dokunuyorum ve sol ayağını kaldırıp havayı kazıyor, bu da beni güldürüyor.

"Dün gece sihirli gücümü keşfettim. Hayvanlarla konuşabiliyorum!"

Finn'in gözleri birden açıldı ve kulakları düştü. "Hepsiyle konuşabiliyor musun?"

Habere üzülmüş gibi görünüyor, bu da beklediğimin tam tersi.

"Sanırım öyle. Sorun ne?"

"Benimle konuşabilmenin sebebi bu mu?" Endişeli bir sızlanma gibi çıkıyor ağzımdan. "Bu, benim senin tanıdığın biri olmadığım anlamına mı geliyor?"

"Eminim sen benim tanıdığım kişisin!" diye onu rahatlatmak için aceleyle söylüyorum. "Başka hiçbir hayvan benimle senin gibi konuşmuyor."

Homurdanıyor.

"Hayır, ciddiylim!" Yumuşak alnına hafifçe dokunup okşadım. "Diğer hayvanlardan en fazla bir iki kelime duyuyorum, ama seninle koca bir sohbet ediyoruz! Ve senin kelime dağarcığının hepsini geride bırakıyor."

"Elbette öyle." Hayvanların sahip olduğu o özel şekilde, anı yaşamaya hemen yeniden başlıyor. "Ben özelim."

"Kesinlikle öylesin." Ona sarılıyorum, misk kokulu çiçeksi kokusu içimi rahatlatıyor. "Şimdi ben hazırlanayım, sonra da kahvaltıya gidelim."

"Brunch nedir?" diye soruyor, yatak odama doğru beni takip ederken.

"Kahvaltı ve öğle yemeğinin tek bir öğünde birleşmiş hali."

"Bu korkunç!" Finn gücenmiş bir şekilde, "Neden bana iki öğün yerine sadece bir öğün vereceğimi söylüyorsunuz?" dedi.

"Çünkü daha büyük bir öğün ve normalde yemediğiniz şeyleri yiyebiliyorsunuz."

"Ödüller mi?" Kulakları dikleşti. "Bunu en başta söylemeliydin."

Sırıttım. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım."

Hemen hazırlanıyorum, dünyanın en hızlı düşünu alıyorum ve rahat hafta sonu kıyafetlerimi, yoga pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum. Çok geçmeden küçük arabam ana caddede yavaş yavaş ilerliyor, Finn ön koltukta, Rune ise arka koltukta tıka basa dolu, başı camdan sarkmış, rüzgar saçlarını dalgalandırıyor. Kasaba şimdiden farklı, daha canlı hissediliyor. İnsanlar yeşilliklerin tadını çıkarıyor, çiftler battaniyelerin üzerinde otururken çocukları oynuyor. Bir köpek frizbi yakalıyor.

Finn başını pencereden dışarı uzatıp izliyor, sonra bana dönüyor. "Bunu benden asla bekleme."

Kurt adam onaylarcasına homurdanır.

"Frisbi yok. Anladım."

Bir demet lale koşarak geçiyor, arkalarından miyavlayan küçük bir çocuk geliyor; Severin, yürüyen çiçekleri kedi olarak gösterecek şekilde büyüyü çoktan değiştirmişti. Bunu hatırlaması çok tatlı.

Kaldırımlarda daha çok insan dolaşıyor, insan ve peri karışımı bir kalabalık. Bling It On, alışveriş yapan gölge perileriyle dolu, küçük cüceler hepsine yardım etmek için çılgıncasına etrafta dönüyor. I Touch My Shelf'in içinde orklar var. Ve Slice of Life'ın önünde bile bir kuyruk var!

Ferndale Şelaleleri yeniden canlılık kazanmış gibi. Umduğum her şey gerçekleşti.

Meşhur çukuru atlatıp belediye otoparkına park ediyorum. Sonra kaldırımdan hızla pizzacı/waffle dükkanına doğru geri dönüyoruz. Rune görüş alanımın kenarından kayboluyor, bu kadar iri biri için imkansız gibi görünse de işinde çok iyi.

Ben yanlarına katıldığımda Skye ve Autumn zaten sıradaydı ve onlara kocaman sarıldım. "Benimle tanıştığınıza çok sevindim."

"Eyvah." Autumn beni işaret etti. "Şu adamda bir sorun seziyorum, değil mi?"

"Evet."

"Her şey sahte ise nasıl erkek arkadaş sorunu yaşayabilirsin ki—" Skye tam zamanında kendini toparlayıp elini ağzına kapattı. Sonra parmaklarının arasından boğuk bir sesle, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Açık ön kapıdan mavi çizgiler uzanıp durdu, yüzümün önünde havada asılı kaldı. "Belediye Başkanı Wylde! Siz özel bir müşterisiniz. Beklemenize gerek yok!" Küçük kollarıyla beni içeriye davet etti.

Skye'in dil sürçmesi bana kalabalık ve halka açık bir kafenin her şeyi konuşmak için en iyi yer olmayabileceğini fark ettirdi. Kahretsin.

"Affedersiniz, Blue. Arkadaşlarım ve benim diğer insanların bizi duymayacağı özel bir masa var mı?" Öne eğilip fısıldadım. "Büyü hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Merak etmeyin. Bunun için özel mumlarımız var! Onları gölge perilerinden alıyoruz."

Bizi içeriye, duvardaki masalardan birine götürüyor ve Finn'in bizimle gelmesine hiç aldırış etmiyor. Keskin ısılığıyla üç peri, masamıza mor bir mum uçuruyor. "Bunu yaktığınızda, kimse sizi dinleyemeyecek."

Acemilik hatası yapıp waffle sipariş etmeye çalıştım ve bana üç dakika boyunca bu kelimenin var olmaması gerektiği, çünkü en iyi yiyeceklerin elbette pizza olduğu konusunda bir nutuk çektiler.

Dersimizi aldıktan ve kahkahayı tutmak için gerçekten çok uğraştıktan sonra, üçümüz için kahve ve "tatlı pizzalar" sipariş ediyoruz; Finn için ise menüdeki açıklamaya göre hamburger köftesi olması gereken, baharatsız "etli pizzalar" alıyoruz.

Perileryalıtımlı bir kahve sürahisi bırakıyorlar ve biz kahvelerimizi doldurup hazırlayana kadar yemekler geliyor; perilerden oluşan ekipler her tabağı bize uçuruyor, hamburgerli olan ise yerdeki Finn'e gidiyor.

"Pizza!" diye neşeyle bağıyorlar ve kafedeki tüm periler onlara eşlik ediyor. Onlar gider gitmez mumu yakıyorum ve etrafımızı bir sessizlik balonu sarıyor, sanki birisi dünyanın geri kalanının sesini kısmış gibi. Severin'in ses gizleme büyüüne benziyor, ama mum şeklinde!

Waffle'ımı ikiye kestim ve bir yarısına akçaagaç şurubu, diğer yarısına yaban mersini şurubu döktüm. Menüde her şeyin yapay aromalar yerine gerçek malzemelerden yapıldığı yazıyordu ve ben ikisini de seviyorum, o yüzden neden birini seçeyim ki?

"Pekala, anlat bakalım." Autumn çatalını bana doğru uzattı.

"Önce cadılık işleri mi, yoksa erkek işleri mi?"

"Elbette cadılık işleri." Skye, waffle'ının üzerine ahududu şurubu dökarken başını kaldırdı. "Böylece kalan zamanı erkeklerle ilgili şeyler konuşarak geçirebiliriz."

"Büyümün sırrını dün gece çözdüm."

"Bu harika!" diye gülümsedi Skye bana.

"Tebrikler!" diyor Autumn. "Bu nedir?"

"Hayvanlarla konuşabiliyorum."

"Onlara hâlâ özel olduğumu söyleyin." Finn, hamburgerlerini hızla yutarken başını kaldırdı.

"Elbette dostum," diye onu temin ettim ve sonra arkadaşlarıma döndüm. "Finn, hâlâ özel biri olduğunu bilmenizi istiyor."

"Elbette öyle." Sonra Skye'ın sesi hayalperest bir hal alıyor. "Hayvanlarla konuşabilmeyi çok isterdim."

"Keçiler konusunda kesinlikle işe yarar," diyor Autumn, sonra çatalını bana doğru uzatıyor. "Ama bu gelinlik denemelerinde sana nasıl yardımcı olacak?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama sihir yeteneğim hakkında hiçbir fikrimin olmamasından daha iyi olmalı."

"Bu kesinlikle bize araştırmak için daha odaklı bir konu sağlıyor," diyor Skye. "Bu her zaman yardımcı olur."

"Şu an sihir meselesiyle ilgili yapabileceğimiz başka bir şey var mı?" diye soruyor Autumn. İkimiz de başımızı sallayınca sırtıyor. "Öyleyse erkeklerle ilgili şeylere geçelim!"

Kahveden büyük bir yudum alıyorum. "Severin'le birlikte yattık."

"Ne?" diye çığlık attı Skye, tam o sırada Autumn şaşkınlıkla "Hayır!" diye karşılık verdi.

"Bunu duymam yeterli." Finn kafasını bacağıma çarptı. "Beni yeşil alanda bul." Restoranın içinde kıvrıla kıvrıla ilerledikten sonra ön kapıdan fırladı.

Skye, "İkiniz arasındaki her şeyin sahte olduğunu düşünüyordum," diyor.

"Öyleydi. Ama şimdi... Bilmiyorum." Nişanlığımın beni çok sevdiği anlamına gelmesi gereken o kocaman elmas yüzüğümle oynuyorum. Ama hepsi gösteriş için. Severin bunu sahte nişanımızı gerçek gibi göstermek için aldı. Ağzıma bir parça waffle tıkıyorum, akça ağaç şurubunun tatlı patlaması dilimi mutlu ediyor, vücudumun geri kalanı hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı içinde olsa da. "Dün gece gerçekten özeldi. Beni buraya randevuya getirerek, yemeğimizi sipariş etmeme izin vererek ve benimle konuşarak... gerçekten konuşarak, çocukluğu ve hayatı hakkında şeyler anlatarak beni şaşırttı."

"Kulağa mükemmel geliyor!" diyor Skye. "Sorun ne?"

"Büyümü denemek için dışarı çıktık, ama bu sefer güçlerimiz birleşti ve her şey karıncalanma hissi ve heyecan vericiydi ve biz... şey,

biliyorsunuz işte.” El hareketleriyle anlatıyorum. “Ama bunun sadece büyüden mi kaynaklandığını yoksa daha fazlası mı olduğunu bilmiyorum.”

"Severin nasıl biriymiş?" diye soruyor Autumn.

"Bundan keyif aldı, ama o kadar iyi bir oyuncu ki. Bana gerçekten önem veriyormuş gibi baktığında, kalabalık için rol yaptığımız zamandan çok da farklı görünmüyor."

"Ya her zaman gerçekten böyle söylüyorsa?" Skye'ın gözleri hayalperest bir hal aldı. "Belki de gerçekten senden hoşlanıyordur."

"Belki?" Çatalımın uçlarıyla waffle'ıma dokunuyorum.

Autumn elimi tuttu ve bana ciddi bakışlarından birini attı, kızıl kaşları çatıldı, çilli burnu kıvrıldı. "İkiniz arasındaki şeyin sahte olmasını mı istiyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadım, sonra boğazımı temizleyip normal bir ses tonuyla konuştum. "Ama tamamen bana bağlı değil, değil mi? İsteddiği tek şey sahtelik. Ya da belki de 'sahtelik artı avantajlar' istiyor."

Skye, " 'Sahte artı yan haklar' diye bir şey gerçekten var mı?" diye soruyor.

Ona yapmacık bir gülümsemeyle omuz silktim.

Autumn soruyor: "Pekala, anlat bakalım. Nasıl geçti?"

"Şunu söyleyebilirim ki." Dudaklarım kıvrılıyor. "Bana yaşattığı orgazmlarda kesinlikle sahte hiçbir şey yoktu."

Skye nefes nefese, "Orgazmlar, yani çoğul mu?" diye sordu.

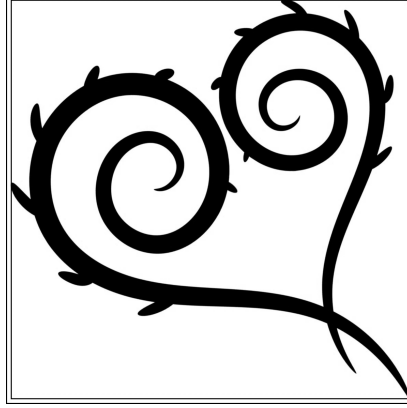
Autumn bana sorgulayıcı bir bakış attı ve iki parmağını kaldırdı.

Başımı sallıyorum ve üç tane gösteriyorum.

İkisi de kahkaha atmaya başladı ve ben de onlara katıldım, kendimi çok daha iyi hissediyordum. En yakın arkadaşlarımla sohbet etmek tam da ihtiyacım olan şeydi.

Severin'le ilgili bu durum her neyse, bir yolunu bulacağım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Severin

Hannah ile ilgili bu durum her neyse, bunu anlamak için cevaplara ihtiyacım var.

Ve Lukendevener kesinlikle yardımcı olmuyor. Ejderha uzun süre bana bakıyor, yüzü tek bir kalkık kaşı dışında tamamen ifadesiz. Sonunda, "Soruyu tekrarlayabilir misiniz?" diyor.

Tanrıca, neden korkulmaktan vazgeçtim? Eğer korkulsaydım, işkence gören ben olmak yerine, cevabı ondan işkenceyle alabilirdim. Ve yanlış anlamayın, onunla Hannah hakkında konuşmak en kötü işkence türüdür.

Sinirden dişlerimi sıktım, sonra kendimi zorlayarak kelimeleri tekrar ağzımdan çıkardım. "İki kişi sihirlerinin özünü birleştirirse, bu herhangi bir tepkiye yol açar mı?"

"Hım." Kütüphanesinin orta alanında ileri geri yürümeye başlar, kanatları sarkık salkım salkım mor salkımlara değer ve onları sallandırır.

Uyuyamadığım için, Hannah'nın sihirli gücü hakkında bulabildiğim her şeyi araştırmak için gecenin büyük bir kısmını uyanık geçirdim. Yorgunluk yüzünden her zamankinden daha az sabırlıyım ve onun kararsızlığı sinirlerimi bozuyor.

"‘Tepki’ derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

“Fiziksel bir tepki.”

“Bu hiç de aydınlatıcı değil.” Ejderha durdu, kuyruğunu ileri geri salladı. “Yeterli ayrıntıya sahip olmadan sorunuza cevap veremem.”

“Cinsel bir tepki.” Ellerimi masaya sertçe vurup ayağa kalktım. “İşte. Bunu mu duymak istiyorsun?”

“Tam olarak değil, ama çok daha spesifik.” Hızla uzaklaşarak labirent gibi koridorlardan birine doğru yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?”

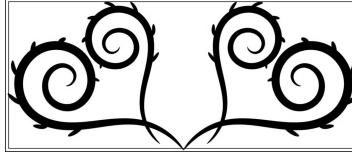
“Cassius’un 1649 yılına ait çalışmalarını aramak.”

“Nerede olduklarını bilmiyor musunuz? Burası sizin kütüphaneniz. Nasıl olur da nerede olduklarını bilmezsiniz?”

Cevap vermek yerine, bir köşeyi dönüp gözden kayboldu. İçimden bir ah çektim ve burnumun köprüsünü sıktım. Onu ne zaman tekrar göreceğimi kim bilebilir ki? On dakika mı? Bir gün mü? Bir yıl mı?

“Burada kalamam,” diye mırıldanarak odadan çıktım.

Cevapları bulmuş olsak da olmasak da, artık Hannah’ı bulmanın zamanı geldi.

Fırınlanmış ürünlerin ve meyvelerin zengin kokuları burnumu okşarken, bir yandan da "Pizza!" diye bağırarak yüksek sesli çığlıklar kulaklarımı tırmalıyor. Slice of Life, insan ve gölge perilerinin bir karışımıyla dolu ve kapının önünde benim gibi birçok insan sıraya girmiş durumda.

Ve kim onları suçlayabilir ki? Saraydaki yetersiz kadrolu mutfak, bizi bir şekilde hem sulu hem de topaklı olan yulaf lapasına maruz bırakmaya devam ediyor. Eğer bu, ben savaşımlara önderlik ettiğim zamanlarda olsaydı, şefin yetersiz kahvaltılar aracılığıyla beni devirmek için hain bir planı olan bir isyancı olduğumu düşünürdüm.

Rune, restoranın arka duvarına yaslanmış bir şekilde durduğu yerden bana "her şey yolunda" anlamında başıyla onay veriyor; gözleri soğukkanlı ve değerlendirici bir şekilde sürekli kalabalığı tarıyor.

“Kral Severin.” Blue bana doğru uçuyor, minik yüzü kelimenin tam anlamıyla sihir ve mutlulukla parlıyor. “Perilerin nasıl da geliştiğini görün!

Herkes en iyi pizzaların bizde olduğu konusunda hemfikir.”

"İyi iş çıkardın," diye kabul ediyorum.

"Nişanlığınıza katılacak mısınız?"

Birkaç adım ötedeki bir masada Hannah, waffle'dan bir lokma alıp ağzına götürüyor ve dudaklarında mor şurup izi kalıyor. Tanrıçam, onu dudaklarından yalamak istiyorum.

İleri doğru hareket ediyorum ve bir sessizlik perdesinin içine giriyorum. Kafenin sesleri kayboluyor ve yerini Hannah'nın beni görünce şaşkınlıkla çıkardığı nefes sesi alıyor.

"Severin." O iri kahverengi gözler, sorularla dolu bir şekilde bana bakıyor. O dikkat dağıtıcı dudaklar şurupla parlıyor.

Mantıklı düşünce beni durduramadan, baş parmağım alt dudağının dolgunluğuna dokunarak tatlılığını topluyor. Göz teması kurarak, onu ağzıma çekiyorum; çilek, şeker ve Hannah'ın tadı dilimde patlıyor.

"İkinizin de bir odaya girmeniz gerekiyor," diyor Autumn.

"Bilmiyorum. Dün gece kesinlikle bir odaya ihtiyaçları yoktu." Skye'ın gözleri faltaşı gibi açıldı ve elini ağzına kapatarak boğuk bir sesle, "Bunu sesli söyledime inanamıyorum," diye fısıldadı.

Hannah dün gece olanları arkadaşlarına anlattı. Dudaklarım kıvrıldı. Belki de onu bir yıl boyunca baştan çıkarmak düşündüğümünden bile daha olası olacak.

Ancak Hannah gelin denemelerinden birini kazanmazsa planlarımın hiçbir önemi kalmayacak. Ona döndüm. "Büyünü uygulamamız gerek."

"Ama artık ne olduğunu biliyorum."

"Yani bu konuda tam anlamıyla uzmansınız?" Kaşımı kaldırıyorum.

"Bir sonraki duruşmayı kazanacağınızdan emin olabilir misiniz?"

Ağzı "evet" demek üzere açılıyor, ama birden nefesini veriyor.

"Haklısın."

"Elbette öyleyim."

Sıcak içeceğinden bir yudum daha alıyor ve bardağı yere koymadan önce elinden alıyorum. İnsanların bu kadar bağımlı olduğu içecek de ne acaba? İlk baştaki acımsı, topraksı tadının keyfini çıkararak bir yudum alıyorum, bu tat kısa süre sonra sütlü tatlılıkla yumuşuyor. "Fena değil."

"Sözünü geri al." Autumn fincanını avuçlarının arasına sıkıştırdı.

"Kahve, tanrıların nektarıdır."

"Bunun için fazla tatlı," diyorum.

“Al.” Hannah kupasını alıp son yudumunu içti ve benim için de içine koyu kahverengi bir sıvı doldurdu. “Basitçe dene.”

İşte bu daha iyi! Yoğun acılık dilimde hiç bastırılmadan yayılıyor. Onaylayarak homurdanıyorum ve bir yudum daha alıyorum.

O ayağa kalkınca, tabağındaki yenmemiş waffle dilimini kapıp dişlerimle parçalıyorum; akçaağaç şurubu, kahvenin keskin tadıyla enfes bir şekilde karışıyor.

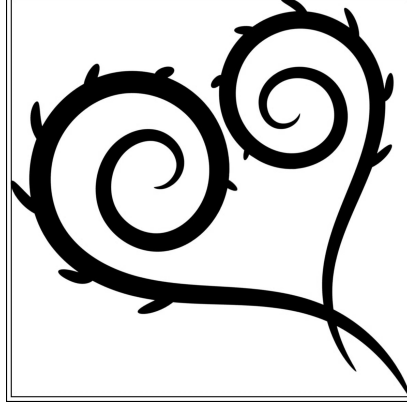
“Önce kahvem. Şimdi de waffle'ım.” Hannah ellerini beline koymuş, gözleri eğlenceyle parıldayarak ayağa kalktı. “Sırada ne alacaksın?”

"Her şey."

Sanki şaka yapmışım gibi sırtıttı, ama şaka yapmıyordum.

Ondan her şeyi istiyorum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hannah

Severin beni sıkıca kucaklayarak, kasabanın kuzeyindeki ormanın üzerinden uçuruyor.

Aman Tanrım. Şelaleye mi gidiyor? Orada yaptıklarımızın hatırası yüzümde kelebekler uçuşurken yanaklarım kızardı.

Bunun yerine, sarayına doğru yöneldi ve beni dış duvardan geçirip bahçenin ortasına bıraktığında rahat bir nefes aldım.

"Neden buradayız?" diye soruyorum.

"Gelinlik provaları buradan başladığı için, size sunulan imkanlara aşina olmanız amacıyla burada prova yapmanızın iyi olacağını düşündüm."

"Ve varlıklar açısından..."

"Hayvanlardan bahsediyorum." Güzel bahçeyi işaret ederek, "Bana bir hayvan bulmanızı istiyorum." dedi.

"Finn'i kasaba meydanında bırakmamızın sebebi bu değil miydi?" Benimki öyle değil. Ona kaç kere eğlenceli olduğunu söylesem de, uçmaya hâlâ pek hevesli görünmüyor.

Severin başını salladı. "Bağ kurmadığınız hayvanlara odaklanmanızı istiyorum."

Yavaşça kendi etrafımda dönüyorum. Ağaçlarda kuşlar ötüyor, ama başka hiçbir canlı göremiyorum. Ama kuşlar ötüyorsa, neden ben ses duymuyorum? İlkbahar değil yaz olmasına rağmen, çiçek açmış bir kiraz ağacına doğru yaklaşıyorum. Anladığım kadarıyla, Severin'in bitkilerinin katı mevsimlere uymasına gerek yok.

Gözlerimi kapatıp kuş cıvıltılarına odaklanıyorum; neşeli notaların tiz cıvıltısı yavaşça bir melodiden kelime parçalarına dönüşüyor. "Buradayım! Cıvılda. Cık. Buradayım!"

"Merhaba," diye seslendim ağaca. "Ben de buradayım."

"Merhaba." Bir kızılgerdan dalda zıplayarak görüş alanıma girdi, kızıl göğsü kabarmış, başını bir yandan diğer yana eğerek beni süzüyordu. "Kanatlar konuşamaz."

Ahh. İnsanlara böyle mi diyorlar?

"Evet, yapabilirim." Yapıyorum! Ona dostça görünmeye çalışarak sırtırken içimden bir yumruk sıkıyorum. Sonra bir gülümsemenin bir kuş için muhtemelen hiçbir şey ifade etmediğini fark ediyorum. Avuç içim yukarı bakacak şekilde elimi kaldırıyorum. "Buraya gelmek ister misin?"

"Hayır." Başını çeviriyor, gagası açılıp bir kanadının üst kısmını düzeltiyor.

Kolum düştüğünde Severin bileğimi kavrayıp elimi tekrar yukarı, doğru pozisyona getiriyor. "Onu kendine getir. Bu senin sihrinin bir parçası olmalı."

"Tamam. Olur. Sorun değil." Tek büyük sorun, çünkü kelebekler geri döndü ve tüm dikkatim hemen arkamda duran Severin'e odaklanmış durumda, o kadar yakın ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Küçük bir geri adım, ve—

"Pratik yapmadıkça gelişemezsin," diye homurdandı kulağıma. "Ve yarışmayı kazanmak istiyorsan çok gelişmen gerekecek."

Sözleri yüzüme soğuk bir duş gibi çarptı, uyuşukluğumdan birden uyandırdı. Kahretsin, haklıymış. Bu sabahki o muhteşem Ferndale Şelaleleri? Yarışmalardan birini kazanmalıyım, yoksa her şey duman olup uçacak.

Kızılgerdana bakıyorum. "Buraya gel."

Beni görmezden gelerek kanadını kaldırıp altındaki tüyleri kazmaya başladı.

Defalarca deniyorum, her seferinde daha da sinirleniyorum.

“Büyünün potansiyelini tam olarak kullanmıyorsun.” Severin daha da yaklaştı, kolunu bana doladı ve parmaklarını karnımın üzerine yaydı.

Kelebekler, sanki özgür kalıp eline ulaşmaya çalışıyormuş gibi kendilerini öne doğru atıyorlar.

"Büyümü çağıracağım," diye hırladı kulağıma ve bedenlerimiz birbirine değene kadar beni geriye doğru çekti. "Hisset... bırak seni kendi büyüne doğru yönlendirsın."

Ah, evet hissediyorum ama bu durumda "o"nun onun ereksiyonu olduğundan ve beynimi kısa devre yaptırdığından oldukça eminim. Orgazmlar, diye fısıldıyor kadınlık organlarım bana. Orgazmları gerçekten çok seviyoruz. Kelebekler de heyecanlı bir "Vay canına!" diye bağırıyor.

Sonra büyüü arkamda nefesimi kesen bir güç patlamasıyla yükseliyor. Severin'in gücü akıl almaz.

Büyüm göğsümün içinde kıpırdanıyor, açılıyor. Onun beni doldurmasına, boğazıma kadar sızmasına, dilimi emirle kaplamasına izin veriyorum. "Bana gel."

Kuş, ürkek bir çığlıkla daldan düştü, kanatlarını hızla açarak kontrollü bir şekilde süzölmeye başladı. Küçük kuş ayakları avucumu gıdıkladı, kuyruk tüyleri elimin yanından aşağı doğru sarktı.

"Burada olmaz," diyor ve bileğimi gagalıyor.

"Ayy. Dur artık," diyorum.

Donup kaldı ve hemen kendimi kötü hissettim. "Hareket edebilirsin," diye patladım. "Sadece bana zarar verme."

Severin kulağıma fısıldayarak, "Pratik yap," dedi.

Bir dizi komut veriyorum; kızılgerdanın kanatlarını kaldırmasını, sonra tekrar katlamasını sağlıyorum. Önce bir bacağı üzerinde, sonra diğer bacağı üzerinde durmasını sağlıyorum. Bunların hepsi küçük, zararsız şeyler, ama hoşuma gitmiyor; istemediği şeyleri yapmaya zorlamaktan hoşlanmıyorum.

“Artık gidebilirsin.” Elimle işaret ederek daha yukarı kaldırıyorum. Havaya fırlayıp hızla uzaklaşırken arkasından “Teşekkür ederim” diye sesleniyorum.

“Daha çok pratik yapmalısın.” Severin yanımdan uzaklaşıyor.

“Haklısın, öyleyim.” Ona doğru döndüm. “Ama sihrimi hayvanları zorlamak için kullanmak istemiyorum. Onlar da hâlâ düşünen canlılar.” Finn, tanıdığım herkes kadar zeki ve eski sevgililerimden birkaçından daha fazla kişiliğe sahip. Onu yardımcı varlığımla edinmek, her zaman düşündüğüm bir şeyi kanıtladı: hayvanlar da insandır.

Severin kaşlarını çatarak, "Onları istediğinizi yapmaya nasıl ikna edeceksiniz?" diye sordu.

"Bir fikrim var..."

On dakika sonra, küçük bir meyve ağacı korusunun yakınında duruyorum. Severin'in gölgeleri havada, yeni yakalanmış çekirgelerden oluşan bir tepsi oluşturuyor.

"Böcekler!" Ellerimi ağzımın etrafında megafon gibi birleştirip ağaçların arasında saklanan kuşlara sesleniyorum. "Paylaşacak böceklerim var!"

Bir elma yaprağının arkasından bir mavi kuş başını uzatıyor. "Böcekler mi?"

"Evet." Elimle işaret ettim. "Gel buraya otur, sana güzel, sulu bir böcek vereyim."

Kanat çırparak yanıma geliyor ve Severin'in gölgelerinden biri bir çekirge uzatıyor, böylece ona dokunmama gerek kalmıyor. Tanrıya şükür, çünkü böcekler hiç bana göre değil.

Mavi kuş, başını geriye doğru eğerek, gagasını iyice açıp yerçekiminin de işin bir kısmını yapmasına izin vererek yiyeceğini kapıyor. Sonra kanatlarını çırpıp "Böcekler!" diye bağıyor.

Kanatlarının hışırtısı havayı doldururken, bahçenin her yerinden gelen mavi kuşlar uzattığım kollarımın yanına konuyor. Sonra arkadaşım kızılgerdan da onlara katılıyor ve Severin'den daha önce verdiğim böcekleri telafi etmek için ona birkaç tane daha böcek vermesini istiyorum. Severin'in gölgeleri her yöne doğru uzanarak, talebi karşılamak için çekirgeleri yakalıyor.

Her şeyin ortasında duruyorum, kuşlarla kaplı bir cadı, büyüm içimde şarkı söylüyor. Kaotik ve gürültülü... ve şimdiye kadar yaşadığım en inanılmaz şeylerden biri. Çekirgeler bitince kuşlar birer birer uçup gidiyor, en son kızılgerdan ayrılıyor.

O coşkunun etkisindeyken Severin'in sözleri beni gerçekliğe geri döndürüyor: "Daha çok pratik yap."

Bahçede birkaç tarla faresi, sincap ve bir tavşandan başka hayvan olmadığını anladıktan sonra Severin beni tekrar uçurmaya götürüyor. Ağaç tepelerinin üzerinden, olabildiğince yavaş hareket ederek, gölge kanatlarıyla sessizce süzülüyor. "Daha büyük bir hayvan bul."

Gözlerimi kapatıp sihrimi kullanıyorum. Hayvan radarıma düzinelerce küçük nokta beliriyor; kuşlar, fareler ve sincaplar. Sonra daha büyük bir şey

hissediyorum. "İşte orada!" diye işaret ediyorum.

Aşağıya doğru hızla iniyoruz, bir dişi geyiği ürkütüyoruz ve o da beyaz kuyruğunu bir çırpıda sallayarak koşmaya başlıyor, ona zarar vermeyeceğimi ne kadar söylesem de umursamıyor.

Severin tekrar havaya yükseliyor ve ben de büyümle dışarı doğru uzanıyorum.

Önce bir porsuk buldum; orman gülü altından ağır ağır çıktı, siyah beyaz kafasını bir o yana bir bu yana sallayarak mırıldanıyordu: "Solucan yemek istiyorum. Solucan nerede?" Keskin pençeleri, malçla kaplı toprağa saplandı. "Sen konuş, sen ver solucan."

Kendime not: Tüm hayvan krallığı yiyeceklerle çok motive oluyor. Tanrım, her cebi farklı türde hayvan mamalarıyla dolu kargo pantolon giydiğimi hayal edebiliyorum. Ya da bir çuval çekirgeyle dolaşıp, böceklerin Johnny Appleseed'i gibi onları arkama saçtığımı.

Kıkırdadım, porsuk tiksintiyle homurdanarak bir eğrelti otu çalılığının içine girdi, hâlâ mırıldanıyordu.

Ardından, geniş bir derenin kenarında, küçük kolları omuzlarına kadar ıslak bir rakun buluyorum. Bir kereviti ısırarak yiyor, çiğnerken bıyıkları kıpır kıpır kıpır ediyor. "Mmm mm."

"Bu oldukça iyi, değil mi?"

"Evet." Zeki küçük eller kereviti birkaç kez suya batırıp, tıpkı rakunun yemeğini yıkaması gibi çeviriyor. Sonra çıtır çıtır bir ısırık daha alıyor. "Mmm mm."

"Kerevit en iyisi mi, yoksa daha çok sevdiğiniz bir şey var mı?"

Küçük ellerini ağzından indirdi, haydut maskesi gibi gözleriyle bana baktı. "Cevizler."

"İyi bilmek." Yanaklarım acıyacak kadar geniş bir gülümsemeyle Severin'e döndüm ama kendimi tutamadım. "Rakunlar ceviz sever." Yeni hayvan maması taşıma pantolonum için ilk denemem bu olacak.

Günün geri kalanını ormanı keşfederek geçirdik ve kirpilerle, tavşanlarla ve hatta bir kokarca ile konuştum; bu konuşmanın büyük bir bölümünde kokarca tarafından püskürtülmemek konusunda tartıştık.

Akşam çöktüğünde, Severin'in kollarında bitkin düşmüş, yorulmadan beni şehre doğru uçururken halsiz düşmüştüm.

"Bir tane daha," diye fısıldadı kulağıma, sesi kadifemsi ve dolgun.

"Bana bir tane daha, daha da büyük bir hayvan bul, işi bitirelim."

Gözlerimi kapatıp, sihrimin spiral şeklinde dışarıya yayılmasına izin verdim. Etraftaki sayısız küçük hayvandan dolayı dikkatim dağılmadığı için, daha büyük bir şey fark etmek sanki yıllar sürüyor gibi geliyor.

“Orada.” diye işaret ediyorum. “Orada bir şey var.”

Severin bizi ağaç tepelerindeki bir açıklığa uçuruyor ve küçük bir vadinin üzerinde havada asılı kalıyor. Bir tarafında böğürtlen çalılıkları sıralanıyor, tepeleri toplanmış olsa da yan tarafları koyu mor meyvelerle dolu. Yanlarında kocaman bir kara ayı yerde uzanmış, güneşin son ışınlarının tadını çıkarıyor ve iki yavru ayı açıklıkta yuvarlanıp boğuşuyor, birbirlerine vururken küçük boksörler gibi arka ayakları üzerine dikiliyorlar.

Annenin "İkiniz de uslu durun" demesini hayranlıkla izlerken sessiz kaldım.

"Evet, anne!" diye hep bir ağızdan bağırlıyorlar küçükler, pençeleriyle ağaç kabuğuna sürtünerek, ağaç gövdesinde birbirlerini kovalamaya başlıyorlar.

Severin doğrudan kulağıma fısıldadı: "Onlarla konuşacak mısın?"

Başımı sallıyorum. Onlar vahşi ve tasasız, küçük aileleri son derece mutlu. Şu anda yapacağım herhangi bir şey onları rahatsız ederdi. Fısıldayarak, "Beni şehre geri götürün," diyorum.

Güneş batmaya başlarken gökyüzünü turuncu çizgiler kaplıyor, kabarık bulutların alt kısımlarını son bir renk cümbüşüyle boyuyor. Ferndale Şelaleleri görünür hale gelirken ışıklar beliriyor, güneş ışığı azaldıkça daha da parlaklaşan loş parıltı noktaları. Yeşil alanın ortasına indiğimizde, kuşlar akşamın son şarkılarını söylüyorlardı.

"Finn?" diye sesleniyorum.

Severin koluma dokunarak beni durdurdu. "Onun için bir şeyler hisset. Büyünle ona seslen."

"Daha çok pratik mi?" diye dudaklarımı kıvırdım.

"Elbette."

Haklı. Yorgunluğumu yeniyorum ve sihrimi çağırarak dalgalar halinde dışarı gönderiyorum. "Finn yeşil alanda değil."

"Nerede o?"

Kaşlarımı çatıyorum, daha da zorluyorum, fareler, kediler, kuşlar, sincaplar ve arada sırada bir köpek buluyorum. Ama küçük tilki dostum nerede? Finn'in tanıdık dokunuşunu arayarak devam ediyorum.

Orada!

Gözlerim birden açıldı. "Kulübemin arkasındaki ormanda, eve gelmemi bekliyor."

Severin'in keskin ve yakışıklı gülümsemesi nefesimi kesti. "Gücünün olduğunu biliyordum."

"Teşekkür ederim." Dün gece olan her şeyi konuşmamız gerekiyor, ama bugün birbirimizle kurduğumuz rahatlığı bozmak istemiyorum. Garip bir durumdan rahat bir duruma geçtik ve biliyorum biraz korkakça ama gerçekten işleri tekrar garip hale getirmek istemiyorum.

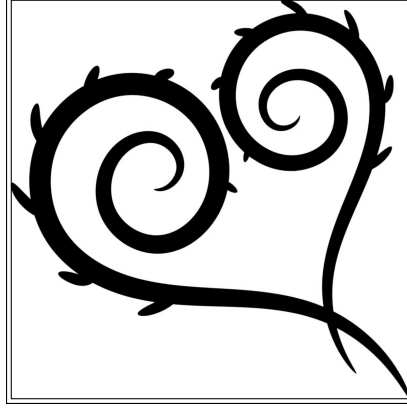
Üstelik, bir sonraki duruşmaya iki günden az kaldı. Kazanabilmek için sihir numaramı öğrenmeye odaklanmam gerekiyor. "Bugün çok büyük bir yardım oldu."

"İşten çıkınca yarın akşam tekrar antrenman yapacağız," diyor.

"Harika görünüyor."

Bu elde ettiğim atılım sayesinde, bir sonraki duruşmayı kazanacağım. Bundan eminim!

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hannah

Kahretsin. Bu sonraki davayı nasıl kazanacağımı hiç bilmiyorum. Son iki gündeki tüm özgüvenim, Sahra Çölü'nde dökülen su gibi kuruyup gitti.

Naomi ve diğer temsilciler ellerini gelin kristaline koyduklarında, kristal herkesi buraya, şelaleye ışınladı. Ardından Varyn'in önünde bir parşömen belirdi ve Varyn okudu: "Bugünkü sınav, güç sınavıdır. İlk sınavda zaman bir faktör olmasa da..."

Herkes bana bakınca kıvranıyorum.

"Bugünkü yarışma olacak, çünkü güç ve hız el ele gider. Yarışmacılar, göreviniz mücevheri şelalenin kalbinden çıkarıp Kral Severin'e sunmak. En iyi zamanı elde eden başarılı yarışmacı kazanacak."

Varyn okumayı bırakır bırakmaz, havada sihirli bir titreşim belirir. Şelalenin ortasında, yumruğum büyüklüğünde, parlak mor bir ışık saçan bir mücevher ortaya çıkar. Göletin yüzeyinden yaklaşık üç metre yukarıda ve tamamen akan suyun içinde yer almaktadır.

Sadece birimizin işi kolay olacak ve Meloria da aynı şeyi fark etmiş gibi üstün bir sırtıyla bana bakıyor.

Her yarışmacının başının yanında mor kumla dolu yüzen kum saatleri beliriyor.

“Ne yapacaksın?” diye soruyor Naomi. “Hayvan büyüğü bu konuda nasıl yardımcı olabilir ki?”

O her zaman bana destek oldu, yeteneğimi keşfettiğim için gurur duydu, ama haklı. Durum çok vahim görünüyor.

“Bilmiyorum,” diyorum.

Severin'e gizlice baktığımda, o kadar kaşlarını çatmış ki, neredeyse başının üstünde gök gürlemesiyle birlikte bir fırtına bulutunun belireceğini bekliyorum. Ayrıca kazanma şansımın olmadığını düşünüyor.

Finn, "Omuzlarından atlayabilirim," diyor. "Belki de dişlerimle yakalayabilirim."

“Bence bunun için çok yüksek, küçük dostum,” diyorum. “Ama iyi bir fikir. Yedekte tutacağız.”

Büyümü çağırarak, dışarı doğru bir dalga gönderiyorum. Etrafta hangi hayvanların olduğunu bilmeden kesinlikle kazanamam. Gölette balıklar var, ama şelaleye tırmanma ihtimali olan devasa somonlar değiller.

Varyn, "Önceki yarışmanın galibi olarak Elowen ilk başlayacak," diye duyurdu.

O kıpırdadığı anda kum saati devriliyor ve mor kumlar etrafa dökülüyor.

Uzun boylu orman perisi, şelalenin yanındaki sığ göleti geçerek Severin ve benim seviştiğimiz kaya uçurumuna yaklaşıyor. Kolları ve bacakları dallar gibi uzayarak muazzam bir erişim sağlıyor, parmakları ve ayak parmakları da büyüyerek çatlaklara yerleşiyor ve şaşırtıcı derecede hızlı tırmanırken sağlam tutunma noktaları oluşturuyor.

Onu görmezden gelerek, daha büyük bir hayvan aramak için dışarıya başka bir sihir dalgası gönderiyorum. Bir ayı mücevheri alabilir mi? Ayılar tırmanabilir, değil mi?

Sonra onu hissediyorum. Ağaçlardan birinin tepesinde bir varlık, dalmayı bilen bir bilinç ve balık pullarının gümüş parıltısı. Büyük yırtıcı kuşlardan biri.

Elowen, mücevherin yaklaşık bir buçuk metre yukarısına ulaştığında, yana doğru fırlayarak aşağıdaki havuza dalmak için suyun akışına kapılır. Bir mantar gibi suyun yüzeyine çıkarak, mücevheri zaferle yukarı kaldırır. Kıyıya geri yüzer ve mücevheri Severin'e uzattığı anda kum saati donar ve zamanı işaretler.

Büyükçe parıldayan, kocaman bir ametist parçası olan mücevher, ellerinden kayıp şelaleye geri döndü. Gözlerimi süzdü, gözlerinde yakıcı bir soru vardı: Ne yapacaksın?

Belki de sadece bir bakışla anlatmak çok zor, ama yine de deniyorum, Severin'e bakıp şöyle düşünüyorum: Bir kuşla konuşacağım!

Bir zil sesi duyulur ve Varyn'in önünde bir parşömen belirir. "Elowen'in süresi yirmi yedi saniye. Sıradaki kim olmak ister?"

"Yapacağım." Meloria havaya sıçrar ve kum saati tersine döner. Gölge kanatları sırtından akarken, Elowen'den çok daha hızlı bir şekilde şelaleye doğru ilerler. Aman Tanrım. Onu yenmek çok zor olacak!

Başımı geriye doğru eğip sesimi dosdoğru yukarıya doğru yükselttim. "Eğer o parlayan taşı bana getirirsen, istediğin kadar balık vereceğim."

İnsanlar bana şaşkın bakışlar atıyorlar ama ben onları görmezden geliyorum.

"Bütün balıklar. Okyanustan gelen iri, şişman balıklar. Buradakilerden daha lezzetliler."

Orman perisi temsilcisi Naomi'ye fısıldayarak, "İyi mi?" diye sordu.

Meloria'nın temsilcisinin alkışlamasıyla dikkatim dağılıyor.

Lanet olsun. Kum saatinin dibinde neredeyse hiç kum kalmamış.

Varyn yeni bir parşömen kağıdından okuyor: "Meloria şu anda on üç saniyelik süresiyle birinci."

Kahretsin, bunu geçmek zor olacak. Ama önemli değil. Denemek zorundayım.

"Bunu yapacak mısın?" diye yukarıya doğru seslendim.

"Evet!" diye tiz bir çığlık yükseldi.

Büyüm içimde kabarıyor. Varyn'in gitmeme izin vermesini beklemiyorum. "Şimdi!" diye bağıriyorum.

Tam o sırada kum saatim devrildi ve ağaçtan bir kel kartal -hem de koca bir kel kartal- şelaleye doğru daldı. Sekiz metre genişliğindeki kanatları aniden açıldı ve ayakları suya dalarak ametist taşını acımasız pençeleriyle kavradı.

Severin'e doğru koşarak, "Buraya! Getir şunu buraya!" diye bağırdım.

"Evet" diye tiz bir çığlık daha atan kartal, tekrar dalışa geçti, başımızın üzerinden süzülürken kanatlarının çırpınışı saçlarımı geriye savurdu ve mücevher Severin'in ellerine düştü.

"Başardım!" Havaya yumruklarımı sıktım. "Lanet olsun, başardım!"

Kum saatimdeki kum taneleri çok az görünüyor. Benim zamanım Meloria'ninkinden daha iyi olmalı. Olmalı! İçimi sevinç kaplıyor. İşte bu! Başardım! Ferndale Şelalelerini kurtardım.

Severin'in dudakları seğirdi ve bana hafifçe başını salladı. O da aynı şeyi düşünüyordu.

Ayaklarımın üzerinde bir o yana bir bu yana sekerek nefes almakta zorlanıyorum.

Parşömen Varyn'in eline düşüyor ve ona bakarken yüzü ifadesizleşiyor. Aman Tanrım. Bir anlık şüphe, zafer sevincimi durduruyor. Haberler iyiye mutlu görünürdü, değil mi?

Gölge perisi boğazını temizler ve önünde açık duran parşömeni tutar. "Meloria ve Hannah on üç saniyelik bir süreyle berabere."

"Bu ne anlama geliyor?" Severin'e bakıyorum. "Beraberlik ne demek? Tekrar mı yapacağız? Kartalı tekrar uçurabilirim herhalde."

"Hayır, işler böyle yürümüyor," diyor Severin. "Ruby kazanırsa her şey yolunda."

"Ya Ruby kazanmazsa?"

Meloria'ya o kadar sert bir şekilde kaşlarını çatıyor ki, diğer kadının taşa dönüşüp toz haline geleceğini sanıyorum.

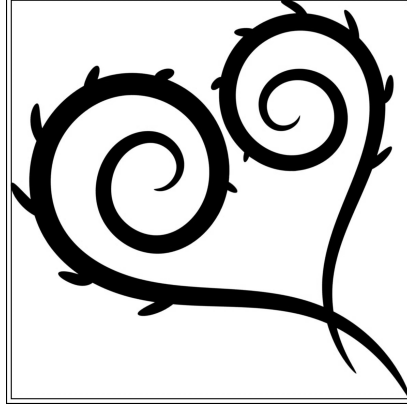
Ne yazık ki öyle bir şansımız yok. Bunun yerine, orada sırtıtarak bıçağının sapını okşuyor. Gerçekten ürkütücü.

Severin homurdanarak, "Eğer Ruby kazanmazsa," dedi, "Sen ve Meloria dövüşmek zorundasınız."

Boğazıma takılan taşı yutkunarak, kurşun bir örs gibi mideme düşmesini sağladım.

Bok.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Severin

Hannah'nın yüzü bembeyaz kesildi, o kadar solgunlaştı ki, bayılırsa onu yakalamak için gölgelerim dışarı fırladı. Oysa nişanım daha güçlü bir yapıya sahipti. Dizlerini büküp dik durdu ve bana fısıldadı: "Kartal'a bolca somon balığı sözü verdim. Onları almasını sağla."

"Şu lanet olası kuş için endişelenmeyi bırak," diye homurdandım.

Finn, ciyaklayarak ve zıplayarak ona doğru koştu ve ön ayaklarını onun uyluklarına koydu.

Başını okşadı. "Her şey yoluna girecek, küçük dostum."

Onun elini yalayarak sızlanıyor, sesindeki sahte neşeye benim kadar inanmıyor.

Ruby kazanmalı.

Hannah birçok özelliğe sahip; inatçı, kararlı, becerikli, ama dövüşçü değil. Meloria'nın aksine, o birçok savaşta yer almış biri. Dövüş silahsız ve sadece ilk vuruşa kadar sürecek olsa da, Meloria'yı tanıyorum. Cezalandırıcı bir darbe indireceğinden emin olabilirim.

Göğsümün derinliklerinden bir hırıltı yankılandı, dudaklarım dişlerimden geri çekildi. Hayır. Hannah'nın saçının tek bir teline bile dokunmasına izin vermeyeceğim!

Cüceyle bakışıp, para kesemi avucumda hoplattım. Onunla evlenmeyi planlamıyorum, ama eğer bu davayı kazanırsa, onu fazlasıyla ödüllendireceğimden emin olacağım.

Bana hafifçe başıyla onay veriyor, açık yeşil yüzü ciddi bir ifade taşıyor. Cüceler değerli metaller söz konusu olduğunda şaka yapmazlar. Ruby elinden gelenin en iyisini yapacak.

Keşke ona yardım edebileceğim bir yol olsaydı...

Zihnim, denemeyle ilgili bildiğim her şeyi gözden geçiriyor, istismar edebileceğim zayıf noktalar arıyor. Kurnaz gölge perilerini yönettiğim yıllar bana çok yardımcı oldu, çünkü fikir aniden, şimşek gibi keskin bir şekilde aklıma geldi. Kurallarda, mücevheri kabul etmek için her seferinde aynı yerde kalmam gerektiği yazmıyordu. Bunu ima ediyordu ama şart koşmuyordu. Tanrıça, Hannah sırasını almadan önce bunu düşünmeliydim. Eğer düşünseydim, bu karmaşanın içinde olmazdık.

Kendime lanet okuyarak havaya fırladım ve şelalenin tam önüne, mücevherin sadece birkaç metre ötesine uçtum.

Meloria'nın protesto çılgılığı arkamdan geliyor, ama Varyn'in sesi onunkini bastırıyor. "Kurallarda bunu yasaklayan hiçbir şey yok."

Ruby elleri ve dizleri üzerine çöker, kum saati devrilir. Avuç içlerini yere dayayarak ağzını açar ve ona derin, nabız gibi atan bir şarkı söyler; bu kadar küçük birinden böyle bir şarkı çıkması imkansız gibi görünür. Ama melodi bedeninden değil, büyüünden gelir ve cüceler eşsiz bir güce sahiptir.

Yeraltından derin, çınlayan sesler yükseliyor, sanki çok aşağıda bir kaya odasının içinde dev bir adam çekiç sallıyormuş gibi.

Ruby tekrar şarkı söylüyor, zorlu bir melodi, bir yandan da yumruğunu yere vurarak ritmik bir vuruş yapıyor.

Kum saatinin üzerinden kumlar yavaşça akıp gidiyor. Sanki bir saat geçmiş gibi geliyor. Tanrıça, cüce neden daha hızlı gitmiyor?

Hannah, Finn'i göğsüne bastırıyor ve omzuna kolunu dolamış olan Naomi'ye yaslanıyor. Nişanlığının başkalarıyla bu kadar güçlü bağlar kurabilme yeteneği beni bir kez daha hayrete düşürüyor.

Ruby yumruğunu yere sertçe vurdu, sesi bir gong gibi yankılandı.

Tam zamanında döndüm. Kayadan dışarı doğru fırlayan bir kaya parçası, taşı şelaleden dışarı ve doğrudan ellerime fırlattı.

Hannah'ya doğru uçarken havayı yüksek bir çan sesi doldurdu ve Varyn'in önünde yeni bir parşömen belirdi. "Ruby, on iki saniyelik bir

süreyle güç yarışmasını kazandı!"

"İşte, görüyorsun?" Naomi elini Hannah'nın üst kolunda yukarı aşağı doğru gezdiriyor. "Kavga yok."

"Evet, ama bu da kazanma şansı vermiyor."

Şelale gözden kaybolup yerini bahçeme bırakırken, Hannah'nın sözleri aklımda kalıyor. Hepimiz yeniden gelin taşının etrafında belirliyoruz.

"Neden bunu yapıyorsun, Severin?" Meloria bana doğru yaklaştı, gölge dövmeleri ondan yayılan güçle birlikte değişiyordu. "Ne kadar güçlü olduğumuzu düşün. Birlikte neler yapabileceğimizi düşün. Karanlık Tanrı gittiğinde bıraktığımız tüm diyarları yeniden fethedebiliriz."

Onun teklifi en ufak bir cazibe bile taşıyor. Canlı bir ağaca ilk kez dokunduğum an kararımı verdim: Artık savaş yok, artık yıkım yok. Yaşam istedim.

Son birkaç haftadır Dünya'da yaşadığıma göre, daha da fazlasını özleyorum. Hannah bana birinin bana hayranlıkla bakmasının verdiği mutluluğu gösterdi. Elimi yanağına koyup, içimi ısıtan, altın rengi benekli güzel kahverengi gözlerine bakıyorum.

Meloria'ya döndüm, yüzümde sert bir kaş çatması vardı. "Markan gibi ölü diyarları mı kastediyorsun? Bunlar bunun yanında ne ki?" Yavaş hareketlerim bahçemin güzelliğini gözler önüne serdi.

Meloria etrafına hızlıca göz gezdirdi, sonra küçümseyerek homurdandı. "Çiçekler mi, Severin? Gerçekten mi? Bütün Periler Diyarı'na hükmedebiliriz!"

Bahçeme ağır bir çiçeği koparması için bir gölge gönderiyorum. Pembe şakayığı elime getirdiğinde, Hannah'ya dönüp kulağının arkasına takıyorum. "Çiçeklerin birçok anlamı vardır. Güzel ve hoş kokuludurlar. Ayrıca bitkinin sağlıklı ve çoğalmaya hazır olduğunu gösterirler. Çiçekler yaşamı ve geleceğin vaadini simgeler." diyorum.

Meloria, nişanlıma alaycı bir şekilde baktı, gözlerindeki zehir parıltısıyla elini bıçağının kabzasına götürdü.

Aralarına giriyorum. Gölgelerim kıpırdanıyor, Hannah'ın etrafında bir kalkan oluşturmaya hazır.

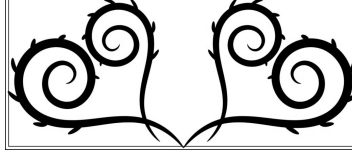
Gölge perisi, hayal kırıklığı ve tiksintiyle bir ses çıkararak havaya sıçrar, ürkmüş hizmetkarı da peşinden kanat çırparak onu takip eder.

Gözlerinde soğuk bir gerçek yanıyordu. Rune ve Luna'yı daha dikkatli olmaları konusunda uyarmam gerek. Meloria şimdiye kadar kendini tutmuştu çünkü ikinci denemeyi kazanacağını varsaymıştı. Kaybetmesi onu

köşeye sıkıştırdı ve üçüncü denemeyi kazanmak her zamankinden daha önemli hale geldi. Önümüzdeki birkaç gün içinde Hannah için deneyecek. Bunu ruhumun en karanlık köşelerinde hissediyorum.

Bu farkındalık omurgamdan aşağıya buz gibi bir ürperti yaydı ve yeni bir fikre yol açtı. Kurt adamlar yalnız olmayacaklar.

Hannah'ı da koruyacağım.

“Severin!” İki gün sonra ofisine girdiğimde Hannah'nın sesinde şaşkınlık vardı. Pencereden birçok kez görmüştüm, birkaç gün boyunca orada çömelmiş, onu gözetlemiştim, ama ilk kez içeri giriyordum.

Odanın yüksek tavanları, tavan pervazları ve odanın etrafına inşa edilmiş gibi duran, kapıdan sığmayacak kadar büyük antika bir ahşap masası var. Bütün bunlar, belediye başkanı olarak konumuna uygun şekilde asil bir hava taşıyor.

Oysa onu çok kısa bir merdivenin tepesinde, tüm vücudu yukarı doğru, bir aydınlatma armatürüne doğru uzanmış halde, dengede durmaya çalışırken buluyorum.

Gölgelerim aniden ortaya çıkıp onu sararak dengede tutuyor. "Bunu neden kendin yapıyorsun?" diye Rune'ye kaşlarımı çatarak sordum.

Hiç etkilenmemiş bir şekilde ona bakıyor. "Eğer buna odaklanırsam, onu korumaya odaklanmadığım anlamına gelir."

Kaşlarımı çatıyorum ama itiraz edemiyorum.

"Bu sadece bir ampulün yanması," diyor Hannah. "Bunu sürekli yapıyorum."

"Bunun için insanlara ihtiyacınız var."

"Yapacağım." Ampulü son birkaç kez çevirip, kendi kendine fısıldadı, "Umarım."

Ah, kasabanın para sorunları. Neyse ki, iyi haberlerim var.

"Sizin için başka bir iş buldum." Teknik olarak Shadow buldu, ama bunu sadece ben ona para ödediğim için yaptı, bu yüzden övgüyü ben alıyorum. Kral olmanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da her zaman övgüyü kendime mal etmektir. "Bir meyhane."

Oyalama çabalarımın karşılığını fazlasıyla aldım. Hannah, tabureden inerken yüzü aydınlandı. "Ah, bu harika bir haber! Kasabada yıllardır bar yoktu."

Onun neşeli tavrı içimi ısıtıyor. İkinci denemenin hayal kırıklığından sonra, sadece çalışıp sihir pratiği yapmış. Onu memnun etme şansına sahip olmak oldukça güzel.

Onu kasaba meydanına kadar götürüyorum, orada panter adam ve ork bekliyor. Ork, gölge perileriyle aynı uzun, dalgalı saçlara, sivri kulaklara ve keskin hatlara sahip olsa da, iki metre boyunda ve daha kaslı, yeşil tenli ve diş yerine azı dişlerine sahip.

"Bu, Ay Kılıcı Köyü'ndeki meyhanecinin oğlu Thorvinn." Shadow, tanışmaları yaparken genişçe gülümsedi. "Bu da Kral Severin ve Belediye Başkanı Wylde."

Geniş çimenlik alanı geçmeden önce, yürüyen lalelerden oluşan iki sürü de hızla yanımıza doğru koştu.

Hannah, "Keşke onlarla hayvanlarla konuştuğum gibi konuşabilseydim," diyor.

"Dileklerinizi dile getirebilirim." Eğilip parmaklarımı yumuşak çiçek başlarına dokundurdum ve her birine şifalı bitki büyüsünün küçük titreşimlerini gönderdim. "Daha çok dinlenmeniz gerekiyor. Bu kadar çok koşturmamanız gerekiyor. Bundan sonra, her gece, bütün geceyi yataklarınızda geçirmenizi istiyorum." Doğrulup işaret ettim. "Şimdi gidin ve biraz uyuyun."

Azarlanmış çocuklar gibi başları öne eğik laleler, küçük kök ayakları toprağa gömülerek asıl çiçek yataklarına doğru koşuşturuyorlar.

"Senin savaş kışkırtıcısı olduğunu sanıyordum." Thorvinn kaşlarını çattı.

"Ah, öyleydin," diye itiraf ediyorum, bu da Hannah'nın endişeli bakışlarını bana çevirmesine neden oluyor. "Ama artık değiştim ve o çiçekler benim eserim." Sesli olarak söylemediğim şey ise bitkilere karşı savaş açmanın hiçbir faydası olmadığı. Çok kolay inciniyorlar ve karşılık veremiyorlar. Bunun neresinde tatmin var ki?

Nişanlım, Ana Cadde üzerindeki en büyük boş binanın dışında en iyi büyücülerimle buluştuğumuzda tekrar gülümsedi. Bir sihir dalgası dışarı doğru yayıldı ve binanın dış cephesini ork derisinin zengin yeşiline dönüştürdü. Üzerinde bir kupa ve pub'ın adı olan "Susuz Diş" yazılı yeni bir tabela belirdi.

Dönüşüm içeride de devam ediyor, geniş odayı hızla kaplıyor ve ardında parıldayan ahşap zeminler, panelli duvarlar ve odanın arkasını boydan boya kaplayan uzun bir ahşap bar bırakıyor. Thorvinn'in talimatlarıyla ahşap masalar ve sandalyeler ortaya çıkıyor, kalay kupalar ve musluklar barı dolduruyor ve tüm mekan, bir peri orkunun meyhanesinin mükemmel bir kopyası haline geliyor.

Diğerleri yukarı çıkıp daireleri orkların rahat edeceği yerlere dönüştürürken, ben Hannah'ı yanımda tutmak için kolundan tutuyorum.

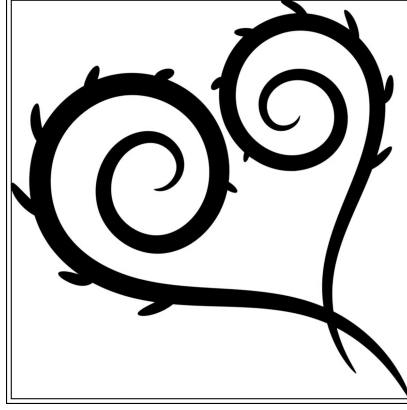
“Meyhanenin ilk kirası, bir de orklar dairelerde yaşamak istedikleri için biraz daha fazla.” Hannah'nın eline iki altın sikke sıkıştırdım ve o da bulutun arkasından çıkan güneş gibi neşe saçarak bana baktı.

Işığına çekilerek, onu tekrar öpmeye can atarak daha da yaklaştım. Lukendevener, büyümüzün birbirine dolanmasının cinsel ilişkiye girmemize neden olup olmadığı konusunda bana hiçbir cevap vermedi.

Ama bunun bir önemi yok. Büyümüz şu anda birbirine karışmıyor ve gözlerindeki arzu alev alev yanarak onun beni istediği açıkça belli oluyor.

Tanrıça, ona ne kadar da özlem duyuyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Hannah

Severin, iki gün önce ikinci davayı kaybettikten sonra tam da ihtiyacım olan moral desteğinin, yeni işletmelerin gelmesi ve onların ek kira ödemeleri olacağını nereden bildi? Elime tutuşturduğu parayla, gönüllü itfaiyenin son iki yıldır istediği yedek hortumları nihayet alabileceğim. Bu hortumlar kasabadaki herkesin güvenliğini sağlayacak.

Ve tüm bunlar, sahte nişanlım Severin yüzünden; ondan şu andan itibaren kesinlikle çok uzak duracağım. Evet, her an vücudum beynimin gönderdiği SOS sinyaline yanıt verecek ve ondan uzaklaşacak. Her an.

Kahretsin. Kıpırdanmayacağım.

Çünkü onun o yoğun yeşil gözleri dudaklarıma kilitlenmiş, sanki onlara çoktan dokunmuş gibi dudaklarımda karıncalanma hissi yaratıyor. Ve kafein etkisiyle midemde kelebekler uçuşuyor, nefes alamıyorum.

Odaklanman gerekiyor Hannah. Üçüncü duruşmayı kazanmalısın. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey yok. Cinsel ilişki yok.

Bunu hatırlamak çok zor oldu. Özellikle de her akşamın her saniyesini birlikte geçirdiğimiz için. Severin beni ormanın ıssız bölgelerine götürüyor ve üçüncü denemede daha yardımcı olma olasılıkları daha yüksek olduğu için büyük hayvanlarla konuşma pratiği yaptırıyor. Şimdiye kadar bir vaşak,

bir kartal ve bir kara ayıyı somonla rüşvet verdim. Meğer somon gerçekten de evrensel olarak sevilen bir balıkmış ve hayvanların hiçbirisi sonbahara kadar somon bulamadığı için bu yazın somon tedarikçisi ben oldum. Şu anda buzdolabımda iki tane bütün balık çözülüyor, bu geceki uçuş için hazır.

O her şeye rağmen çok sabırlı! Benim bunca tek taraflı konuşmamı dinlemek inanılmaz sıkıcı olmalı. Ama şikayet etmiyor, sadece bekliyor ve beni bir sonraki yere uçuruyor.

Ah, şu uçuşlar... Odaklanmanın en zor olduğu anlar işte o zaman, çünkü uçmak heyecan verici ve ben tüm zamanımı Severin'e yapışık halde, vücudunun ne kadar güçlü olduğunu, beni ne kadar dikkatli tuttuğunu hissederek, gölgelerinin her yeri sarıp bana onları başka ne için kullanabileceğini hatırlatarak geçiriyorum...

Severin hırıldayarak, "Hannah," dedi; sesi o kadar boğuktu ki tenime dokunup tüylerimi diken diken etti.

Tamam, belki biraz seksi anlar yaşamak sorun değil? Orgazmların performanslarını artırdığını söyleyen sporcular yok mu? Eminim ki ben de onlardan biriyim! Eminim ki birkaç orgazmdan sonra... ya da yüz taneden sonra daha da iyi çalışabilirim. Severin ile her sayı mümkün görünüyor.

Ona doğru sendeliyorum...

Gölge, birdenbire, sadece birkaç metre ötede beliriyor.

Severin tıslayarak, "Kedi," dedi. "Sana zil takmalıyız."

"Denemeni görmek isterim." Shadow elini uzatırken yüzünde çok sayıda dişini gösteren bir gülümseme belirdi. "Bulma ücretim."

Severin iki altın sikke verir. Ardından Thorvinn aşağı indiğinde, Severin orkun bu akşam meyhaneyi açabilmesi için insan parasına erişimini sağlar.

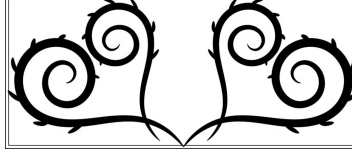
Severin, Ferndale Falls'a yardım etmek için gerçekten elinden gelenin en iyisini yapıyor. Dünyada kalabilmek onun için çok şey ifade ediyor, belli ki. Bütün bunları benim ve kasaba için ne anlama geldiği açısından düşünüyorum. Ama imzaladığımız anlaşmada her iki tarafın da bu anlaşmadan bir şeyler elde edeceği açıkça belirtilmişti. Gölge perilerinin de bu sahte evliliğe ihtiyacı var.

Vicdan azabı beni altüst ediyor. Bu davayı gerçekten, gerçekten kazanmam gerekiyor. Sadece küçük kasabamı kurtarmak için değil, Severin için de.

Bana döndü, zümrüt yeşili gözleri başarı ifadesiyle parlıyordu ve her zamankinden daha çekici görünüyordu.

Odaklan, Hannah. Kesinlikle odaklanman gerekiyor.

Kadınlık organlarım hüzünlü bir iç çekiyor. Hayatımda bir kez olsun, keşke bu kadar güvenilir olmasaydım diye düşünüyorum.

Bütün bunları ertesi akşam, yeni açılan barda kız arkadaşlarımla dışarı çıktığımda onlara anlattım.

“Ne kadar ilerleme kaydettiğinize bakın,” diyor Skye. “İki haftadan kısa bir sürede, bu gelinlik denemelerinden birinde başarısız olmaktan neredeyse kazanmaya kadar geldiniz. Çok büyük adımlar atıyorsunuz!”

“Evet!” Autumn, sözünü pekiştirmek için bira bardağını bara sertçe vurdu. “Bunu başaracaksın. Bir sonrakini kazanacaksın!”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Sarhoş musun?”

“Henüz değil.” Bir nefes daha çekiyor. “Ama, dedikleri gibi, biraz kafam güzel.”

“Bunu kim söylüyor?” diye kıkırdıyor Skye. “Kütüphaneye gelip bu yüzyılda yazılmış birkaç kitap almalısın.”

“O kadar çok içtiğimi sanmıyorum.” Bir gözümü, sonra diğerini kapatıp bira bardağıma bakıyorum. Evet, sıvı sadece yarısı bitmiş, tamamen boşalmamış. “Öyleyse neden sanki hepsini içmişim gibi hissediyorum?”

“Sonbahar, Cadı Sürtük Acılı Kitap Kulübü için hazırladığı tahıllı süt kokteyllerini biraz sulu hale getirdi.” Skye hafifçe geçirdi. “Artık hepimiz alkole dayanıklı değiliz.”

“Hayır, yapmadım.” Autumn işaret etmeye çalıştı, taburesinde sendeledi ve dengesini sağlamak için elini bara vurdu. “Tamam, belki yapmışımdır.”

“Hayır,” diyor Rune’un kalın sesi. “Ork birası insan birasından daha güçlü.”

“Ahhh.” Ona sııttım. “Ama bira bardakları çok büyük! Oktoberfest gibi, biranın daha hafif olmasına özen gösteriyorlar sanıyordum.”

“Bira bardakları ork boyutunda.” Kurt adamın dudakları seğirdi.

“Orklar pek çok şeyi... daha büyük yaparlar.” Skye, Thorvinn'e doğru elini sallar; Thorvinn bir fıçıyı yerine yerleştirir ve omuzları şişkin bir şekilde üstüne bir musluk vurur.

"Bu bir örtmeceli ifade mi?" diye soruyorum. "Çok sarhoşum, anlayamam."

"Evet."

“Tanrım, ona bir bakın!” Autumn, yanağını eline yaslayarak Thorvinn'e barda bakarken iç çekti. “Gömleğinin içinde ne kadar güzel durduğuna bakın!”

Rune ona kaşlarını çatarak baktı. Sonra başka bir grup insan ön kapıdan içeri girince bakışlarını başka yöne çevirdi.

Thirsty Tusk'ın açılış gecesi büyük bir başarı ve gölge perilerinin arasına karışmış epey insan var; aralarında orman perileri, cinler ve cüceler de bulunuyor. Ancak tek orklar barda çalışanlar.

Bu sefer bisiklet kıyafetleri dışında bir şey giymiş ve oldukça şık görünen Jared, meşe yaprağı saçlı bir orman perisi adamla sohbet ediyor. Onlara bir tur daha içki ısmarlamak için bara geldiğinde, "İşler yolunda mı?" diye soruyorum.

"Bacaklarımı beğeniyor."

"Bunlar resmen kas yığını, ağaç gövdesi gibiler!" diye sırtıtıyorum. "Elbette onları seviyor."

Jared karşılık olarak gülümsedi. "Teşekkürler Hannah. Bu yeni insanlar harika. Daha önce flört edebileceğim kimse yoktu."

Başımı salladım. Periler gelmeden önce kasabada bizim yaşımızda neredeyse hiç bekar erkek yoktu.

Jared randevusuna geri dönerken, bir grup peri uçarak gelir ve küçük bardaklarda elma şarabı sipariş edip yüksek sesle tezahürat yaparak içerler.

Hatta Luke'un duvarlardan birine yaslanmış, katlanmış kanatlarının boynuzlu başının üzerinde yükseldiğini bile fark ettim.

"Hey, Skye," diye elimi koluna vurup onu işaret ettim. "İşte o kocaman kütüphanesi olan ejderha."

"Bu bir örtmeceli ifade mi?" diye sordu, gözlerini kısarak.

“Muhtemelen.” Naomi bana bir keresinde ejderha penisi hakkında özel bir şey söylemişti ama ne olduğunu hatırlamıyorum. “Ama aynı zamanda kelimenin tam anlamıyla. Büyük bir bilgin. Bir sürü kitabı var. Tam senin tipin.”

Arkadaşım kızardı ve içeceğine baktı. "Evet, ama muhtemelen onun tipi değilim."

"Ne demek istiyorsun?" diye elimi yukarı aşağı sallayarak, tüm kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sergileyen, 1950'lerden kalma muhteşem pin-up kız elbisesini inceledim.

Autumn, uzun kızıl saçlarını bira bardağının üzerinden geriye atarak, bileziklerinin şıkırtısı arasında, "Seni elde ettiği için çok şanslı olurdu," diye ekliyor. "Çok şanslı olurdu."

Rune'un ona garip bir ifadeyle baktığını fark ettim. Kız da benim bakışlarımı takip etti ve ona gözlerini kısarak baktı. "Sana hiç Jason Momoa'ya benzediğini söyleyen oldu mu?"

"Kim?" Kaşlarını çatarak ona baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. İster istemez, pazuları kasıldı ve tişörtünün kumaşını gerdi.

"Bu bir iltifat." Koluna hafifçe vuruyor, eli orada bir süre kalıyor. "Güzel."

"Çok güzel." Bir yudum daha alıyorum, maltlı bira dilimde yumuşak bir his bırakıyor. "Ama Severin kadar güzel değil."

Sanki sözlerimle var olmuş gibi, kalabalığın arasından belirliyor, saçları omuzlarında kusursuz bir şekilde dalgalanıyor. Nasıl oluyor da her yere uçabiliyor ve bu kadar harika saçlara sahip olabiliyor?

"Sihir," diyor bana.

Eyvah! Kıkırdamaya başladım ve elimi ağzıma kapattım. Bunu sesli söyledim.

Gözlerini kısarak etrafına kaşlarını çattı. "Burası çok kalabalık."

"Hayır." Kollarımı iyice açtım. "Bu çok başarılı! Çok iş var. Çok müşteri var. Çok insan eğleniyor!"

"Sana çok yakın bir sürü insan var," diye homurdanıyor. "Bunlardan herhangi biri, bir büyü yapmış Meloria olabilir."

"Ah." Kahretsin, bu peri işlerini takip etmek çok zor.

"Seni eve götürüyorum." Kolunu bana doladı, tam o sırada Jared yanımızdan geçip gitti.

"Hey. Bu Hannah'nın nişanlısı!"

Herkes bize bakmak için döndü.

Elimle Severin'in göğsünde yukarı doğru kaydırıp kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Sonra birkaç kez göz kırpıyorum. Ha! Sarhoşken bile harika bir oyuncuyum. En iyisi. Bana bir Emmy gönderin.

"Gösteri yapmamız gerekiyor," diyorum.

Autumn'ın yüz ifadesi dehşete düşüyor ve kasabanın tek trafik ışığı bozulmuş gibi, trafiği yönlendiriyormuşçasına kollarını çırpmaya başlıyor.

Eyvah. Sesim biraz yüksek çıkmış olabilir. Sonraki sözlerim fısıltı-bağırma şeklinde çıkıyor. Çok daha iyi. Süper gizli. "Şey, gitmemiz gerek —"

Severin'in dudakları benimkine yapıştı, ateşli ve ısrarcıydı, kelime kurma yeteneğimi tamamen çaldı. Elleri belimin alt kısmına yayıldı, beni kendine daha da yaklaştırdı ve kelebekler doğrudan cinsel organlarıma doğru yöneldi, her yerim karıncalandı.

Dudaklarına doğru inleyerek, dilinin girmesine izin veriyorum. Bu nasıl başlamış olursa olsun, ona verdiğim cevapta kesinlikle sahte bir şey yok.

Çevremizden sevinç çığlıkları ve alkışlar yükseliyor, en yüksek sesle bağırırlar ise periler.

Birbirimizden ayrılıyor ve Severin'in yoğun yeşil gözlerindeki ateşli bakış dizlerimi titretiyor. Bu sözün saçma olduğunu düşünürdüm hep, ama hayır! Doğru adam ise yüzde yüz doğru.

Ben hâlâ ona bakakalmış, gözleri fal taşı gibi kalakalmıştım ki, birkaç metre ötede bir bar kavgası başladı.

Severin'in gölgeleri beni kaldırıp kenara itti, tam o sırada bir yumruk başımın yanından ıslık gibi geçti. Yumruğu ileri doğru fırladı ve bana vurmaya çalışan yabancının burnuna çarptı.

Adam yere yığılırken, yüzü ve saçları titreyerek şekil ve renk değiştiriyor, ta ki...

"Bu Meloria'nın temsilcisi!"

Severin, dişlerini göstererek vahşi bir uyarı sesiyle hırlıyor.

Kollarını savurarak sendeleyerek bize doğru gelen bir kadın var. Severin'in gölgeleri onu yakalamak yerine etrafımda bir kalkan oluşturuyor. Kadın geri sekip alaycı bir ifadeyle bakıyor—yüz tanıdık olmasa da ifadesi tanıdık ve bir yabancının hissetmemesi gereken bir kötülük içeriyor. Bir şekilde onun Meloria olduğunu biliyorum.

"Severin! O geldi!"

"Biliyorum." Gözlerimi yakaladı. "Bana güveniyor musun?"

"Her zaman."

Gözlerinde bir şey parıldıyor, ama anlamını çözemeyeceğim kadar kısa sürüyor.

Sonra o beni gölgeleriyle sarmalarken dünya bulanıklaşıyor. Her yer kaos içinde dönüyor ama hiçbir şey bana dokunmuyor, hatta ses bile boğuk

geliyor. Pamuk şekerden bir kucaklamaya sarılmış gibi hissediyorum ve Severin, çam, deri ve odun dumanı kokuyor.

Tanrım, o kokuyu çok seviyorum.

Sonraki birkaç saniye içinde Skye sağ tarafıma, ardından da Autumn sol tarafıma yanaştı. İkisini de kucakladım. "İyi misiniz?"

"İyiyiz!" diyor Skye.

"Evet." Autumn başını salladı. "Severin ve Rune bizi güvende tuttular, sonra Severin bizi buraya, sizinle birlikte yerleştirdi."

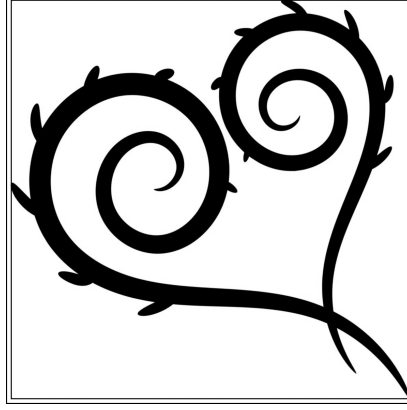
Aman Tanrım. Gözlerim yaşlarla doldu.

Severin, Meloria ve onun için çalışan diğer herkesle barda kavga ederken, benim en yakın arkadaşlarımı korumak için zaman ayırdı!

Boş ver. Kendime yalan söylemeye devam edecek kadar ayık değilim. Ona karşı hissettiklerim sahte değil.

Sadece bir yıllığına benimle birlikte olmak isteyen adama aşık oluyorum ve gerçekten de çok fena aşık oluyorum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Severin

Orkların meyhanelerinde çıkan kavgalar yeni bir şey değil. Orklar çabuk sinirlenir ve çabuk affederler; kavga etmek kültürlerinin kabul edilmiş bir parçasıdır.

Ancak burada olan bu değil.

Meloria ve yandaşları bu kavgayı başlattılar, hepsi de nişanlımı tehdit etmek için.

Nasıl cüret ederler? Hannah'ı nasıl tehdit edebilirler? Savaşlara önderlik ettim ve şu anki öfkemden daha azını hissettim, özellikle de Meloria'ya dokunamadığım için, çünkü o gelin adaylarından biri.

O kavgayı körüklediği için, bar kavgası hızla yatıştı, ne yazık ki. Meloria'nın adamını yumruklamak pek tatmin edici değildi, o velet iyi bir dövüş çıkaramayacak kadar tecrübesizdi.

Kısa süre sonra, büyüleyici bir makyajla karşımda belirdi, ama gözlerindeki kötücül parıltı, onun kim olduğunu bildiğimi açıkça gösteriyordu. "Zavallı Severin. Küçük insan evcil hayvanına neredeyse bir şey mi oluyordu?"

"Defol git, Meloria. Burada istenmiyorsun."

“Komik.” Sanki derin düşüncelere dalmış gibi parmağıyla çenesine dokundu. “Burasının bir ork meyhanesi olduğunu duymuştum.” Gözleri benden öteye, Thorvinn'in durduğu yere kaydı. “Orkların senden pek hoşlandığını sanmıyordum.”

“Ona karşı ne hissediyorsam hissedeyim, senden daha da az hoşlanıyorum.” Ork dişlerini gösterdi ve eli, Periler Diyarı'nda olsaydı kılıç taşıyacağı yere doğru kaydı. Burada böyle bariz silahlar taşıyamasa bile, orkları tanıdığım kadarıyla, en azından üzerinde müthiş bir bıçak vardı. “Çık dışarı.”

Son bir kez alaycı bir şekilde gülümsedikten sonra arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü, adamı da peşinden koştu.

Gölgelerimi Hannah ve arkadaşlarının etrafından uzaklaştırıp, gözlerimle onu baştan aşağı süzerek, herhangi bir yara olup olmadığını araştırdım. “İyi misin?”

“İyiyim, sayende!” Kollarını bana doladı.

Bu sahte mi? Daha önce söylediği gibi, “bir gösteri mi”? Tanrıçam, sahte gibi gelmiyor. Ve onun için duyduğum endişe gerçektir.

Onu sıkıca kucaklarken donakaldım. Onun için endişeleniyordum, kendimden başka biri için endişeleniyordum. Daha önce hiç böyle hissetmiş miydim? Sanmıyorum. Bunun anlamı ne? Hayattaki ince duyguların benim gibiler için olmadığını hep düşünmüştüm. Ama eğer artık bir kötü adam değilsem...

Hannah yüzünü boynuma yaslıyor.

Elimle sırtını okşadım ve bu hareket baştan çıkarmaktan çok rahatlatmakla ilgiliydi. Şu an ben kimim ki? Kıpırdayıp teşekkür ederek uzaklaşana kadar onu tuttum, sonra herkesin iyi olup olmadığını görmek için döndüm.

Gözlerim kalabalığı taradı. Kimse ciddi şekilde yaralanmamıştı, ama şifacılarımdan birini çağırdım. “Olayda yer alan herkesi iyileştirin. İnsanların ne yaptığınızı anlamalarına izin vermeyin.”

“Evet, Kralım.” Kalabalığın arasından ilerlerken, ellerini omuzlara ve dirseklere hafifçe dokundurarak sihirli dokunuşlar yapıyor.

“Bunun sizin pubınıza girmesinden dolayı özür dilerim,” diyorum Thorvinn'e. Kelimeler kolayca ağzımdan çıkmıyor. Asla özür dilemem. Ama gerçekten ıslah olmak istiyorsam, buna göre davranmaya başlamam gerekiyor.

“Benim yüzümden oldu,” diyor Hannah. “Özür dilerim.”

“Lanet olsun. Kavga olmadan ork meyhanesi olmaz.” Thorvinn parmağını bana doğru uzattı. “Bir içki ısmarlayarak durumu düzeltebilirsin.”

Başımı sallıyorum.

Thorvinn barın üzerinden atlayıp kükredi, "Bir sonraki tur Kral Severin'den!"

Bütün pub alkışlarla ve tezahüratlarla ona doğru akın etti, insanlar bana gülümsedi ve teşekkür etti.

Ne garip bir duygu. Daha önce hiç alkışlanmamıştım. Sanırım hoşuma gidiyor. Bu "iyi adam" olma hali biraz bağımlılık yapıcı olabilir. Ve bunların hepsi Hannah yüzünden.

Şimdi bana baktığı gibi, sanki saygısına layıkmışım gibi baktığında, paslanmış ahlak pusulamın ibresini döndürüyor, onu gerçek kuzeye doğru çeviriyor ve beni iyiliğe doğru yönlendiriyor.

Üstelik bundan nefret bile etmiyorum.

Ertesi sabah Varyn beni Hannah'nın kulübesini gözetlerken buldu.

“Burada olacağını biliyordum.” Yanımdaki ağaç dalına yerleşirken, insan gözünden saklanmak için basit bir illüzyon yaratıyor. “Tam olarak neden buradasın, dev bir yırtıcı kuş gibi bu ağaca tünemişsin?”

Homurdanıyorum. "Hannah'ı koruyorum."

“Bunun için insanları işe aldınız.” Çevreyi bir kez daha kontrol ettikten sonra kulübenin arkasından çıkan Luna'yı işaret ediyor. “Eğer yetenekli değillerse, başkasını işe alın.”

“Onlar yetenekli ama Meloria acımasız. Gelin seçmelerini kazanmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek. Dün akşam barda ve gece yarısı da burada, kulübede saldırdı.” Meloria'nın kulübeye ulaşmasını engellemek için gölgelerimi kullandım, Luna ise kurt adam formundayken o uşağı püskürttü.

"Git biraz dinlen," diyor. "Bugün Hannah'ya ben göz kulak olacağım."

“Teşekkür ederim.” Omzuna hafifçe vurup ağaçtan indim. Ama saraya değil, kasabaya doğru yöneldim, Shadow'u bulmaya koyuldum.

Dün gece Hannah'ı evine uçurdum ve sarhoş bir haldeki davetini reddederek, telafi etmek için bu akşam ona bir randevu teklif ettim.

Ve bunu telafi edeceğim. Ona hayatının en güzel randevusunu yaşatacağım, aramızdaki çekimin, nasıl başlamış olursa olsun, gerçek olduğunu bir kez ve sonsuza dek kanıtlayacağım.

O iri kahverengi gözleriyle bana bakıp bana güvendiğini söylediğinde, içimde hayatım boyunca koruduğum bir yerin kilidi açıldı. Daha önce hiç kimse bana bu kadar güvenmemişti, davranışlarıma ve karakterime bu kadar inanarak bakmamıştı.

Hannah, bana onun zaten benim hakkımda düşündüğü gibi iyi bir adam olmak istememi sağlıyor. Onun güvenine layık bir adam.

Artık baştan çıkarmak yeterli değil. Onun hayranlığını kazanmak istiyorum.

Ve ben bu büyüleyici küçük cadıdan sadece hayranlıktan çok daha fazlasını istiyorum. Evliliğimizin bir yılı boyunca benimle birlikte olmayı, hayatımda ve yatağımda tam anlamıyla yer almayı kabul etmesini istiyorum.

Güneş ışığı yüzümü ısıtıyor, ağaçların tepelerinden süzülerek onları yemyeşil ve canlı birer alev gibi parlatıyor. Dünya beni de hayata döndürdü, Hannah'nın gülümsemesinin ışığıyla yıkadı.

Ferndale Şelaleleri görüş alanıma giriyor. Yeniden kuracağım kasaba burası. Artık kendim için hareket etmiyorum –elbette karşılığını da alacağım– onun için yapıyorum. Hannah bu kasabayı çok seviyor ve onu mutlu etmek için her şeyi yapacağım.

Kasaba meydanına indiğimde, lalelerin bir kısmı yataklarında kök salmış halde dinleniyordu, ama geri kalanı bana doğru hızla geliyordu. Küçük kök ayakları beceriksizce sallanıp duruyor, yaprak kolları her zamankinden daha fazla çırpınıyordu.

"Elma şarabının içinde miydin?" Dudaklarım kıvrılıyor. "Periler miydi?"

Etrafımda çiçek başları sallanıyor, birkaçı da yerinde dönüyor, belli ki hala eğleniyorlar.

"Gidip uyuyun ve ayılın." Onları çiçek tarhlarına doğru yönlendiriyorum. "Yemek yemeniz gerek."

Sarhoş laleler sendeleyerek, düzensiz sıralar halinde toprağa yerleşiyor, küçük başları sarkarak hemen uykuya dalıyor.

Kasabadaki tek kahvaltılık kafe olan Slice of Life'in önünde sırada bekleyen panter adama rastlıyorum. Tanrım, bu sadece bir fırına ne kadar ihtiyacımız olduğunu kanıtıyor.

"Severin." Geniş, kedi gibi sırtarak gülümsedi. "Kahvaltıdan hemen sonra seni aramaya gelecektim. İyi haberlerim var."

Kalbim umutla çarpıyor. Ona sürekli yapmasını emrettiğim tek bir şey var...

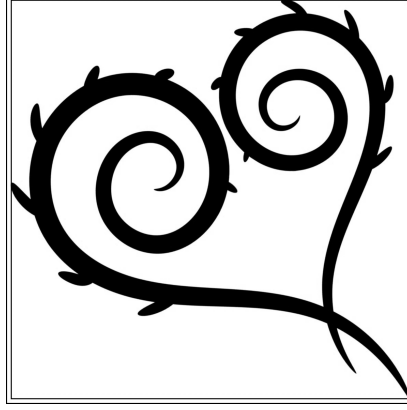
"Dünyaya gelip fırın açmaya razı olan bir brownie buldum."

Evet! Tanrıçaya şükür. "Mükemmel. Onları bugün şehre getirin. Bu akşam iki kişilik yemek yaparlarsa onlara iki kat ücret ödeyeceğimi söyleyin."

Sonra doğruca saraya uçup kraliyet terzilerini buluyorum. Onlar için özel bir işim var.

Gerçekten de en mükemmel randevu olacak.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hannah

"Hayırrr," diye inledim, kabarık bulut güneşten uzaklaşıp arka bahçemi aydınlıkla doldururken. "Geri gel, küçük dostum!"

"Senin küçük dostun olduğumu sanıyordum." Finn kucağımda kıpırdanarak bana ona kaşıma oyuncacı vermem gerektiğini hatırlatıyor.

"Öylesin." Parmaklarımı göğsünün üst kısmındaki yumuşak tüylere batırıyorum ve o da bana o güzel mırıltılarından biriyle karşılık veriyor.

Bahçe koltuğuna iyice yaslandım, kocaman bir seyahat bardağı dolusu kahvemi yudumluyordum. Normalde evdeyken, yerel bir çömlekçinin el yapımı sevimli küçük seramik fincanlarını kullanırım. Ama küçük fincanlar mutfaka daha fazla gitmeyi gerektirir ve bu da taşınmak anlamına gelir.

"Kendime not: Ork birası kötüdür." Kahvemden büyük bir yudum alıyorum.

"Benimle ava gitmeliydin," diyor Finn. "Çok daha mantıklı olurdu. Hem yaban mersini hem de güzel sulu bir köstebek yedim ve ikisi de bana baş ağrısı yapmadı."

"Bu baş ağrısını çekmekten zevk aldım," diyorum. "Hiç pişman değilim." Tamam, birkaç pişmanlığım var, ama en çok da Severin beni dün gece bıraktığında su içmeyi ve birkaç aspirin almayı unuttuğum için.

Barda öpüştüğümüz ve içtiğimiz ork birasının etkisinden hala kurtulamamışken onu içeri davet ettim. Sarhoş olduğum için hayır dedi, o an bundan nefret etmişim ama şimdi daha iyi anlıyorum. Ama bu gece beni başka bir sahte randevuya götüreceğine söz verdi. Bakalım bu sefer nereye gideceğiz.

“Böcekler!” diye cıvıldıyor bir kuş. “Böcekler ve seks!”

"Seks!" diye yanıtlıyor bir diğeri.

Şaşkınlıkla karışık bir kahkaha attım, başım ağrıdı. Aman Tanrım. Büyüm için kesinlikle bir kapatma düğmesine ihtiyacım var.

“Ne?” Finn elimi hafifçe ısırdı, dişleri tenime neredeyse değiyordu.

“Kaşımayı bıraktın.”

Çenesinin altına dokunarak, "Kuşlar sadece komiklik yapıyorlar," dedim.

Finn mırıldanıyor, aspirin etkisini gösteriyor ve tüm parlaklığına rağmen, sıcak güneş iyi geliyor. Kahvemi küçük ahşap sehpanın üzerine bırakıp arkama yaslanıyorum. Belki biraz geç uyandım ama kısa bir şekerleme mükemmel olurdu.

“Tohumlar,” diyor minik bir ses. “Daha çok tohum. Daha fazla.”

Finn kucağımda geriliyor ve ben de bir gözümü aralayıp keskin bakışlarını takip ederek arka bahçenin kenarından hızla geçen, küçük yanakları çoktan şişmiş bir sincaba bakıyorum. Sincap duruyor ve dikleşiyor, minik elleriyle ağzına küçük bir lokma götürüyor.

Finn yavaşça karnının üzerine yuvarlandı, arka ayakları uyluklarıma saplandı, kabarık kuyruğu yüzüme çarptı.

"Sakin yapma," diye fısıldayarak kuyruğunu yana ittim.

"Tehlike!" diye ciyakladı sincap, ormanın çalılıklarının arasına doğru hızla geri kaçarken.

“Hıh,” diye homurdanır Finn. “Seni cadım olarak seçmiş olabilirim ama ben hâlâ vahşi bir hayvanım.”

"Bu, tam önümde Animal Planet'teki gibi davranmanız gerektiği anlamına gelmiyor."

Kuyruğu ileri geri sallanıyor. "Doğru bir teşvikle doğal içgüdülerimi bastırabilirim belki."

"O varlık mı?" Dudaklarım kıvrıldı. Zavallı paralı asker yüreği.

"Yer fıstığı."

"Tabii, dostum." O kucağıma yerleşirken elimi sırtından aşağı doğru gezdiriyorum. "Birkaç fıstık alabilirsin."

Kulakları dikleşti. "şimdi mi?"

"Hemen şimdi kalkmak zorunda mıyız?" diye sızlanıyorum.

"Sincap artık oradaydı, dolayısıyla benim teşvikim de öyle olmalı."

"İyi."

Daha kıpırdayamadım, telefonum çaldı. "Merhaba anne."

"Hannah! Seni yakaladığıma çok sevindim. Bu sabah çok ilginç bir şey okudum."

Bugünün utanç verici seks gerçeğine hazırlanıyorum, umarım yine sperm sayısı üzerine bir ders olmaz.

"Üç yüz yıldan biraz daha uzun bir süre önce, babanızın tarafındaki atalarınızdan biri hayvanlarla konuşabildiğini iddia ediyordu! Bunu hayal edebiliyor musunuz?"

"Ah! Bu çok harika olurdu." Sırıttım ve Finn'in kulaklarını kaşıdım. Bu sihir ailemizde genetik! "Ona ne oldu?"

"Cadı olduğuna dair söylentiler vardı, ama aile İngiltere'de bir tür soylu sınıfıydı, bu yüzden olayı örtbas etmeyi başarmışlar gibi görünüyor. O zamandan beri başka bir şey olmadı." Annemin sesi pişmanlıkla doluyor. "Çok fazla bilgi bulamadığım için üzgünüm."

"Bulduğunuz şey harika ve araştırdığınız için teşekkür ederim." Bu cadılık gücünün kanımda olduğunu bilmek güzel. Dünyada sihir olsaydı, aradan geçen yıllarda kaç kadının hayvanlarla konuşabileceğini kim bilebilirdi ki? Naomi'nin Periler Diyarı'nın kapılarını yeniden açmasına çok sevindim. Her şey ne kadar tuhaf olsa da, sihrim sanki benim bir parçam gibi geliyor.

Ve bu beni Severin'e getirdi.

Annem, annelik telepatisi gücünü kullanarak yüzlerce kilometre öteden aklımı okuyor. "Peki, genç adamınla işler nasıl gidiyor? Torun bekleyebilir miyim?"

"Anne, bunu sormayı bırakmalısın!" Ama biliyorum ki bırakmayacak.

"Özür dilerim! Sadece hayatında birinin olmasını istiyorum. Henüz çocuk sahibi olman gerekmiyor, ama yalnız kalman düşüncesi hoşuma gitmiyor."

"Yalnız değilim. Severin ile hâlâ çıkıyorum. İşler biraz ciddileşiyor." Tamamen yalan değil—evlilik ciddi bir şeydir, sahte evlilik bile—ama bu son gelin davasını kazanmadığım sürece "evlilik" kelimesini ağızıma almayacağım. İşler tamamen ters giderse, onun umutlarını yükseltmenin bir anlamı yok.

"Severin! Ne ilginç bir isim."

"Sanırım bu eski bir aile yadigarı... Avrupa'dan."

"Henüz bebek sahibi olmasanız bile, çamaşır makinesi hilesi yine de harika."

"Anne!"

"Bak, orgazmlar önemli, hem de sadece onunki değil."

Gülerek başımı salladım. Haklı ama bu tür konuşmaları annemle değil, en yakın arkadaşlarımla yapmak isterim.

"Seni seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum. O genç adama babanla benim yakında onunla görüşmeyi planladığımızı söyle."

Vedalaştık ve telefonumu cebime geri koyduğum anda Finn kucağımdan kalkıp ayağa kalktı, başını mutfak kapısına doğru çevirdi.

"Fıstıkları unutmadım, biliyorsun."

"Üzerinde çalışıyorum."

Tam kalktığım anda, bahçenin arka tarafındaki orman güllerinden biri sallanınca yapraklar hışırdadı. "Meyveler mi?" Pembe çiçeklerden oluşan bir kümenin arkasından bir kirpinin başı uzandı. Uzun dikenleri çalının üzerinden geçerek öne doğru yürüdü. Ardından, incecik gümüşü dikenlerden oluşan, minik siyah ayaklarıyla ilerleyen iki küçük diken topu daha geldi.

Ahhh! Bunlar birkaç gün önce tanıştığım anne ve yavruları!

Annenin koyu renkli gözleri beni dikkatle izliyor, ya da belki de Finn'i izliyor. "Çilekleriniz var mı?"

Rune bir ağacın arkasından çıktı, kehribar rengi gözleri yeni gelenlere bakarken altın gibi parladı. "Burada her şey yolunda mı?"

Anne ona doğru döner ve yavrular saklanmak için annelerinin yanına sokulurlar.

"Her şey yolunda," diyorum yumuşak bir sesle. "Bunlar arkadaşlarım."

"Pekala, eğer dikenlerle dürülmekten hoşlanıyorsan," diye homurdanır Finn.

"Sus sen," diyorum. "Onları rahat bırak, dikenle dürtmeye gerek yok."

"Hmph."

Telefonumu çıkarıp kirpilerin ne yediğine dair hızlı bir arama yapıyorum. Otçul olduklarını öğrenince, buzdolabındaki her şeyi zihnimde listeliyorum. "Hiç yaban mersinim yok ama minik havuçlarım var."

Anne yaklaşıyor, yavruları da hemen arkasından geliyor. "Havuç deneyin."

Finn'i mutfakta, bir avuç tuzsuz yer fıstığı çiğnerken bırakıyorum.

Onlara atıştırmalıklarını getirdiğimde, anne kirpi heyecanla birkaç kez kendi etrafında döndü. Sonra ön elleriyle küçük bir havuç alıp ağzına götürdü. Vay canına! Kunduz gibi büyük dişleri var ve havuç kadar turuncu! Geçen gün dişlerini pek göremedim çünkü konuşurken bir ağacı kemiriyordu ve bana en çok akçaağaçları sevdiğini söylüyordu.

En küçük havuçları seçip yavrulara veriyorum. Hepsi birden işe koyuluyor, o kocaman dişleriyle havuçları çıkartıyorlar.

"Güzel, güzel," diye mırıldanıyorlar bebekler. Bahçeyi mutlu küçük num-num sesleri dolduruyor, sanki çizgi film karakterleri anlamsız kelimelerle konuşuyor gibi. O kadar tatlı ki, onlara uzanmamak için kendimi tutmak zorundayım.

Ormanda kargo pantolonu yiyecek dolu bir şekilde dolaşan tuhaf kadın olmayı unutun. Hayvanlar artık beni eve kadar takip edecekler. Ve ben bundan tamamen memnunum.

Anne, havuçların geri kalanını bitirdikten sonra, "Teşekkür ederim," diyor.

Bebekler minik cıvıltılarla annelerinin sözlerini tekrarlıyor: "Tank oo!"

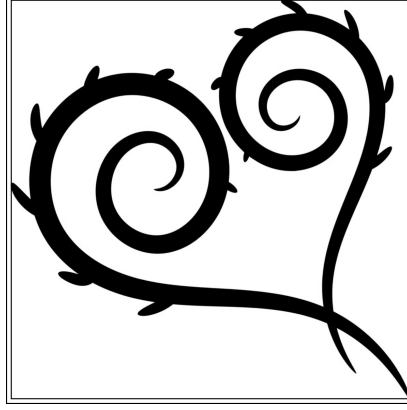
Ağaçların arasına geri kaçıyorlar ve ben de sallanan eğrelti otu filizleri hareketsiz kalana kadar kayboldukları yeri izliyorum.

Büyüm dışarı doğru yayılıyor, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken onları takip ediyor. Sincaplar ve kuşlar gibi küçük noktalar da dikkatimi çekiyor. Yanaklarımda bir gülümseme beliriyor. Tüm eğitimim işe yaradı. Yakındaki hayvanları tespit edebiliyor ve onlarla konuşabiliyorum. Gücümü seviyorum. Her zaman hayvanlarla konuşabilmeyi, bana güvenebileceklerini onlara bildirebilmeyi hayal etmişim.

Ama benim büyüm pek fiziksel değil. Meloria gibi uçmak, gölge kullanmak ya da Ruby gibi yerin altından tünel kazmak ve taş fırlatmak gibi havalı şeyler yapamıyorum kesinlikle. İkinci deneme için bile zar zor bir yol bulabildim. Ferndale Şelaleleri'nin refahı ve Severin ile kurabileceğim olası herhangi bir ilişki, sahte olsun ya da olmasın, son denemeyi kazanmama bağlı.

Büyüm yeterli olacak mı?

OTUZUNCU BÖLÜM

Hannah

Severin o akşamki randevumuz için beni almaya geldiğinde, ipekten yapılmış beyaz bir gömleğin üzerine hayatımda gördüğüm en şık yeleği giymişti. Yumuşak kumaş açık kalmış, muhteşem kaslı göğsünü ortaya çıkarmış, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, nefis ön kollarını sergiliyordu. Zaten mükemmel olan saçları bile bir şekilde daha iyi görünüyordu ki bu fiziksel olarak mümkün olmamalıydı. O keskin elmacık kemikleri, o öpülesi dudaklar...

Onu yalamak istiyorum.

“Şık giyineceğimizi fark etmemiştim.” Bluzuma ve kot pantolonuma baktım. Kıyafetlerim güzeldi ama çok şık değildi. “Gidip üzerimi değiştireyim.”

“Gerek yok.” Elini uzattı. “Ben hallettim.”

Parmaklarımız birbirine değdiği anda, kolumda elektrikli bir karıncalanma hissi belirliyor, göğsümde titreşimler yayılıyor ve içimdeki kelekler uyanıyor.

Dövmelerinin arasından kıvrılan gölgeleri, beni kollarına çekerken etrafımı sarmak için uzanıyor. Duman, çam ve deri kokusu, gökyüzüne doğru yükselirken beni sarıyor.

Akşamın serin havası etrafımızı sarıyor ama ben onun sıcak kucağında gayet sıcacıkım.

Yerleşim alanının son kalıntıları da geride kalıp şehir merkezine yaklaştıkça, minik kulübem gözden kayboluyor.

Severin'in gölge dallarından biri yanağımdan yukarı kayarak gözlerimi bir körlük perdesi gibi örtüyor.

"Sana bir sürprizim var," diye hırladı derin sesi kulağıma, içimde kelebekler uçuşurken tüylerim diken diken oldu.

"Pekala," diyorum. "Sana güveniyorum."

Kollarını bana daha sıkı sarıyor ve bizi tekrar dikey konuma getirerek inişe geçiyor.

Etraftan uzaktan gelen konuşmalar ve yaprakların hışırtısı duyuluyor. Şehrin meydanındayız.

Severin beni yere bırakmak yerine, kucağına alıp gelin taşıma pozisyonunda ileri doğru adımlarla yürüdü. Ayak sesleri kaldırıma çarptı ve bir kapının açılma sesi duyuldu. Kapı arkamızdan kapanarak dışarıdaki sesleri kesti.

Gölge teli gözlerimden kayarak kendini gösteriyor—

Şok oldum ve nefesim kesildi, "Neredeyiz?" diye sordum.

"Ferndale Falls'ın en yeni dükkanı bugün açıldı," diyor. "Evrak işlerini Pazartesi günü tamamlayacağız."

Başımı salladım, yerimde yavaşça döndüm. Etrafımı elbiseler sarmıştı, hayatımda gördüğüm en güzel elbiseler. Gökkuşağının her rengindeydiler, ama hepsinin ortak bir özelliği vardı: hepsi peri ipeğinden yapılmıştı. Dükkanın bir köşesi bembeyaz kumaşlarla parıldıyordu, rüyalarından yapılmış gelinliklerle doluydu.

"Haute and Bothered'a hoş geldiniz." Uzun boylu, güzel, bronz tenli ve dalgalı açık kahverengi saçlı bir gölge perisi kadın öne çıktı. Dükkanın elbiselerinden birini giymişti ve onu herhangi bir mankenin gösterebileceğinden daha iyi sergiliyordu. "Ben Valena. Bu akşam size yardımcı olacağım."

Severin beni ayağa kaldırdı, belime sarılı koluyla, "Seni yalnız bırakıyorum," dedi. Parmak boğumlarıma bir öpücük kondurduktan sonra ön kapıdan çıktı ve yeşillığe doğru yöneldi; orada sarmaşıklar onu hemen çevreledi.

"En sevdiğin renk hangisi?" diye soruyor Valena.

Bahar ten rengine sahip çoğu insan gibi ben de çok parlak renkler giyiyorum. Ama bu akşam, bir şey beni mavi elbiselere doğru çekiyor. Parmaklarım askıda geziniyor, peri ipeğinin yumuşaklığına, bir okşama gibi dokunuşuna kendimi kaptırıyorum. Duruyorum, gün batımından hemen önceki yaz gökyüzünün rengine, güzel, zengin bir maviye doğru çekiliyorum. Severin beni her akşam sihir pratiği yapmak için ormanın üzerinden uçurduğunda gördüğüm renk bu. "İşte bu."

"Mükemmel seçim." Elini salladı ve içimde sihirli bir his belirdi. Bir anda elbiseyi ve ona uygun ipek terlikleri giymiştim, kıyafetlerim mağazanın önündeki tezgahta yığılıydı. Parmaklarını bir kez daha şıklattı ve elbise üzerime tam oturdu, adeta bana özel dikilmiş gibi oldu.

Valena yanağıma dokunuyor ve yüzümde bir karıncalanma hissediyorum. Ardından sihirli bir şekilde ellerini saçlarımın üzerinden geçiriyor.

Beni dükkanın aynasının önüne çektiğinde, dumanlı göz makyajı ve mavi göz farı ile makyajımın yeniden yapıldığını görünce şok oldum. Saçlarım omuzlarımda kusursuz dalgalar halinde dökülüyordu ve hayatımda hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Ve elbise! Aman Tanrım, elbise tam anlamıyla mükemmel. En ince peri ipeğinden yapılmış tül gibi katmanlar vücudumu sarıyor ve kalçalarımın aşağıya doğru zarif dalgalar halinde inerek ayak bileklerimin etrafında kıvrılıyor.

"Bunu karşılayabileceğimden emin değilim." Elbiselerin üzerinde fiyat etiketi yok ve ne derler bilirsiniz: eğer fiyat sormak zorunda kalıyorsanız...

"Kral Severin her şeyin parasını çoktan ödedi."

Ah! İçimde hoş bir sürpriz dalgası yayılıyor. Bu kadar pahalı bir hediye kabul etmemeliydim belki de. Sonuçta, bu nişan yüzüğü gibi değil; süslü bir elbise sahte ilişkimizi daha gerçek göstermeyecek. Ama daha önce hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim ve bunu benim için ayarlamış olması çok düşünceli.

"Bayıldım," diyorum. "Yardımanız için teşekkür ederim."

"Geleceğin kraliçesine hizmet etmek bir onurdur." Başını öne eğdi. "Kral Severin'e hazır olduğunuzu bildirene kadar burada kalacaksınız. Birazdan döneceğim."

Dükândan çıkarken onu izlemek için arkamı döndüm, ama havada bir pus vardı ve artık kasaba meydanını göremiyordum. Bunun Severin'in

gölgeleri olduğunu, görüşümü kasten engellediğini anlamam biraz zaman aldı. Acaba neyin peşinde olabilir?

Bu geceki randevu için çok çaba sarf ediyor. Bu kesinlikle kendimi özel hissetmemi sağlıyor. Ama bu bir oyunun parçası olmalı, değil mi? İnsanların aşık olduğumuzu düşünmesi için iyi bir gösteri yapıyor. Peki neden her dokunuşunda bu kadar gerçekmiş gibi hissediyorum?

Tanrım, çok kafam karışık. Ne sahte, ne gerçek? Daha fazlasını istediğimi biliyorum, ama o ne istiyor?

Telefonumu kıyafetlerimin arasından alıp üçlü sohbetimizden Skye ve Autumn'a mesaj attım. Yardım edin! Severin bu akşam beni çok şık bir randevuya götürüyor ve kafam çok karışık.

"Nasıl yani?" diye soruyor Skye.

Çok büyük çaba sarf ediyor ve bunun bir anlam ifade etmesini umuyorum...

Sonbahar tipleri, ama her şeyin sahte olmasından endişeleniyorsunuz.

"100%" emojisiyle birlikte gönderdiği mesajı beğendim.

"Onu seviyor musun?" diye soruyor Skye. "Gerçekten seviyor musun?"

Evet.

Autumn, "Ona bunun kendisi için ne anlama geldiğini sor," diye yanıtlıyor. "Zaten duygusal olarak bağlanmış durumdasın."

Skye, "Onun söylediklerine katılıyorum," diye ekliyor. "Seni tanıyorum. Belirsizlikten nefret edersin. O yüzden ona sor, böylece endişelenmeyi bırakabilirsin."

Tam da bunu düşünüyordum, ama teyit edilmiş olması da iyi oldu. Teşekkürler! İkiniz de harikasınız!

Kesinlikle öyleyiz, sonbahar tipleri.

Skye mesaj attı: Yarınki Cadı Sürtük Baharatlı Kitap Kulübü toplantısında tüm detayları anlatmaya hazır ol!

Severin elbise dükkanına adımını attığı anda gülen bir emoji ekleyip telefonumu cebime koydum.

Yeşil gözleri beni süzdükçe alev alev yanıyor, adeta beni yiyip bitiriyor. "Çok güzelsin, nişanlım."

Kelebekler espresso fincanlarını dövüyor ve çılgına dönüyor, o kadar hızlı kanat çırpıyorlar ki kalbim duracak gibi oluyor.

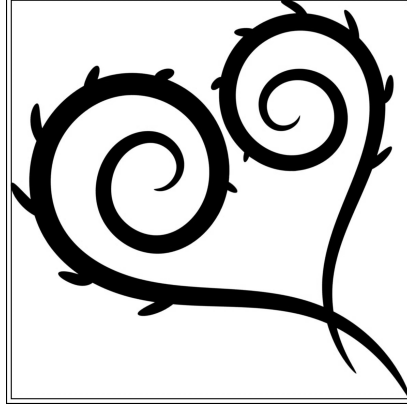
"Randevumuz için hazır mısın?" Dirseğini bana uzatıyor.

Elimi koluna doladım, parmaklarımın altında kasların gerilmesinin verdiği hissin tadını çıkardım. "Evet."

Evet, buluşmaya. Evet, ondan hoşlanmaya. Evet, bu gece ne olursa olsun.

Kesinlikle evet.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Severin

Hannah, zarafetin timsali; peri ipeğinden yapılmış elbisesinin zarif katmanları etrafında uçuşuyor ve teninin bir kısmını baştan çıkarıcı bir şekilde gösteriyor. Parlak saçlarının zengin kahverengisi dokunma isteği uyandırıyor ve bir gölge de hızla okşamak için yaklaşıyor.

Onu caddenin karşısındaki kasaba meydanına doğru götürdüm, onunla meydanın ortasında bekleyen sürpriz arasında bir gölge tabakası bırakarak. Çimenin üzerine adımımızı attığımızda, yavaşlayıp durdum. "Gözlerini kapat."

O, hiç sorgulamadan, hiç tereddüt etmeden istediğimi yapıyor. Bana duyduğu güven, göğsümde adını koyamadığım ama daha fazlasını istediğim tuhaf bir duyguya neden oluyor.

Gölgelerimi bir kenara bırakıp bir an duraklıyorum, tüm hazırlıklara son bir kez bakıyorum, her şeyin mükemmel olmasını istiyorum—ihtiyaç duyuyorum. Bu gece Hannah'ı aramızdaki şeyin büyüünün bir yan etkisinden çok daha fazlası olduğuna, gerçek bir şeye sahip olduğumuza ikna edeceğim.

Yeşilliğin ortasında, gümüş bir masa örtüsüyle kaplı ve altın renkli servis takımları ve çatal bıçaklarla donatılmış bir masa duruyor.

Mahzenlerimden getirdiğim nadir şarapların dökülmesi için en kaliteli kristal kadehler bekliyor.

Büyülü ışık küreleri her yerde süzülüyor ve ortamı aydınlatıyor. Yürüyen laleler, masanın etrafında bir daire oluşturarak geçici olarak kök salmayı kabul etti ve böylece ortama ayrı bir güzellik kattı.

İşaretim üzerine bir orman perisi arp çalmaya başlar, akıcı notalar serin akşam havasında hoş bir ses nehri gibi akar.

Hannah'nın gözleri birden açıldı, kocaman açıldı. Yüzünde beliren çeşitli duyguları izledim, her birinin tadını çıkardım; şok, hayret ve her yeni eşyayı gördükçe daha da büyük bir şaşkınlık. İfadesi sonunda bir sevinç ifadesine dönüştü.

Bu iyi. Daha önce hiç kimse için böyle bir şey yapmamıştım, yine de önceki askeri seferlerimle aynı şekilde yaklaştım. Başkalarına bırakılması daha iyi olan görevleri devrettim, sonra da görevlerini en yüksek beklentilerime göre tamamlayana kadar başlarında durdum. Benim gibi bir üne sahipseniz, birkaç sert bakış ve sorgulayıcı homurdanma eklemeniz yeterli, astlarınız oldukça motive oluyor.

Hannah'nın bana baktığı, hayranlıkla parlayan güzel kahverengi gözleri ve gözlerindeki altın rengi beneklerin ışıldadığı anlar, bu mükemmel buluşmada geçirilen her anın anında karşılığını verdiğini hissettiriyor.

"Severin, bu inanılmaz! Bu..." Gözlerimi yakalamadan önce tekrar masaya bakıyor. "Bu, şimdiye kadar kimsenin benim için yaptığından çok daha fazlası."

Harika. Tam da duymak istediğim şey bu. Başka hiçbir şeyle kıyaslanabilecek bir şey istemiyorum.

Onun bedeni ve ruhuyla benim olmasını istiyorum.

"En iyisi henüz gelmedi," diye söz veriyorum onu yerine götürüp sandalyesini çekerken. Yerine oturduktan sonra karşısına oturuyorum, masa o kadar küçük ki dizlerimiz birbirine değiyor. Başlangıç yemekleriyle birlikte gelen soğuk beyaz şarabı açıp dolduruyorum, havalandırılan kırmızı şarabı ise ana yemeğe bırakıyorum.

Bir sihir dalgasıyla, masanın yanında bir brownie belirir. İki ayak boyunda olan brownie, adıyla uyumlu olarak soluk tenini kahverengi gözleriyle, uzun ve kabarık düz kahverengi saçlarıyla ve çeşitli kahverengi yapraklardan yapılmış kıyafetleriyle tamamlar. "Ben Pepperpot'um ve bu gece sizin şefiniz olacağım."

Kadın ortadan kaybolunca Hannah, "Bu ne tür bir peri? Naomi gibi ışınlanabiliyor mu?" diye soruyor.

"O bir cin ve görünmezlik büyüsü kullanıyor."

Pepperpot, cennet dolu bir sepetle tekrar ortaya çıktı. Sepeti masaya koyar koymaz bir tane kaptım, sonra da görgü kurallarımı hatırlayıp Hannah'nın meze tabağına da bir tane koydum.

Bıçağımla sıcak ekmeği dilimlediğim anda maya kokusu burnuma geliyor ve neredeyse tereyağı sürmeden ağzıma tıktırıyorum. Ama hayır, bu kadar lezzetli bir ekmek hakkıyla tadını çıkarmayı hak ediyorum.

O ilk lokma, özlediğim her şeydi; ekmeğin hafifliği ve havadarlığı o kadar güzeldi ki, mükemmel tadı dilimde eridi. İnledim.

Hannah beni izliyor, dudaklarında eğlenmiş bir gülümseme belirliyor. Görecek. Ah, nasıl da görecek.

Tereyağı dolu kabı ona doğru yaklaştırıp işaret ediyorum, sonra da o muhteşem lezzetten bir lokma daha alıyorum.

Hannah ekmeğinin kenarından hafifçe ısırды, sonra gözleri kocaman açıldı ve ağzına kadar açıp şiddetle çiğnedi. "Aman Tanrım, bu ekmeğin zirvesi, diğer tüm ekmeklerin olmak istediği ekmek."

"Şimdi anladın." Kalan ekmeği ağzıma tıktırıp bir tane daha alıyorum. "Brownie ekmeğinin tadı hiçbir şeye benzemez."

"Bu saraydan gelen aşçınız mı?"

"Hayır." Pepperpot'a gülünç bir maaş teklif ettim, ama nafile. "Ama iyi haber var. Pepperpot, Ferndale Falls'ta bir fırın açmayı kabul etti."

Hannah, bir lokma ekmek alıp yutarken heyecanla çığlık attı. "Yani bunu her gün yiyebileceğim mi?"

"Her gün," diye söz veriyorum.

Pepperpot, açık renkli, kremamsı sıvısı pürüzsüz ve lezzetli olan iki kase kuşkonmaz çorbasıyla tekrar ortaya çıkıyor. Ekmek kadar iyi değil belki, ama zaten hangisi o kadar iyi ki?

Yemek yerken hafif beyaz şarabı yudumluyoruz ve çorba biter bitmez, brownie şarabı alıp götürüyor ve her birimize otlarla tatlandırılmış yağla hafifçe kızartılmış iki adet deniz tarağı bırakıyor.

Bu neredeyse bir aldatmaca gibi; porsiyon büyüklüğü, deniz ürünlerinin mükemmel lezzetini ve yumuşak dokusunu iyi bir şekilde ortaya koymaya yetiyor, ancak doyurmaya da yetmiyor. Bir yemeğin bu şekilde birkaç aşamadan oluşması, iyi bir şefin işaretlerinden biridir.

Hannah, son deniz tarağı parçası dudaklarında kaybolunca, meze çatalını bırakıp bana mahcup bir gülümsemeyle baktı. "Özür dilerim, yemek o kadar güzeldi ki insanların genellikle sohbet etmek için birlikte yemek yediklerini unuttum."

"Bu hata benim de senin kadar hatam," diyorum. "Yine de bu yemeği senden başka kimseyle paylaşmak istemezdim. Yeteneklerinin zirvesinde çalışan bir brownie, tadına varılacak bir yemektir ve senin bundan keyif aldığını görmek hoşuma gidiyor."

"Daha önce brownie şefleriyle çalıştığını söylememiş miydin?"

"Ben de denedim, ama hiçbirisi Pepperpot'un yeteneklerine ulaşamadı." Hannah'ya itiraf etmediğim şey, o brownielerin benim için işe yaramak istememesiydi. Yemekleri her zaman mükemmeldi – bana asla daha azını sunmaya cesaret edemezlerdi – ama şimdi anlıyorum ki, bir şey eksikti. Pepperpot'un yaratma sevinci her lokmada parlıyor ve yemeklerini daha da üst bir seviyeye taşıyor. Bu kesinlikle "iyi" olmanın beklenmedik bir avantajı.

Brownie tekrar masaya geliyor, ana yemek elimde: otlarla tatlandırılmış sülün, yanında kızarmış kök sebzeler. Beyaz şarap, meze tabaklarıyla birlikte masadan kayboluyor ve yaklaşık yarım saattir havalandırdığım kırmızı şarabı alıyorum. Topraksı, yumuşak bir şarap; kiraz, siyah frenk üzümü ve menekşe notaları içeriyor.

Arp sanatçısı sürekli alıyor, bizi şehrin ortasında olduğumuzu unutturan güzel bir müzik balonunun içine sarıyor. Mükemmel yemek ve güzel sohbetin arasında, etrafımıza daha fazla dikkat etmek için kendimi zorlamam gerekiyor. Birçok insan yeşil alanın önünden geçiyor ve hepsi de iki kişilik muhteşem yemeğimize bakıyor. Tüm bunları Hannah için ayarlamış olsam da, bunun aşk hikayemize daha da katkıda bulunacağından pişman değilim.

Ama bana gözlerinden yansıyan neşe ve onay dolu bakışlarıyla baktığında, bu geceki planımızdan, aramızdaki gerçek bağı kanıtlamaktan başka bir şey düşünemiyorum.

Başlangıçtaki açlığımız biraz dinmişken, yemek yerken sohbet etmeye devam ediyoruz. İtiraf etmeliyim ki, günümün büyük bir kısmını bu akşamki randevuyu ve Ferndale Falls için iki yeni işletmeyi ayarlamakla geçirdim. Hannah, ziyarete gelen kirpi ailesinden ve mutfağını hayvanlar için güvenli çeşitli yiyeceklerle donatma planlarından bahsediyor. Onunla

birlikte geçireceğimiz yıl boyunca sarayda da aynısını yapmamız gerekeceğini not ediyorum.

Hayatımda ikinci kez, ufak tefek sohbetlere dalıyorum. Ona belediye başkanlığı görevini soruyorum ve sevgili kasabasını ayakta tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğini anlatırken gerçekten dikkatle dinliyorum. Boş dükkanları geçici işletmeler olan "pop-up mağazaları" çekmek için nasıl dekore ettiğine dair komik hikayeler anlatıyor. Sadece birkaç ay önce Severin, başka bir insanın hayatından bu kadar küçük ayrıntıları duymaktan alay ederdi. Ama bu akşam, Hannah'ı dinlemek, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için çok az çaba gerekiyor.

Neşeli tavrının ve genel iyiliğinin altında, azimli, inatçı ve son derece çalışkan biri yatıyor. Bu özelliklerinin hepsine hayranım ve aynı zamanda onlara sahibim. Bütün gün fetih düşünceleriyle dolu olabilirsiniz, ancak iyi bir çalışma ahlakınız yoksa, asla savaşçı kral seviyesine yükselemezsiniz.

O, Cadılar Bayramı için boş dükkanlardan birini süsleme hikayesini anlatırken, enfes bir ahududu tartının son lokmalarını da bitiriyoruz. Çatalını bırakıp hafifçe kıkırdadı ve başını salladı. "Böyle büyük bir projeyi yapmanın ne kadar zor olduğunu bir daha asla hafife almayacağım. Birkaç saat ayırmıştım ama tüm hafta sonunu buna harcadım! Sahte örümcek ağının bu kadar zahmetli olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Tüm bu yoğun çalışmanız ne sonuç verdi?"

"Dükkan sadece iki hafta açık kaldı. İyi iş yaptı ama harika da değildi, bu yüzden fazla kira veya vergi geliri olmadı." Sözlerinin aksine, gözlerinde bir anlık sevinç belirdi.

"Daha fazlası var." Öne eğiliyorum. "Anlat bana."

"Cadılar Bayramı dükkanı açıkken, kasabadaki her çocuk en az bir kez, hatta daha sık ziyaret ederdi. Konuştukları tek şey buydu—bir sürü seçeneği olan bir kostüm dükkanına sahip olmanın ne kadar harika olduğu. Gözlerindeki hayret, küçük yüzlerindeki gülümsemeler..." Dudakları hafif bir memnuniyetle kıvrılırken, bakışları hayalperest ve uzaklara dalmış bir hal alır.

İşte bu, onun varlığının özü. Hannah'nın kalbi, tüm bu çocuklara bakacak kadar büyük, tüm bu kasabayı kucaklayacak kadar büyük.

Kadehimi ona kaldırıyorum. "Size, Belediye Başkanı Hannah Wylde'a ve yorulmak bilmeyen ruhunuza ve yüreğinize. Bunlar daima parlasın."

Benimle birlikte içiyor, sonra kadehini havada tutmaya devam ediyor. "Ferndale Falls'ı yeniden canlandırmaya yardımcı olmak için gösterdiğiniz

olağanüstü çaba için size, Kral Severin, teşekkürler."

Kadehleri yudumlayarak kadeh kaldırmayı mühürlüyoruz, ama o tekrar kadehini kaldırıyor. "Bu gece için teşekkür ederim. Bu hayatımın en muhteşem randevusu, gerçi son zamanlarda pek fazla muhteşem randevum olmadı." Gözlerinde bir an pişmanlık belirliyor, sonra hemen siliyor.

"Buna inanmakta zorlanıyorum," diyorum. "Çok güzelsin. Başarılısın. Erkekler seninle bir saniye geçirmek için sıraya girmeli."

"Çevrede pek fazla bekar erkek yok." Omuz silkerek garip bir hareket yapıyor. "Ve... son birkaç yıldır özel hayatıma pek öncelik vermedim. Arkadaşlarım sürekli 'hayatını düzene sokman' diyorlar."

"Bu konuda ortak noktamız var," diye itiraf ediyorum. Şaşkın bakışlarına karşılık ekliyorum: "Kraldım ama Karanlık Tanrı'nın hizmetinde yaşadım. Hiçbir zaman böyle geceler olmadı, hiçbir zaman güzellikten ve başkasının arkadaşlığının zevkinden başka bir şey için olmayan zamanlar olmadı."

"Ah, çok üzgünüm." Öne eğilip elimi tuttu, güzel gözlerinde şefkat vardı. "Daha fazlasını anlatır mısınız? İstersen..."

"Ben bir savaşçı kraldım. Karanlık Tanrı, Periler Diyarı'nın tüm alemlerini fethetmek istiyordu ve ben onun aletiydim. Doğduğumda Avalon zaten yarı ölüydü. Bunun dünyanın doğal akışı olduğuna ve Karanlık Tanrı'nın isteklerinin asil olduğuna inanarak büyüdüm." Bütün bunlar zor. Bunların hiçbirini kimseye itiraf etmedim. En yakın sırdaşlarım Varyn ve Daigan, bunu benimle birlikte yaşadıkları için, tartışmaya gerek kalmadan her şeyi biliyorlar. Hannah'ya anlatmak beni savunmasız ve kırılgan hissettiriyor, ama bir yandan da onun beni daha iyi tanımasını istiyorum. "Sonra Alarria'yı ziyaret ettim ve bana hayatı anlatan sağlıklı bir ağaç ormanında yürüdüm. Orklar ve diğer perilerin Karanlık Tanrı'nın emri altında değil, kendi seçtikleri gibi yaşadıklarını gördüm ve bunu kendim için istediğimi anladım: Artık savaş yok, sadece hayat."

"Bunu burada, Dünya'da buldunuz mu?"

"Evet." Derin bir nefes burnumu yeşillik ve çiçek kokularıyla dolduruyor, kazandığım her şeyin içsel bir farkındalığı. Ama Dünya bundan çok daha fazlası, çünkü bende en iyiyi gören, bana bir kötü adam yerine bir insan gibi bakan Hannah'ı da buldum. İtirafımdan sonra bile, gözlerinde sadece sıcaklık var. Sarhoş edici. Bedenim, güneşe susamış bir bitki gibi onun bedenine doğru özlem duyuyor.

Parmaklarını sıktım, sonra kadehimi kaldırıp bir kadeh daha kaldırdım. "Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için. Önümüzdeki yılı birlikte 'bir hayat kurmanın' olasılıklarını keşfederek geçirmeyi öneriyorum."

İçeceğini içip bardağını yere koyuyor ama parmakları bardağın sapında oyalanıyor, gözleri parmaklarına odaklanmış bir şekilde boğazını temizleyerek gerginliğini belli ediyor. "Başka bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

Omuzlarım geriliyor. Bunun bir hata olduğunu, bir daha asla tekrarlanmaması gerektiğini mi söyleyecek? Bu, en son istediğim şey.

"Sonrasında doğru şeyi söylemedim. Doğrusu... Ne diyeceğimi bilemedim." Gözleri benimkilerle buluştu. "Daha önce hiç büyülü seks yaşamadım. Normal olanın ne olduğunu bilmiyorum. Ve bu benim için zor. Bir şeyler bilmeyi, yetenekli olmayı severim, ama bu sihir olayı beni beceriksizleştirdi. Birlikte olduktan sonra, bunun bilmediğim başka bir sihir alanı olduğunu fark etme düşüncesine katlanamadım. O zaman yanlış bir şey söyledim ve şimdi bunu düzeltmek istiyorum." Yanakları pembeleşti. "O gece benim için özeldi."

Geçmişteki Severin, Hannah'nın bir zaafını ortaya çıkardığı için zafer çığlıkları atar ve bunu nasıl istismar edebileceğini sıralamaya başlardı. Ne kadar aptalca olurdu bu! Bu bir zayıflık değil. Aksine, Hannah'nın itirafı büyük bir güç gerektirdi; hayatımda hiç göstermediğim türden bir güç.

Şimdiye kadar. Ta ki o gelene kadar.

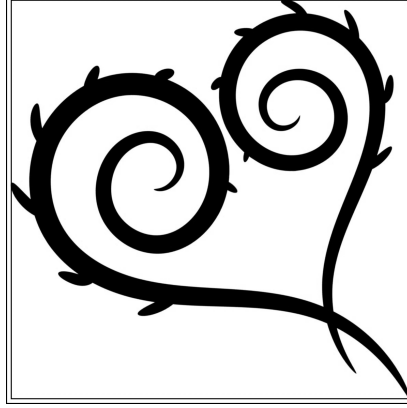
"Asıl özür dilemesi gereken benim," diyorum. "Elbette, büyüünün seks üzerindeki etkisini bilemezsiniz ve bunu anlamalıydım."

Ona hayatımda hiç sevgi dolu bir ilişki yaşamadığımı anlatabilirdim. Anne babamın mesafeli olduğunu, tüm hayatlarının son savaşlarına kadar Karanlık Tanrı'ya hizmet etmeye odaklandığını anlatabilirdim.

Ama artık o kişi olmama gerek yok. Zaten değişiyorum, bunun büyük bir kısmı karşımda oturan kadından kaynaklanıyor. Hannah, hayattaki daha ince duygulara ulaşma isteği uyandırıyor bende. Duygusal olarak boş hayatımın gerçeği ortaya çıkarılamayacak kadar ham, yine de ona bir şeyler sunmak istiyorum.

"Sana temin ederim ki, karşılaşmamızda hiçbir şey normal değildi. Daha önce hiç böyle bir arzu hissetmemiştim. Düğümüm başka hiç kimse için şişmemişti." Elini bardaktan çekip sıkıca tutuyorum. "Benim için de özeldi. Sen benim için özelsin."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Hannah

Kendime sonunda Severin'le konuşacağım diye söz vermiştim ama bu harika randevuyu mahvetmek istemediğim için neredeyse vazgeçiyordum. İyi ki bir şey söyledim!

Severin'in sözleri içimde yankılanıyor. Onun için çok özelim! Aramızda yaşanan her şey çok özel. Sanki kanımın yerini şampanya almış gibi göğsümde neşeli bir rahatlama hissi kabarıyor. Gülümsemeyi bırakamıyorum.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Cevap verecek misin?"

"Beni öpmen gerekiyor ve bunu kesinlikle şimdi yapmalısın."

Homurdanarak sandalyesinden fırladı ve beni kendine doğru çekti. Beni kollarına alırken gölgeleri beni kaldırdı, dudaklarımı ağızdan ölmek üzere olan bir adam gibi ısırırken ağzı sıcak ve ısrarcıydı. Dili benim dilimle iç içe geçti, şarap ve keskin, tatlı ahududu tadı vardı.

Kalbimdeki kelebekler zevkle dönüp duruyor. Ondan önce hiç yapmadığım o muhtaç küçük ses, içimden bir inilti çıkıyor.

"Tanrıça, Hannah," diye hırladı dudaklarımın arasından. "Bu sesin beni ne kadar çılgına çevirdiğini biliyor musun? Bir daha yap." Dişleri boğazımı sıyırdı, kulağımın arkasındaki hassas deriyi tahrik etti.

Onun söylediklerini aynen yapıyorum ve parmaklarım geniş omuzlarını kavrakken tekrar inliyorum.

Hoş arp müziğinin arasından belirsiz bir bağırsı duyuluyor ve Severin benden uzaklaşıp, her taraftan bizi izleyen kasaba halkına dik dik bakıyor.

“Ah, evet.” Birkaç kez hızlıca göz kırptım. “Burada çok göz önündeyiz.” Bu çok göz önünde buluşmanın amacı da buydu zaten—herkese bekledikleri mutlu çifti göstermek—ama onunla birlikte olmaktan mutluymuşum gibi davranmayı unuttum.

“Öyleyse izin verin de bunu düzelteyim.” Bir anda kanatlarını sonuna kadar açtı ve bizi gökyüzüne fırlattı, ay ışığıyla aydınlanmış gecede yukarı, yukarı, yukarı doğru süzıldük.

Yavaşlayarak havada asılı kalmamıza neden oluyor, aşağıdaki kasabanın minik ışıklarının çok yukarısında. Severin elini saçlarıma gömüyor, başımı geriye çekiyor ve beni tekrar öpüyor; damarlarımı yoğun balla dolduran ve ruhumu ele geçirmekle tehdit eden ateşli, sarhoş edici öpüşler.

“Hannah, seni tatmalıyım,” diye inledi. “Güzel bacaklarının arasına başımı gömme düşüncesi günlerdir aklımı kurcalıyor. Daha fazla beklemeyeceğim.”

"Evet," diye fısıldadım dudaklarına doğru, içimdeki kelebekler doğrudan kalbime doğru inip kasılmalara neden oldu.

Büyü havada titreyerek beni tamamen çıplak bırakıyor. Güzel elbisem için yas tutmalıydım belki ama Severin'in gölgeleri etrafımı sarıyor, her yerime dokunuyor. Zevkle titriyorum. Onunla çıplak olmak milyonlarca elbiseye bedel. Sarmaşıklar kollarımı, bacaklarımı, sırtımı destekliyor. Elleri vücudumda kayıyor, ağzı da onu takip ediyor. Meme ucumu yalıyor, dişleriyle ısırarak sert bir tepe haline gelene kadar büzüyor ve sonra ağzına çekiyor.

Nefesim kesildi, ellerimi saçlarına gömdüm; onu olduğu yerde tutmakla, açgözlü klitorisimin ilgi istediği yere, daha da aşağıya itmek arasında kaldım.

Yalayarak diğer göğsüme doğru ilerliyor, beni inleyene kadar tahrik ediyor, kalçalarım ihtiyaçla kıpırdanıyor. Karanlık bir kıkırdamayla karnımdan aşağı kayıyor, o zeki yeşil gözleri bana doğru parıldıyor. Gölge uzantıları beni havada tutmaya devam ederken elleri dizlerimi ayırıyor.

"Ne kadar da güzel bir kedi." Bir parmak ucuyla kıvrımlarımı yukarı aşağı okşadı, hassas noktama neredeyse değdi ama durdu.

İhtiyaç duyarak inleyerek saçlarını çekiştiriyorum.

Sonra gölgeleri kollarımın etrafına dolanarak onları başımın üstüne kaldırdı ve bileklerimi birbirine kenetledi. Daha fazla gölge uzantısı ayak bileklerimi kavrayıp baldırlarıma doğru kıvrılarak bacaklarımı daha da açtı.

Bağlara karşı direniyorum, bir santim bile kıpırdamıyorum. Onun elindeyim, tamamen onun kontrolü altındayım. Ve hava cehennem gibi sıcak.

Severin alçak ve şeytani bir kahkaha atıyor ve bu ses beni ürpertiyor. Islak tenime sıcak hava üflüyor, ta ki tüm vücudumda tüyler diken diken olana kadar. "Çok hassassın, büyüleyici küçük cadım. Bayılıyorum buna."

İç bacağıma hafifçe ısıtıyor, dişlerinin verdiği acı, ta içime kadar işliyor. Sonra dili klitorisime sıcak sıcak değiyor, içimde yoğun bir karıncalanma hissi yaratıyor.

"Severin!"

"Seni dilimle becereceğim, sen de yüzüme bineceksin."

Aman Tanrım. Karnım kasılıyor.

"Bana yapacağını söyle." Uzanıp meme ucumu çimdikledi, gölgeleri tenimde tüm vücudumu okşarcasına hareket etti. "Bana iyi bir kız gibi yüzüme bineceğini söyle."

"Yapacağım!" diye nefes nefese kaldım. "İyi bir kız gibi senin üstüne bineceğim!"

Severin'in elleri kalçalarımı kavrayıp beni ağzına doğru çekiyor ve dili giriş yerimin etrafında dönüyor. İnleyerek, "Tanrıça, tadın muhteşem," diyor.

Sonra dili ileri doğru uzanıyor, beni doldurup yalayarak kendimi hislere teslim edene kadar devam ediyor. Bacaklarım sonuna kadar açılmış, gölgeleri tarafından havada asılı kalmış durumdayım. Severin'den başkası olsaydı korkardım. Ama ona güveniyorum, bu yüzden bunun yerine heyecan verici, bulunduğumuz yeri, yaptığımız şeyi düşündükçe kalbim hızla çarpıyor. Yıldızlarla dolu gökyüzü görüş alanımı dolduruyor, dolunay bana yaptıklarının hepsini görmemi sağlıyor.

Bedenim kıvranmaya ve çırpınmaya çalışıyor, ama onun gölgeleri beni olduğum yerde bağlı tutuyor.

Yeşil gözleriyle beni delip geçiyor, aynı zamanda diliyle de beni delip geçiyor, benim onu izlediğimi izliyor. Haz giderek artıyor, her dalga daha da yükseliyor, ta ki nefes nefese kalana, kalçalarım dalgalanana kadar—

gölgelerinin izin verdiği tek hareket bu. Orgazmın eşiğinde asılı kalıyorum, küçük bir itmeye daha ihtiyacım var...

Sanki aklımı okuyormuş gibi, bir gölge kıvrımı karnımın üzerinden kayarak klitorisimin üzerinde titreşti.

Haz beni sarıp sarmalıyor, beni alıp götürüyor, ta ki tamamen saf bir duygu varlığına dönüşene kadar. Severin yalamaya ve emmeye devam ederken kaslarım dilinin etrafında titriyor, orgazmım artık dayanamayacağımı düşünene kadar sürüyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, daha fazlasını mı istediğimi yoksa durmasını mı istediğimi bile bilmiyorum. "Lütfen."

Hassas noktama son bir öpücük konduruyor, sonra yüz yüze gelene kadar yukarı doğru yükseliyor.

Bir gölge uzantısı bacağımdan yukarı doğru kayıyor, ilerledikçe kalınlaşıyor. İçime doğru dalıyor, kıvrılırken içeri ve dışarı doğru hareket ediyor, kollarım ve bacaklarım bağlara karşı direniyor.

"Büyüleyici küçük cadım, gölgelerime sarılıyken çok güzel görünüyorsun. Hoşuna gidiyor mu? Gölgemin seninle sevişmesinden hoşlanıyor musun?"

Yoğun ve sıcak bir haz dalgası tüm vücudumu sararken sadece başımı sallayabiliyorum. Zaten doruk noktasına çok yaklaştım ve onun sözleri beni daha da yaklaştırıyor.

Daha sertçe itiyor, gerilme çok hoş.

"Bunu hissediyorum, biliyor musun? Gölgelerim benim bir parçam. Sana her dokunduklarında bunu hissediyorum." Sesi boğuk bir hırıltıya dönüşüyor. "Ve sen muhteşemsin."

"Severin!" diye inliyorum, daha fazlasını istiyorum. Kalbim hızla çarpıyor, nefes nefese kalmış bir halde orgazmın eşiğinde asılı kalıyorum.

Gölgesi daha da derine iniyor, beni tamamen dolduruyor ve içimde gerilim artıyor. Sonra bir başka uzantı klitorisimin üzerinden kayıyor ve ben kendimden geçiyorum, zevkten titreyerek adını gökyüzüne haykırıyorum.

Yavaşça aşağı inerken gölgeler bacaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Gözlerim Severin'e yeniden odaklandığı anda, bir sihir dalgası kıyafetlerini yok ediyor ve o, önümde çıplak ve dimdik beliriyor; karanlık meleğim, en sevgili baştan çıkarıcım.

Az önce istemeden yalan söyledim. O benim için sadece özel biri değil.

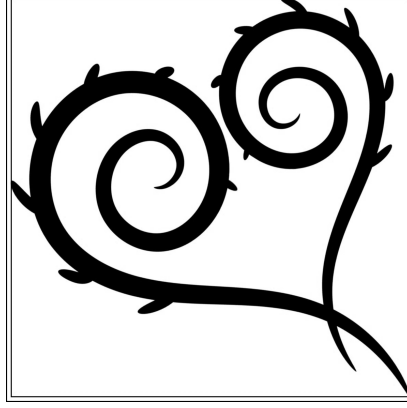
Severin, sihir ve güçtür ve dünyamı yeniden yazma gücüne sahiptir. Hayallerimi gören ve onları gerçeğe dönüştürmek için elinden gelen her

şeyi yapan, nefesimi kesen bir sabır ve düşüncelilik gösteren adamdır. Beni yavaşlamaya ve hayattan tekrar zevk almaya teşvik eden adamdır.

Onu tüm varlığımla seviyorum.

"Severin," diye fısıldadım, gölgeleri kollarımı serbest bıraktığı anda ona doğru uzanırken.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Severin

Kanatlarım bizi havada tutmaya yetecek kadar çırpınıyor, gölgelerim Hannah'ı kaldırıyor, okşuyor, tam istediğim yerde tutuyor. Ay ışığıyla yıkanmış ve zevkle kızarmış haliyle muhteşem görünüyor.

Hannah'nın tatlılığını dudaklarımdan yalıyorum; tuzlu, ekşi ve kadınsı. Onu tatmak, hayal ettiğim kadar güzel, asla iyileşmek istemediğim bir bağımlılık.

“Birlikte ne kadar iyi olduğumuza bak,” diyorum. “Az önce olanlar, sihirlerimizin birleşmesinden kaynaklanmadı. Afrodizyak tohumum da değildi. Hayır, az önce olan her şey tamamen sana duyduğum ve senin bana duyduğun özlemden kaynaklandı.”

Onun güzel kahverengi gözleri, özlem ve adını koyamadığım bir duyguyla dolu bir şekilde benimkilerle buluşuyor. Ama bu duygu, bir siren şarkısı gibi beni kendine çekiyor, ileriye doğru sürüklüyor. O gözlerde kaybolmak, onda kaybolmak istiyorum.

Ama öncelikle onun da aynı fikirde olması, aramızdaki çekimin gerçek olduğunu görmesi gerekiyor.

“Yüzümün her yerine boşaldın, o güzel küçük amın dilimi sıktı. Sonra da gölgelerimin her yerine boşaldın.” Parmak uçlarımla yanağını okşadım,

boynundan aşığı doğru kaydırıp bir meme ucunu sıktım. “Söyle bana, sikimi istiyorsun. Söyle bana, beni istiyorsun.”

“Evet.” Yutkunup dudaklarını yaladı. “Seni istiyorum.”

"Aferin kızım." Gölğelerim Hannah'ı kollarımın arasına çekerken üzerinde kayıyor, bacakları kalçalarımına dolanıyor. Penisimin başı karnının üzerinde kayıyor ve afrodizyak etkisini göstermeye başlayınca nefesi kesiliyor, bana sürtünüyor, ıslaklığı uyluğumu ıslatıyor, aşığı doğru bastırıyor.

“Aman Tanrım. Buna ihtiyacım var...” sesi, beni çıldırtan o iniltiye dönüşerek kesildi.

Ereksiyonum hızlanıyor, üzerine daha fazla sıvı akıyor. Ağzım onun ağzını yakalıyor, dudaklarını ısırıyor, zevk çığlıklarını en kaliteli şaraplar gibi içiyorum.

Teninin tenime değmesi, peri ipeğinden bile daha yumuşak. Büyüledim. Kendimi kaybettim. Küçük cadım beni tamamen büyüledi.

Onu daha yukarı kaldırıyorum, ıslaklığını yoğun bir zevk dalgasıyla penisimin üzerinde kaydırıyorum. "Tanrıçam, çok iyi hissettiriyorsun. Benim için çok ıslaksın."

Birlikte sallanıyoruz, havada süzölüyoruz, hiçbir şey bize dokunamaz, hiçbir şey bizi rahatsız edemez. Burada endişelenecek bir kasaba yok, memnun edilecek başka insanlar yok. Sadece ben ve o varız ve onu sahiplenme arzum her şeyi tüketiyor.

Ay ışığı yüz hatlarını aydınlatıyor, yüzünde beliren her duyguyu görmemi sağlıyor. Rüzgar saçlarımızı savuruyor, etrafımızda dönüyor ve açıkta kalan tenimi serinletiyor. Ama dokunduğumuz yerde... Tanrıça, dokunduğumuz yerde, bir cehennem gibi alev alev yanıyoruz.

Ellerim onun uyluğunu, kalçasını kavradı, onu yerine çektim, gölgelerim etrafını sardı.

“Severin.” Hannah, penisimden kayan gölgeler teninde süzölürken, adımı bir dua gibi fısıldadı. İki gölge daha penisimin dibini kavradı ve başını kıvrımları boyunca yukarı aşığı kaydırarak onu daha fazla benimle ıslattı.

Hannah boynuma sarılıyor, ağzı aralanıyor, küçük topukları vücuduma saplanırken beni yukarı doğru çekiyor ve tam girişine getiriyor.

Onun tatlı derinliklerine doğru kayıyorum ve beni sıkmasının verdiği baş döndürücü hisle inliyorum. "Hannah'ım, iyi kızım, penisimin etrafına sarılmış halin çok enfes."

Kasları geriliyor, baskı inanılmaz ve kalçalarım öne doğru fırlıyor. Tekrar tekrar içine giriyorum, kadifemsi sıcaklığının beni nasıl kavradığını seviyorum, tıpkı benim gibi buna açgözlüyüm.

Büyüm yükseliyor, onun büyüyle buluşuyor ve bu harika bağlantı hissi, Hannah'nın güzel uylukları kadar sıkıca beni sarıyor. Aramızda gidip geliyor, her geçişte biraz daha birleşiyor, daha büyük bir bütüne doğru çiçek açıyor. Bu gece, bizi bir araya getirmek için bu büyülü bağlantıya ihtiyacımız olmadığını kanıtlamak istedim, ama şimdiye kadar paylaştığımız her şeyin zaten haklı olduğumu kanıtladığını hissediyorum. Artık başladığına göre, pişman olamam, çünkü büyümüzün birleşmesi her hissi daha yoğun hale getiriyor.

Hannah nefes nefese küçük bir inilti çıkardı, bu da benim penisimin içinde hızla hareket etmesine neden oldu.

Tanrıça, bu kadına, çıkardığı o küçük seslere, zevkten inlemelerine asla doyamayacağım.

Penisimin dibinden dışarı doğru yayılan gölgelerim arasında onu tekrar öpüyorum, klitorisini okşayıp kalçasına doğru kayıyorum. Onu iki yerden doldurmanın verdiği his beni neredeyse alt üst ediyor.

"Aman Tanrım," diye hıçkırarak ağlıyor, tüm vücudu titriyor. "Ah, Severin."

"Beni hisset. Penisimin ve gölgelerimin her yerini doldurduğunu, seni tıka basa doldurduğunu hisset," diye hırlıyorum, derine dalarken. "Penisimi al, hepsini iyi bir kız gibi al."

Onun büyüü parıldıyor, benimkiyle karışarak fizikselin ötesine geçen ek bir duygu katmanı oluşturuyor. Hannah'nın ağzı sonuna kadar açılıyor, adımı haykırıyor, ben tekrar tekrar ileri geri hareket ederken kasları etrafımda zonkluyor, onu orgazmına kadar sürüklüyorum.

Boşalırken testislerim kasılıyor, onun tatlı derinliklerinin sıcaklığı ve basıncı saf bir zevk. Kısmen dışarı çıkıyorum, düğümüm şişerken gölgelerim penisimin dibini sarıyor, onu kendime kilitlemeye, onu benim olarak sahiplenmeye hazır.

Yakında, söz veriyorum. Yakında onu gerçekten kendime ait kılacağım.

Bana sıkıca sarılıyor ve ben de ellerimle sırtını, yumuşak saçlarını okşarken gölgelerimle onu destekliyorum. Çenesini yukarı kaldırıp, şaşkın gözlerindeki doymuş ifadenin tadını çıkarırken titreyen dudaklarına öpücükler konduruyorum.

Hareketsiz kaldığımız şu günlerde serin gece havası daha da hissedilir hale geliyor ve o üşümeden önce ondan tamamen uzaklaşıp kıyafetlerimizi sihirle tekrar yerlerine koyuyorum. Sonra onu gelin taşıma pozisyonuna alıp kucağıma alıyorum ve o da kollarını boynuma dolayarak başını omzuma yaslıyor. Yavaş bir süzülmeyle Hannah'nın kulübesine doğru ilerliyoruz. Yumuşak nefesleri, sanki çoktan uykuya dalmış gibi uzun ve nazik nefes verişleriyle boynumu gıdıklıyor.

Evinin ön bahçesine vardığımda, Hannah uykulu bir şekilde itiraz edencesine mırıldanarak elini elbisesine götürdü. Aradığını bulamayınca Hannah'nın gözleri birden açıldı. "Ah, hayır! Anahtarlarımı ve telefonumu Haute and Bothered'daki diğer kıyafetlerimin arasında unuttum."

"Endişelenme." Gölgelerimi kilide doğru kaydırıp anahtar şekline getiriyorum. Kapı tık diye açılıyor ve onu içeri taşıyorum, arkamızdan kapıyı kapatmak için başka bir gölge kullanıyorum.

Büyüdüğüm saray gibi evlere kıyasla, onun evi daha küçük ölçekte inşa edilmiş. Yine de boğucu değil, rahatlatıcı bir his veriyor. Sıcak bir ev, yaşanmışlık izleri taşıyan, Hannah'ın küçük dokunuşlarıyla dolu: duvarlardaki sanat eserleri, yerdeki renkli halılar. Beğendim.

Kısa koridoru işaret ederek beni yatak odasına yönlendirdi. Koridorda hızla ilerlerken kıyafetlerini hızla kenara çektim. Hannah nefes nefese küçük bir kahkaha attı ve ben de onu yatağa yatırabilmek için parlak mor yorganı aşağı çekmek üzere bir gölge uzantısı gönderdim. Doğrulamaya çalıştığımda, beni bırakmadı. "Kal."

"Emin misiniz?"

Başını salladı.

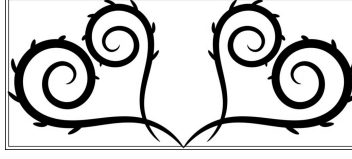
Daha önce hiç kimseyle geceyi birlikte geçirmemiştım, hiç istememiştım de. Bilmediğim bir yakınlık seviyesi bu. Ama Tanrım, onunla bunu ne kadar çok istiyorum! Büyümüzün birleşmesinin yankısı göğsümde çınlıyor.

Parmaklarımı şıklatarak kıyafetlerimi yok ettim ve yanına uzanıp onu kollarıma sardım, bu sırada bir gölge uzantısı üzerimize örtüleri çekti.

Hannah yanıma sokuluyor, başını omzuma yaslıyor ve çok tatlı bir memnuniyet sesi çıkarıyor.

Tanrıça, o ses beni altüst ediyor. Daha önce hiç kimse beni bu kadar içtenlikle kucaklamamış ya da varlığımdan teselli bulmamıştı. Bu kadar güvenle ne yapacağımı bilmiyorum.

O hemen uykuya dalıyor, ama ben saatlerce uyanık kalıp, küçük cadımın hayatıma getirdiği yeni duyguların tadını çıkarıyorum.

Yatak odasının pencerelerine ilk ışık huzmeleri vururken yataktan sessizce kalkıyorum.

Hannah, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken burnunu en hoş şekilde buruşturuyor ve az önce bıraktığım yere doğru dönüyor. Mutlu bir iç çekiyor, ben yorganı omuzlarının üzerine çekerken vücudu gevşiyor. Umarım ona bir sürpriz daha yapacak kadar uzun süre uyur.

Ben kulübenin kapısını açarken Rune bir ağacın arkasından çıktı. Başımızla selamlaştık, sonra da Ferndale Şelaleleri'ne ve dün gece brownie ile söz verdiğim kahvaltıya doğru hızla yola koyuldum.

Yeşil alana indiğimde laleler kıpırdanıyor, küçük kök ayaklarını topraktan çekip bana doğru koşuyorlar, çiçek başları sallanıyor. Bir an durup ellerimi yumuşak yapraklarının üzerinde gezdiriyorum, bitki iyileştirici enerjinin küçük damlacıklarını onlara gönderiyorum.

"Çok daha iyi," diyorum. "Her gece yataklarınızda dinlenmeye devam edin."

Yaslı güvercinlerden oluşan bir sürü yeşil alanın diğer tarafına konuyor ve çiçekler küçük çocuklar kadar meraklı bir şekilde kaçışıyor. Kuşlar önce ürküyor, birkaç metre havaya yükselip birkaç metre öteye iniyorlar. Çiçekler daha yavaş yaklaşıyor, uzun yaprakları kuşların sırtlarını okşamak için uzanırken güvercinler nemli çimlerden böcekleri gagalıyor.

Sabah güneş ışığı Cake My Day'in parlak pembe cephesine vuruyor ve fırını, beni topaklı yulaf lapası denizinden mükemmel pişmiş bir ekmeğin güvenliğine doğru yönlendiren bir fener gibi parlatıyor.

Kapıyı açtığımda zil neşeli bir şekilde çalıyor. Geçmişteki halim bu sestten nefret ederdi. Şimdiki halim ise, içerideki ikramları düşününce ağzı sulanan, eğitilmiş bir köpek gibi tepki veriyor.

Sihirbazlarım binayı Pepperpot standartlarına göre yenileme konusunda özellikle iyi bir iş çıkardılar ve cinlerin şömüne büyü de gerisini halletti. Odanın ön tarafını, her biri zıt renklerde sandalyelerle çevrili, yumuşak pastel tonlarında boyanmış küçük yuvarlak masalar dolduruyor. Her

masanın üzerinde yabani çiçeklerle dolu küçük vazolar bulunuyor ve aynı çiçeklerle kaplı dağ çayırlarının resimleri yan duvarların ikisini de süslüyor.

Ama asıl yıldızlar, mağazanın arka tarafı boyunca uzanan iki cam vitrin; rafları, tüm alemlerde bilinen en lezzetli unlu mamullerle dolu. Birinde çeşitli tatlılar, diğesinde ise tuzlu ekmekler sıralanıyor.

Maya ve şeker kokusu, mükemmelliğin vaadiyle beni cezbediyor. Midem öfkeyle gurulduyor ve sanırım biraz da salya akıtıyorum. Tanrıçam, son birkaç hafta çok zor geçti, ama artık tekrar brownie yapma makinesine erişimim olduğuna göre, her şey mümkün görünüyor.

Pepperpot elinde kuru üzümlü tatlı çöreklerle dolu bir tepsiyle mutfaktan telaşla çıktı. "Kral Severin, akşam yemeğinde her şey yolunda mıydı? Söylemeden ayrıldınız."

"Akşam yemeği mükemmeldi." Teşekkür etmek için başımı eğiyorum. "Sadece kahvaltılıklarınızdan da tatmak istedim." Bu bir yalan. "Sadece" diye bir şey yok – beni uzak tutmaya çalışan herkese fiziksel zarar veririm.

Tepsiyi tatlı dolabına yerleştiriyor. "Ne istersiniz?"

Bir an duraksıyorum. Her şeye razıyım, ama Hannah en çok neyi beğenecek?

Şimdilik kurabiye ve kekleri bir kenara bırakıp kahvaltılıklara odaklanıyorum. "Her birinden birer tane."

Pepperpot, çeşitli türdeki tatlı çörekleri, ruloları ve pastaları kağıt bir pastane kutusuna koyuyor. Kutunun üstünü kapatmaya hazırlanırken, "En beğendiğin üründen bir tane daha ekleyebilirsin," diyorum.

"Hepsi benim en sevdiklerim." Küçük kahverengi gözleriyle bana dik dik bakıyor.

"O zaman ben de fazladan bir tane tatlı çörek alayım."

Uçakta dönüş yolunda yiyorum, karşı koyamıyorum, hâlâ gölge perisi olduğum için bekleyemiyorum.

Ama ben yatağa tırmanırken Hannah gülüyor ve dudaklarımın kenarındaki kremayı silmek için elini uzatıyor. "O kadar güzelmış, değil mi?"

"En iyisi." Geniş kutunun kapağını hızla açtım ve odayı, baş döndürücü ve tatlı lezzetlerin birleşmiş kokusu doldurdu.

Gözleri kocaman açıldı, doğrulup çarşafı üzerine örttü ve kıvrımlı çöreklerden birine uzandı. Büyük bir ısırık alarak, "Aman Tanrım, bu şimdiye kadar yediğim en iyi tarçınlı çörek," diye inledi.

Kutuyu şöyle bir gözden geçiriyor ve aynı türden başka bir kutu olmadığını fark etmiş olmalı, çünkü kutuyu bana doğru uzatıyor. "Özür dilerim, hepsini kendime almak istememiştim."

"Belli ki en sevdiğin bu." Ekmeği almak yerine, elini nazikçe ağzına doğru ittim. "Tadını çıkarmanı istiyorum. Başka bir gün deneyebilirim."

Gülümsedi ve bir lokma daha aldı, benim hareketlerimden hiç etkilenmeden, keyifle mırıldandı.

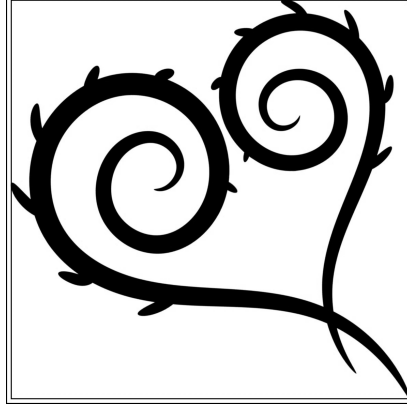
Ama yaptığım şeyi fark ettiğim anda şok oldum. Bu brownie'leri almak için haftalarca plan yapmışım ve şimdi sanki hiçbir şey olmamış gibi teslim ediyorum. Kendimi başkasının zevkine feda ettiğim ne zaman oldu ki?

Asla. Ta ki o gelene kadar.

Bütün gece onun yanında uyumak, onu kollarımda tutmak, cinsel hazzı hiç düşünmeden, sadece onunla birlikte olmanın tadını çıkarmak...

Kendimi buna muktedir görmüyordum, ama şimdi merak etmek zorundayım. Göğsümdeki bu garip his, her gülümsediğinde hissettiğim bu sevinç... bu aşk mı?

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hannah

O akşam Naomi, cadıların geri kalanının gelmesinden yarım saat önce Skye ve Autumn'u kitapçıya ışırlar.

En uzun kanepede etrafıma sıkışıp otururlarken, kekler ve kokteyl malzemeleri bir kenara bırakılıyor.

"Geldiğin için teşekkürler. Acilen bir arkadaş sohbetine ihtiyacım var."

"Elbette," diyor Autumn, ses tonu "tabii ki" der gibi.

"Nedir o?" diye soruyor Skye, mavi gözleri endişeyle dolu. "Büyün mü?"

"Evet," diye onayladı Naomi. "Son duruşmaya iki günden az kaldı. Zaman hızla yaklaşıyor."

"Biliyorum." Karnımda bir endişe kıvranıyor. Tanrım, zaman inanılmaz hızlı geçiyor! Neredeyse bitti. "Bir bakıma dava ile ilgili, ama bundan çok daha fazlası."

Autumn gözlerini kocaman açarak bana baktı, bu da en yakın arkadaş dilinde "artık şuna bir son ver" anlamına geliyordu.

"Severin dün gece beni inanılmaz bir randevuya götürdü. Gerçekten her şeyini ortaya koydu. Şehirdeki yeni butikten bana muhteşem bir peri ipeği elbise aldı. Bize akşam yemeği hazırlaması için üst düzey bir şef tuttu ve

yeşil alanda arpçı eşliğinde, sihirli yüzen peri ışıklarıyla dolu, iki kişilik romantik bir masa hazırladı!”

Takdir edici sesler çıkarıyorlar.

“Daha da güzeli, her şeyi bizzat kendisi ayarlamış olması. Bütün günü bununla geçirdi! Kendimi çok özel hissetmemi sağladı ve...” Derin bir nefes alıp birden ağzımdan kaçırdım, “Onu sevdiğimi fark ettim.”

Skye sevinçle çığlık atıp bana sarıldı. "Senin adına çok mutluyum!"

“Aman Tanrım. Bu işleri karmaşıktırıyor.” Autumn’un ağzı kıvrılıyor.

“Ama güzel!” diyor Skye, her zamanki romantik tavrıyla. “Aşık olmak her zaman güzeldir.”

“Severin’in kalması iyi olur.” Naomi, Autumn’un üzerinden uzanıp kolumu sıktı, hüzünlü gözlerle bana bakarken sesi yumuşaktı.

“Ah.” Skye’in morali bozuldu.

“Üçüncü davayı kazanmak zorundayım. Mutlaka kazanmalıyım!” Sesim tizleşirken ellerim kucağımda kıvranıyordu. “Artık mesele sadece kasaba değil. Severin’in Dünya’da kalmasının tek yolu bu. Burayı çok seviyor ve ben de onu seviyorum, bu yüzden bunu onun için yapmalıyım!”

"Yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız," diyor Autumn kararlı bir ifadeyle. Sonra çilli burnu kırışıyor. "Şey... Peki ne yapabiliriz?"

“Bilmiyorum!” diye feryat edip ellerimi havaya kaldırdım. “Bu bir ayırt etme sınavı olacak. Bunun anlamı ne ki?”

Etrafımı sarıp sarmalıyorlar ve ben sakinleştikten sonra bir plan yapıyoruz. Skye, kütüphaneden ödünç alınan kitapları inceleyerek benim sihir türüm hakkında yeni bilgiler olup olmadığını araştırarak. Autumn ise üçüncü deneme gününde beni rahatlatmakla görevli olacak, böylece mümkün olan en iyi zihinsel durumda sınava gireceğim.

“Sihir mi?” Omuz silkerek bileziklerinin şıkırtısını çıkardı. “Hâlâ hiçbir fikrim yok. Ama yoga ve kendini dengeleme konusunda bir fikrim yok.”

“Teşekkürler çocuklar.” Onlara sarılıp kucaklıyorum. “Siz en iyisiniz.”

Diğer Cadı Kızlar gelmeye başlayınca Skye ve Autumn kekleri ve kokteylleri hazırlamak için yanıma geldiler ve önce benimkileri getirdiler.

Finn, Jasmine’in ardından kapıdan içeri girdi ve koşarak bacaklarıma yaslandı. "İstedğin gibi sana 'kız kıza vakit' verdim. Bir ödülü hak ediyorum."

Kıkırdadım ve kekimi bırakıp onun kulaklarının etrafını kaşımaya başladım. Autumn yanıma oturduğunda, kekinin üzerini kaplayan çıtır

meyveleri işaret ettim. "Finn de bir tane alabilir mi?"

Küçük yalancı, gözleri kocaman ve acınası bir hal alarak sızlanıyor, sanki eriyip gidiyormuş gibi. Ona öğle yemeğinde tavuk verdim.

Ama hayvansever arkadaşım dayanamıyor. "Elbette!" diyerek ona meyveli bir mısır gevreği parçası atıyor ve o da çıtırdatarak havada yakalıyor.

Jasmine, koyu kıvrırcık saçları güzel turkuaz bir başörtüsünün üzerinden taşarak karşımda, kanepeye oturdu. "Büyüyle ilgili yeni bir haberi olan var mı?"

Birden canlandım. Belki birileri davayı kazanmama yardımcı olabilecek bir şey bulmuştur.

"Hiçbir şeyim yok." Kayla, hayal kırıklığıyla mor saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Bu geceki tişörtünde şöyle yazıyordu: "Böyle konuşuyorum çünkü senden daha iyiyim." "Oyun forumlarındaki şeylerin çoğu uydurma büyüler. Geliştiricilerin hiçbirisi fikirlerini nereden aldıklarından bahsetmiyor."

"Atalarımın günlüklerini daha çok okudum." Violeta içeceğinden bir yudum aldı. "Ama bir daha asla sihirden bahsetmiyor."

"Tanıdık birini bulan oldu mu?" diye soruyorum.

Daha fazla olumsuz yanıt geldi; Emily, hayvanların onu kolayca bulabilmesi için her gün ormanda yürüdüğünü ekledi.

Hım. Sanırım gerçekten de sihirli güçlerim sayesinde benimkini ilk ben aldım.

"Bak!" Finn ayaklarımın dibinde neşeyle zıplıyor, kabarık kuyruğu gururlu bir bayrak gibi dalgalanıyor. "Ben özelim."

"Bundan bir dakika bile şüphe etmedim," diyorum ona.

"Bu da seni özel kılıyor, çünkü seni cadım olarak seçtim."

"Teşekkürler, küçük dostum."

"Başka cadılık işi olan var mı?" diye soruyor Jasmine. Herkes başını sallayınca bana dönüyor. "Pekala, anlatın. Dün geceki buluşmayı hepimiz gördük."

"Gerçekten mi?"

"Jared internete bir video yükledi." Telefonunu uzatıyor ve Autumn, izlerken ağzı açık kalmış bir şekilde telefonu elinden kapıyor.

Skye omzunun üzerinden eğildi, gözleri kocaman açılmıştı. "Romantik olduğunu söylediğinde şaka yapmıyormuşsun!"

Destiny ve Madison da oyunu telefonlarından oynamaya başlarlar ve kısa süre sonra tüm Cadı Kızlar onları izlemeye başlar.

Violeta, "Elbiseyi nereden aldın?" diye soruyor. "Muhteşem!"

"Bu yeni butikten, Haute and Bothered'dan. Orayı işleten peri, tek dokunuşla bana göre dikti." Sırıtiyorum. "Severin bana aldı, bir de makyajımı yaptırdı."

Şaşkınlık ve hayret dolu nefes kesmeleri.

Jasmine, "Kızım," diye mırıldandı, "dün gece kraliyet muamelesi gördün."

"Gerçekten de öyle yaptım. Sadece insanlara para ödemekle kalmadı, gidip her şeyi kendisi ayarladı."

Violeta, "Durum çok kötü," diyor. "Başka yakışıklı, bekar peri kralları da var mı ortalıkta?"

"Ya da prensler?" diye ekliyor Kayla. "Büyük bir görevi tamamlamak için diyarları dolaşan, sadece benim yardım edebileceğim tahttan indirilmiş bir prensi tercih ederim."

Naomi'ye şöyle bir baktım, o da omuz silkip gülümsedi. "Hiçbir fikrim yok, ama eğer birine rastlarsam, onları sana yönlendiririm."

Skye, "İdeal erkeğim benim kadar kitap seven biri olacak," diyor. "Kraliyet ailesinden olmasına gerek yok."

"Güçlü ve günün zorluğunu kaldırabilecek tiplerden hoşlanıyorum." Autumn'un gözleri ön kapıdaki pencereye kaydı; pencereden Rune'un hemen dışarıda nöbet tuttuğu görülüyordu. "Keçi çiftliğinde yardım edebileceğini hayal edebileceğim biri."

Diğerleri hayallerindeki erkeklerden bahsederken, ben Jasmine'in telefonunu alıp dün geceki randevunun videosunu izliyorum.

Fotoğrafta ben ve Severin yandan, konuşmalarımızı duyamasanız bile yüz ifadelerimizi gösterecek kadar yakınlaştırılmış haldeyiz. Bir şeyler söylüyor ve ben gülerken dudakları hafif bir eğlenceyle kıvrılıyor. Sonra tabağıma bakıp bir sülün eti daha kesiyorum ve Severin'in gözleri yüzüme kilitlenmiş durumda kalıyor.

Dün gece onu bunu yaparken hiç yakalayamadım ama video her şeyi açıkça gösteriyor: Ne zaman gözümü ondan ayırsam, Severin beni sanki hayatında gördüğü en büyüleyici manzaraymışım gibi izliyordu.

Bakışlarındaki yoğunluk nefesimi kesiyor, bana umut veriyor.

Bu beni doğrudan dün geceye, bana hissettirdiği özel duygulara geri götürüyor. Bir kralın benim için böylesine mükemmel bir randevu

planlamak ve ayarlamak için zaman harcadığını düşünmek...

Sonra seks. Aman Tanrım, seks yakıcıydı. Düşünürken bile ayak parmaklarım kıvrılıyor. Havada asılı kalmanın heyecanı, Severin'in gölgelerinin beni havada tutan tek şey olduğunu bilmek. Beni bağlı tutarken yüzüne binmemi emretmesinin verdiği heyecan. Beni penisinin ve gölgelerinin içine tamamen doldurmasının verdiği o nefis gerilme.

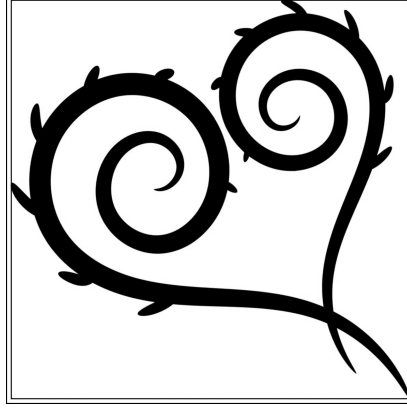
O gece, o bana yatağıma kahvaltı getirmek için sessizce uzaklaşana kadar, ona sokularak geçirdiğim zaman daha da lezzetliydi.

Hiçbiri yapmacık gelmiyor.

Geleceğimiz olabilir, bunu biliyorum.

Tek yapmam gereken üçüncü duruşmayı kazanmak ve onu sonsuza dek birlikte olmamız gerektiğine ikna etmek için koca bir evlilik yılım olacak.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hannah

İki gün sonra, "I Touch My Shelf" filmindeki aynı kanepede otururken telefonumdan bir uyarı sesi geldi. Severin'in sarayına üçüncü duruşma için gitmeme beş dakika kalmıştı.

Dün bütün gün çalıştım ve akşamı Severin ile sihir pratiği yaparak geçirdim. Bugün de Ferndale Falls'ın en yeni işletmeleri olan Haute and Bothered ve Cake My Day'in açılışını tamamlamak için gerekli tüm evrak işlerini hallettim. Ardından Autumn ile yoga seansımı yaptıktan sonra Skye ve Naomi ile son dakika araştırması için buraya geldim.

Tüm bunlar boyunca, zamanın nasıl geçtiği aklımın bir köşesinde hep vardı, ama hareket etmeye devam ettiğim sürece bunu görmezden gelebilirdim. Tamamen sağlıklı bir başa çıkma mekanizması. Sorun yok.

Zamanım tükendi. Karnım sinirden kasılmış bir halde ayağa fırladım. "İşte bu, üçüncü duruşma, her şeyi düzeltmek için son şansım."

Finn bacağıma bastırarak, "Sen en iyi cadıydın çünkü benim cadıydın," diyor. "Bu sefer kazanacaksın ve ben de sana yardım edeceğim."

"Umarım bulduğum bu pasaj işinize yarar." Skye bana hızlıca sarıldı.

Getirdiği kitaplardan birinde, cadıların güçlerini yönlendirmek için büyüler ve asalar gibi şeyleri faydalı bulabileceğini, ancak büyüünün süslü

kelimeler veya araçlar gerektirmediğini söyleyen bir makale vardı. Makaleye göre, büyüün özü içgüdü ve niyettir. Kulağa hoş geliyor, ama ben genellikle somut eylem adımları isteyen biriyim. Ama arkadaşımın şüphelerimi duymasına gerek yok, çünkü o benim için araştırma yapmak için tüm boş zamanını harcadı, bu yüzden "Eminim öyle olacaktır" diyorum.

"Bunu başarabilirsin." Naomi ayağa kalktı ve bir eliyle kolumu tutarken diğer eliyle Finn'in kuyruğunun ucunu kavradı. "Hazır mısın?"

Gülümsemeye çalışıyorum ama muhtemelen daha çok bir surat asmaya benziyor. "Hadi gidelim."

Varyn bizi sarayın ana kapısında bekliyor, bizi hızla büyük fuayeden geçirip taht odasına götürüyor.

Gölge perileri, tanımadıkları yüzlerden oluşan bir karmaşa içinde geçip gidiyorlar. Herhalde yine haftalık insan değişimlerini yapmışlar. Kazanırsam daha iyi olacak şeylerden biri de bu. Daha fazla gölge perisi Dünya'yı ziyaret edebilecek ve yavaş yavaş iyileşen alemlerinden biraz olsun uzaklaşabilecek.

Bahçeye açılan kapının hemen önünde Varyn durdu ve bana döndü. "Bunu söylememi istemezdi ama yine de söyleyeceğim. Severin bir arkadaşım, ancak konumu nedeniyle biraz yalnız bir hayat yaşadı. Onu gerçekten gülümsetmeyi başaran ilk kişi sensin."

Kalbim hızla çarpıyor, boğazım düğümleniyor.

"Biliyorum, hem kendin hem de şehrin için kazanmak istiyorsun. Ve ben de senin kazanmanı istiyorum ki ben de Dünya'da yaşayabileyim." Varyn omzumu kavradı. "Ama Severin için kazanmana ihtiyacım var."

Yutkunarak ve hırıltılı bir sesle, "Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedim.

Başını sertçe salladı ve kapıya uzanıp onu ardına kadar açtı, içeriye güneş ışığı ve çiçeklerin tatlı kokusu doldu.

Severin'in bahçesi her zamanki gibi çok güzel görünüyor. Diğer tüm yarışmacılar ve temsilcileri zaten buradalar ve gelin taşı da denemenin başlamasını bekliyor.

Bakışlarım bunların hepsini atlayıp Severin'i buluyor. Tanrım, o çok yakışıklı. Kusursuz elmacık kemikleri, zümrüt yeşili gözleri ve inanılmaz derecede mükemmel saçlarından daha fazlası var. Sabırlı ve düşünceli olması da var. Beni kollarına alıp, gölgeleri ve gücüyle sarması da var.

O çok yakışıklı, çünkü o benim sevdiğim adam.

Beni görünce gözleri ısındı, uzun bacaklarıyla hızla yanıma geldi. Güneş ışığında gümüş taç parıldadı, elimi öperken eğildi ve dudaklarını yüzüğünün hemen altındaki boğuma bastırdı. "Nişanlım."

Meloria alaycı bir şekilde, "Yaklaşık on dakika daha," diyor.

Onun o kötü kız tavırlarından tamamen bıkmıştım, ellerimi belime koyup ona doğru döndüm. "Artık kendini beğenmişliğinden vazgeçsen iyi olur. Tamam, güzelsin ama o kadar da güzel değilsin. Az önce yanından en az on tane senin kadar çekici peri geçtim." Başparmağımı saraya doğru uzattım.

"Kendine dikkat et, insan."

"Yoksa ne yapacaksın? Daha fazla hile yapmaya mı çalışacaksın?" İlk duruşmada beni sabote ettiğini bildiğimi belli etmemeye dikkat ederek ellerimi havaya kaldırdım. Severin'i baş belasına sokmak istemiyordum. Ama onun üzerine yıkabileceğim başka birçok suç da vardı. "Mesela bana zarar vermek için o uydurma bar kavgasını başlatman gibi. Ya da gece yarısı iki kez evime, bir kez de ofisime girmeye çalışman gibi." Luna ve Rune onu durdurdular, ama eğer baştan beri ortalığı karıştırmaya çalışmasaydı buna gerek kalmazdı.

Buz gibi bakışları kısılırken bıçağı çıkardı.

Yutkunuyorum. Tamam, daha çok mini bir kılıç gibi. Bir bıçağın ne kadar uzun olması gerekiyor ki?

Severin'in gölgeleri açıkta kalan ön kollarından fırlayarak önümde bir kalkan oluşturdu, ancak hemen ardından bu kalkanı vücuduyla kapattı.

"Birini bıçaklamak istiyorsan, beni bıçakla."

Onun geniş omuzlarının üzerinden görebilmek için parmak uçlarımda yükselmem gerekiyor.

Meloria bıçağını kılıfına koymadan önce alaycı bir şekilde sırttı.

"Pekala. Zamanımı boşa harcamaktan bıktım. Kazanmam gereken bir dava var."

Neden? Severin'in ondan nefret ettiğini göremiyor mu? Kazansa bile - ki, Tanrım, asla!- onun Ruby veya Elowen'ı seçeceğini biliyor olmalı. Sonra aklıma dank ediyor. Onun davayı kazanması, Severin'in beni seçemeyeceği anlamına geliyor. İsteddiği gibi Dünya'da kalamayacak. Bütün bunlar şimdi ona zarar vermek için intikamcı bir yol mu? Eski sevgililerimden hiçbirine, hatta tam bir pislik olduğu ortaya çıkan Darren'a bile bunu yapmak istemezdim.

Varyn'in ne demek istediğini biraz daha anlayabiliyorum. Severin zamanını onunla geçiriyorsa, bu onun daha önce yaşadığı hayata benziyor muydu? Sevgi yerine kin ve nefretle dolu bir hayat mı?

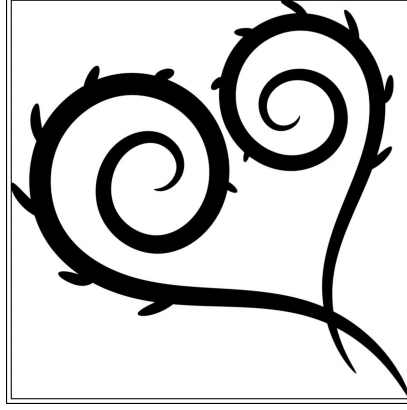
Ferndale Falls'ı daha da harika bir yer haline getirmek için bu kadar çok çalışmasına şaşmamalı. Bütün o sevimli küçük dükkanlar. Periler, cüceler ve orklar yeni yuvalar kuruyorlar. Ve fırın! Aman Tanrım, brownie fırını kalbi ısıtmaya ve ruhu doyurmaya yeter.

Varyn haklı. Bunu sadece kendim için değil, Ferndale Falls'ı evi olarak gören herkes için kazanmalıyım.

Severin ile başlayalım.

Aşkım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Severin

Dört temsilci gelin kristalinin etrafında yerlerini alırken, Meloria'nın hizmetkarı ona endişe ve korku dolu bir bakış fırlatır. Buna karşılık, Naomi Hannah'ya endişe, destek ve gururla bakar.

Önceki benliğim, Meloria'nın sözde gücü yüzünden onunla birlikte kalmıştı. Hannah bana gerçek gücün ne olduğunu gösterdi: başkaları için her şeyinizi verebilme, böylece bağlantılar kurabilme ve sizi önemseyen ve destekleyen insanlardan oluşan bir topluluk yaratabilme yeteneği.

Hannah, arkadaşı Naomi'yi teselli etmek istercesine ona küçük bir gülümseme gönderdi, oysa bu sınav Hannah'nın aşması gereken bir engeldi. Sonra o büyük, güzel kahverengi gözlerini bana çevirdi; gözlerinde şefkat, sıcaklık ve tam olarak adlandıramadığım başka bir duygu vardı.

Ama ben bunun aşk olmasını istiyorum.

Çünkü göğsümdeki bu garip hissi, daha önce hiç hissetmediğim o hissi, sonunda adlandırabiliyorum.

Hannah'ı seviyorum. Hayata olan sevincini, sessiz gücünü, kararlılığını seviyorum. Koca bir kasabayı taşıyabilecek kadar büyük olan kalbini seviyorum.

Bütün bunları ilan etmeye hazırlanırken, bahçede bir çan sesi yankılandı. Temsilciler gelin kristalini aktive etmişlerdi.

Varyn'in uzattığı eline bir parşömen düşer ve Varyn onu gösterişli bir hareketle açar. "Üçüncü sınav, ayırt etme sınavıdır. Gölge perilerine katılmak isteyen herkes yanılısamaların ve büyülerin ötesini görebilmelidir. Bu sınavı kazanmak için, tüm olasılıklar arasından gelecekteki eşinizi bulmalısınız. En iyi zamanı elde eden başarılı yarışmacı kazanır."

Yarışmacıların her birinin yanında havada kum saatleri beliriyor. Temsilciler, bir ışık sütunu beni de içine çekerken tam o anda kayboluyor. Baş döndürücü bir hiçlik anı yaşanıyor, sonra bahçemin ortasında, her biri mükemmel birer kopya olan sekiz Severin'le çevrili halde duruyorum. Neler olduğunu sormaya çalıştığımda, hareket edemiyorum, hatta seçemiyorum bile. Nefes alıyorum, göz kırpyorum, ama bunlar bile düzenlenmiş, zamanlamaları kontrol altında. Gölgelerim derimin altında hareketsiz yatıyor, dövmelemlerim tamamen hareketsiz.

Göğsümde bir hayal kırıklığı ateşi yanıyor, dişlerimi bile gıcırdatamadığımı fark ettiğimde bu ateş daha da şiddetleniyor. Bu şekilde hareketsiz kaldığım için Hannah'ya yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum.

"Bu denemeyi kazanmak için gerçek Severin'i bulmalısın." Varyn bahçedeki tüm Severin'leri işaret ediyor. "Severin'lerden herhangi birini işaret edip 'Hayır' diyerek eleyebilirsiniz. Ama dikkatli olun. Onlardan birine dokunmak, seçiminizi yapmak demektir, bu yüzden son kararınızı verene kadar dokunmayın."

"İlk denemenin galibi olarak Elowen ilk sırada yer alacak."

Orman perisi iki kolunu da kaldırıp şarkı söylerken kum saati devrilir; bu, rüzgarın ve fırtınanın savurduğu dalların vahşi bir şarkısıdır. Bahçenin sağ tarafındaki ağaçlar karşılık verir, her biri yapraklarının bir kısmını döker ve zaten mevcut olan esinti bunları bahçenin ortasına doğru savurur. Yapraklar bana çarpar ve yere düşer, tıpkı büyülenmiş temsilciler olması gereken diğer dört Severin'de olduğu gibi. Ancak yapraklar, benim kalan kopyalarımın içinden dümdüz geçer ve onların birer illüzyon olduğunu gösterir.

Elowen, hayali Severin'lere işaret ederek her seferinde "hayır" diyor ve onlar kayboluyor, geriye sadece beş kişi kalıyor. Her birimizin yanından geçiyor, bizi dikkatlice inceliyor. Bana geldiğinde gözlerimin içine bakıyor, ama gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi yok ve yoluna devam ediyor.

Kadın tekrar hayır der ve bir büyü patlayarak orman perisi temsilcisini ortaya çıkarır. Bir kez daha hayır der ve Naomi belirir. Ardından Elowen diğer Severin'lerden birinin önünde durur ve parmağını omzuna bastırır. Bir ışık parlamasıyla cüce temsilcisi belirir.

Varyn, "Üzgünüm ama bu davayı kaybettiniz," diyor.

Bir çan sesiyle, bir ışık sütununa kapılıyorum ve bu sütun dağıldığında dokuz Severin'in de yerlerinde olduğunu, benim ise yeni bir konumda olduğumu görüyorum. Gelin kristali, denemenin adil olması için bizi her seferinde karıştıracak, bu yüzden önceki yarışmacıların çeşitli Severinler hakkında öğrendikleri hiçbir şey bir sonraki kişinin denemesiyle ilgili olmayacak.

"İkinci denemenin galibi olarak Ruby bir sonraki aşamaya geçecek."

Kum saati ters döndüğü anda, cüce elleri ve dizleri üzerine çöker ve avuçlarını yere bastırır. Küçük boğazından derin, gür bir şarkı dökülür, büyüünün gücünü gösterir. Bu şarkı yeryüzünde dalgalanarak yankılanır ve ona geri döner.

Büyünün hareket ettiğini hissedebiliyorum ama anlamını çözemiyorum.

Ancak Ruby ayağa fırlayıp Severin'lerden dördüne işaret ederek her birine "hayır" dedi. Sonra bir diğerine doğru koşup işaret etti. "Çok hafıfsin. Hayır."

Büyüleyici etki kaybolur ve benim o kopyam cüce temsilcisine dönüşür.

Ah, Ruby, her birimizin ağırlığını hissetmek için yerden gelen geri bildirimi kullanıyor; ya da yanılsamalar söz konusu olduğunda, ağırlığın yokluğunu hissediyor. Zekice.

Naomi'yi ve orman perisi temsilcisini aynı şekilde geri çeviriyor, sonra da benimle diğer gölge perisi arasında sıkışıp kalıyor. İkimiz de 2 metre boyundayız, ikimiz de kaslıyız. Kilolarımız arasında gözle görülür bir fark olduğundan emin değilim.

Ruby en yakınındaki Severin'e yaklaşıp dizine hafifçe vurur ve Meloria'nın temsilcisi belirir.

Varyn, "Üzgünüm ama bu davayı kaybettiniz," diyor.

Kadim büyü beni tekrar alıp yeni bir konuma yerleştirirken dünya bembeyaz oluyor.

Varyn'in iznini beklemeden Meloria öne doğru adım atıyor, kum saati dönüyor. Gölgeleeri teninden fırlayarak Elowen'in düşürdüğü yaprak

kümelerini topluyor ve her bir Severin'e fırlatıyor. Her bir illüzyondan geçtiklerinde Meloria, "hayır" diyerek sahte kopyamı reddediyor.

Beşimiz kalınca taktığı tekrar deniyor ve yaprakları doğrudan yüzlerimize fırlatıyor. Ama büyüler işe yarıyor, tıpkı iyi bir büyüünün olması gerektiği gibi. Naomi ve cüce, yüzümün olduğu yerde sağlam bir kütle oluşturmamaya kadar kısa olsalar da, yapraklar yine de sekip geri dönüyor.

Meloria kaşlarını çatarak her birimizin etrafında dolanıyor. Sonra sanki bir karar vermiş gibi omuz silkiyor. Gölgeleri ondan yayılarak Severinlerin boyunlarını sarıyor. Büyülerin hiçbiri kaybolmadığına göre, Meloria doğru kumar oynamış gibi görünüyor; gölgeleri bir dokunuş olarak sayılmıyor.

Kendinden emin bir zevk ifadesi dudaklarını büküyor ve ellerini sıkıyor.

Boynuma sarılı bant sıkılaşıyor, diğer her şey de öyle. Üçümüz, ben de dahil, aniden nefes almakta zorlanmaya başlıyoruz ve hırıltılı nefesler alıyoruz. Meloria etkilenmeyen iki kişiyi işaret ederek, "Hayır," diyor. Naomi ve cüce temsilcisi ortaya çıkıyor.

Meloria, oyunda kalan üçümüze döndü. Elleri tekrar sıkıldı. Boynumdaki ip sıkıca kapandı ve tüm havayı kesti. Diğer Severinlerden biri yere yığıldı ve Meloria, orman perisi temsilcisini ortaya çıkaran bir "hayır" diyerek onları uzaklaştırdı.

Geriye sadece ben ve Meloria'nın kucağındaki köpek kaldı. Ne yapmalıyım? Hemen yere yığılırsam, onun kazanmasına yardım etmeye çalıştığımı mı düşünecek? Aslında, neden henüz pes etmedi ki?

Düşmeye çalışıyorum ama gelin taşının büyüü hareket etmeme izin vermiyor, yani düşmek için gerçekten bayılmam gerekecek. Kahretsin, onu kandırmayı çok istemiştim. Ciğerlerim yanarken ve görüş alanımın kenarları kararmaya başlarken bile ayakta kalıyorum.

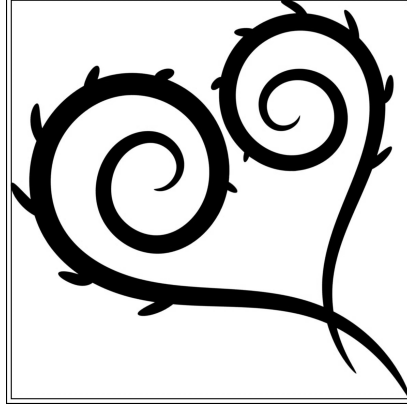
Diğer Severin yere yığılır ve Meloria bana doğru atılır, gölge ilmiğini boynumdan çözdüğü anda eli göğsüme çarpar.

Tüylerim diken diken oldu. Tanrıçam, hayır! Bu doğru olamaz!

Ama öyle.

Gözlerinden zafer fışkıran Meloria bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kazandım."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Hannah

Kahretsin. Meloria davayı kazandı. Şimdi en karanlık zaman diliminde yaşıyorum. Her an herkesin sakalı simsiyah çıkacak.

Onun kazanmasından nefret ediyorum ve bunu insanlara zarar vererek yapmasından da çok çok nefret ediyorum. Orman perisi temsilcisi hala baygın ve Meloria'nın kendi hizmetkarı bile perişan görünüyor.

Ve Severin... Gururlu ve meydan okurcasına onun önünde duruyor, ama boynunda kırmızı bir iz var. Onu boğmuş! İçimi öfke kaplıyor. Normalde şiddete meyilli bir insan değilim, ama beni onu bıçaklamaya çok teşvik ediyor.

Varyn, ekrana gelen parşömeni okurken sanki cam çiğniyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Meloria, otuz yedi saniyelik süresiyle bu yarışmanın şu anki galibi."

Temsilcileri hayata döndürürlerken biraz nefes alma fırsatı buluyorum ve bu fırsatı beynimi zorlayarak geçiriyorum. Ne yapabilirim? Ve bunu mümkün olan en kısa sürede nasıl yapabilirim? Sadece gerçek Severin'i bulmakla kalmamalı, Meloria'nın süresini de geçmeliyim.

"Finn," dedim. "Benimle misin, küçük dostum?"

Bacağıma yaslanıyor, bana güven dolu gözlerle bakıyor. "Her zaman."

Herkes ayağa kalkar kalkmaz, beyaz ışık sütunları Severin'i ve dört temsilciyi yutarak havada döndürüyor. Daha fazla sütun ekleniyor ve bahçenin ortasına yayılmış dokuz Severin belirdiğinde, hangisinin Severin olduğunu hiç bilmiyorum.

Varyn bana bir bakış attı.

Başımı sallayıp bir adım öne atıyorum ve kum saatim ters dönüyor.

"Kuş dostlarım! Şimdi yanıma gelin!" diye sesleniyorum. "Bu insanların kafalarına oturun ve bana kimin gerçek olduğunu gösterin."

Severin'in geçen haftaki fikri büyük bir başarı getirdi. Sihir pratiği yapmak için bahçesine yaptığım tüm o geziler sayesinde bu kuşlar beni tanıyor. Ağaçlardan bir sürü kuş uçuyor, önlerinde de kıızılgardan arkadaşım var.

İki veya üç kişilik gruplar Severinlerin her birinin üzerine oturmaya çalışır ve Severinlerin sadece birer illüzyon olduğu anlaşılınca, gruplardan dördü kanat çırpışlarıyla karışık bir şekilde yere düşer.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" Her birini işaret ediyorum ve hepsi birden yok olup alanı temizliyorlar. "Finn, diğerlerini kokla ve Severin'i bul!" Tüm araştırmalarım bana illüzyonların bir insanın tüm duyularını kandırmak için yapıldığını söylüyor. Ama Finn'in koku alma duyusu herhangi bir insandan veya periden çok daha keskin ve eminim bana bir şeyler söyleyebilir.

Tanıdık köpeğim burnu yere degecek şekilde hızla ileri atıldı. İlk Severin'e ulaştı ve "Yanlış!" diye bağırdı.

Buna "hayır" diyorum ve Naomi ortaya çıkıyor.

Finn bir sonrakinin yanından geçerken, "Belki," dedi.

Sonra benim için orman perisi ve cüce temsilcilerini keşfediyor ve bir başka "belki" ile bitiriyor. Geriye kalan iki Severin'in etrafında son bir tur attıktan sonra Finn bana bakıyor, sesi sızlanıyor, "Söyleyemem. İkisi de dumanlı."

"Sorun yok, küçük dostum. Bu, seni kandırmak için elinden gelenin en iyisini yapan cazibe. Harika iş çıkardın."

İyi haber? Meloria'dan çok daha hızlı bir şekilde iki kişiye kadar indirdim. Kötü haber? Geri kalanını nasıl bulacağım konusunda artık hiçbir fikrim yok.

Artık her şey bana, yani sıradan ben Hannah Wylde'a kalmış.

Ama ben sıradan biri değilim! Ben arkamda bir sürü yakın arkadaşı olan bir cadıyım. Ferndale Falls'ın gelmiş geçmiş en genç belediye başkanayım ve kasabam için savaşmaya hazırım.

Ben Severin'i seven kadınıam.

İlk Severin, inanılmaz derecede kusursuz saçlarından dudaklarının kenarındaki küçük sırtışa kadar, gerçeğinin tıpatıp aynısı. Gözlerinin içine bakıyorum, bir şey, bir kıvılcım, bir bağlantı arıyorum ama hiçbir şey yok.

Sorun değil. Diğer Severin ile bağlantım varsa, bu kolay olacak!

Sadece... ikinci Severin, ilkiyle tıpatıp aynı görünüyor. Gözleri hiçbir şey ele vermiyor. Üniversitede giriş psikoloji dersleri almıştım, siyasi hayatınızda insanlarla nasıl başa çıkacağınızı öğrenmeniz gereken türden derslerdi ve insanların gözleriyle ilgili her şeyin, çevredeki kasların yaptığı mikro ifadelerden kaynaklandığını öğrenmiştim. Gelin kristalinin büyüü onları yerinde kilitlediği için hiçbir şey gösteremiyorlar.

Bu da Severin'in hangi adam olduğunu bilmemin hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyor.

İkisinin arasında yarı yolda dururken, hareket etmekten korkarak umutsuzluğa kapılıyorum. Hangisi gerçek Severin? Hangisi sahte? Kum saatime kumlar düşmeye devam ediyor ve bana tereddüt için hiç zaman olmadığını hatırlatıyor. Ama ya yanlış karar verirsem? Aman Tanrım! Bu kadar yaklaşıp başarısız olamam. Elli elli, arkadaşlarınızla iskambil oynarken iyi bir oran gibi görünebilir, ama binlerce insanın geleceğini ve gerçek aşka olan tek şansınızı belirliyorsanız, bu gerçekten berbat bir durum.

İçimde sihirli bir güç dönüp duruyor, bir şeyler yapmak istiyor ama şu an bana yardım edebilecek tek bir hayvan bile aklıma gelmiyor.

Hıçkırıkların başlangıcı nefesimi kesiyor.

Büyü, sağdan, neredeyse kendi gücüm kadar iyi tanıdığım bir güç akışıyla yükseliyor. Büyüm de ona katılmak için ileri atılıyor, tıpkı sevişirken olduğu gibi birbirine dolanıyor.

Bu Severin! Kalbimde biliyorum. Ruhumda hissediyorum. Ona doğru atılıyorum, kollarımı boynuna doluyorum.

Dokunduğumuz anda, büyüü etkisinden kurtuldu. Kolları beni kendine sıkıca sardı. "Hannah, büyüleyici Hannah'ım."

"Seni buldum." Mutluluk gözyaşları sevgili yüzünü bulandırdı.

Varyn'in sesi bahçede yankılandı. "Hannah, otuz üç saniyelik bir süreyle ayırt etme sınavını kazandı."

"Evet!" diye yüksek sesle bağırdım. Göğsüm sevinçle doldu. Başardım! Kazandım! Ferndale Şelalelerini kurtardım. Severin ve halkına Dünya üzerinde kalıcı bir yuva sağladım.

Severin'in boynunu daha sıkı kavradım ve ona daha da yaklaştım. Ayrıca sevdiğim adamla bir yıl daha geçirme şansı kazandım.

Gül kuvarsından yapılmış sütundan yankılanan yüksek bir çan sesi duyuldu, ardından gürleyen bir ses geldi: "Kral Severin, aralarından seçim yapabileceğiniz üç başarılı adayınız var: Orman perilerinden Elowen, cücelerden Ruby ve insan cadılarından Hannah. Kimi gelin olarak seçeceksiniz?"

Severin gözlerime bakıyor. "Nişanlım Hannah'ı seçiyorum."

Finn sevinçle ciyaklayarak koşarak geldi. "Bak! Sana kazanmana yardım edeceğimi söylemiştim!"

"Teşekkür ederim." Eğilip ona sarıldım. "Şimdiye kadar tanıdığım en iyi dostsun."

Çenemi hafifçe yalayarak öpüyor.

Severin, biraz tereddütlü ama yine de çabalayarak Finn'in kulaklarını kaşımak için eğildi. "Teşekkür ederim, Finn."

Naomi yanımıza geldi ve ben ayağa kalkar kalkmaz kollarını bana doladı. "Başardın!"

"Yardımanın için çok teşekkür ederim!" Bir anlığına ona yaslanıyorum, arkadaşımın en güzel sarılmaları verdiğine bir kez daha şükrediyorum.

Telefonum pantolonumun içinde titriyor ve Naomi gülüyor. "Bunlar diğerlerinin tebrik mesajı olmalı. Cadı Sürtüklerine haber vermek için grup sohbetini kullandım!"

Varyn, Severin'in omzuna vurup bana başıyla selam verdi ve mutlu bir şekilde gülümsedi.

Ruby ve Elowen yaklaşıp tebrik ediyorlar, ikisi de çok yakın yürüyorlar. Ve Elowen boyunu kısaltmış! Şelaleye tırmanırken yaptığı şeyin tam tersi, boyu kısaltmış ve Ruby'den sadece birkaç santim daha uzun kalmış. Arkalarını döndüklerinde sırtıyorum. Hatta el ele tutuşuyorlar!

Meloria donakalmış bir halde duruyor, gözleri saf öfkeyle parlıyor, elleri sanki herkesi tekrar boğmaya çalışıyormuş gibi sıkıp gevşiyor. Hizmetkarı yanında çırpınıyor ama Meloria onu görmezden geliyor.

Severin kulağıma hırlayarak, "Onu Dünya'dan kov, yoksa o küçük oyunlarına devam edecek," dedi ve arkamdan yaklaştı. "Yarışmanın galibi olarak şu anda bu güce sahipsin. Bu, kan dökülmesini önlemek ve denemelerin kutsallığını korumak için eski bir koruma önlemi."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

“Sana göstereceğim.” Büyüsü arkamda parlıyor ve benim büyüm de gelin kristalinden gelen üçüncü bir güç dalgasıyla birleşerek yükseliyor. Kulağıma sözler fısıldıyor ve büyümüz ileriye doğru akarken ben de onları tekrarlıyorum. “Seni sürgün ediyorum, Markan Kraliçesi Meloria. Sen ve sana bağlılık yemini eden herkes yeryüzünde hoş karşılanmıyorsunuz.”

Görünmez dev bir el gibi bir güç onu yerden kaldırıp şelaleye ve Periler Diyarı'nın kapısına doğru gökyüzüne fırlatır. Temsilcisi de onun peşinden fırlatılır ve sarayın içinden iki gölge peri daha çekilerek gözden kaybolur.

Severin mırıldanarak, "Casuslardan kurtulmanın ne kadar kolay bir yolu," dedi. "Onaylıyorum."

Ona doğru döndüm, bir şey hatırlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı. "Eğer denemeler bittiyse, Ferndale Şelaleleri için olan geçici koruma büyüsü sona erecek! Bizim yapmamız gereken şey..."

“Sorun yok,” Severin yatıştırıcı bir şekilde elini sırtımdan aşağı doğru gezdiriyor ve gölgelerinden birkaçı belime ve bacaklarıma dolanıyor. “En iyi büyücülerime ödemeyi zaten yaptım. Kalıcı büyüyü dün yerleştirdiler.”

Şok oldum. "Ama... ama..." Evet, işte o benim! Güzel konuşmanın kraliçesi. Sonunda zorla ağızımdan şu sözler döküldü: "Neden? Kalabileceğinizi bilmiyordunuz."

“Kasabaya oldukça bağlandım. Burada ne olursa olsun Ferndale Şelaleleri'nin korunmasını istedim.” Parmaklarının tersiyle yanağıma dokundu. “Senin de korunmanı istedim.”

“Teşekkür ederim.” Rahatlama hissiyle birlikte kollarımı ona doladım. Ferndale Şelaleleri sonunda güvende. “Bu, asla bilemeyeceğin kadar çok şey ifade ediyor.”

“Bir şey daha var.” Severin parmaklarını şıklatıyor ve evlilik sözleşmemiz elinde beliriyor.

Heyecan damarlarımda bir kıvılcım çıkıyor, kanım kaynamaya başlıyor ve kalbimde kelekler uçuşuyor. Onunla evleneceğim! Sevdığım adamla evleneceğim!

Sonra Severin parşömeni kaldırıp ortadan ikiye yırttı ve kalbimi ikiye böldü.

“Bekle, ne? Benimle evlenmek istemiyor musun?” Boğazıma takılan yumru yüzünden zar zor konuşabiliyorum. Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır. Onun için her şey gerçekten de sahteydi.

"Hayır." Başını salladı.

Bütün heyecanım söndü ve küçük taşlar gibi midemin dibine çöktü. Aman Tanrım. Bu olamaz. Başardım. Davayı kazandım. Peki neden o adamı elde edemiyorum? Tamam, sadece bir yıllığına ama Severin'le geçireceğim bir yıl, başka biriyle geçireceğim bir ömürden daha iyi olurdu.

Severin, "Öyle değil," diyor. "Bu tür kısıtlamalarla olmaz."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bu ne anlama geliyor?

Severin önümde diz çöktü. "Hannah Wylde, eşim ve kraliçem olur musun? Bir yıl bir gün için değil, sonsuza dek."

"Sonsuza dek mi?" Bu, alt yüzüme bastırdığım parmaklarımın arasından tiz bir çığlık gibi çıkıyor.

"Bundan daha azı olmaz," diye homurdanıyor. "Seni tanımadan önce yarım yamalak bir hayat yaşadım, renk ve sıcaklıktan yoksun bir varoluş. Sonra sen dünyama ateş ve kararlılıkla girdin. Bana neşe getirdin, tüm gölgelerimi aydınlattın ve eksik olan her şeyi bana gösterdin."

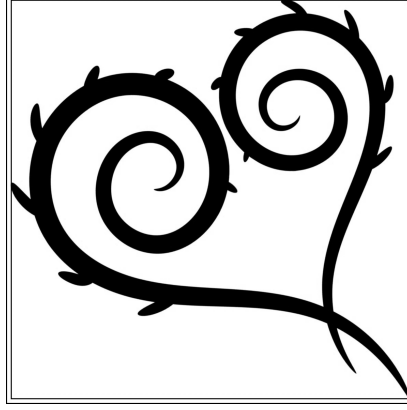
"Seni seviyorum, Hannah. Tüm varlığımla seni seviyorum, adın ruhuma kazınmış, kalbimin her atışında adın fısıldıyor. Zaten burada benimsin." Avucunu göğsünün ortasına bastırdı, sonra elini bana uzattı. "Sonsuza dek benim ol."

Nefesim kesildi, olduğum yerde donakaldım, tüm vücudum şoktan titriyordu. Son bir saat içinde üçüncü duruşmanın tüm stresiyle çok şey yaşadım. Korkutucu, heyecan verici ve harikaydı, ama bu...

Bunun yanına bile yaklaşabilecek hiçbir şey yok.

İçimi uçacakmış gibi hissettiren bir sevinç kaplıyor. Beni seviyor. Severin beni seviyor!

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Severin

Hannah, gözleri kocaman açılmış, elleri ağzını kapatmış, tamamen hareketsiz bir şekilde bana bakıyor. O güzel kahverengi gözlerindeki her duyguyu okumaya alışkınım, ama şu anda şoktan o kadar etkilenmişler ki başka hiçbir şey göremiyorum.

"Hannah?"

Başını sallıyor. Evlilik teklifime evet mi diyor yoksa adını mı onaylıyor? Tanrıça, bu dayanılmaz bir acı! Geçmişteki halim onu konuşturmak için bir gerçeği ortaya çıkarma büyüsü kullanırdı. Dişlerimi sıkıyorum ve bu dürtüyü bastırıyorum.

Artık sözleşme yok. Zorlama yok. Onu ne kadar istesem de, bana özgürce gelecek ya da hiç gelmeyecek.

Sonunda ellerini yüzünden çekti ve muhteşem gülümsemesi ortaya çıktı.

Göğsümde umut yeşeriyor, onun sevincinin güneş ışığı beni yeniden aydınlatıyor.

"Evet, Severin. Kesinlikle evet. Elbette seninle evleneceğim." Bana doğru uzandı. "Seni seviyorum."

O beni seviyor! En büyük hayalim gerçek olurken göğsümdeki sıcaklık hissi genişliyor. Harika cadımın o kadar büyük bir kalbi var ki, benim gibi ıslah olmuş bir haydut bile içine sığabiliyor.

Gölgelerim kontrolümden kayıp giderken ayağa fırladım ve kollarımı uzattığımdan bile daha hızlı bir şekilde ona doğru uzandım. Kollarım onu sarıp kendime çekti. "Beni seviyor musun?" diye sordum, bunu tekrar duymayı açgözlülükle istiyordum.

"Evet." Eliyle yanağımı okşadı, gözlerinde sevginin enginliği parlıyordu.

"Bana güvenmenin, bana korku yerine hayranlıkla bakmanın ne anlama geldiğini biliyor musun?" Gölge uzantılarımdan biri, okşanmayı bekleyen bir kedi gibi koluna dolanıyor. Bütün benliğim onu seviyor, hatta bu en karanlık yanımda bile. "Tanrıça, Hannah, bana neler yapıyorsun?"

Onu kendime sıkıca bastırıyorum, dudaklarımın ve dilimin ateşli bir şekilde birleşmesiyle dudaklarını öpüyorum. Büyümüz, karıncalanma hissi veren bir coşkuyla birbirine karışıyor.

Diğerlerinden yükselen tebrik tezahüratları doruğa ulaşıyor, sonra susuyor ve sonunda Varyn boğazını temizliyor.

Hayır. Kraliyet görevleri bekleyebilir. Gelinimden daha önemli hiçbir şey yok.

Hannah'nın tatlı dudaklarından vazgeçmek istemeyerek kanatlarımı açtım ve yatak odamın bulunduğu kulenin yan tarafına doğru süzülerek havaya yükseldim. Gölgelerim pencerenin kilidini açtı ve bizi içeriye uçurdum.

Hannah'ı yatağıma geri yatırdıktan sonra ancak ondan ayrılıyorum. Karşımda uzanıyor, altın rengi benekli gözleri sevgi ve arzu dolu, yüzü kızarmış, dudakları öpüşlerimden şişmiş.

"Tanrıça, çok güzelsin."

"Sen de öylesin," diyor ve ayağını bacağıma doğru kaydırıyor.

Ereksiyonuma ulaşmadan önce yakalıyorum ve küçük insan ayakkabısını çıkarıyorum. Sonra diğerini de çıkarıp omzuma atıyorum. Ayakları gıdıklanıyor ve gölgelerim üzerlerinde kayıyor, o da kıkırdayıp kıvranıyor.

Ellerim kot pantolonlu bacaklarında yukarı doğru kayarak belindeki bağcıkları açıyor. Sihir kullanarak kıyafetlerini çıkarabilirdim ama istemiyorum. Onu bir hediye gibi açmak istiyorum. Gölgelerim onu yataktan kaldırıyor, böylece ellerim pantolonunu uzun bacaklarından aşağı

kaydırabiliyor. Sonra tekrar vücuduna tırmanıp, tenini yalayarak ve ısırarak, saf bir ihtiyaçla dolu sesiyle "Severin" diye haykırana kadar devam ediyorum.

İç çamaşırını atlayıp, gömleğinin etek ucunu yukarı çekerek dilimi kalça kemiğinin hemen iç kısmındaki çukura değdiriyorum. Sonra yukarı doğru kaymaya devam ederek bluzunun düğmelerini açıp omuzlarından aşağı itiyorum, böylece gölgelerim bluzu kollarından kaydırabiliyor.

Teninin tadı tatlı, tuzlu ve nefis; boynundaki en sevdiği noktayı, beni çıldırtan o nefes nefese iniltiyi çıkarana kadar okşuyorum. Penisimin pantolonumun derisine sürtünerek sertleştiğini hissediyorum.

Onu soyarken gösterdiğim tüm sabra rağmen, kendi bedenim için hiç sabrım yok. Büyülü bir fısıltıyla kıyafetlerim kayboluyor. Teninin saten dokusu tenime değişiyor, üzerine çöküyorum, ereksiyonum benimle karnını kaplıyor.

Hannah nefes nefese kaldı, göz bebekleri büyüdü.

Tanrıça, onun bana duyduğu arzuyu, bu kadar saf ve dizginsiz halini görmek çok hoşuma gidiyor. İnleyerek onu öpüyorum, dilimi ağzına sokarken elimle göğsünü kavıyorum. Büyünün bir titremesi daha ve sütyeni kayboluyor, avucuma baskı yapan sert meme ucu kalıyor. Onu çekiştiriyorum, zevk çılgınlıklarını yutuyorum.

Aşağı doğru kayarken, parmaklarım külotunun kenarıyla oynuyor, altına girip sonra kayıyor, ta ki ayağı bacağımı kavrayıp topuğu uyluğumun arkasına saplanana ve beni kendine çekene kadar. Ağzıma doğru nefes nefese kalıyor, her nefesi ihtiyacın minik bir fısıltısı.

Yan tarafa doğru dönerek, külotunu yok ederken kendime daha iyi bir erişim alanı sağlıyorum. Parmaklarım ıslak kıvrımlarının arasından kayıyor, hassas noktasının üzerinde geziniyor, ta ki kalçaları yukarı kalkana kadar. "İşte bu, tatlım, iyi kızım. Zaten çok ıslaksın. Boşalacaksın. Benim için güzelce hazır olacaksın."

Gölgelerim teninde süzülüyor, göğüslerinin etrafına dolanıyor, meme uçlarını çekiyor. İki parmağımı vajinasının içine sokup okşarken, gölgelerim klitorisine değiyor ve kalçaları dalgalanıyor.

Ereksiyonum zonkluyor, afrodizyak benim için daha fazlası uyluğuna akıyor. Onu topluyorum ve her tarafına sürüyorum. Sonra bir avuç daha boşaltıp derinliklerine itiyorum, parmaklarımı iyice içeri sokuyorum.

"Aman Tanrım," diye inledi Hannah. "Severin."

“Bu güzel küçük amı düğümümü alacak şekilde hazırlıyorum. Seni iyice genişleteceğim.” Üçüncü parmağımı içeri sokup, içerideki daha yumuşak bir noktaya değene kadar kıvrıyorum.

Titremeye başladı, tırnakları omzuma saplandı.

"Şimdi gel bana, büyüleyici küçük cadım." Parmaklarımı içine sokup o noktayı tekrar tekrar okşuyorum. "Uslu kızım ol ve parmaklarımın üzerine boşal."

Hannah çılgılık atıyor, başı geriye doğru düşüyor, vücudu yataktan kalkıyor. Kasları o kadar sıkı kasılıyor ki, onu tüm uzunluğumla sarmanın nasıl bir his olacağını hayal edince neredeyse boşalıyorum.

Onu sıkıca kucaklıyorum, gölgeler tenini okşuyor. Elim onu çalıştırmaya devam ediyor, onu sürekli gerilimin eşiğinde tutuyor. Dişlerim boğazını sıyrıyor, onu titretip nefes nefese bırakıyor.

“Severin, sana ihtiyacım var.”

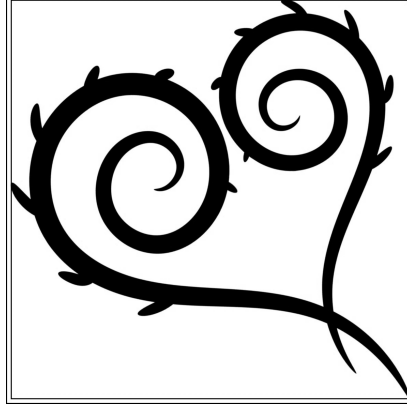
“Seni yakaladım.” Ona daha fazla direnemeyerek üzerine doğru eğildim ve gölgelerim kalçasını yukarı kaldırıp, mükemmel açığı yakalayana kadar altına yastık gibi yerleşti.

Tek bir akıcı hareketle elimi serbest bıraktım ve içine girdim, kendimi onun kadifemsi sıcaklığının o nefis baskısına tamamen gömdüm.

Boğazımdan bir inilti koptu. "Tanrıça, seni seviyorum."

Gözleri gözlerimle buluşurken etrafımda kanat çırpıyor, hissettiği her şeyi bana gösteriyor ve neşeyle adımı haykırıyor.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hannah

Severin beni orgazmın eşiğine o kadar yaklaştırıyor ki, bana "Seni seviyorum" demesi bile beni orgazma ulaştırmaya yetiyor.

Durmaksızın, uzun ve derin hareketlerle içime girip çıkıyor, gölgeleri tenimi okşuyor, bacaklarımın ve kollarımın etrafına dolanıyor. Her şey çok fazla, bedenim sürekli zevkten titriyor.

"Aşkım, Hannah'ım, iyi kızım," diye mırıldanıyor, penisini içime sokarken. Gölge gibi uzantılar, hafif bir hisle kalçalarımın giriyor, titreşimli bir uğultuyla klitorisimi okşuyor. Tamamen onun tarafından ele geçirilmiş, altüst olmuş durumdayım.

Ve ben de bunun başka türlü olmasını istemezdim.

Ona olan aşkım her şeyi kapsıyor, onun bana olan sahiplenışı de öyle. Severin tüm kaygılarımı, tüm sorumluluklarımı alıp götürüyor, geriye sadece aşk ve zevk bırakıyor. Kendimi onun kalınlığının gerilimine, teninin kokusuna, sesinin hırıltısına kaptırıyorum.

"Hannah, benim Hannah'ım, benim büyüleyici küçük cadım, penisimi çok iyi karşılıyorsun." Derinlemesine itiyor, içimde karıncalanma dalgaları yaratıyor. "Beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun? Bunların hepsi senin için."

Severin'in benden ancak çıkarabileceği o kısık, iniltili sesi çıkarıyorum, kasıklarım iyice kasılıyor.

"Aferin kızım," diye homurdandı. "İşte böyle. Al benim sikimi."

Vücudu beni yatağa bastırıyor, ağırlığı üzerimde önceki karşılaşmalarımızda yaşamadığım bir şekilde zevk veriyor. Bu da bu anı daha da samimi kılıyor. Bundan zevk alıyorum, göğsümü onun göğsüne sürtmek için yataktan kalkıyorum, meme uçlarımdaki baskı doğrudan hassas noktama ulaşıyor.

Gölgeleri beni okşadı, tenimin her zerresi elektriklenmiş gibi hissedene kadar okşamaya devam etti.

Ellerimi omuzlarında gezdiriyorum, göğsünü yalıyorum, teninin çam, deri ve duman kokusunu içime çekiyorum. Dizlerim onun yanlarını kavramak için yükseliyor, o da bana doğru sallanarak beni uzunluğu ve gölgeleriyle dolduruyor.

"Severin," diye nefes nefese fısıldadım, adı zevk tanrısına edilen bir dua gibiydi. "Severin, lütfen."

Dudakları, ruhuma kadar işleyen yakıcı bir öpücükle dudaklarımı kavradı. Sonra alnını alnıma dayadı. "Hannah, aşkım. Düğümümü çözeceksin."

"Evet." Başımı salladım, iç kaslarım karıncalanma hissiyle kasılarak onu sardı. "Ah, evet."

Severin hırlayarak ve daha sertçe iterek, zevk giderek artarken bizi birbirimize doğru sallıyor.

Kalbim hızla çarpıyor, nefes almakta zorlanıyorum ve her nefes verişim bir iniltiye dönüşüyor.

"İşte bu kadar," diye nefes nefese kaldı. "Hadi bakalım, güzel kızım."

Hazın merkezimden fışkırıp dalgalar halinde dışarıya yayılmasıyla inliyorum.

Severin kükrer, kalçaları öne doğru fırlar ve içimde büyüyen düğümünün baskısı ve gerilmesi orgazmımın uzun süre devam etmesine neden olur.

Yorgun ve doymuş bir halde uzanırken, üzerime yerleşti ve dudaklarıma öpücükler kondurdu. Sonra eli altıma kayd ve kalçalarıma yayıldı, gölgeleri beni sabit tutarken bizi yan yana çevirdi. Girişimde büyük bir basınç dalgası hissetti ve şokun etkisiyle titreyerek nefes nefese kaldım.

Kalçaları hareket ederek içimdeki düğümü çözüyor. "Bunu hissediyor musun? Hepsi senin için. Sadece senin için, aşkım."

Sıkıca bastırıyorum, bu da onun inlemesine neden oluyor. "Çok büyük, hayal ettiğimden bile büyük."

Sırttı.

"Ne kadar sürüyor?" diye soruyorum.

"İlk seferinde en az on ila on iki saat. Özellikle de eğer..." Yüzünde çok garip bir ifade belirdi ve Severin üst bedenini benden geriye doğru çekti. Eli göğsüme dokundu ve hassas bir nokta buldu.

"Ah." Aşağı baktım. Kalbimin üzerinde, dişlere benzeyen iki dövme izi vardı. "Bu ne?"

"Bu bir eş işareti. Benim de aynısından var." Sesi hayranlık doluydu ve aynı dövmenin daha büyük bir versiyonunun bulunduğu kendi göğsüne dokundu. Sonra bana baktı. "Gözlerini kapat."

Öyle yapıyorum ve onun büyüğü dışarı doğru yayılıyor, benimkini de kendine çekiyor, göğsümde bir karıncalanma hissediyorum.

"Bunu hissediyor musun?"

"Evet."

"Önceki karşılaşmalarımızda büyüümüzün karışma şekli, eşleşme bağının oluşma isteğinden kaynaklanmış olmalı. Şimdi bu bağ sağlamlaştı," diyor. "Bu inanılmaz. Halkımın üç yüz yıldır kader eşi yoktu. Karanlık Tanrı bizi elflerden gölge perilerine dönüştürdüğünde bu yeteneği kaybettiğimizi herkes varsayıyordu."

"Eşleşmiş olmamız ne anlama geliyor?"

"Bu, birlikte olmaya yazgılı olduğumuz anlamına geliyor. Seni bulmak için her zaman dünyaya gelmem gerekiyordu, aşkım." Avucuma bir öpücük konduruyor ve elimi kalbinin üzerine bastırıyor. "Sen, Hannah, ruhumun eksik parçasısın."

"Ah, Severin." Ona yaslanıp eriyorum. "Bu çok güzel."

"Bu doğru. Sen benim geleceğimsin, mutluluğumsun, umudumsun." Kalçamdaki tutuşu sıkılaştı. "Ve sadece benim değil. Bana başka bir hediye daha verdin. Eğer gölge perileri yeniden kader eşlerine sahip olabiliyorsa, bu artık lanetli olmadığımız anlamına geliyor. Gerçekten mutluluğu bulabiliriz ve bunların hepsi senin sayende ve Dünya'da kalmamıza izin veren yaptığın anlaşma sayesinde."

"Yaptığınız anlaşmadan bahsediyorsunuz, değil mi?" Parmağımla göğsüne dokunuyorum. "Sanırım oldukça ikna ediciydiniz."

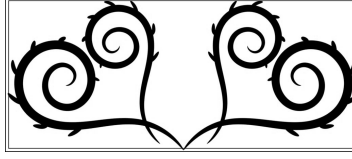
"Birlikte yaptığımız anlaşma." Elimden tutup parmak ucuna bir öpücük konduruyor, sonra beni kendine çekiyor. "Hayatımın en iyi anlaşması."

Düğümü hissetmek, aramızdaki eş bağıyla birlikte gelen fiziksel bağlantıyı hissetmek için biraz kıpırdanıyorum. Derin bir yorgunluk beni sararken, beklenmedik bir esneme çenemi çatlatıyor. "Ah, özür dilerim. Bütün gün adrenalini ayakta durdum ve sanırım sonunda beni yakaladı."

"Çiftleşme zaten başlı başına yorucu, hele de az önce atlattığın sınavdan sonra." Beni kendine yaklaştırdı, şakağıma bir öpücük kondurdu ve gölgeleriyle üzerimizi örttü. "Şimdi dinlen."

Yanına sokulup, "Seni seviyorum, Severin," diye mırıldandım.

"Ve seni seviyorum, canım Hannah'ım."

Gece yarısı bir ara dönmeye çalışıyorum ama Severin'in düğümü, girişime uyguladığı keskin bir çekmeyle beni durduruyor ve içimden bir zevk dalgası geçiyor. Tamamen uyanıyorum. Kaslarım kasılıyor ve kalçaları öne doğru fırlarken inleme sırası ona geliyor.

"Şunu yapabilir miyiz..." Hafifçe kıpırdanıyorum. "Oradaki düğümle bir şeyler yapabilir miyiz?"

Severin parmaklarını şıklatarak komodinin üzerindeki şamdanı yakıyor ve yatağın etrafını altın rengi bir ışık kaplıyor. Sırtüstü dönüyor, gölgeleri beni de peşinden sürüklüyor ve ben de onun üzerine oturuyorum.

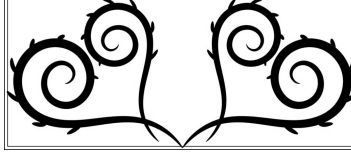
"Deneyelim bakalım."

Onun düğümü bana sadece biraz hareket etme imkanı veriyor, ama ben onun üzerinde zıplıyorum, hem derine inmesini sağlıyorum hem de girişimi gerçekten iyi hissettiren bir şekilde çekiyorum, özellikle de penisinden çıkan gölge uzantıları klitorisimi okşamak için yayıldığında.

Ellerim göğsüne yapışmış, başım geriye doğru atılmış halde, bir orgazm daha yaşarken titriyorum.

Severin zevkle inliyor, kalçaları yukarı doğru kasılıyor, ben de onun kasıklarını iyice okşuyorum.

Onun üzerine yığılıyorum ve o beni sıkıca kucaklayıp sırtımı okşayarak tekrar uykuya dalmamı sağlıyor.

Bir sonraki uyanışında Severin'in yanına kıvrılmıştım. Uykumuzda ayrılmış olmalıyız ve pencereden içeri giren güneş ışığı şafak söktüğünü gösteriyordu.

Kalın işlemeli yorganın altına girip, bacaklarının arasına yerleştim. Ereksiyon halindeydi ama penisinin dibi artık şişkin değildi. Oral seks onu ereksiyona mı soktu? Bunu öğrenme zamanı geldi—bilim için!

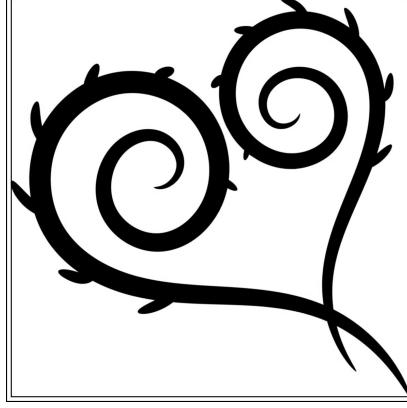
Lolipop gibi penisini yaladığım anda uyanıyor, tıslıyor ve yorganı üzerinden atıyor. "Ne yapıyorsun, nişanlım?"

Sırıttım ve dudaklarımı ereksiyon halindeki kalın başının etrafına sardım, dilimi de hafifçe oynattım.

"Bensiz kahvaltı yapabileceğini mi sandın?" Gölgeleleri dışarı doğru yayılıyor, beni kaldırıp döndürüyor, ta ki yüzünün üzerine oturana kadar. "Çok daha iyi."

Sonra dili klitorisimi okşayarak ne kadar haklı olduğunu gösteriyor ve ben de kendi "kahvaltım" için can atarak penisini ağzıma alıyorum.

KIRKINCI BÖLÜM

Severin

Karnımızın gurultusunu umursamadan yatakta tembellik ediyoruz, ikimiz de kalkmak istemiyoruz.

Hannah yanıma kıvrılmış, başını omzuma yaslamış, parmakları göğsümdeki dövmelerin üzerinde geziniyor. Gölgelerim uzanıyor, elini okşamak için can atıyorum. Gülümsüyor, yanağı tenime değiyor. "Bu çok güzel."

"Güzel mi?" Kaşımı kaldırdım. "Ne kadar yetersiz bir kelime."

"Bak, güzel olmanın hiçbir sakıncası yok!" Daha da yaklaşıyor, bükülmüş dizi bacaklarımın üzerinde kayıyor. "Buna ne dersin, ey kelime ustası?"

"Muhteşem, aşkın." Kolumu onun etrafında daha sıkılaştırıyorum. "Hak edebileceğimden çok daha fazlası."

"Ne?" diye irkildi. "Neden?"

"Birkaç ay öncesine kadar, dürüst bir tanrıya hizmet ettiğimi sanıyordum." Kelimeler ağızımdan çıkmak istemiyor ama zorluyorum. Bu sonraki kısmı daha önce kimseye, hatta arkadaşlarıma bile itiraf etmedim. Ama nişanlım gerçeği hak ediyor. "Karanlık Tanrı'nın gerçekte kim

olduğunu gördükten sonra, kendime bakış açımı da yeniden değerlendirmek zorunda kaldım. Bir kötü adam olduğumu fark ettim.”

Dirseğinin üzerine doğrulup bana baktı. "Emirleri yerine getiriyordun!"

"Bu bir bahane mi?" diye soruyorum ona alaycı bir gülümsemeyle.

"Konumumun gücünden gerçekten keyif aldım."

"Güçlüsün." Göğsüme dokunuyor. "Ama gücünü kullanarak yaptığın her şeyin iyi olduğunu gördüm. Şehrin canlanması, güzel bahçeler, hatta lalelere gösterdiğin özen bile! Hiçbir şey kötü niyetli değildi."

"Ben değiştim. Yeni bir hayat için, savaştan ve yıkımdan uzak, farklı bir hayat için dünyaya geldim." Elimle sırtını okşadım. "Böyle bir şeye sahip olacağımı hiç düşünmemiştim: sevgi, rahatlık, bir yuva. Bunu hak etmiyorum. Ama alacağım ve tadını çıkaracağım, her gün seni hak etmek için çalışacağım."

"Ah, Severin."

Gözlerindeki sevgi beni altüst ediyor. Ona en kötü şeyleri anlattım ve Hannah'ım bana sadece şefkat gösterdi. Tanrıçam, nasıl bu kadar şanslı oldum? Onu öpüyorum, yumuşak ve yavaşça, gölgelerim etrafını sarıyor, onu daha da yaklaştırıyor.

Sonra kapıya gelen hafif bir tıkırtı beni heyecanla gülümsetiyor. Yarım saat önce, Hannah'ın haberi olmadan gölgelerimden birini saraydan geçirmiştim, çok özel talimatlar taşıyordu ve bu da ödül olmalıydı.

Gölge uzantım kapıyı açar ve bekleyen tepsiyi alıp komodinin üzerine taşır. Hamur işlerinin ve baharatların tatlı kokusu havayı doldurur.

Hannah doğrulup üzerine bir çarşaf örttü. "Bunlar Cake My Day'den tarçınlı çörekler mi?"

"En sevdiğin." Tabağa bir adet çörek koyup kucağına bıraktım ve bir tane de kendime aldım; şeker ve tarçının baharatı dilimde dans edip beni inlettirdi.

O da memnuniyetle bir ısırık alıyor. "Her sabah böyle mi geçecek? Cake My Day'den ikramlar mı?"

"Eğer benim söz hakkım varsa, öyle olacak," diye homurdanıyorum. "Brownie'den yapılmamış hiçbir kahvaltıyı yemeyi reddediyorum."

"Peki ya waffle'lar?"

"Belki de tek istisna onlar." Sırıttım. "Bana güvenin. Saray mutfaklarından çıkan yulaf lapasını yemek zorunda değildiniz ve asla da yemeyeceksiniz."

Gözlerinde eğlence parıltısı var. "O kadar mı kötü?"

“En kötüsü.” Sahte bir ürperme hareketi yapıyorum, bu da onu güldürüyor ve neşeli sesi ruhumda yankılanıyor. Brownie'nin o enfes lezzetinden bir ısırık daha alıp ikimize de kahve dolduruyorum. Koyu, acı içeceği sevdim, ancak Hannah'ninkine açık kahverengi olana kadar şeker ve süt ekliyorum.

Bir yudum alıp keyifle içtikten sonra, "Kasaba için hâlâ bulmamız gereken bir şey var, özel bir kahve dükkanı. Eğer sade kahve seviyorsanız, espressoya bayılacaksınız," diyor.

“Ferndale Şelaleleri şimdi geliştiğine göre, eminim bir tane çekersiniz. Ve eğer çekemezsek, uygun kişiyi hipnotize ederek gelmelerini sağlayabilirim.”

“Severin!” Gözleri kocaman açıldı. “Bunu yapamazsın.”

“Elbette yapabilirim.” Kaşlarımı çatıyorum. “Büyüm fazlasıyla yeterli güce sahip.”

Hayır, demek istediğim bu doğru değil.

“Ah, peki. Ahlaki pusulam olman gerekecek. Benimki hala biraz paslı.” Ve gerçekten de, aşkta ve güzel yemekte her şey mübahtır, bu yüzden bu espresso onun dediği kadar iyiye, küçük bir zorlama o kadar da kötü olmaz belki. Sonuçta ben hala gölge perisiyim. Tüm kurnazlıklarımın vazgeçtiğimi asla iddia etmedim. Ve eğer bir şey Hannah'ımı mutlu edecekse...

Kahve fincanımın arkasına saklanarak sırtıma gizledim ve o bir lokma daha alırken yüzündeki gülümsemenin tadını çıkardım.

Yemeği bitirir bitirmez onu banyoya götürdüm.

Hannah, işaret ederken gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aman Tanrım! Bu kuvet mi yoksa yüzme havuzu mu?"

"İkisi de." Mermer havuzu işaret ederek sırttım. "İstediğiniz sıcaklıkta olabilir."

Yavaşça dönerek altın damarlı siyah mermer lavaboları ve tezgahları, tüm armatürlerin altından yapılmış olmasını inceledi. "Burası gerçekten çok lüks."

Arkadan ona sarılıyorum, aynada kendimizi izliyoruz. "Bir kraliçeye yakışır."

"Gerçekten burada mı yaşayacağım?"

“İstersen.” Alnının tepesine bir öpücük konduruyorum. “Gerçi kulübenizi de oldukça beğeniyorum. Onu tutabiliriz, saray hayatı çok bunalıcı hale geldiğinde kaçamak yeri olarak kullanabiliriz.”

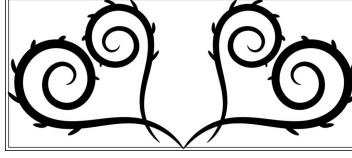
"Bunu çok isterdim."

Onu kucağıma alıp havuza taşıdım ve kucağıma oturtup sıcak suya girdim. Sabunlu ellerim yumuşak teninde gezindi ve ıslak saçlarını okşadı, o da memnuniyetle içini çekerek bana yaslandı.

Gözleri, yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi ışıldayarak gözlerimle buluştu.

Aşkı, kaderimdeki eşim. Bana böyle bir hediye verildiğine hala inanamıyorum, benim gibi biri için mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şey. Ona layık değilim ama onu bırakamayacak kadar bencilim. Sadece hak ettiği adam olmam gerekecek. Ve eğer yatakta kahvaltı ve lüks havuzum onu mutlu ediyorsa, o zaman tüm bunlara ve daha fazlasına sahip olacak.

Onun mutluluğunun benim mutluluğumu da ne kadar tetiklediğine bir kez daha hayran kaldım. Geçmişte mutluluğun başkalarından çalınması ve bencilce biriktirilmesi gereken bir şey olduğunu düşünürdüm. Hannah bana bunun tam tersinin doğru olduğunu gösterdi. Hiçbir şey beni onun mutluluğuna ortak etmek kadar mutlu edemez.

Hannah'ı işe götürmek için uçakla götürdüğümde, sarayı yeryüzüne sabitlemek için yeni bir anlaşma imzalıyoruz, ancak bu anlaşmanın bir son kullanma tarihi yok.

Saraya geri dönüyorum, giriş holündeki duvar halısını kaldırıyorum ve Avalon'a açılan kapıdan içeri giriyorum. Az önce çıktığım odanın aynısı olsa da, oda anında farklı hissettiriyor. Büyü ayaklarımın altında güçlü bir şekilde titreşiyor, ancak ışık azalıyor, renkler soluyor ve hava çiçeklerin tatlılığını kaybediyor.

Ancak burada bile artık umut var. Gölge perileri, amaç dolu adımlarla yanlarından geçiyorlar.

"Severin!" diye karşılıyor Daigan, taht odasına girdiğimde. Vekil koltuğundan kalkıp omzuma içten bir şekilde vuruyor, gölge kanatları sırtına yaslanmış. "Tebrikler dilemem gerekiyor galiba."

"Evet, öyleler." diye sırttım. "Hannah'ımla bir ay sonra evleneceğim. Sen de orada olacaksın ve yanımda duracaksın."

"İnsan gibi giyinmek zorunda mı kalacağım?" Savaş kıyafetlerimi hâlâ üzerimde taşıyan savaş lordum, ince pamuklu gömleğime ve çizgili yeleşime kaşlarını çatarak baktı.

"Atalarımızın da buna çok benzeyen kıyafetler giydiğinin farkında mısınız?" diye soruyorum, üç yüz yıl öncesinin bir elfinin dizlikli pantolon ve işlemeli bir yeleşin üzerine brokarla süslenmiş uzun, açık bir palto giydiği bir duvar halısını işaret ederek.

"Bah."

"Pamuk ya da ipek sana zarar vermez, eski dostum. Hatta onları sevmeye bile başlayabilirsin." Tahtın yanından geçip dışarıya açılan kapıdan ilerliyorum. Ancak burada, Avalon'da, bahçe yok.

Çömeldim ve avucumu yere bastırdım; ilk defa, henüz hayata geçebilecek minik tohumların verdiği bir kıvılcımı fark ettim. "Daha iyi hissediyorum."

Daigan, "Elimizden geldiğince üzerinde çalışıyoruz," diyor. "Hâlâ bitki sihirbazlığıyla uğraşan herkes, yiyeceklerimizi yetiştirdiğimiz güneş seralarında çalışıyor."

Nüfusun içinde bitki büyüsünü kullanan çok az kişi daha var. Benim yeteneğim, genellikle doğayla daha az ilgili büyü alanlarında, örneğin cazibe ve illüzyonlarda daha güçlü olan gölge perileri için her zaman sıra dışı olmuştur. Sıklıkla Avalon'un bir kraliyet üyesine bu gücü çaresizlikten, bir kez daha çiçek açma isteğinden dolayı bahsettiğini düşünüyorum.

Toprağa bitki büyüsü enerjisi gönderiyorum ve bu enerjinin sarayı çevreleyen ölü ormana doğru dalgalanmasına izin veriyorum. Küçük yankılar geri dönüyor, minik bitki parçaları kıpırdıyor, büyüyor.

"Artık yeryüzündeki işler yoluna girdiğine göre, daha sık ziyaret edeceğim ve toprak üzerinde çalışacağım." Ayağa kalkıyorum. "Avalon yeniden güzel olacak. Bizim için olmasa bile, çocuklarımız için."

Daigan astarı.

"Bu arada, kendinizi Dünya'nın döngüsüne dahil etmenizi istiyorum. Ağaçlar arasında bir süre yaşamayı hak ediyorsunuz."

Kaşlarını çatarak itiraz etmek için ağzını açtı.

"Reddetmeden önce beni dinleyin." Sırıttım. "Kasaba için bir brownie fırıncısı buldum. İsteddiğiniz kadar ekmek ve pasta alabilirsiniz."

"Lanet olsun sana, Severin." Arkadaşım başını salladı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "İlla da o sihirli sözleri söylemek zorunda mıydın?"

“Ayrıca Ferndale Şelaleleri'nde iş kurabilecek daha fazla gölge perisi olup olmadığını da göz önünde bulundurmalıyız. Şu ana kadar bir elbise dükkanımız var, ancak daha fazla açarsak, bu periler Dünya'da kalıcı evler bulabilir ve bu da sarayda daha fazla yer açılmasını sağlayabilir.”

"İlgilenenler için bir çağrı yayınlayacağım."

"Dükkan fikirleri konusunda Varyn ile görüşün."

Birkaç konuyu daha hallettikten sonra, saatlerce ormanda dolaştım ve toprağın üstünde filizlenen minik bitki parçalarına şifa büyüğü gönderdim.

Sonra Dünya'ya geri dönüyorum, sarayın etrafındaki canlı ormanı ziyaret ediyorum ve ağaçlara şifa büyüğü gönderiyorum. Etrafımdaki büyüyen tüm bitki örtüsü gücümle yankılanıyor ve beni hayatın baş döndürücü canlılığıyla dolduruyor. Avalon'u her zaman önemseyeceğim, ama Dünya artık gerçek evim. Burası benim ormanım, benim küçük kasabam ve muhteşem aşkım.

Havaya fırlıyorum, Ferndale Şelaleleri'ne doğru uçuyorum, büyüleyici küçük cadım için birkaç sürpriz daha hazırlamak için can atıyorum. Nişan yüzüğüne uyan bir alyans almak istiyorum ve ayrıca Haute and Bothered'ın dilediği gelinliği ve nedime elbiselerini de temin etmesini istiyorum. Çok fazla olduğunu söyleyecek ama eğer sevgilimi şımartamazsam kral olmanın ne anlamı var ki?

Gözümün köşesinde beliren kırmızı bir parıltı beni olduğum yerde donakalmaya zorladı.

Lukendevener, kurt ejderha formunda bana doğru süzülerek geldi, kırmızı kanatları havayı kavradı ve önümde durdu. "Severin, senin büyüyle Belediye Başkanı Wylde'in büyüünün karışmasının ne anlama gelebileceğini keşfettim."

Bir kaşımı kaldırıyorum.

“Sanırım bu, kaderinizin birbirinize yazgılı olduğu anlamına geliyor,” diyor ejderha. “Emin olmak için muhtemelen onu bağlamanız gerekecek. Tüm metinlerde bir eş işareti görünmesi gerektiği yazıyor.”

“Bunun gibi mi demek istiyorsun?” Kıyafetimi kenara çekip kalbimin üzerindeki yeni dövmeği gösteriyorum, parmaklarım üzerinde gezinirken oyalanıyor. Hala bunun gerçekleştiğine, Hannah'ya bağlı olacak kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Kaşlarını çattı, kanatları havayı huzursuzca çırpındı. "Bana söyleyebilirdin."

“Olay dün gece oldu ve ben de eşimle düğüm atıyordum.” Ona dik dik bakıyorum. “Kesinlikle aklımda değildin.”

Homurdanarak, "Anlaşıldı." dedi.

Tanrıça, bu durumu iyi idare edemiyorum. Diğer perilerle ilişkilerimi düzeltmem gerekiyor ve ejderhalar güçlü müttefikler olacaklar. Hannah'nın başkalarıyla konuşma yeteneğine hayranım. O ne yapardı acaba?

"Bunu benim için araştırdığınız için teşekkür ederim," diye dişlerimi sıkarak söyledim, umarım sesim onun kulağına isteksizce gelmez.

"Keşke bu kadar uzun sürmeseydi," diyor, benim kadar rahatsız hissederek. "O kütüphanem..." Başını sallıyor.

“Yardım bulmanız gerekiyor. Belki de insanlardan biri.”

"Belki."

“Gel.” Kasabaya doğru işaret ettim. “Zahmetin için sana bir bira ısmarlayayım.”

Lukendevener, büyük kanatlarını bir çırpışla açarak yanıma uçmaya başladı. Kasabaya doğru süzülerek Susamış Diş'in yakınındaki yeşil alana indik.

Laleler etrafımı sarıp sarmalıyor, minik yaprak kolları ilgi bekliyor. Her birine şifa enerjisi veriyorum.

“Bu çok ilgi çekici.” Ejderha onları dikkatle süzdü, görünmez cebinden adeta yoktan var ederek parşömen ve kalem çıkardı. Karalamaya başladı.

“Bunları sen mi yaptın?”

“Orijinal çiçekleri ben yaptım ama onları ben canlandırmadım.” Parmaklarımı son birkaç lalenin üzerinden geçiriyorum. “O, insan cadılardan birinin işiydi.”

Gözlerini kısarak, "Peri olmayan varlıklar için şaşırtıcı derecede güçlüler," dedi.

Ona alaycı bir gülümsemeyle baktım. "Eğer bu dünyada bir şey öğrendiysem, o da bir kadını asla hafife almamak gerektiğidir."

İçeri adımımızı attığımızda ışık yumuşak, altın rengi bir parıltıya dönüşüyor ve havayı zengin bira kokusu dolduruyor. Odanın çeşitli yerlerine dağılmış birkaç insan ve gölge perisi grubu oturuyor, ancak akşam olunca işler daha da kalabalıklaşacak.

Rune barda oturmuş, ork barmenle konuşuyor.

“İki bira,” diyorum Thorvinn'e, sonra Rune'un elindeki içkiyi neredeyse bitirdiğini görüyorum. “Üç olsun.”

Ork, köpüren bira bardaklarını önümüze koyuyor ve biz de içiyoruz; şerbetçiotlu bira güçlü ve ferahlatıcı.

"Hannah'ı koruma sözleşmeniz dün sona erdiğine göre, sizi burada görmek beni şaşırttı," dedim kurt adama. "Şimdiye kadar Alarria'ya dönmüş olacağınızı düşünmüştüm."

"Kiraladığınız daire ayın sonuna kadar hâlâ benim," diyor Rune. "Ve bana ödediğiniz altın Alarria'da pek bir işe yaramıyor. Ama burada..." Omuz silkip bir yudum daha alıyor.

"Ben de burayı seviyorum," diyorum, bunu ikisine itiraf etmekten biraz şaşırılmış bir şekilde. "Artık bir ork pub'ı ve bir brownie fırını olduğuna göre, Ferndale Falls mükemmel bir yer."

Kurt adam, "Pizzayı da unutmayalım," diye ekliyor.

Ejderha homurdanır ve içmeden önce kadehini selam verircesine kaldırır.

Bir süre sessizce içki içiyoruz, ama bu rahatlatıcı bir sessizlik. Sanırım hoşuma gidiyor.

Sonra bir grup kadın içeri giriyor, neşeli ve kahkahalar atarak elma şarabı istiyorlar. Bunlar Hannah'nın cadı arkadaşları.

Yanımda duran iki adam geriliyor, kadınları tamamen belli etmeden izleyebilmek için vücutlarını hafifçe hareket ettiriyorlar.

"Evet, Dünya'nın da kendine özgü güzellikleri var," diye takılıyorum, sonra Hannah adımı söyleyince sırtıyorum.

Döndüğümde onu pubın kapısının önünde, her tarafını güneş ışığının aydınlattığı bir şekilde buldum.

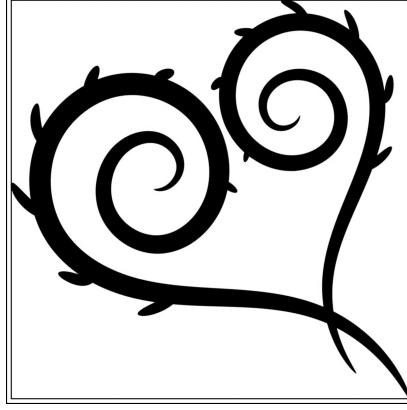
Hemen yanına koşup onu kollarıma aldım ve sanki onu günlerdir görmemişim gibi öptüm; gerçekten de öyle hissediyorum.

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Sana da merhaba."

"Merhaba, aşkım." Onu kucaklıyorum, Ferndale Falls'ı sevmemin en büyük sebebi o.

Benim Hannah'ım. Benim neşem. Benim evim.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Hannah

Yarışmaların baskısı sona erdiğinde ve Ferndale Falls çok iyi performans gösterdiğinde, sonraki birkaç hafta, nihayet "hayata doyma" olayını uygulamaya koyduğum için, mutluluk dolu bir hızla geçti. Severin kendi mutluluğunu önceliklendirmekte iyidir ve bana "yollarını" öğretiyor; bu yollar özünde seks ve pastalardan ibaret.

Çok fazla seks!

Çok fazla hamur işi.

Severin'in o sigara içen, "Ulusları ezebilirim" havasının altında, fırın ürünlerine karşı küçük bir takıntısı olan bir adam yatıyor. Yeni tarifler bulmak için interneti öğreniyor ve bunları denemek için Pepperpot'a götürüyor. Her sabah Cake My Day'den bana getirdiği pastaların arasında mutlaka en az bir yeni tarif oluyor.

Hatta Brownie'den sağlıklı evcil hayvan ödülleri bile yaptı ve Finn'e her gün tilki bisküvisi veriyor. Evcil hayvanım artık onu çok seviyor. Kanepemde film geceleri yaptığımızda, Finn tilki ödülleri ve karın okşamalarıyla mutlu bir şekilde ikimizin de kucağına yayılıyor.

Evcil hayvanımı rüşvete boyun eğdiği için alaya aldığımda, bana homurdanıyor. "Elbette boyun eğiyorum. Bunlar ödül maması. Severin sana

insan maması getirdiğinde, özellikle de o baharatlı ve kokulu olanlardan, şikayet ettiğini görmüyorum."

"Evet, beni yakaladın. Tarçınlı çörekleri asla reddetmem." Finn'in kulaklarını kaşıyıp mırıldanmasını sağlıyorum. Ona yeni tilki ödülllerinin aslında onun için iyi olduğunu, diyetinde ihtiyaç duyduğu ekstra taurinle yapıldığını söylemiyorum.

Severin ayrıca büyücülerine saray bahçelerinin arka kapısının yakınındaki bir köşesine küçük bir tilki evi yaptırdı ve bu eve şimdi bir "köpek kapısı" açıldı.

Evlenene kadar iş günlerinde gecelerimizi yazlığında, hafta sonlarımızı ise sarayda geçirmeye karar verdik. Evlendikten sonra ise bu zamanlar muhtemelen tersine dönecek ve yazlık daha çok hafta sonu kaçamağı yeri olarak kullanılacak.

Ve düğün... Aman Tanrım, düğün. Severin işleri yarım yamalak yapan bir adam değil. Başlangıçta duruşmadan bir gün sonra evlenmek istiyordu, ama ben sadece annemin şoktan kafasının patlayacağını hayal edebildim, bu yüzden üç ay istedim. Bir ayda uzlaştık, bu da annemi hem sevindirdi hem de dehşete düşürdü. Evleneceğim için çok mutlu ama sadece bir ayda düğün ayarlamayı hayal bile edemiyor. Ona her şeyin kontrol altında olduğunu, başkentteki bağlantılarını kullanmak yerine yerel işletmeleri desteklemek istediğimi söyleyerek söz vermek zorunda kaldım. Yalan değil, yerel işletmeleri kullanacağım. Sadece işleri bir anda halletmek için sihir kullanan peri işletmeleri olacaklar.

Cüceler takıları yapıyor, orman perileri çiçekleri hazırlıyor, cinler yemekleri yapıyor, peri kızları kıyafetleri hazırlıyor, cin kız düğün pastasını yapıyor ve Jared de fotoğrafçılığı yapıyor.

Çiçeklerimi ve elbiselerimi seçme şansım var ama Severin ile düğün pastası siparişi arasına girmeye hiç kalkışmıyorum. Eğer bir erkeğin pasta konusunda fikri varsa, o da Severin'dir. Onu ve Pepperpot'u pasta hakkında konuşurken her duyduğumda, pastaya her biri farklı bir lezzette olan fazladan bir kat ekleniyor. Sonunda beş tanede karar kılıyorlar: ahududu dolgulu vanilya, limonlu, fındıklı çikolata, baharatlı kek ve lavanta ve mürver çiçeği aromalı bir peri pastası. Pasta o kadar uzun olacak ki, Pisa Kulesi'nin pasta versiyonuna dönüşmemesi için ekstra sihir gerekecek! Ama onun mutlu olmasına sevindim ve fazladan pasta yemek için bir neden bulmaktan da nefret edecek değilim.

Düğünden önceki Cuma akşamı, bir hafta boyunca uzakta olabilmek için her şeyi ayarlamak üzere geç saatlere kadar çalıştım. Severin ve ben balayına gidiyoruz ve bu yıllar sonraki ilk tatilim olacak. Sadece birkaç ay önceki Hannah asla böyle bir şey düşünmezdi. Yeni ben sabırsızlanıyorum! Güneş, kum, deniz... ve Severin sahilde. Ona Daniel Craig'in o James Bond filminde giydiği gibi küçük bir mayo aldım bile. Nefis.

Belediye binasından dışarı adımımı attığımda, Finn yeşil alandan bana doğru koştu. "Cadı, benimle gelmen gerekiyor. Naomi'nin dükkanında bir şey oldu."

"Ne?" Kalbim duracak gibi oldu. "Herkes iyi mi?"

Sıçrayıp ön patilerini bacağıma koydu. "Gelmen gerek." Sonra da sanki peşinde periler varmış gibi dükkana doğru koşmaya başladı.

Peşinden koşuyorum, bale ayakkabılarım kaldırıma çarpıyor. Neyse ki, şehir merkezi yeterince küçük olduğu için "I Touch My Shelf'e oldukça hızlı bir şekilde ulaşıyorum.

Finn kapıda mız mızlanıyor, ben de kapıyı hızla açıp içeri giriyoruz.

Karanlık ve bomboş bir dükkanın ortasında birden durdum. "Bu da neyin nesi?"

Büyü odanın içinde titreyerek ışık, hareket ve renk bırakırken, Cadı Sürtük Baharatlı Kitap Kulübü'nün tamamı birdenbire ortaya çıkıyor. "Sürpriz!"

"Ne... ne?" diye çığlık attım, utanç verici derecede yüksek bir ses tonuyla.

"Bu senin bekarlığa veda partin, sürtük!" diye bağırıyor Autumn.

"Tam bir cadı!" diye ekliyor Skye.

Titreyen ağzıma elimi bastırıyorum, kendimi tutamıyorum. Sınavlar bittiğine göre, cadılar meclisi toplantılarımız daha rahat bir hale geldi ve bu da son bir buçuk ay öncesinde düzenli kız gecelerimizi ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Hatta kitap okumaya bile başladık, peri diyarında geçen ateşli bir ork serisiyle. Düğümleme hakkındaki sohbetler gerçekten çok eğlenceliydi.

Ama bu cadı sürtüklerin bunu yapması... Herkese yeterince hızlı sarılamıyorum. Gülümsüyor, kahkaha atıyor ve biraz da ağlıyorum.

"Hey, nasıl böyle saklandın?" diye soruyorum.

Autumn sırtıyor. "Severin'den bir illüzyon tılsımı aldık."

"İşe yaradı." Finn'e baktım. "Ve beni tamamen kandırdın!"

“Zor bir şey değildi. Biliyorsun, oldukça zekiyim.” Tilki gibi sırıttı. “Sana güzel bir sürpriz yapmak için yaptım. Güzel oldu, değil mi?” Birden biraz tereddütlü bir ses tonuyla bacağıma bastırdı.

"En iyisi!" Ona sarılmak için eğildim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Sensiz ne yapardım?"

Finn tilki kahkahası attı, tiz ve hızlı bir dizi "ha-ha-ha" sesi. "Benden önce nasıl hayatta kaldığın aklımı almıyor." Ona özel bir ikram olarak birkaç çıtır meyve verdim ve "kızlarla vakit geçirmekten" kaçınarak yeşilliklere doğru geri döndü.

Arkamı döndüğümde Naomi, "Sizin için başka bir sürprizimiz daha var," dedi. Arka odaya açılan kapıyı ardına kadar açarak içeriği gösterdi...

"May!" diye atılıp arkadaşşıma sarıldım. Ork kocası, Alarria Kralı Aldronn ile birlikte Periler Diyarı'nı geziyordu.

Bronzlaşmış yüzü, bal rengi saçlarının üzerinde plastik bir taçla bana bakarken kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Başka bir taç alıp başıma koydu, sonra Naomi'ye doğru elini salladı. "Bakın bize! Üç kraliçe bir arada."

"Neredeyse kraliçeyim," diyorum yüzümü işaret ederek.

"Yeterince yakın!"

Skye plastik tacıma bir gelin duvağı ekliyor ve Autumn da mısır gevreği-süt kokteyllerinin içine penis şeklinde pipetler koyuyor. Bir şekilde, düğümlü olanlarını bulmuş.

Diğerleri içeceklerini alırken May yanımda kaldı. Sonra gözlerini kısarak bana döndü ve fısıltıyla, "Evliliğinizin sahte olduğuyla ilgili bu ne demek oluyor?" diye sordu.

"Ne?" diye bağırdım. "Bunu bilemezsin! Söylememe izin verilen üç kişiye zaten söyledim!" Tanrım, bunun sihirli sonuçları mı olacak yoksa?

"Bana söylemedin, söyleme." Şakağına dokunuyor. "Telepat olduğunu hatırlıyor musun?"

"Ah, evet." Oh, rahatladım. Sonra ona sert bir bakış attım. "Hey! Haksızlık bu. Eğer aklımı okuyabiliyorsan, Severin ile ilgili her şeyin tamamen gerçek olduğunu zaten biliyorsundur!"

"Evet, ama seni birazcık kızdırmak zorundaydım." Başparmağı ve işaret parmağını yaklaşık 2,5 cm arayla tutuyor. "Ben bir aylığına seyahate çıkıyorum, sen de gidip nişanlanıyorsun! Hem de Severin'e!"

"Ona bu kadar zorluk çıkarmayı bırakın." diyor Autumn, kokteylleri uzatmak için yanımıza yaklaşırken.

“Evet,” diyor Skye. “Hannah tüm kasaba için kendi mutluluğunu riske attı.”

“Böylece mutluluğumu bulabildim.” Bardağımı kaldırıyorum. “İşte buna kazan-kazan durumu derim.”

“Ferndale Şelaleleri muhteşem görünüyor! Neredeyse tanıyamadım! İnanılmaz bir iş çıkarmışsınız.” May kadehini kaldırır. “Hannah'ya.”

Herkes kadeh kaldırır. “Hannah'ya!”

Yanaklarımda hoş bir utanç kızarıklığı beliriyor ama kakaolu mısır gevreğiyle yaptığım White Russian kokteylinden bir yudum alırken gülümsemeyi bırakamıyorum.

Hepimiz içki içiyoruz ve birbirimizin penis şeklindeki pipetlerden içki içtiğini görünce kıkırdıyoruz.

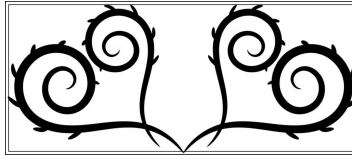
Ardından Kayla kendi yaptığı rozetleri dağıtıyor. Benimkinde “Bu Cadı Evleniyor” yazıyor. Diğerlerinde ise “Gelin Cadılar Meclisi” yazıyor.

Skye, normal kekler yerine, üstlerinden mor “iksir” kreması fışkıran ve kenarlarına “Aşk Büyüsü” yazılmış küçük kazan şeklinde kekler yaptı.

Jasmine bir sürü bekarlığa veda partisi temalı “Hiç yapmadım” kartı çıkarıyor ve biz de içki içme oyununa koyuluyoruz, kimin suçüstü yakalandığı veya kimin halka açık alanda seks yaptığı gibi şeylere gülüyoruz. İkinci soruya kesinlikle içki içiyorum. Şehrin üzerindeki gökyüzünün de sayıldığından eminim, değil mi?

Hafif sarhoş ve eğlenceli bir hava var, üstelik May de burada olduğuna göre, en yakın arkadaşlarımdan hepsi yanımda. Beşimiz bir şekilde en uzun kanepeye sığışıyoruz, ben de ortadayım. Kollarımı açıp hepsine birden sarılmaya çalışıyorum. “Sizi çok seviyorum.”

“Ahhh.” İki taraftan da üzerime yığılıp beni biraz yassılaştırmış -ve çok mutlu- bir Hannah krepine dönuştürdüler.

Ertesi öğleden sonra, Cake My Day'den geri geri çıkarken, kollarım kurabiye tepsisiyle dolu halde, kapıyı kalçamla iterek açtım. Bunlar tam olarak büyükannemin yulaf ezmesi çikolatalı kurabiyeleriyle aynı değildi, ama Pepperpot'un pişirdiği her şey kadar muhteşemdi.

"On dakika sonra belediye toplantısı var," diye seslendim ona ve o da el salladı.

Akşam güneşi batıdan eğik bir şekilde eserek şehir merkezinin tamamını altın rengi bir parıltıyla aydınlatıyor.

Son bir buçuk ayın ne kadar büyük bir fark yarattığına inanamıyorum. Belediye binasına doğru yavaşça yürürken, birbiri ardına açık dükkanların yanından geçerken her şey değişmiş. Kaldırımlar insanlarla dolu, gülüyorlar, yiyorlar ve konuşuyorlar. Eski düşmanım, Ana Cadde'nin meşhur çukuru bile yok olmuş, tamamen yamalanmış ve düzeltilmiş, nerede olduğunu anlayamazsınız bile. Severin, koruma büyüsü için temel kristalini oraya gömdürmüş ve çukur artık dipsiz bir mide gibi asfalt yutmuyor. "Sonunda yakaladım seni," diye fısıldıyorum.

"Çiçeklerin kraliçesiyim!" Küçük bir kız yeşilliklerin üzerinde koşuyor, kahkaha atarak çığlıklar atıyor. Bir sıra lale, annelerine yapışmış ördekler gibi onu takip ediyor. Vay canına! Görünüşe göre yeni bir cadı neslimiz çoktan ortaya çıkmış olabilir.

Sonra irkildim ve durdum, gözlerimi kısarak yeşil alanın diğer tarafındaki kaldırıma baktım. Ana Cadde'de bir tek boynuzlu at yürüyordu. Lanet olsun, bir tek boynuzlu at! Tanıştığım diğer şekil değiştiren perilerin çoğunun aksine, Dünya'ya geldiklerinde hayvan formlarında kalma eğilimindeler. Acaba koruyucu büyü, büyüsüz insanlara ne gösteriyor—serbest dolaşan bir at mı?

Blue ve perilerden oluşan sürüsü başımın üzerinden hızla geçiyor, tiz sesiyle "Hadi! Geç kalamazsın!" diye bağıyor.

Gülümseyerek onu takip edip Belediye Binası'na girdim, lobiyi hızla geçip toplantı odasına doğru ilerledim.

Severin, eski kahve makinesine kaşlarını çatarak bakıyor, bir eli makinenin kenarına bastırılmış. "Bu, yeterli bir sıcaklık değil."

"Evet, ocaklardan biri bozuldu. Yenisini almam gerek." Ve alabilirim de. Artık bunun ve kasabanın ihtiyaç duyduğu daha birçok şey için bütçem var. Hepsi yanımdaki adam ve reddedemeyeceğim bir peri pazarlığı sayesinde.

Kurabiye tepsisini masaya koydum ve Severin, elini savuşturmaya çalışıyormuş gibi yapmama rağmen bir tane kaptı. Bir tane alması önemli değil; fazladan almıştım ve bunu yapabilecek bütçeye sahip olmak sürekli bir mutluluk.

Reginald arkamdan, "Belediye Başkanı Wylde," dedi, "Sizinle bir hesabım var. Kasabamızdaki bu yabancılar kim?"

Sırtımı dönerek derin bir nefes aldım. Yaşlı huysuz yıllarca Ferndale Şelaleleri'ne yeterince turist gelmediğinden şikayet etmişti. Şimdi ben daha fazla insanı kasabaya getirdiğime göre, homurdanacak yeni bir şey bulmuş.

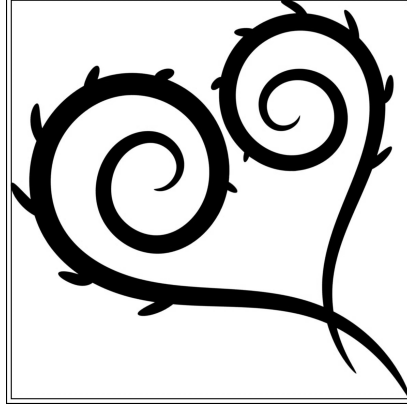
Arkamı döndüm, yüzümde sıkıca tuttuğum bir gülümseme vardı; yıllardır tanıdığım yüzlerle, kısa sürede çok sevdiğim yeni üyelerin de bulunduğu kalabalık odayı görünce gülümsemem daha da içtenleşti. Pepperpot, Bling It On'dan Diamond ile konuşarak telaşla içeri girdi. Luke, omzunu duvara yaslamış, kanatlarını sırtına sıkıca yapıştırmış, Rune ise odanın arkasında, sanki hala nöbet tutuyormuş gibi, ayakları omuz genişliğinde açık duruyordu. Periler, koruma büyüsü sayesinde onlara hiç aldırış etmeyen Bayan Greely'nin hemen yanındaki tahta sandalyelerden birini doldurmuştu. Jared, odun perisi sevgilisiyle el ele tutuşmuş oturuyordu. Autumn, Skye ve diğer Cadı Kızlar iki sırayı tamamen kaplamıştı ve en yakın arkadaşlarım el sallayıp gülümsüyorlardı.

"Reginald, ben hiç yabancı görmüyorum." Severin'in kolu belime dolanırken, gölgelerinden biri bacağını sararken ona tatlı bir gülümsemeyle baktım. "Kasaba halkını görüyorum."

Ferndale Falls'ın geleceğini umut ve gülümsemelerle yazılmış olarak görüyorum.

"Sevdiklerimi ve arkadaşlarımı görüyorum."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Hannah

“Çok güzel!” Skye, Belediye Binası'nın ön kapısından dışarı baktı, sonra bana döndü, gözleri romantizmle parıltıyordu.

"Görmek istiyorum." Boynumu uzattım.

“Hayır.” Autumn kapıyı sertçe kapatır. “Sizin için gizlice bir şeyler görmeye izin yok. Severin kesin emirler verdi. Ve şunu da söyleyeyim, gelecekteki merkezleriniz çok... yoğun olabilir.”

"Aradığınız kelime 'ısrarcı'," diyor Skye.

Autumn eğlenerek homurdandı. "Şey, Hannah'nın kasaba meydanını erken görmemesi konusunda ısrar etti."

"Ayrıca, sürprizi bozmak istemezsin," diye ekliyor Skye.

“Haklısın.” Annemin getirdiği, gelin hazırlıklarının merkezi haline getirilmiş toplantı odasına geri dönüyorum; ikram masasında insanlığın bildiği her türlü makyaj ve saç şekillendirme aleti bulunuyor. Hatta ayakta duran üç yönlü bir ayna bile getirmiş.

Dört farklı türde saç maşasını düzenlemekle meşgulken başını kaldırıp bana gülümsedi. Açık fuşya rengi elbisesi açık tenine mükemmel bir şekilde yakışıyordu ve uzun kahverengi saçlarını imrenilecek bir topuz yapmıştı; görünümü, gelin annesi ve politikacı eşinin mükemmel bir karışımıydı.

“Sevgilim!” Kollarını iyice açtı. “Hazır mısın?”

Oturup onun benimle ilgilenmesine izin veriyorum. Haute and Bothered'dan Valena'nın bana sihirli bir makyaj daha yapmasını sağlayabilirdim, ama annem gelin annesi olarak yapılması gereken normal şeylerden hiçbirini yapma fırsatı bulamadı, bu yüzden beni hazırlamasına izin vermek yapabileceğim en az şey.

Skye ve Autumn makyajlarını yapıp saçlarını hazırlarken hepimiz sohbet ediyorduk, annem de benim için aynı şeyi yapıyordu. Annem odadayken konuşmayı oldukça normal tutuyordu, ancak nedime elbiselerini giymek için odadan çıktıkları anda, aynada gözleri benimkilerle buluştu.

“Yani bu genç adamla... cinsel uyumluluğunuzu sağladınız, değil mi?”

"Anne!"

“Onun sana orgazm yaşatmayı bilmesi önemli. Baban neden—”

“Hayır! Seni burada durduracağım.” Avuç içim dışa dönük bir şekilde elimi havaya kaldırdım. Sonra ses tonumu yumuşattım. “Sorun değil anne. Gerçekten. Severin... ahh... o alanda yetenekli.” Yanaklarım utançtan kızardı.

“Ah, tam da o renge uyan allığım var!” Annem masaya doğru döndü, elleri çeşitli seçeneklerin üzerinde geziniyordu. Geri döndüğünde, seçtiği allığı ve kabarık bir fırçayı tutarak, “Harika. Kadınlar da orgazmı hak ediyor,” dedi.

Dün geceyi gözümde canlandırıyorum; Severin'in gölgeleri bacaklarımın etrafına dolanıp onları iyice açmış, diğer gölgeler ise bileklerimi başımın üstünde bağlı tutuyordu. Parmaklarını içime sokup beni çılgılık attıran o özel noktayı okşarken, dili de klitorisimin üzerinde dans ediyordu. Sonra da "Benim için boşal, iyi kızım," diye emretti.

O kadar şiddetli bir orgazm yaşadım ki neredeyse bayılacaktım.

"Sorun değil," diye patladım, kıpırdanmamaya çalışarak. Kesinlikle, kesinlikle sorun değil.

Autumn, üzerinde muhteşem duran, peri ipeğinden yapılmış, soluk şeftali rengi, göz alıcı bir elbiseyle odaya giriyor. Uzun kızıl saçlarını yandan toplayıp at kuyruğu yapmış ve saçları yumuşak dalgalar halinde bir omzunun üzerinden dökülüyor.

Skye onu takip ediyor, elbisesi kıskanılacak kıvrımlarına mükemmel bir şekilde yapışan açık pembe bir renkte. Platin sarısı saçları, 1950'lerin daha şık stillerinden birinde, dudakları ise elbiseyle daha iyi uyum sağlaması için her zamankinden daha yumuşak bir pembe tonunda boyanmış.

"İkiniz de harika görünüyorsunuz!"

"Bu elbiseler nefes kesici," diyor annem. "Tasarımcısını tanıdığımı sanmıyorum."

"O bizim yerel butiğimizin sahibi," diyorum, içim gururla. "Şehirden ayrılmadan önce Haute and Bothered'a uğramalısınız."

"Tamam." Annem saçımın son tutamını da yerine tutturup, "Hadi seni gelinliğini giydirelim," dedi.

Üçü de bana yardım ediyor, annem inanılmaz derecede yumuşak peri ipeğine her dokunduğunda hayranlıkla "Ooo!" diyor. "Bu elbise muhteşem. Moda Haftası'nda gördüğüm her şey kadar güzel. Küçük bir kasaba belediye başkanının bütçesi için çok pahalı. Emin misin, babanla birlikte..."

"Hayır, sorun değil," diyorum. "Severin benim için aldı." Ona Severin'in kral olduğunu söyleyemedim. Hangi ülke olduğunu bilmek isteyecektir ve Periler Diyarı ile Avalon'u açıklamanın hiçbir yolu yok.

Elbisemi giydirdikten sonra, ona uygun beyaz peri terliklerini ayağıma geçiriyorum. Topuklu ayakkabı giymek bana yakışmaz; ince topuklar ve çim üzerinde yürümek düşmeyi kaçınılmaz hale getirir ve kasaba meydanından başka bir yerde evlenmeyi hayal bile edemiyorum. Severin'in de hatırlattığı gibi, orada tanışmıştık ve evliliğimize ilk kez orada karar vermiştik.

Ayağa kalktım ve annem bana yerel eğretili otlarından ve güzel beyaz şakayıklardan yapılmış, ortasına Severin'in bana ilk gün verdiğiyle tıpatıp aynı olan pembe bir şakayık yerleştirilmiş buketimi uzattı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, çünkü Severin'in Oopsy Daisy'deki orman perilerine bunu eklemelerini söylediğini biliyordum. Romantik jestlerde o kadar iyidir ki, içimi eritiyor.

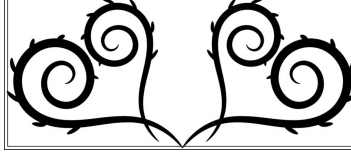
Autumn ve Skye, benim için üç yönlü aynanın yanlarını açıyorlar.

"Ah!" Yüzüm mükemmel, makyaj yüz hatlarımı vurgularken tamamen doğal görünüyor. Annem saçımı süslü ve romantik bir topuz yaptı, görünümü yumuşatmak için birçok küçük inci tanesi ve kıvrımlı buklelerle süsledi.

Elbise bir rüya gibi; kolsuz, kalp şeklinde bir yakası var, beli sıkıca saran bir kesime sahip ve ardından peri ipeğinin çok katmanlı kumaşından yapılmış, yere kadar uzanan ve bacaklarımın etrafında ağırlıksızca süzülen bir etekle tamamlanıyor.

"Prenses gibi görünüyorsun," diyor annem.

Hayır, kraliçe gibi görünüyorum.

Annem son bir kez sarıldıktan sonra babamın yanına oturmaya gitti ve beni belediye binasının lobisinde en yakın arkadaşlarımla yalnız bıraktı.

Elbiselerimizi veya buketlerimizi bozmamaya özen göstererek, her birinin omuzlarına birer kolumu doluyorum.

"Senin adına çok mutluyum," diye fısıldadı Skye.

"Evet," diyor Autumn. "Eğer birisi peri masalı gibi bir düğünü hak ediyorsa, o da sensin."

Kalbim sıkıştı ve onları daha sıkı kucakladım. "İkinize de teşekkür ederim. Sizsiz bunu başaramazdım."

Birbirimizden ayrılıyoruz ve Autumn, "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Hazırız."

Skye kolunu kapı aralığından uzatıp el salladı.

Dışarıdan güzel bir arp müziği çalmaya başlıyor ve heyecanla birlikte içimde kelekler uçuşuyor. İşte bu!

Skye kapıyı ardına kadar açar ve serin akşam havası içeri girer. Kasaba meydanı büyülü bir peri diyarına dönüşmüştür. Büyüyle havada asılı duran ışıldayan fenerler havada süzülür ve ağaçlar daha da küçük ışıklarla süslenmiştir. Çiçekler, sanki içten aydınlatılmış gibi gökkuşağı renklerinde parlar ve havayı tatlı çiçek kokularıyla doldurur. Arp müziği yükselir, notalar yürek burkan güzellikte bir melodi içinde yükselip alçalır.

Jared bir kenarda hazır bekliyor, her şeyi kaydetmek için video kamerasını kaldırmış. Sonucun nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Severin, koruma büyüsünün bana tüm büyüyü görme imkanı vereceğini, ancak düğünün sıradan insanlar için tamamen normal görünmesini sağlayacağını söylüyor.

Konuklar orta koridorun iki tarafına oturuyor. Annem ve babam ön tarafa yakın bir yerde bekliyor, babamın yüzünde gururlu bir gülümseme var. Naomi ve May, ork kocalarıyla birlikte oturuyorlar ki bu başlı başına şaşırtıcı, çünkü ork kraliyetinin gölge perileriyle bir geçmişi var. Belki bu düğün, bu geçmişin bir kısmını iyileştirmeye yönelik ilk adım olabilir.

Cadı Kız Baharatlı Kitap Kulübü'nün geri kalan kızları, kasabadan diğer insanlarla birlikte kalabalığın arasına dağılmış durumda. Perilerden birkaçı da katılıyor ve Rune, Luke, Shadow, Pepperpot, Diamond, Thorvinn

ve Valena'yı görüyorum. Peri kızlarından hiçbirini bulamadığım için içimden bir hayal kırıklığı geçiyor. Belki de düğün yemeğini hazırlamakla çok meşguldürler? Ruby ve Elowen'ı görüyorum ve birlikte oturup el ele tutuştuklarını görmek beni mutlu ediyor. Gelin denemelerinden iyi bir şey çıkmış olması güzel bir düşünce.

Severin ve benden başka bir şey, yani.

Sonunda gözlerimi koridorun sonuna kadar takip ettim ve onu, yanında Varyn ve Daigan ile birlikte beni beklerken buldum. Hepsi resmi kıyafetler giymişti ve Severin insan smokiniyle son derece yakışıklı görünüyordu. Gümüş işlemeli yeleği, gözleriyle aynı zümrüt yeşiliydi ve siyah ona mükemmel yakışsa da, siyaha küçük bir renk dokunuşu katıyordu. Tacını takmamıştı, benimle kral olarak değil, insan olarak evlenmek istediğini söylemişti ve bunu çok, çok sevdim. Benim için önemli olan tahtı değil, kalbiydi.

Bu kadar mesafeye rağmen, gözleri bana öyle yoğun bir şekilde kilitleniyor ki, sanki bir dokunuş gibi hissedebiliyorum. Sonra, tanıdık gölgelerinden birinin hissiyle, bacağımda gerçek bir dokunuş kayıyor.

Ah, bu adam! Ona çok bayılıyorum.

Skye önden gidiyor, kaldırımdan ve yoldan geçerek kasaba meydanına adım atıyor. Birkaç adım ilerledikten sonra Autumn da ondan sonra geliyor.

Bir an duraksıyorum, sonra ağırbaşlı bir tempoda yürümeye çalışarak onları takip ediyorum, ama içimdeki kelebekler uçuşmaya başlıyor ve beni acele ettirmeye çalışıyorlar.

Ayağım yeşillığe değdiği anda birkaç şey birden oluyor. Yürüyen laleler kenarlardan hızla gelip, adeta çiçek kızları gibi koridorda önümden ilerliyorlar. Yakındaki ağaçlardan periler fırlayıp, lalelerin hemen arkasından uçarak beyaz çiçek yapraklarından oluşan yağmurlar savuruyorlar.

Ve sevgili Finn'im, bir orman gülünün altından koşarak çıkıyor, boynuna neşeli yeşil bir kurdele bağlanmış, kurdelenin halkalarına iki yüzük takılmış.

Gözlerimi hızla kırpıyorum, o da bana gururlu bir bakış atıyor ve kabarık kuyruğunu havada tutarak önümden koridordan aşağı yürüyor; bir kızın sahip olabileceği en iyi yüzük taşıyıcısı.

Bir şekilde koridordan geçmeyi başarıyorum. Yani, muhtemelen yürüyorum ama o kadar büyük bir mutluluk içindeyim ki, sanki havada süzülüyormuş gibi hissediyorum.

Laleler ve periler koridorun sonuna ulaştıklarında iki gruba ayrılıp düğün alayının arkasında yarım daire oluşturana kadar ilerlemeye devam ederler. Finn, yüzükleri ve kurdeleyi alan Varyn'in önünde durur. Ardından benim tanıdığım yaratık, kabarık kuyruğunu ön ayaklarının etrafına dolayarak Skye ve Autumn'un yanına oturur.

Annem ayağ a kalkıp Severin'e varmadan hemen önce buketimi alıyor. Bu, ona düğünde bir rol vermek ve umarım babamın beni gelin olarak teslim etmemesinin acısını hafifletmek için düşündüğüm bir fikirdi.

Kendimi Severin'e adamak istiyorum.

Sonra orada, onun karşısında duruyorum, yeşil gözleri benimkine dikilmiş durumda.

"Güzelliğ in beni benden alıyor, gelinim," diye homurdandı ve elimi kaldırıp yüzüğümün hemen altındaki parmak boğumuma bir öpücük kondurdu.

Yerel sulh yargıcı törene başlarken biraz ş aşkın görünüyor. Orklar ve orman perileri muhtemelen fazla zorlanmadan insan gibi görünse de, onun ve diğ er büyüsüz insanların yürüyen laleler ve periler yerine ne gördüklerini merak ediyorum.

Severin ve ben, ellerimiz kenetlenmiş bir şekilde karş ılıklı duruyoruz ve o bize yeminlerimizi okutuyor. Düğünün geri kalan kısm ı fantastik olduğ u için, törenin insanî kısm ını oldukça standart tutmaya karar verdik.

"Ben, Severin, seni, Hannah, bugünden itibaren eş im olarak alıyorum; iyi günde de kötü günde de, zenginlikte de fakirlikte de, hastalıkta da sağ lıkta da, seni sevip değ er vereceğ ime dair söz veriyorum, bugünden itibaren."

Derin sesi, kelimelere kalbime işleyen ciddi bir vaat katıyor. Özellikle Varyn'den bir yüzük almak için döndüğünde gözlerim yaşıyor. Sonra Severin, bir çiğ eğin iç içe geçmiş saplarını andıran, niş an yüzüğ üme mükemmel şekilde uyan, güzel bir altın yüzüğ ü parmağ ıma takıyor. Bayılıyorum.

"Ben, Hannah, seni, Severin, bugünden itibaren, iyi günde de kötü günde de, zenginlikte de fakirlikte de, hastalıkta da sağ lıkta da, sevip değ er vereceğ ime dair eş im olarak alıyorum."

Sesim kulağ ıma nefes nefese geliyor ama Severin'in gözleri, sevgi dolu bakışlarıyla, gözlerimden hiç ayrılmıyor. Körlemesine elimi uzatıyorum ve Varyn avucuma, benimkiyle aynı sarmaş ık bitki sap ı desenine sahip büyük, platin bir yüzük bırakıyor. Yüzüğ ü Severin'in parmağ ına takıyorum.

Sulh yargıcı geri çekilerek törenin perilerle ilgili kısmına yer açıyor. Severin sol elimi tuttu, Varyn'den kurdeleyi aldı ve kenetlenmiş ellerimizin üzerine serdi.

“Hannah, seni tanıyana kadar aşkın ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bana kalbini vererek, benimkini de bana verdin. Seni seviyorum ve ömrümün geri kalanını seni mutlu etmekle geçireceğime söz veriyorum.” Kurdelenin bir ucunu ellerimizin etrafına dolarken, gölgelerinden biri de bacağımı kucaklar gibi sarıyor.

Sözlerinin güzelliği karşısında gözlerim yaşardı. Tanrım, bu adama bayılıyorum!

“Severin, bu kadar düşünceli ve nazık birini bulacağımı hiç hayal etmemiştim. Hayallerimi kurmama izin veriyorsun, sonra da onları gerçekleştirilmeme yardım ediyorsun. Seni seviyorum ve her gün seni mutlu etmek için zaman geçirmek istiyorum.” Kurdelenin diğer ucunu bağlı ellerimizin etrafına sarıyorum.

Etrafımızda sihir dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, kalbim sevgiyle dolu bir şekilde hızlanırken buluyor beni.

"Öpüşebilirsiniz!" diye seslendi sulh hakimi.

Severin beni geriye doğru eğdi. Ona sıkıca tutundum, ayak parmaklarım kıvrıldı, sesi hırıltılı ve sahiplenici bir hal aldı. "Karım. Benim." Dudakları, etrafımızda bir izleyici kitlesi olduğunu tamamen unutturan yakıcı bir öpüşle dudaklarımı kavradı.

Sonunda beni doğrulttuğunda, insanlar gülüyor ve alkışlıyor. Kurdeleyi çözüp cebine koyuyor, böylece ıslık ıslık parlayan ve ağlayan annem buketimi ellerime tutuşturabiliyor. Severin beni koridordan aşağıya doğru götürüyor, herkes üzerimize kuş yemi atıyor ve ben de güvercinlerin sabah ziyafet çekeceğini düşünerek gülümsüyorum.

Rune, Luke ve Shadow harekete geçerek herkesi yeşil alanın sonuna doğru yönlendirdiler. Alanın ortasında, sihirli bir şekilde yuvarlak masalar belirdi ve törende kullanılan sandalyeler her birinin etrafına yerleştirildi. Ardından yeşil alanın diğer ucunda, üzerinde beş katlı düğün pastası bulunan uzun dikdörtgen bir masa belirdi.

Severin beni masamıza götürdü; orada anne babam ve nedimeler de bize katıldı. Düğünümüzü peri ışıklarının ve cinlerin uçuştığı manzarayı daha iyi izleyebilmek için günün geç saatlerinde yaptığımızdan, akşam yemeğini hemen yedik. Cinler her masaya çeşitli pizzalar uçurdu. Severin

onlara düğün için neyin uygun olduğu konusunda sert bir uyarıda bulunmuş olmalı, çünkü pizzalar için "Pizza!" diye bağırmadılar.

Annem, düğünde pizza ikram etmenin ne kadar "modern" olduğunu özellikle vurguluyor, ama babam, birçok kamu etkinliğinde verdiği fazla pişmiş tavuk yerine insanların gerçekten yemek istediği bir yemeğin olmasının ferahlatıcı olduğunu söylüyor.

Severin elimi tutarak, "Pizza bizim için özel bir anlam taşıyor," diyor. "Hannah ve ben ilk randevumuzda pizza yedik."

Bu durum annemin kalbini yumuşatıyor ve geleneksel olmayan tercihlerimiz hakkında tek kelime etmiyor.

Sırada pasta var. Çok güzel, beyaz krema ile kaplanmış ve en açık pastel tonlarında boyanmış incelikli şeker çiçekleriyle süslenmiş. Ayrıca, her katı küçük sütunlar kullanılarak alttakilerin üzerinde yükseltilmiş kendi platformu üzerinde duran bir mühendislik harikası.

Severin bıçağı eline alırken, "Kesmek yazık olur herhalde," diye fısıldadım.

"Onu yememek daha büyük bir ayıp olurdu," diye mırıldanıyor, pastanın olmaması düşüncesinden hafifçe dehşete kapılmış bir ifadeyle.

Parmaklarımı bıçağın kabzasına doluyor ve ilk dilimi kesip tabağa koyarken kendi parmaklarını benimkilerin üzerine kıvrıyor. Kalabalığa dönerek bana küçük bir lokma yediriyor. Hafif kek, vanilya patlamasıyla dilimde eriyor, ardından dolgudan biraz aldığımda ahududunun tatlı ekşiliği geliyor.

"Ah, bu harika!"

Sırıttı. "Sana söylemiştim."

O alaycı gülümsemenin içine pastayı tıktırıyorum ve o da ağzını sonuna kadar açıp dudaklarını parmaklarımın etrafına sarıyor, beni ürpertiyor.

Her katmandan birer lokma alıp bana eliyle yedirmekte ısrar ediyor, her lezzet bir öncekinden daha lezzetli. Ben de aynısını yapıyorum. Bitirdiğimizde kalabalık huzursuzlanmaya başlıyor ve parmaklarımı yalamanın heyecanı ile içimde kelekler uçuşuyor.

Pastadan uzaklaşıyoruz ve Pepperpot öne doğru atılıyor, havada sihirli bir etki yaratıyor. Bir anda, her kattan çok sayıda pasta dilimi tabağa konuyor ve insanların seçebilmesi için masaya yayılıyor.

Annem biraz şaşkın bir halde yanımıza geldi. "Yardımanız inanılmaz derecede etkili. Kimsenin bu kadar hızlı hareket ettiğini daha önce

görmemiştim."

"Evet." Koruyucu büyüünün ona ne gösterdiğini merak ederek sırıttım.

Pepperpot, Severin'e üzerinde küçük turuncu bir tilki yüzü olan özel bir kek uzatıyor ve biz de gidip bu ikramı Finn'e yediriyoruz.

"Benim için mi?" Kulakları dikleştirdi. "Pasta yiyemeyeceğimi sanıyordum."

"Bu tilki pastası." Severin kağıdı soyup keki yere koyuyor. "Kuruyemiş unundan yapılmış."

"Bu sadece senin için, dostum." Kulaklarını kaşımak için eğildim.

"Şimdiye kadarki en iyi yüzük ve kurdele taşıyıcısı için bir ödül."

"Elbette öyleyim." Sonra burnunu kekine gömüp ufak tefek hırıltılar çıkarıyor.

Arp sanatçısı performansını bitirip selam veriyor ve fotoğrafçılık görevlerinin çoğunu tamamlayan Jared, DJ'lik görevini devralarak baba-kız dansıyla eğlenceye başlıyor.

Babam beni dans pisti olarak ayrılmış çimenlik alana götürüyor ve basit bir vals yapıyoruz. "Seninle gurur duyuyorum Hannah. Burayı gerçekten bambaşka bir hale getirdin."

"Teşekkürler baba." Ona gülümseyerek baktım. "Senden gelmesi çok şey ifade ediyor." Buradaki herkes arasında, Ferndale Falls'ın bugünkü haline gelmesi için ne kadar büyük bir değişim yaşandığını babamdan daha iyi bilen var muhtemelen.

"Biliyorsun, başkente senin gibi genç ve dinamik birine ihtiyacımız var."

Sözleri beni heyecanlandırıyor. Ona her zaman hayranlık duydum ve onayını istedim. Aynı zamanda, onun hayatını da hiç istemedim: ailesine neredeyse hiç vakit ayıramayan, çok yoğun bir hayat. Yine de son birkaç yıldır neredeyse ben de öyle oldum: işimden başka hayatı olmayan bir insan. Ta ki Finn ve onun içten sevgisi gelene kadar. Ta ki Cadı Kızlar ve onların desteği ve dostluğu gelene kadar. Ta ki Severin'in tüm sevgisi ve onunla yatakta uzanıp tarçınlı çörekler yiyerek geçirdiğimiz rahat sabahların sessiz mutluluğu gelene kadar.

Yeşillığe göz gezdiriyorum, tüm bu insanları ve kasabayı, bu dünyada ya da başka herhangi bir dünyada en çok sevdiğim her şeyi görüyorum. Sonra ona geri dönüyorum. "Hayır, üzgünüm. Ferndale Falls benim evim. Buradan başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum."

Bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor ve beni bırakmadan önce son bir kez döndürüyor.

Bitirir bitirmez Naomi ve May yanıma gelip beni tebrik ederek kucakladılar. Skye ve Autumn da bize katıldı ve lise yıllarımızdan en sevdiğimiz şarkıların ritmine kendimizi kaptırdık.

Perilerden birkaçı dans pistinin yanında durmuş bizi izliyor. Onları yanıma çağırmaya çalıştığım da, Gölge aniden grubun ortasına atladı, ritmik hareketlerini sergilemeye ve gümüş uçlu saçlarını bir o yana bir bu yana savurmaya başladı.

Rune ve Luke ikisi de kaşlarını çatarak başlarını salladılar ama gitmediler. Birbirine benzeyen, somurtkan dağlar gibi orada durup dansçılara bakmaya devam ettiler.

"Bunlara ne oluyor?" diye bağırdım Skye ve Naomi'ye, baş parmağımla iki adamı işaret ederek.

"Hiçbir fikrim yok!" diye omuz silkti Skye, gözleri somurtkan ejderhaya doğru kaydı.

Autumn, "Ya dans edin ya da eve gidin, diyorum," diye ekliyor. Ama umursamaz görünmeye çalışsa da, onlara sırtını dönüyor ve kalçasını bir kez daha sallıyor.

Kurt adam daha da sert bir şekilde kaşlarını çattı.

Önümüzdeki süreçte bunu izlemek çok ilginç olacak. Sanırım patlamış mısır ihtiyacım olacak.

Bir şarkı daha dans ettikten sonra, gülerek oradan ayrılıp masamıza geri döndüm ve tam o sırada annemin Severin'e, "Hannah'nın böyle dünyaya geldiğinden eminim," dediğini duydum.

Aman Tanrım. En kötü kabusum gerçek oldu. Annem ona çamaşır makinesi hikayesini anlatıyor! Neden cüce büyüsü kullanamıyorum? Şu anda yerin yarılarak beni yutması harika olurdu doğrusu.

Bunun yerine, elimi omzuna koyuyorum. "İlk çift dansımızı yapma zamanı geldi." Sonra Jared'e el sallıyorum ve o da Muni Long'un "Made for Me" şarkısını çalmaya başlıyor.

Severin beni kollarına alıyor ve aniden boşalan dans pistinde öyle yumuşak bir şekilde döndürüyor ki, sanki havada süzülüyormuş gibi hissediyorum.

"Annem için üzgünüm. Çok kötü müydü? Söz veriyorum, o kötü kayınvalidelerden olmayacak. Babamla siyasi konular hakkında konuşurken

tüm süzgecini kullanıyor, bu yüzden benimle konuştuğunda aklından geçen her şeyi söylüyor.”

"Çok bilgilendiriciydi."

Ah, kahretsin.

“Sanırım saraydaki yatak odamız için bu insan çamaşır makinelerinden birkaç tane almam gerekecek.” Sırıttı. “Annen bunları çok cazip gösteriyor.”

“Hayır.” Ellerimi boynuna doladım. “Bir dahaki sefere yazlığa gittiğimizde benimkini deneyebiliriz. Yeni modellerden birini aldım, çok güçlü bir sıkma programı var.”

"Randevu günü."

Severin beni döndürüyor ve birlikte muhteşem bir şekilde hareket ediyoruz. Harika bir dansçı olacağını tahmin etmeliydim.

Şarkı bitiyor ve daha hızlı bir başkası başlıyor. Etrafımızdaki insanlar dans pistine akın ediyor, ama Severin benimle birlikte yavaş ve hipnotik bir şekilde sallanmaya devam ediyor. Bizi yavaş yavaş kenara, büyük orman güllerinden birinin arkasına çekiyor. Havada sihirli bir dalga yayılıyor ve bizi ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne doğru fırlatıyor.

"Görecekler!" diye nefes nefese kaldım.

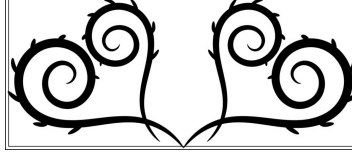
“Bizi bir yanılsama perdesiyle örttüm.”

Kollarının arasına yerleşiyorum, gölgelerinin beni daha güvenli bir şekilde tutmak için etrafımı sardığını hissediyorum. Bizi birkaç yüz metre yukarı çıkarıyor, Ferndale Şelaleleri'nin aşağıda, ıslıl ıslıl parlayan ışıkları ve güzelce boyanmış binalarıyla birlikte gözlerimizin önüne serilmesine yetecek kadar.

“Seni seviyorum, karım.” Parmakları yüzümü kavradı ve gözlerimin içine baktı. “Değerli Hannah'ım. Büyüleyici küçük cadım. Gökyüzündeki yıldızlardan daha güzelsin, güneşten daha sıcaksın. Senden önce, neşeyi, huzuru veya sevgiyi hiç bilmemiştim. Hayatıma her zaman eksik olacağını düşündüğüm bir zenginlik getirdin. Belki layık değilim, ama seninim ve sonsuza dek senin olacağım, sana her gün ne kadar değerli olduğunu göstereceğim.”

“Severin,” diye fısıldadım adını bir dua gibi. “Seni seviyorum.”

Kusursuz küçük evimizin üzerinde süzülerek beni öpüyor, ta ki kalbim ve büyüm onunkiyle buluşana kadar; sevgi, umut ve yaşamla dolup taşıyor.

"Faiking with the Fae King"i okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım siz de okurken benim yazarken aldığım kadar keyif almışsınızdır. Daha fazla Hannah ve Severin mi istiyorsunuz? Özel bir bonus hikaye için okumaya devam edin!

Daha fazla keyifli, baharatlı, huysuz ama güneşli romantizme hazır mısınız? Rune sonunda Autumn ile konuştuğunda neler olduğunu öğrenmek ister misiniz? Ferndale Falls Forever serisinin ikinci kitabı Wishing for a Werewolf'a dalın!

**Sihir, dileklerimi huysuz bir kurt adamınkilerle değiştiriyor!
Hayallerimizin gerçekleşmesini istiyorsak, birlikte çalışmak
zorundayız.**

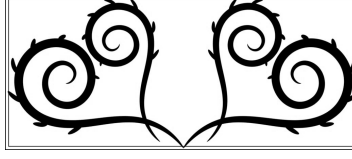
KURT ADAM DİLEMEK

Hannah ve Severin'in maceralarına hazır mısınız? Balaylarında geçen özel bir bonus hikayem var! Gölge baba tatile çıktığında... plaja gittiğinde neler olduğunu öğrenin! Bu ve diğer tüm bonus hikayelerimi ücretsiz almak için bültenime kaydolun!

ÜCRETSİZ HİKAYELERİNİZİ ALIN

Hannah ve Severin'in ateşli uçan seks sahnelerinin müstehcen çizimlerini görmek ister misiniz? Severin'in şelalede her yere gölge uzantıları çıkardığını kanıtladığı halini görmeye hazır mısınız? Tüm bunları ve daha fazlasını Patreon sayfamda bulabilirsiniz!

PATREON'UMA KATILIN

Aynı dünyada geçen daha fazla ateşli, huysuz ve neşeli hikaye mi istiyorsunuz? Naomi gibi insan cadıların peri diyarında ork kocalarıyla tanıştıklarında neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyor musunuz? Ateşli romantizm, mizah, macera, aile bağları, sihir, konuşan hayvan dostlar ve şirin bir ork köyüyle dolu tamamlanmış bir seriye dalın: Ay Kılıcı Klanının Gelinleri!

Ya da ilk kitap olan "Ork Savaş Lorduna Bağlı"dan bir ön izleme için okumaya devam edin:

“Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!”

Bir ağacın tepesine doğru savruluyorum, çam iğneleri çıplak tenime sürtünüyor. İnce gövde göğsüme çarpıyor ve içgüdüsel olarak kollarımı ve bacaklarımı ona sarıyorum, çarpmanın şiddetiyle ileri geri savrulurken canımı dişime takarak tutunuyorum.

Sonunda durdu ve rahat bir nefes aldım. Artık havada sıkışıp kalmadım.

Hayır. Şimdi ağaçta mahsur kalmış bir kedi gibi kaldım.

Aşağıda çok uzak bir açıklık var. Hâlâ ağırlıksızım, ama dallara tutunursam yere inebilir miyim? Peki sonra ne olacak? Ömrümün geri kalanını bu ağaç gövdesine mi tutunarak geçireceğim?

Kendimi aşağı doğru itiyorum, ön tarafım gövdeye sürtünüyor. Neyse ki patronun ofisinde gizlice dolaşmak için sandalet yerine sevimli, alçak topuklu spor ayakkabılarımı giymiştim. Orada işime yaramamışlardı ama şimdi kesinlikle yardımcı oluyorlar. En sevdiğim yeşil elbisem biraz daha sorunlu. Döndüğümde uçuşan eteğini çok seviyorum ama şu anda biraz fazla uçuşuyor, belime kadar çıkıyor ve kalçamı gösteriyor. En azından etrafta kimse yok.

Çok uzaklaşmadan, küçük siyah bir kuş yanımdaki iğne yapraklı çalılıkların üzerine kondu, başını yana eğerek beni şaşırtıcı kırmızı gözleriyle süzdü. Aynı derecede kırmızı olan gagasını açtı ve birkaç saniye boyunca bana baktı.

Hayvansever biriyim ama yine de içimde bir huzursuzluk hissi uyandı.

"Saçmalama Ashley," diye fısıldadım ve kuşu korkutup uzaklaştırmak için el salladım.

İğne gibi saplanan keskin bir gaga darbesi kolumu geriye çekmeme neden oldu. Elimin üstünden bir damla kan fışkırdı. Gaganın üzerinde de aynı şekilde parıldayan bir sıvı belirdi. Sonra kalın, siyah bir dil kanı yaladı.

Bu tam anlamıyla korkunç.

"Hayır. Kesinlikle hayır." Ona yumruk sallıyorum ve bir daha vuramasın diye olabildiğince hızlı hareket ediyorum. "Defol buradan!"

Uçup gitmek yerine, yüksek sesle bir vıraklama sesi çıkarıyor. Gökyüzünden bir koro halinde karşılık çağrıları geliyor ve kanat çırpışlarından oluşan kara bir bulut güneş ışığını engelliyor. Bu kuşlar kötülük saçıyor.

Bacaklarımı gövdeye daha sıkıca sarıyorum ki kollarımı serbest bırakabileyim. Gövdem ağaçtan dışarı doğru süzülüyor, bu vahşi şeylerin yüzüme saldırmamasından korkarak ellerimi çılgınca başımın etrafında çırpıyorum. Dalıyorlar ve gagalarının değdiği her yerde kollarımda şiddetli acı saplanıyor.

Öfkeli bir çığlık yankılandı ve zümrüt yeşili bir şekil, sürünün arasından ok gibi fırlayarak kuşları her yöne dağıttı. Üç ayak uzunluğundaki kanatlar gürültüyle açıldı ve yarattığı ani ve zarif bir şekilde durdurdu. Yanımda, kanatları beş ayak genişliğinde açılmış minik bir ejderha havada asılı duruyordu. Alnında uzun, tüy benzeri pullardan oluşan bir ibik dikilmişti ve bir tıslama sesi çıkararak ısırın ağzını ilk kuşa doğru uzattı.

Siyah kuş öfkeli bir çığlıkla sıçrayarak uzaklaştı, kanatlarını çılgınca çırparak birkaç saniye yere düştükten sonra tekrar yükseldi. Gökyüzünde daireler çizerek yükseldi, sürekli vıraklayarak, neredeyse bana hakaretler yağıdırıyormuş gibi.

Ya da ejderhaya bakın, kuşa sesleniyor, sesi şarkıdan çok daha keskin, flüt benzeri notalar dizisi gibi. Konuşuyor mu? Bunu yapabilir mi?

Şaşkın bir kıkırdama yükseliyor. Neden olmasın ki? Bu bir ejderha!

Olaylar bundan sonra daha da çılgınlaşıyor, çünkü siyah bir tek boynuzlu at açıklığa doğru dörtmala koşuyor, sırtında devasa bir adam var. Adam öne eğilip bir bacağını üzerinden atıyor ve yere iniyor. Kahverengi deri pantolonu kaslı uyluklarına yapışmış, mavi-yeşil gömleği ise ormanın çam ağaçlarının rengiyle uyumlu.

Tek boynuzlu at kişnedi ve adam başını geriye doğru eğerek bana bağırdı, derin sesi anlayamadığım kelimelerle yankılanıyordu.

Hareket yüzünü gösteriyor ve şok içinde nefesimi tutuyorum. Zengin yeşil teni yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde uzanıyor ve fildişi dişleri güçlü bir ağız çevreliyor. Kare çenesini, sırtından aşağı sarkan uzun örgü kadar siyah, düzgün kesilmiş bir sakal örtüyor. Yeşil kulakları üstte sivri uçlarla sonlanıyor.

O, kocaman, tuhaf ve muhteşem biri; yoğun bakışları ise hissedebildiğim bir güçle beni içine çekiyor.

Aman Tanrım. Yanaklarımda alevler patladı. Eteğim belime kadar sıyrılmış, kalçam ve uyluklarım tüm dünyanın görebileceği şekilde ortada kalmıştı.

Şükürler olsun ki en güzel pembe külotumu giydim, yoksa kesinlikle gözüne bir şey çarpacak.

Huysuz orkun onu kurtarmak için yukarı tırmandığında neler olacağını görmeye hazır mısınız? Hiçbir şeyi kaçırmamak için hemen kopyanızı alın!

ORK SAVAŞ LORDUNA BAĞLI

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap üzerinde emek harcamak muhteşem bir şey ve bunu iyi bir ekiple yapmak çok daha kolay. Tavsiye, destek ve cesaretlendirme sunan tüm sevgili yazarlara teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Sara Ivy Hill ve Catrina Bell'e özel teşekkürlerimi iletiyorum.

ARC ekibime çok teşekkür ederim. Siz harikasınız! Bu karakterlere ve dünyalara gösterdiğiniz sevgi ve destek için minnettarım!

Muhteşem okuyucularıma ve yorumcularıma kocaman teşekkürler! Sizsiz bunların hiçbiri mümkün olmazdı! Her yorum, her Instagram ve Facebook gönderisi, her TikTok videosu, her geri bildirim, her e-posta; her biri benim için çok şey ifade ediyor!

YAZAR HAKKINDA

Krista Luna, doğaüstü erkekler ve onlarsız yaşayamayacakları güçlü kadınları konu alan, heyecan verici fantastik ve doğaüstü romantik romanlar yazıyor. Ateşli romantizmi, heyecan verici maceraları, kahkaha attıran mizahı ve en iyi arkadaşlardan ve konuşan hayvanlardan oluşan sıcak, kendiliğinden oluşmuş aileleri bir araya getirmeyi seviyor.

Krista yazmadığı zamanlarda, en sevdiği fantastik veya bilim kurgu dizisini okurken veya izlerken, bir yandan da çikolata yiyor. Çünkü her zaman çikolata var.

Ekstra hikayeler okumak, yeni yayınlardan ve sanat eserlerinden haberdar olmak isterseniz, Krista'nın bültenine kaydolun. Daha fazla içerik, ekstra bonus hikayeler ve daha fazlası için Patreon'da ona katılın. Discord'da bir okuyucu grubu var ve Instagram ile TikTok'ta da aktif. Ayrıca Amazon, Bookbub ve Goodreads'te de onu takip edebilirsiniz. Tüm bağlantıları KristaLunaAuthor.com adresinde bulabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM